

Giới thiệu Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài

Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài là truyện ngôn tình của tác giả Lạc Sắc. Truyện kể về cô đến từ mặt thể. Cô là nữ Quân Vương mạnh mẽ nhất mặt thể, thống lĩnh trăm vạn hùng binh, lại bị người một nhà hãm hại, trợn mắt nhìn, chỉ còn lại cảnh còn người mất. Tần Vi Nhiên? Cô lắc đầu cười nhạt. Cô vô cùng nhẫn nại, không ngờ người mẹ kế ác độc, tới giờ vẫn không tha cho cô một con đường sống. Như vậy, nếu cô đã chiếm lấy thân thể của 'cô', từ nay về sau, cô chính là Tần Vi Nhiên, thế sẽ lấy lại những gì đã mất. Trong quân giới, nữ thiếu tướng dũng mãnh, có dị năng, tạo nên thần thoại của Quân Vương... Tần Vi Nhiên, nữ thiếu tướng trẻ tuổi nhất Hoa Hạ, niềm kiêu hãnh của Hoa Hạ. Tần Vi Nhiên, hoàn thành nhiệm vụ cấp 4S một cách hoàn hảo, mở đường cho công cuộc một mình hoàn thành nhiệm vụ cấp 4S, trở thành gương mẫu của quân giới... Tần Vi Nhiên, huấn luyện ra đoàn quân đội cường đại nhất, đánh đâu thắng đó, không gì cản được, bách chiến bách thắng, trở thành một thanh lợi kiếm của quốc gia... Truyện online hứa hẹn mang đến những tình khúc đầy lãng mạn, những khoảnh khắc gay cấn đến khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Mặt Thể

Biểu ngữ tiêu điều, tòa nhà cũ nát, có thể thấy được đây từng là nơi phồn vinh, nhưng giờ phút này, ở đây chỉ có cỏ dại mọc um tùm, gần nửa thân người, lại quá mức yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi làm cho người khác có cảm giác lạnh lẽo tận trong tim.

Cộp cộp cộp...

Một đôi giày quân đội kiểu nữ bước trên từng phiến đá. Cô gái này, một thân quân trang, toàn thân lộ ra sự trang nghiêm của quân nhân, một chút cũng không giống vẻ thông có của thiếu nữ. Trên vai nàng vác vũ khí, khẩu súng màu đen tản ra hàn ý đến tận xương, giống như muốn tỏ ra uy lực của nó.

Cô gái rất đẹp, tóc dài được cột lên gọn gàng, lộ ra vàng trán trơn bóng, chân mày thanh mảnh, lông mi cong vút, đôi mắt xinh đẹp bình tĩnh vô sự. Lạnh lùng nhìn cảnh vật trước mặt, mũi nhỏ hít vào một chút hơi nóng trong không khí, tăng thêm độ ấm của cơ thể. Có lẽ vì đã lâu không uống nước, môi cô có chút tái nhợt, nhưng vẫn xinh đẹp khiến người đối diện phải hít thở không thông.

Cô gái nhìn bốn phía xung quanh, lập tức phát ra tiếng cười lạnh. Thành thị yên lặng đến đáng sợ, giống như toàn bộ thành thị chỉ còn lại nụ cười của cô.

Đột nhiên, cô ném vũ khí trên vai xuống đất, phát ra tiếng nổ "loảng xoảng", vẻ yên lặng ở đây càng thêm rõ ràng, thậm chí còn vang vọng lại. Mắt cô nguy hiểm nheo lại, khóe miệng nâng lên một nụ cười tàn nhẫn, lãnh giọng quát: "Xuất hiện đi!"

Không có gì đáp lại, cô gái vẫn đứng đó vững như Thái Sơn, cũng không nói nhiều lời, cô có vẻ rất nhẫn nại, tựa hồ chắc chắn ở đây có người.

Một chút tiếng động vang lên trong bụi cỏ, tiếng thứ nhất, tiếng thứ hai, tiếng thứ ba, lần lượt, một đám người xuất hiện trong bụi cỏ, mặc quần áo màu cỏ ngụy trang, có nam có nữ, khoảng hơn trăm người. Cô gái bị bọn họ bao vây, hòng súng trong tay đều nhắm vào cô gái, từng khẩu súng lộ ra vẻ nguy hiểm, nhưng cũng toát lên vẻ bi thương.

Người đàn ông duy nhất không cầm súng, trên mặt mang nguy trang, không nhìn rõ bộ dáng ra sao, nhưng từ đôi mắt đen sâu thẳm kia, có vẻ hấn cũng không khó nhìn. Hiển nhiên, hắn là thủ lĩnh của bọn họ. Lúc này, hắn thẳng lưng, đôi giày quân trang đi tới phía cô gái.

"Cho dù tôi không có vũ khí, các người cũng không giết được tôi, cấp trên muốn các người chịu chết?" Ngữ khí cô gái lạnh nhạt, như đang trần thuật lại một sự thật hiển nhiên, nhưng lời nói đó làm cho tất cả mọi người phát lạnh, không tự chủ nuốt nước bọt, cố gắng giảm nỗi lo xuống mức thấp nhất.

Người đàn ông nhíu mày, nhìn cô gái, ánh mắt tràn ngập tiếc hận cùng đồng tình: "Tướng quân Kiều, xem ra cô đã biết trước."

"Ở đây không phải thái bình thịnh thế, quy tắc của mặt thể, là cường giả vi tôn. Nếu ngay cả cảnh giác cũng không có, tôi cũng sớm chết không biết bao nhiêu lần."

"Tướng quân Kiều, ở trong lòng chúng tôi, cô vĩnh viễn là Quân Vương mạnh nhất mặt thể, nhưng quân lệnh khó cãi."

Người đàn ông thở dài, một tay vừa nhắc, hơn trăm quân nhân phía sau lập tức lên đạn, tùy thời liền có thể tấn công.

Đột nhiên, cô gái ngửa đầu lên trời cười to: "Kiều Lâm tôi đã từng nghĩ tới ngàn vạn loại chết, nhưng lại không nghĩ tới, cuối cùng, lại chết trong tay người một nhà! Ha ha... Ha ha ha ha ha.... .."

Người đàn ông mày nhíu càng sâu, môi khẽ động hai lần cũng không phát ra âm thanh. Hắn quay lưng, ra lệnh: "Hành động."

Lời người đàn ông vừa dứt, làn mưa đạn bay về phía cô gái.

"Hành động."

Lời người đàn ông vừa dứt, làn mưa đạn bay về phía cô gái.

Cô gái tự xưng là Kiều Lâm đột nhiên ngưng cười. Cùng lúc đó, vô số viên đạn như gặp lá chắn, dừng lại xung quanh cô gái, lại không rơi xuống. Một màn quỷ dị lạ thường này, bọn họ cũng không kinh ngạc, hiển nhiên là vô cùng rõ ràng năng lực của cô gái.

Người đàn ông xoay người, lạnh giọng quát: "Kiều Lâm, chẳng lẽ cô muốn cãi lệnh? Chắc cô cũng biết, cho dù cô có mạnh đến đâu, thì trường quan mới là vua của thế giới này, cô trốn không thoát."

"Ngây thơ." Kiều Lâm mất lạnh nhìn người đàn ông: "Cậu cho rằng, các cậu có thể trở về sao? Mỗi tấc đất dưới chân các cậu đều có bom hẹn giờ. Không lâu nữa, thành phố này sẽ trở thành một đồng phế liệu. Trường quan muốn loại trừ ta, đây tuyệt đối là chuyện cơ mật. Bằng không, hẳn cũng không lợi dụng nhiệm vụ lần này dẫn ta tới đây. Mà các cậu, chính là đá lót đường."

Trong phút chốc, mắt người đàn ông mở lớn, vẻ mặt không thể tin: "Không thể nào! Trường quan đã nhận lời tôi, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ ngồi lên vị trí của cô."

"Vị trí của tôi? Cậu dám ngồi sao?"

Người đàn ông lui về sau hai bước, há mồm nhìn Kiều Lâm. Cô gái trước mặt, vì trường quan mà đánh hạ một góc trời, đưa trường quan lên vị trí bất bại, không ai dám phạm vào. Cuối cùng, cô có được cái gì? Bí mật bị bán chết! Đây là mật thể, ai cũng không biết, ngay sau đó, bọn họ có còn sống hay không?

Người đàn ông không chút nghi ngờ phán đoán của cô gái, nhìn thoáng qua qăng đá dưới chân, cười cười, nhắm mắt lại, mở hai tay ra, chờ đợi cái chết.

Kiều Lâm nhắm mắt, ý niệm vừa động, vô số viên đạn chung quanh bắn ngược lại, vọt tới đối phương. Một viên đạn trong đó xuyên vào thân thể người đàn ông, tiện đà bắn vào quân nhân sau lưng hắn. Không có kêu rên, không một tránh né, bọn họ đối mặt với cái chết, vẫn lạnh nhạt như vậy, tựa hồ đã sớm nhìn thấu việc sống chết.

Khi tất cả mọi người ngã xuống, Kiều Lâm ngẩng đầu nhìn lên trời: "Mật thể, ta cũng ngán rồi."

Oanh...

Tiếng nổ mạnh vang lên bốn phía, ánh lửa đầy trời khiến tất cả đều nhiễm đỏ màu máu, tòa nhà vốn cũ nát nay sụp đổ, hòn đá, thủy tinh vỡ ra nện xuống đất, mặt đất lưu lại một ấn kỷ sâu hoắm, toàn bộ đều trở về với đất, trừ bỏ một mảnh phế tích, cái gì cũng không còn.

--- oOo ---

Tầng cao nhất của một tòa nhà tráng lệ, một người đàn ông trung niên đứng trước cửa sổ, trên tay cầm một cái ly rượu đỏ, mùi rượu nồng đậm, nhưng hắn không có tâm tình nhắm nhấp.

Đột nhiên, một gã quân nhân mở cửa, thở gấp chạy vào, cười nói: "Trường quan, Kiều Lâm đã chết."

Người đàn ông trung niên mỉm cười, rót rượu cũng nâng tay, uống một ngụm rượu đỏ, xoay người về phía người đàn ông đang tranh công kia. Hắn cười cười, lập tức lấy một khẩu súng lục đặc biệt bên hông ra, không chút do dự bắn vào người đàn ông kia.

Người đàn ông kia che ngực, vẻ mặt không thể tin nhìn trường quan: "Trường quan, ngài..."

Trường quan cười nói: "Ái tướng chết đi, ta kích thích quá độ, lỡ tay giết chết người truyền tin, lý do này thật cảm động."

Người đàn ông mở to mắt ngã ầm xuống đất, chết không nhắm mắt.

Trường quan xoay người, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Mật thể, là của ta."

Trường quan vừa dứt lời, liền nhìn thấy rất nhiều quân nhân vác súng bắn vào tòa nhà. Trường quan hoảng sợ, lập tức phản ứng, muốn lấy vũ khí uy lực lớn từ trong ngăn kéo, nhưng đã không còn kịp nữa. Cửa bị phá, một người đàn ông vọt vào, hung ác nhìn trường quan.

Trường quan thống khổ ôm ngực: "Ta biết mọi người biết tin Quân Vương chết đi đều vô cùng kích động, ta cũng vậy..."

"Người không cần giả vờ, Quân vương đã sớm biết quỷ kế của ngươi, đã nhấn lại, nếu hôm nay cô ấy không trở về, chúng ta phải giết ngươi. Người như ngươi, không xứng trở thành người thông trị mật thể. Đồ lang tâm cướp phế như ngươi, chon cùng Quân Vương đi."

Đùng...

Một phát súng vang lên, thân thể trường quan run lên, đồng tử phóng đại, dùng hết khí lực thốt ra một câu cuối cùng: "Kiều Lâm, tan vẫn thua cô."

--- oOo ---

Kiều Lâm cảm thấy đau đớn, rồi lại đói, đột nhiên, mắt cô mở lớn, lẩm bầm: “Minh không chết?”

Kiều Lâm có chút không tin được, nhưng rất nhanh liền bị sự đau đớn hấp dẫn. Sự đau đớn trên thân thể cho cô biết cô bị thương không nhẹ, theo bản năng nâng tay vuốt ve, lập tức sưng sốt.

Kiều Lâm vươn tay nhìn tay của mình. Tuy rằng ở đây rất tối, nhưng với người có năng lực thích ứng với bóng tối như cô, cô vẫn có thể nhìn thấy đại khái.

“Tại sao lại như vậy?” Lại mở miệng, Kiều Lâm sưng sốt.

Âm thanh này, không phải của cô. Vừa rồi, vì quá sốt ruột nên cô không phát hiện, âm thanh này vừa ngáy ngồ, lại toát lên vẻ trẻ con, chắc chắn không phải của cô. Còn tay, thân thể cũng không phải của cô. Nó nhỏ như vậy, đây chắc chắn là một đứa trẻ. Nhưng thân thể này, cô lại có cảm giác đau chân thực như vậy, rốt cuộc là tại sao?

Kiều Lâm cố gắng muốn biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng khi cô muốn tập trung tinh thần, đầu cô lại vô cùng đau đớn, một ít trí nhớ không thuộc về cô điên cuồng chảy qua, thân thể cô liền lạnh lẽo.

Kiều Lâm thở hỗn hển. Thật lâu sau, cô cũng tiếp nhận một sự thật. Thật sự cô đã chết, nhưng mà cũng có thể nói, cô chưa chết. Chính xác mà nói, thân thể của cô đã chết, nhưng linh hồn cô vẫn còn tồn tại, và lại được trọng sinh đến thời đại xa lạ này, trong thân thể xa lạ này.

Tần Vi Nhiên, năm nay bảy tuổi, mẹ là Lam Tuệ, là người thừa kế của Tập đoàn Lam Thị, nhưng bị tai nạn, ba năm trước đã chết. Sau khi mẹ chết không bao lâu, cha nó lại cưới một người phụ nữ tên là Trầm Linh, nửa năm sau liền sinh một cô con gái, đặt tên là Tần Phi Nhiên. Kết hôn nửa năm đã sinh con, nguyên nhân trong đó, không cần nghĩ cũng biết.

Kiều Lâm tiếp tục tiêu hóa phần trí nhớ không thuộc về mình. Trong trí nhớ của Tần Vi Nhiên, thời gian vui vẻ của nó dừng lại ngay khi mẹ nó chết, hơn nữa, những kỷ niệm vui vẻ của nó chỉ có mẹ nó. Nói cách khác, cha nó, thật sự không yêu nó.

Tần Vi Nhiên có một ông nội, từ nhỏ đã không thích nó. Biểu hiện rõ ràng nhất, là sau khi Trầm Linh, thời đại này gọi là mẹ kế, sinh con gái Trần Phi Nhiên, ông nội nó đối với nó càng thêm chán ghét. Tần Phi Nhiên như bảo bối trong lòng bàn tay của ông, mà Tần Vi Nhiên, ngay cả cọng cỏ cũng không bằng.

Kiều Lâm cười lạnh. Mẹ kế? Mạt thế không có loại trò chơi này. Ở mạt thế, kẻ chen chân vào hôn nhân của người khác, sẽ bị thiên đạo vạn quả trước mặt mọi người.

Từ khi Trầm Linh gả vào nhà họ Tần, có thể nói, Tần Vi Nhiên không có một ngày yên ổn. Cũng may, trước khi mẹ nó chết, mẹ nó đã lập di chúc, trao quyền thừa kế tất cả tài sản cho Tần Vi Nhiên. Bằng không, chỉ sợ trong nhà này, địa vị của Tần Vi Nhiên còn thua một người hầu.

Kiều Lâm sờ vết thương trên người, dựa vào hình dạng, đây chắc là vết thương do roi tạo thành. Nhiều vết thương đã kết vảy, nhưng cũng có cho vừa chạm vào đã chảy máu. Rất hiển nhiên, thân thể này không chỉ có vết thương mới, mà còn có không ít vết thương cũ.

Trong trí nhớ của Tần Vi Nhiên, nó thường xuyên bị đánh với vô số lý do. Tỷ như lần này, là vì hôm qua, lúc ăn sáng, nó dậy trễ, cho nên bị ông nội dùng gia pháp. Đương nhiên, việc này không tránh khỏi có Trầm Linh xúi giục. Bây giờ đã là đêm khuya của ngày hôm sau, nói cách khác, Tần Vi Nhiên bị giam ở đây từ sáng cho tới khuya. Thân thể bị thương, không được ăn uống, khí trời lạnh lẽo, thân thể mới bảy tuổi đương nhiên chịu không nổi, cứ như vậy mà chết đi.

Kiều Lâm nắm chặt tay, thanh âm lạnh lùng: “Tần Vi Nhiên, nếu Kiều Lâm ta đã chiếm lấy thân thể của em, vậy thì bắt đầu từ hôm nay trở đi, ta chính là Tần Vi Nhiên. Em yên tâm, ta sẽ vì em... à không, ta sẽ vì chính mình, đòi lấy công đạo.”

[Từ nay về sau, nữ chủ gọi là Tần Vi Nhiên]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Người Nhà Là Như Vậy?

Tần Vi Nhiên cảm thấy rất lạnh, loại cảm giác này khiến cô cảm thấy rất kỳ diệu. Ở mạt thế, toàn cầu nóng ẩm, đã không có xuân hạ thu đông. Đối với tri thức về xuân hạ thu đông, bọn họ chỉ có thể cảm nhận trong sử sách. Tần Vi Nhiên nâng môi, vận khí của cô thật không tệ, lại được trong dinh tại một nơi thái bình thịnh thế.

Dựa theo trí nhớ của thân thể này, thời đại này, có lẽ là một thế giới song song. Tuy mạt thế hỗn loạn, nhưng khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển. Cô không ngờ ngay thơ đến mức mình thực sự xuyên qua thời không, suy nghĩ kỹ, đây cũng không phải là sự thật.

Mạt thế có một nhà khoa học nổi tiếng, luôn tiến hành nghiên cứu phân tử. Cô đã từng đọc báo cáo khoa học của ông, ông cho rằng, thế giới này không

chỉ có một thế giới mặt thế. Thậm chí, ông đoán rằng, có một thế giới khác mà chúng ta không chạm tới được, tồn tại cùng mặt thế. Tuy rằng rất vớ vẩn, nhưng theo tình hình thực tại, hình như là sự thật.

Tần Vi Nhiên đột nhiên run rẩy. Cô mặc áo cộc tay, tuy bây giờ là mùa hè nóng bức, nhưng ở đây lại lạnh như vậy. Cô thậm chí có thể cảm nhận được từng cơn gió lạnh thổi vào thân thể cô. Tần Vi Nhiên cười lạnh. Xem ra mẹ kế của cô, vì muốn loại trừ cô, thật sự nhọc lòng. Mục đích của bà coi như cũng đã đạt được, nhưng đáng tiếc, bà vĩnh viễn cũng không thể biết được.

Rét lạnh như vậy, cô phải làm sao? Tần Vi Nhiên búng tay, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra, không khỏi kinh hô: “Sao lại như vậy? Dị năng của mình, sao lại không dùng được?”

Dị năng, là năng lực đại đa số người dân ở mặt thế. Tại mặt thế, bởi vì hoàn cảnh thay đổi, rất nhiều người vừa sinh ra đã có năng lực tiềm ẩn trong thân thể. Loại năng lực này chính là dị năng. Người bình thường chỉ có một loại dị năng, mà cô, lại có hai dị năng hiếm thấy. Bởi vậy, mỗi khi có nguy hiểm, năng cũng có thể đứng vững. Chỉ là, không ngờ lực năng này lại dẫn cô tới họa sát thân.

Tần Vi Nhiên là người bình tĩnh. Mất đi dị năng, đây là đã kích rất lớn đối với cô, nhưng rất nhanh, cô liền tỉnh táo lại, im lặng tự hỏi con đường sau này...

Ở mặt thế, vì cô quá cường hãn, tuy rằng đã đứng lên vị trí cao nhất, nhưng cũng dẫn tới họa sát thân. Có cơ hội trọng sinh, đương nhiên cô cũng sẽ biết quý trọng sinh mạng, sẽ không khiến cho sự việc kia tái diễn. Cho nên, không có dị năng, không nhất định là chuyện xấu. Hơn nữa, theo như cô biết, thời đại này không có người dị năng xuất hiện. Chỉ cần cô đủ cường đại, muốn sống yên ở thế giới này cũng không phải là không có khả năng.

Tần Vi Nhiên nhéo nhéo cánh tay nhỏ bé của mình. Ba ngày hai đêm không ăn uống, thân thể đương nhiên yếu ớt. Cho nên, chuyện đầu tiên cô phải làm, chính là phải khiến cho mình trở nên mạnh mẽ. không có dị năng, tương đương với việc không có pháp bảo giữ mạng. Ở đây, không ai muốn cô sống trong ngôi nhà này. Nếu không đủ mạnh, một ngày nào đó, cô có chết cũng không ai biết.

Tần Vi Nhiên nghĩ đến đây, nhất thời, ý chí chiến đấu tăng vọt, theo bản năng búng tay, lấy quyết tâm của mình, không nghĩ tới chuyện xảy ra sau đó.

Trong căn phòng đen tối, trên ngón tay cô bé phát ra ánh lửa, thân thể rét lạnh trở nên ấm áp, xung quanh thân thể nhỏ bé phát ra hào quang nhàn nhạt, bóng dáng nho nhỏ rơi vào vách tường, chỉ là rất nhanh liền biến mất.

Tần Vi Nhiên nở nụ cười. Thật sự là ngoài ý muốn. Trong bóng đêm, Tần Vi Nhiên nhìn nhìn tay mình. Xem ra, dị năng của cô không phải biến mất, chỉ là thân thể này quá yếu, cho nên không thể phát huy. Như vậy, ý tưởng nhanh chóng mạnh lên của cô càng thêm kiên định, hơn nữa, lại gấp gáp.

Đau đớn trên người không còn khắc cốt như vậy. Cô thử đứng lên, sờ soạng vách tường, cuối cùng cũng tìm được cửa, nhưng cánh cửa lại bị khóa chặt. Cô cũng không có hứng đạp cửa hay gọi người tới, vì cô biết, bên ngoài có lẽ có người. Chỉ cần cô lên tiếng, người bên ngoài sẽ biết cô chưa chết. Cô không dám cam đoan, bọn họ có tang khí lạnh lên hay không. Như vậy, cô sẽ chết nhanh hơn. Cho nên, cô không thể mạo hiểm.

Bây giờ, cô chỉ cần chờ đợi. Hơn nữa, không khí lạnh như vậy, đợi đến khi có người vào, chạm vào thân thể lạnh băng của cô, có lẽ sẽ ôm ra ngoài tranh công, năng cũng có cơ hội sống sót.

Ở mặt thế, vì hoàn thành nhiệm vụ, cô đã từng sáu ngày giữ nguyên một tư thế không nhúc nhích, hoàn toàn giống như một người chết. Lúc này, cô trở về chỗ vừa rồi, nằm xuống, nhắm mắt lại, đồng thời phát ra hơi thở yếu ớt đến nỗi không nghe ra được. Phương pháp hô hấp như vậy cũng không gây nguy hiểm gì đến tính mạng của cô, ngược lại, còn có thể mê hoặc kẻ địch.

Thân thể của cô rất lạnh, giống như lạnh từ trong xương, thân thể suy yếu, tựa như tùy thời là có thể nhắm mắt. Nhưng cô không thể. Tuy cô đang nhắm mắt, nhưng lại liều mạng duy trì sự tỉnh táo. Cô biết, chỉ cần cô ngủ một chút, có thể sẽ không tỉnh lại nữa. Cùng một ngày, cô không thể chết hai lần.

Phòng tối thật yên tĩnh, tĩnh đến nỗi cô có thể nghe thấy tiếng tim đập suy yếu của mình. Cô biết, chỉ sợ cô không còn bao nhiêu thời gian nữa. Thân thể nhỏ bé này đã sắp tới cực hạn, hiện tại chỉ còn một hơi cuối cùng. Nhưng cô cũng không chịu khuất phục. Cô đã nói sẽ lấy lại những gì thuộc về mình, không thể nói mà không giữ lời, tuyệt đối không thể!

Mỗi một giây trôi qua, không biết đã qua mấy tiếng, cửa sắt kia cũng có động tĩnh. Tần Vi Nhiên lập tức ngừng thở, đồng thời giữ vững thanh tĩnh. Ánh mắt có chút chói, cô biết, đó là ánh đèn đang rơi vào thân mình.

Nghe được tiếng bước chân, theo kinh nghiệm phán định, Tần Vi Nhiên biết có hai người tới, đều là đàn ông.

Một người trong đó ngồi xổm xuống, sờ sờ hơi thở cô, nói với người bên cạnh: “Đã chết.”

Một người đàn ông thờ dài: “Đại tiểu thư thật đáng thương. Cô ấy nhỏ như vậy, lão gia tử thật nhẫn tâm.”

“Đại gia tộc chính là như vậy. Trên tay Đại tiểu thư có nhiều tài phú như vậy, đây hẳn là việc sẽ xảy ra. Đi thôi, chúng ta báo cáo kết quả.”

“Có cần chờ thêm một chút hay không? Phu nhân nói 8 giờ mới được mở cửa. Bây giờ chỉ mới có 6 giờ. Nếu phu nhân biết, có trách tội chúng ta hay không?”

“Người cũng đã chết rồi, tội gì phải như vậy. Mục đích của phu nhân đã đạt được, cũng không có tâm tình trách phạt chúng ta. Tiếp theo, chỉ sợ bà ấy muốn đem quyền thừa kế của Đại tiểu thư chuyển qua cho Nhị tiểu thư, không rảnh quản chúng ta.”

“Ừm, vậy thì đi thôi.” Nói xong, người đó ôm Tần Vi Nhiên ra ngoài.

Tần Vi Nhiên nghĩ rằng, cô nên cảm tạ hai người này thật tốt. Nếu họ không vào trước hai tiếng, có lẽ cô đã chết lần nữa.

Phòng chường ngôi nhà này rất lớn, hai người kia đi một đoạn mới dừng lại. Ở đây phát ra tiếng nhạc nhẹ, cho nên cô không nghe được có mấy người đang hô hấp. Đúng vậy, chỉ cần có hô hấp, cô có thể nhận biết xung quanh có người hay không. Đây cũng là lý do vì sao cô phát hiện nơi đó có người.

Tuy không biết ở đây có bao nhiêu người, nhưng cô biết, bọn họ đang dùng cơm, việc này, chỉ cần nghe âm thanh và hăm nhẹ nhàng là có thể nhận ra. Thật đáng buồn, cô bị nhốt trong phòng tối sống chết một hồi, mà bọn họ lại ở đây nghe nhạc nhẹ hưởng thụ mỹ thực. Người nhà như vậy, khiến cô cũng bị ai thay cho “Tần Vi Nhiên”.

Người đàn ông ôm cô lên tiếng: “Lão gia, Đại tiểu thư đã chết.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Bổng Nhiên “Sống Lại”

Âm nhạc vẫn tiếp tục, mấy người đang dùng cơm lại yên lặng, không còn tiếng va chạm giữa bát đĩa.

Thật lâu sau, một âm thanh vang lên: “Các con tính ăn nói thế nào với Lam gia.”

Tần Vi Nhiên thiếu chút nữa mở mắt ra. Dù có thế nào đi nữa, cô cũng là trưởng nữ của Tần gia. Cho dù không thương, nhưng bây giờ cô “đã chết”, cũng nên đau lòng một chút, hay hối hận một chút cũng được. Nhưng không, bọn họ suy nghĩ, không phải thương tiếc cô còn nhỏ mà chết, cũng không phải hối hận vì quá mức tàn nhẫn với cô, mà là bình tĩnh thảo luận xem nên ăn nói thế nào với Lam gia.

Xem ra, quả nhiên như hai người đàn ông này nói, điều bọn họ để ý chỉ có tài sản của người mẹ đáng thương của cô để lại. Hừ ! Cô đã không còn là Tần Vi Nhiên luôn nhường nhịn kia nữa. Nếu bọn họ bất nghĩa, vậy cô cũng không cần khách khí.

“Ba, các người làm việc thật qua loa quá mức. Đây không phải là thời cơ tốt. Bây giờ là thời khắc mấu chốt, còn cần phải chuẩn bị tiền này nọ.”

Thanh âm này, đúng là cha cô rồi. Đáng tiếc, từ đầu tới cuối, ông ta cũng không quan tâm đến sống chết củ cô, chỉ biết lo tiền bạc.

“Lăng Phi, ba cũng vì muốn tốt cho căn nhà này, muốn tốt cho anh. Hơn nữa, chuyện này không liên quan tới ba, là chủ ý của em. Anh muốn trách, trách em là được rồi.” Nói xong, bà lại phát ra âm thanh nức nở.

Hành động tốt như vậy, đây đích thị là mẹ kế của cô rồi.

“Linh Nhi, anh biết sau khi đi theo anh, em đã chịu nhiều ủy khuất. Được rồi được rồi ! Anh không nói nữa. Đã chết thì chết đi, cũng không có gì đáng tiếc.”

“Em không có chịu ủy khuất gì, đều là em tự nguyện. Bây giờ, người một nhà chúng ta sống vui vẻ với nhau, vậy là được rồi.”

“Ừ, bây giờ chỉ còn lại một nhà chúng ta.”

Thì ra từ đầu đến cuối, bọn họ chưa từng xem cô là người một nhà. Như vậy cũng tốt, về sau khi động thủ, cô cũng không cần áy náy.

Lúc này, một giọng nói trẻ con mang theo niềm vui van glen lọt vào tai Tần Vi Nhiên: “Tần Vi Nhiên rốt cuộc cũng chết rồi phải không mẹ? Mẹ đã nói, Tần Vi Nhiên vừa chết, tiền của nó cũng là tiền của con, có đúng không?”

Tần Vi Nhiên? Xưng hô như vậy, hiển nhiên là không xem cô là chị. Cũng may, em kế gì đó, nó cũng không làm nên trò trống gì.

“Phi Nhiên còn nhỏ. Ông nội con chắc chắn sẽ trao quyền thừa kế cho con. Nhưng mà, phải đưa cho ông nội giữ. Ông nội là chủ gia đình, chờ Phi Nhiên lớn lên, của ông nội cũng là của Phi Nhiên, không phải sao?”

Lão gia từ Tần Ngạo Thiên nghe Trầm Linh nói xong, hiển nhiên là vô cùng hưởng thụ, lớn tiếng cười, ôm Tần Phi Nhiên lên đùi: “Vẫn là con dâu hiểu chuyện. Con dâu của Tần gia ta phải là như vậy. Phi Nhiên, con phải học theo mẹ, về sau, của ông nội để là của Phi Nhiên, được không?”

Tuy Tần Phi Nhiên trong lòng mất hứng, nhưng vẫn mỉm cười ngọt ngào: “Dạ được. Ông nội tốt với Phi Nhiên nhất.”

“Đương nhiên. Phi Nhiên là tiểu bảo bối của Tần gia chúng ta mà.”

Tần Vi Nhiên cảm giác được một ánh mắt đang nhìn mình, ngay sau đó liền nghe tiếng của Tần Phi Nhiên: “Ông nội, người chết là như thế naog, con đi

xem thử có được không?”

“Phi Nhiên, đừng có nhìn.”

“Ừm... Phi Nhiên muốn nhìn. Ông nội ~~~~” Tần Phi Nhiên làm nũng đã là chuyện thường, một chút cũng không ra vẻ, biểu hiện rất tốt. Dù sao cũng là một đứa trẻ, cho dù tâm cơ sâu tới đâu, cũng sẽ không rõ ràng mọi mặt. Suy cho cùng, cũng là một đứa nhỏ bị Tần gia chiều hư.

Quả nhiên, Tần Ngao Thiên đối mặt với đứa cháu yêu đang làm nũng, một chút biện pháp cũng không có, lên tiếng: “Được rồi, ông nội cho phép Phi Nhiên nhìn. Nhưng chỉ được liếc mắt một cái, không được đụng vào nó, có biết không?”

“Dạ, con biết rồi. Cảm ơn ông nội.”

Nói xong, âm thanh hôn má vang lên chọc ba người Tần gia cười to. Thật quý dị! Lúc này, hiện trường còn có một “thi thể”, bọn họ còn cười thoải mái như vậy, cảnh tượng này, không quý dị sao?

Thừa dịp Tần Phi Nhiên cẩn thận đi tới chỗ của Tần Vi Nhiên, Tần Lăng Phi nhú mày hỏi: “Ba, ba cho rằng chúng ta nên ăn nói thế nào với Lam gia là hợp lý nhất.”

“Ừ. Chuyện này tạm thời đừng để lộ ra. Vậy thì đem thi thể ném vào hồ nước, sau đó thông báo với Lam gia Vi Nhiên mất tích, để người của Lam gia hỗ trợ tìm kiếm. Chỗ hồ nước không ai lui tới, chờ thêm hai ngày tìm không thấy người, sẽ sắp xếp người hầu tới hồ nước nhỏ cỏ. Khi đó, thi thể chắc đã nổi lên, tất cả đều giải quyết.”

“Ba, chủ ý này thật tốt. Con cũng không nghĩ ra.” Trầm Linh lập tức nói tốt.

Đây là phương pháp tốt nhất, cho thấy Tần gia vô cùng quan tâm tới Tần Vi Nhiên, làm cho Lam gia không còn gì để nói, lại còn có thể thuận lợi đoạt quyền thừa kế, mục đích của cô liền thành công.

Tần Vi Nhiên cảm thấy tim mình lạnh dần. Kế hoạch tuyệt diệu như vậy, chứng tỏ ông nội cô đã sắp xếp thật tốt. Hôm nay, ông ta cũng có thể sử dụng, chỉ sợ vô cùng cao hứng. Đáng tiếc, cô làm cho ông ta phải thất vọng rồi.

Tần Lăng Phi chần chờ một chút: “Ừ, như vậy cũng tốt. Tần Vi Nhiên họ Tần, nó đương nhiên là người Tần gia, quyền thừa kế tài sản của nó cũng phải là của Tần gia.”

“Ừ. Cũng không uổng công chúng ta nuôi nó nhiều năm như vậy.” Trầm Linh cười không ngậm miệng được. Trừ đi một mối họa lớn, tâm tình cô ta hận không thể lập tức ra ngoài giải tỏa một chút áp lực hai ngày nay phải chịu.

Khi đó, Tần Phi Nhiên cũng chạy tới trước mặt Tần Vi Nhiên. Bởi vì Tần Vi Nhiên bị người đàn ông kia ôm, vóc người nhỏ bé không thấy được, nên nó ra lệnh: “Này, còn không bỏ nó xuống, để ta thấy rõ. Người đàn ông cảm thấy Nhị tiểu thư tuy còn nhỏ nhưng lại rất quá đáng. Đại tiểu thư cũng đã chết, nó còn muốn vũ nhục cô. Nhưng người sống dưới mái hiên không thể không cúi đầu, người đàn ông kia cho dù bất bình vì Tần Vi Nhiên nhưng cũng không dám làm càn, lập tức đặt Tần Vi Nhiên xuống đất. Lúc thả xuống, hần sưng sốt không ít. Lúc này, khi ôm cô, hần cảm thấy thân mình cô cứng nhắc, bây giờ thì mềm hơn không ít?”

Hần không kịp nghĩ nhiều vì Tần Phi Nhiên đã đá vào người Tần Vi Nhiên. Theo bản năng, người đàn ông mở miệng: “Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư đã chết, cô cũng nên tích đức đi.”

Tần Phi Nhiên còn quá nhỏ, không biết tích đức là gì. Trầm Linh nghe xong liền lập tức nổi giận. Vừa muốn răn dạy người đàn ông, chợt nghe thấy âm thanh thét chói tai.

Tất cả mọi người đều sững sờ, nhìn về chỗ phát ra âm thanh. Đúng vậy, nơi phát ra âm thanh là nơi của Tần Vi Nhiên. Cô còn chưa biết nên dùng cách gì làm bọn họ sợ hãi, Tần Phi Nhiên đã cho cô cơ hội, sao cô có thể bỏ lỡ.

Mở to mắt, cô liếc mắt nhìn Tần Phi Nhiên đang đứng bên cạnh, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia là Tần Phi Nhiên hoảng sợ, lập tức khóc lên, chạy tới chỗ Trầm Linh: “Mẹ, quý ~~~~”

Tần Vi Nhiên cảm thấy buồn cười. Lá gan nhỏ như vậy, đứa trẻ vừa mới đá cô chạy đâu mất rồi?

Mọi người đều sững sờ. Vẫn là Tần Ngao Thiên phản ứng đầu tiên: “Người đâu, mời bác sĩ tới xem cho Đại tiểu thư.”

Trầm Linh cực lực che giấu cảm xúc của mình, nhưng vẫn làm cho Tần Vi Nhiên cảm thấy con tức giận trong mắt cô ta: “Vi Nhiên, con không chết, thì già bộ là gì. Em con bị dọa tới mức này rồi.”

Thanh âm suy yếu của Tần Vi Nhiên vang lên: “Nếu tôi chết thật, tôi sợ buổi tối các người ngủ không yên.”

Cả không gian đều yên tĩnh. Đe dọa! Tuyệt đối là đe dọa! Tần Vi Nhiên đang ám chỉ bọn họ, việc làm của bọn họ, cô đã biết. Người Tần gia tưởng cô thật sự đã chết, cho nên lời nói của bọn họ, cô đều nghe thấy hết tất cả.

Giờ phút này, người Tần gia đối với Tần Vi Nhiên hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng vậy thì sao? Dù bọn họ biết ý tứ của Tần Vi Nhiên, cũng chỉ có thể nuốt nó vào bụng. Tần Vi Nhiên không chết, hơn nữa cũng đã biết kế hoạch của bọn họ. Nếu cô đem mọi chuyện nói cho Lam gia biết, vậy chẳng

phải bọn họ kiếm củi ba năm cháy trong một giờ sao? Cho nên, dù bọn họ muốn giết Tần Vi Nhiên bao nhiêu cũng không thể làm được. Bây giờ, điều bọn họ có thể làm, chính là đối xử tốt với Tần Vi Nhiên. Trẻ con thôi, tốt với nó một chút, chuyện gì nó cũng quên hết.

Tần Vi Nhiên đến từ mặt thế, nhiều năm chiến đấu khiến cô sớm nhìn thấu tâm lý của con người, cho nên cô mới nói như vậy. Cô muốn, chính là thời gian an bình, chờ cô tỉnh dưỡng tốt lên, tự nhiên sẽ biết cách bảo vệ bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Hư Tình Giả Ý

“Đại tiểu thư. Đã đến giờ dùng bữa sáng.” Người hầu cung kính đặt bữa sáng xuống, rồi lui về đứng bên cạnh giường.

Tần Vi Nhiên nhu nhu ánh mắt, ngồi dậy. Kỳ thật, từ lúc người hầu đến, cô đã tỉnh. Tuy bây giờ không phải mặt thế, nhưng đối với Tần Vi Nhiên mà nói, mặc kệ là nguy hiểm hay không nguy hiểm, cô cũng không thể qua loa. Đây đã trở thành bản năng của cô. Ở mặt thế, chính vì sự cảnh giác cao độ này đã cứu nàng lần này đến lần khác.

Tần Vi Nhiên vô cùng rõ ràng, mỗi người trong ngôi biệt thự này đều là người của Tần gia. Cho nên, mỗi một hành động của cô đều bị giám thị. Cô phải cẩn thận từng bước, tận lực biểu hiện ra một bộ dáng nên có của trẻ con, mẹ hoặc mọi người.

Từ ngày cô ra khỏi căn phòng đó đến nay cũng đã nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, vết thương của cô đã tốt lên rất nhiều. Bình thường, người hầu mang bàn ăn lên sẽ rời đi, nhưng hôm nay không giống như lúc trước. Cô biết, ngày lành của cô đã hết.

Tần Vi Nhiên ngồi dậy, người hầu liền cung kính nói: “Đại tiểu thư, lão gia, tiên sinh và phu nhân đang ở đại sảnh chờ cô, mời cô dùng xong bữa sáng thì đến đó một chuyến.”

Tần Vi Nhiên chậm rãi ăn bữa sáng, thản nhiên ừ một tiếng, nhìn không ra cảm xúc gì. Người hầu nhún mảy, cúi lưng chào Tần Vi Nhiên một cái rồi lui ra ngoài.

Nhìn người hầu đi ra, Tần Vi Nhiên buông bát đĩa, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại. Cô cũng muốn nhìn một chút, bọn họ có thể chơi trò gì.

Trong nửa tháng nay, thân thể của cô không còn yếu ớt như lúc đầu. May mắn là thân thể này có tính linh ngộ rất mạnh, về mặt luyện võ rất có thiên phú. Tần gia là gia tộc quân nhân, việc này cũng không có gì kỳ quái.

Bây giờ, cô đã có năng lực đánh trả, hơn nữa, cô có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, người Tần gia muốn giết cô, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Mặc dù Tần Vi Nhiên ở Tần gia không tốt lắm, nhưng cuộc sống cũng rất dư dả, thậm chí có thể nói so với mỗi một người trong Tần gia còn dư dả hơn. Nhìn thứ mọi thứ trong phòng cô thì biết. Đèn treo thủy tinh, thảm dày mềm mại, dụng cụ bằng gỗ tử đàn, tủ quần áo điêu khắc tinh xảo. Những thứ này đều cho thấy tài sản mẹ cô để lại có bao nhiêu lớn. Có lẽ chính vì vậy, người Tần gia luôn hận cô thấu xương.

Trong trí nhớ của Tần Vi Nhiên, sau khi mẹ cô qua đời, những món quần áo đồ dung đều do Lam gia chuẩn bị. Chỉ sợ Lam gia cũng không thể ngờ, chính vì sự yêu thương của họ đã đẩy Tần Vi Nhiên tới họa sát thân.

Tần Vi Nhiên mở tủ quần áo, liền nhún mảy. Trong tủ tràn đầy váy áo, nhưng không phải hồng nhạt thì là trắng. Tần Vi Nhiên có chút bất đắc dĩ. Đối với cô, chỉ có màu xanh của quân trang mới thích hợp với tâm của cô. Tùy ý lấy một cái váy màu trắng, mặc vào rồi xuống lầu.

Trầm Linh là người đầu tiên nhìn thấy Tần Vi Nhiên đang chậm rãi bước xuống cầu thang, đầu tiên là bất động thanh sắc nhún mảy, rồi lại nở ra một nụ cười từ ái: “Vi Nhiên mau xuống đây. Thế nào, thân thể có tốt lên chút nào chưa?”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Tốt hơn nhiều.”

Vì sao cô bị thương, tất cả đều rất rõ ràng, cần gì phải làm bộ làm tịch.

Tần Lăng Phi nhún mảy: “Một chút lễ phép cũng không có. mẹ ngươi dạy dỗ ngươi thế nào ngươi lại trở nên như vậy?”

“Thật xin lỗi, gia giáo của tôi không tốt.”

Tần Vi Nhiên nói một câu hai nghĩa, nói cho bọn họ rõ ràng, sở dĩ cô không có lễ phép như vậy, hoàn toàn là vì không được người dạy.

Tần Lăng Phi nghe ra ẩn ý, nhất thời nổi trận lôi đình, muốn răn dạy một phen, lại bị Tần Ngạo Thiên cắt ngang.

“Được rồi, hôm nay có chính sự muốn nói, không cần đề ý đến loại tiểu tiết này.”

Tần Vi Nhiên ngồi xuống sô pha, chờ nghe “chính sự” của bọn họ. Đương nhiên, cô không ngại thơ mà nghĩ rằng Tần Ngao Thiên giải vây thay cô. Tần Ngao Thiên như vậy, đơn giản là nói cho bọn họ biết, tiếp theo cô sẽ chịu không ít đau khổ, bọn họ không cần vì việc nhỏ này mà lộ ra dấu vết.

Quả nhiên, nghe Tần Ngao Thiên nói vậy, Tần Lăng Phi không nói gì nữa.

Tần Ngao Thiên nhìn Tần Vi Nhiên, cười nói: “Vi Nhiên, ngày thường ông nội cưng chiều Phi Nhiên, lại nghiêm khắc với con, con có biết vì sao không?”

Nghiêm khắc? Đây mà là nghiêm khắc? Thật sự ông ta đã cho cô một định nghĩa mới của từ “nghiêm khắc” rồi.

Tần Vi Nhiên cười nhạo trong lòng, nhưng trên mặt lại tươi cười ngoan ngoãn: “Ông nội là muốn tốt cho Vi Nhiên.”

Tần Ngao Thiên sững sốt một chút, vẫn là nụ cười ngoan ngoãn, nhưng lời nói lại hoàn toàn khác với Tần Vi Nhiên trước kia. Lúc trước, tuy Tần Vi Nhiên vẫn ngoan ngoãn, nhưng đối diện với bọn họ vẫn sợ hãi không tự chủ. Mỗi lần hỏi cô chuyện gì, không phải “ạ” thì cũng là “không biết”. Hình như là sau ngày đó, cháu gái của ông đã thay đổi.

“Vi Nhiên quả nhiên hiểu chuyện, không uống công ông nội nghiêm khắc với con như vậy. Vi Nhiên, con phải biết, cho dù Phi Nhiên cũng mang họ Tần, nhưng vẫn là con thứ. Con là con trưởng của Tần gia, là người thừa kế chính thống của Tần gia, ông nội mới luôn nghiêm khắc với con. Đôi khi, ông đánh con, nhưng lòng ông cũng rất đau. Ông nội nói như vậy, con có hiểu không?”

Tần Vi Nhiên bất động thanh sắc gật đầu: “Con hiểu.”

“Ừ, ông biết, con còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện. Trọng trách của Tần gia đặt lên vai con, ông hoàn toàn yên tâm. Vi Nhiên, ông nội cũng không có cách nào khác. Thấy con lớn lên từng ngày lại chưa có thành tựu gì. Con cũng biết, vận mệnh của con không giống với những đứa trẻ bình thường.”

Tần Vi Nhiên có chút cảm động nhìn Tần Ngao Thiên: “Con biết.” Cho nên, có gì thì nói thẳng đi !

Tần Ngao Thiên thấy thời cơ đã đến, Tần Vi Nhiên cũng đang rất cảm động, cũng không lòng vòng, thở dài một hơi, nói: “Người thừa kế của gia tộc lớn luôn chịu khổ hơn người khác. Vi Nhiên, cho dù ông nội không đành lòng nhưng cũng không thể không cho con ra ngoài, bắt đầu huấn luyện.”

Cuối cùng cũng đến, trong lòng Tần Vi Nhiên cười lạnh, trên mặt lại không biểu tình gì. Ông ta như thăm phán, không cần trung cầu ý kiến của cô. Nếu như vậy, cần gì phải nói nhiều như vậy?

Trầm Linh hốc mắt ứng đo: “Lăng Phi, em thật không nỡ ! Anh xem, Vi Nhiên còn nhỏ như vậy, rừng núi nhiệt đới kia nguy hiểm như vậy. Để con bé đi một mình, nếu có chuyện gì xấu xảy ra, vậy phải làm sao bây giờ.”

Tần Lăng Phi cũng thở dài: “Anh biết em lo lắng cho con bé, nhưng cũng không còn cách nào khác. Đây là trách nhiệm của con bé. Anh tin tưởng, con gái của anh, nhất định sẽ trở về an toàn.”

Tần Vi Nhiên nghe xong, đã đoán được ý đồ của họ. Muốn quăng cô vào rừng núi nhiệt đới để cô tự sinh tự diệt? Phương pháp này, đích thực là đủ tuyệt tình, lý do cũng đầy đủ. Nếu là Tần Vi Nhiên trước đây, nhất định là chết không nghi ngờ gì. Nhưng mà bây giờ, lại không nhất định.

Tần Vi Nhiên giả bộ kiên định nói: “Ông nội, con nhận sự an bài của ông.”

Tần Vi Nhiên vừa nói xong, ba người đều cả kinh, lập tức lộ ra vẻ tươi cười. Chỉ là ý tứ sau lưng nụ cười này, chỉ có bọn họ mới lý giải được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Gặp Nhau Trong Rừng Rậm

Tần Vi Nhiên bình tĩnh nhìn về mặt của ba người, trong lòng chỉ cười nhạt. Chỉ sợ bọn họ đợi không kịp muốn mở tiệc chúc mừng, muốn nghe tin cô chết, rồi muốn chiếm lấy tài sản của cô.

Đương nhiên, Tần Vi Nhiên không phải thỏa hiệp với bọn họ, mà chính cô cũng muốn đi. Bây giờ, điều cô cần nhất chính là huấn luyện. Rừng rậm, chính là trường huấn luyện tốt nhất. Cơ hội tốt như vậy, cô đương nhiên sẽ không bỏ qua. Hiện tại hư tình giả ý, cũng chỉ là đáp ứng nhu cầu của mỗi người mà thôi. Đợi đến khi trở về, cô rất hiểu kỹ với biểu tình của bọn họ.

Người Tần gia rất sốt ruột, sốt ruột đến nỗi không cho cô thời gian, ngay cả cơm trưa cũng không cho cô ăn, liền nhanh chóng phái người đưa cô đi. Khi tới nơi đã là buổi tối. Ở đây chỉ có cây cối, không có một bóng người. Tần Vi Nhiên nhìn hai vệ sĩ, không hề ngoài ý muốn, đó vẫn là hai người đã ôm cô ra khỏi phòng tối. Tần Vi Nhiên kéo kéo khóe môi, đã nhìn thấu mưu kế của Tần gia.

“Đại tiểu thư, ở đây rất nguy hiểm. Lão gia không cho phép chúng tôi đi cùng cô, cô phải tự mình cẩn thận một chút. Mặc kệ bao lâu, chúng tôi đều ở đây chờ cô.”

“Đại tiểu thư, bên trong ba lô này có hai quả lựu đạn, còn có một khẩu súng, là lão gia phân phó đưa cho cô.” Một người đàn ông khác đưa ba lô cho cô, rồi lại đưa thêm một chủy thủ, một cây đao cho cô: “Cái này là anh em chúng tôi chuẩn bị cho cô.”

Tần Vi Nhiên nhận lấy, biết rằng bọn họ thấy cô đáng thương, giúp đỡ cô hết sức. Có lẽ bọn họ cũng vô cùng rõ ràng, cho dù cho hai thứ này, cô cũng không sống nổi, cho nên nụ cười trên mặt cũng vô cùng miễn cưỡng.

Tần Vi Nhiên cũng không muốn giải thích cái gì, lạnh nhạt mở miệng: “Mười ngày. Nếu mười ngày tôi không ra, các chú có thể về.”

Nếu ở mặt thể, loại rừng mưa như vậy, ba ngày sau cô liền lông tóc vô thương bước ra. Nhưng mà beey giờ, đây là lần đầu tiên thân thể này đối diện với thực chiến, tất cả đều không biết ra sao, nên cô kéo dài thời gian ra mười ngày, đồng thời cũng cho mình một kỳ hạn.

“Đại tiểu thư...”

Hai người muốn nói gì đó, nhưng Tần Vi Nhiên đã đeo ba lô đi vào rừng rậm.

Rừng rậm trong ban đêm vô cùng khủng bố, chỉ có thanh âm gió thổi vào lá cây cũng đủ dọa người chết khiếp. Nhưng Tần Vi Nhiên không bị hoàn cảnh này quấy rầy, cô vô cùng bình tĩnh, lấy đèn pin trong ba lô ra, hành tẩu trong bóng đêm.

Cô không chớp mắt nhìn về phía trước, tựa hồ căn bản không biết đây là nơi nguy hiểm. Kỳ thật, Tần Vi Nhiên luôn quan sát chặt chẽ hết thảy bốn phía xung quanh. Nhiều năm chiến đấu ở mặt thể, cô đã sớm không cần xem bằng mắt. Chỉ cần gần đó có nguy hiểm, cô có thể lập tức phát giác.

Đi được một quãng đường khá dài, trước mặt là một đầm lầy, Tần Vi Nhiên dừng bước, chọn một nhánh cây nằm xuống. Rừng rậm có cái gì nguy hiểm nhất, không cần nghĩ cũng biết đó là đầm lầy. Có lẽ bên trong có cá sấu, có măng xà, cũng có lẽ có các loài động vật nguy hiểm khác. Cô không thể mạo hiểm, cho nên chỉ có thể đi đường vòng. Trong ban đêm, nếu đi đường vòng sẽ rất nguy hiểm. Động vật cũng giống như con người, đều có giới hạn. Con đường cô vừa đi không có nguy hiểm gì, cho nên càng vào sâu bên trong, nhất định sẽ có nguy hiểm. Đúng lúc đã nửa đêm, cô nằm xuống nghỉ ngơi trong chốc lát, nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt để chuẩn bị cho ngày mai.

Một đêm yên tĩnh trôi qua, lúc trời tờ mờ sáng, Tần Vi Nhiên tỉnh lại, nhìn vào đầm lầy, quả nhiên nhìn thấy một đàn cá sấu. Cái miệng to mở rộng kia giống như muốn nói cho cô biết, chúng nó rất đói bụng. Buổi sáng, không ít động vật đến đầm lầy uống nước, cá sấu có thể tùy lúc hành động, may mắn thì có thoát được một kiếp, bất hạnh, cũng chỉ có thể chịu chết.

Tần Vi Nhiên mất lạnh nhìn tất cả. Đây là mệnh được yếu thua, mặt kệ là ở mặt thể hay hiện tại, quy tắc này vĩnh viễn tồn tại. Giờ khắc này, Tần Vi Nhiên biết, một mình nàng cường đại vẫn không đủ. Tần gia là đại gia tộc quân sự, Tần Ngạo Thiên là Trung tướng, Tần Lăng Phi là Đại tá, hai người quyền thế ngập trời, nếu cuối cùng thật sự trở mặt, bọn họ có trăm phương ngàn kế khiến cô chết. Đến lúc đó, cô chỉ có thực lực của bản thân, có thể đối kháng với bọn họ hay không? Hiển nhiên, chuyện này là không có khả năng.

Trong lòng Tần Vi Nhiên lập tức có kế hoạch bước đầu, chỉ là kế hoạch này phải giữ bí mật tuyệt đối, không thể cho Tần gia biết được.

Đúng lúc Tần Vi Nhiên muốn nhảy từ trên cây xuống, cô nhìn thấy sư tử, một con sư tử đực, nói cách khác, ở gần đây tất nhiên sẽ có sư tử cái, hơn nữa, không chỉ có một con.

Rất nhanh, Tần Vi Nhiên liền nhìn thấy bốn con sư tử cái từ bụi cỏ di ra. Chúng nó có lẽ là đến tìm mồi. Mấy động vật kia nhìn thấy sư tử, lập tức tháo chạy, ngay cả cá sấu cũng chìm mình xuống nước.

Hiện tại, Tần Vi Nhiên chỉ hi vọng mấy con sư tử này không phát hiện ra cô. Nhưng thật đáng tiếc, sư tử đối với những chuyển động xung quanh mình vô cùng nhạy bén. Mùi hương cùng với hơi thở trên người Tần Vi Nhiên đã thành công hấp dẫn lũ sư tử. Mấy con sư tử ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Vi Nhiên, chúng nó vô cùng hưng phấn, đều gầm lên một tiếng, bao vây cô thụ.

Sư tử là động vật quần cư, bọn chúng vô cùng nhẫn nại. Vì thức ăn, chúng nó có thể ngồi đợi một chỗ thật lâu. Tần Vi Nhiên lập tức phản ứng. Cô biết mình không thể ngồi chờ chết. Bởi vì cô không có nước cũng không có thức ăn, sẽ nhanh chóng gục xuống, đến lúc đó chính là chết chắc.

Vận mệnh luôn nắm giữ trong tay mình, Tần Vi Nhiên mở ba lô, lấy súng lục ra. Súng ống bây giờ thật sự là đơn giản quá mức, nhưng cũng có thể chấp nhận một chút. Ở mặt thể, cô có tiếng là tay súng thiện xạ, không biết có thể dung thân thể này phát huy hết uy lực ở mặt thể hay không.

Lên đạn, nhắm, động tác liền mạch lưu loát, tư thế tiêu chuẩn cho thấy Tần Vi Nhiên là cao thủ.

“Đừng”. Tần Vi Nhiên bắn một phát súng, trúng mục tiêu sư tử cái. Đáng tiếc, không trúng điểm yếu.

Tần Vi Nhiên cười một tiếng: “Xem ra, kỹ thuật phải phát triển thật mạnh.”

Không dừng lại, Tần Vi Nhiên lập tức bắn ra năm phát súng. Cô biết, nếu để cho sư tử chạy trốn, bọn chúng nhất định sẽ đuổi theo cô., như vậy sẽ tạo ra phiền toái thật lớn. Cho nên cô phải chém tận giết tuyệt. Mấy mà tài bắn súng của cô coi như chuẩn xác. Sau phát súng đầu tiên, mỗi viên đạn của cô đều bắn vào điểm yếu của sư tử, rất nhanh, năm con sư tử lần lượt ngã xuống không dậy nổi.

Ở đây không nên ở lâu, Tần Vi Nhiên lập tức nhảy xuống, sau đó tiếp tục đi tới. Từ hướng xuất hiện của lũ sư tử, mấy con sư tử này luôn ở lại đây, mà bây giờ chúng nó đã chết, cho nên, nơi này tương đối an toàn.

Tần Vi Nhiên càng thêm cẩn thận, nhưng trên đường vẫn gặp không ít nguy hiểm. Đạn đã hết, lựu đạn chỉ còn một quả, còn có dao và chùy thủ, Tần Vi Nhiên biết, con đường kế tiếp mới là nguy hiểm nhất.

Thật sự là sợ cái gì đến cái đó. Tần Vi Nhiên nhìn con măng xà trước mặt, da gà toàn thân đều nổi lên. Cô thừa nhận, cô không sợ trời không sợ đất, nhưng cô lại sợ rắn và cóc. (Tú Phong: Mất hình tặc quá chị ơi! [dợt lệ])

Con măng xà đại khái dài bốn thước, thân thể “trắng kiện” ngăn cản đường đi, hiển nhiên là sẽ không bỏ qua cho Tần Vi Nhiên. Măng xà nhanh, Tần Vi Nhiên còn nhanh hơn, rút dao bên hông ra, chém vào người măng xà. Nhưng mà đồng thời, cô cũng bị măng xà cuốn lấy.

Mất thấy miệng xà mở lớn muốn nuốt cô, tình cảnh như chỉ mảnh treo chuông, Tần Vi Nhiên tập trung tinh thần, hét lớn một tiếng: “Thu!”

Nháy mắt, động tác của măng xà bị kiềm hãm, giây giữa, đồng thời buông lỏng Tần Vi Nhiên. Toàn thân Tần Vi Nhiên run lên, vừa muốn chạy tới nơi an toàn, lại phát hiện măng xà đã khôi phục. Cô biết, hiện tại, đi nặng của cô không thể sử dụng trong thời gian dài, đang muốn công kích, lại nhìn thấy một con măng xà khác. Tần Vi Nhiên lui về sau hai bước, vội vàng lấy ra lựu đạn, ném vào hai con măng xà. Nhưng cô ném trật, không thể giết chết hai con măng xà nhưng cũng làm cho chúng nó bị thương, tạm thời cũng không nguy hiểm gì. Tần Vi Nhiên xoay người bỏ chạy, vọt vào lùm cây.

Chạy thật lâu, Tần Vi Nhiên lao ra lùm cây, lại bị cậu bé trước mặt dọa sợ, trên tay cậu cầm dao. Tần Vi Nhiên thầm mắng mình quá mức kích động, lại không phát hiện ở đây có người.

Cô nhìn nhìn cậu, lại nhìn cây dao trên tay cậu, cười nhạt: “Người muốn giết ta? Ai phải người tới? Là lão già hai mặt kia hay là người phụ nữ ác độc đó?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Đồng Đội Tạm Thời

Cậu bé nhìn cô, cười nhạt: “Tôi nghĩ em là dã thú.”

Tần Vi Nhiên hồ nghi nhìn cậu, thấy cậu thu dao lại, cũng tạm thời tin lời cậu. Dù sao, cậu cũng đã bỏ lỡ cơ hội giết cô tốt nhất, hơn nữa, Tần gia muốn giết cô thì cũng không nên mướn một sát thủ nhỏ như vậy, xem ra cô cũng quá căng thẳng rồi.

“Cậu đã gặp qua dã thú nào đáng yêu như vậy chưa?”

“Bây giờ toàn thân em đều là bùn, so với từ khá ái cách nhau rất xa.”

Tần Vi Nhiên nhìn nhìn lại mình, quả nhiên, trên người cô toàn là bùn. Nhìn ánh mắt trêu tức của cậu bé, cô hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện với cậu.

Cậu bé lầu bầu: “Vẫn là em gái tôi đáng yêu hơn.”

Tần Vi Nhiên không biết em gái hẳn có bao nhiêu đáng yêu, cũng không muốn biết, trực tiếp hỏi: “Nếu không phải tới giết tôi, vậy cậu tới đây làm gì?”

Cậu bé không trả lời cô mà hỏi lại: “Vậy em ở trong đây làm gì?”

“Tôi hỏi cậu trước.” Từ ngày đến thời đại này, đây là lần đầu tiên cô đụng phải người vô si như vậy, không khỏi có chút bức bối.

“Tất cả đều là trẻ con, tích cực như vậy làm gì?” Cậu bé nói nhẹ một câu.

Tần Vi Nhiên sừng sốt một chút, cảm thấy trẻ con quả thực không cần tích cực như vậy, lạnh nhạt nói: “Đến rừng mưa, đương nhiên là luyện tập rồi.”

“Như trên.” Cậu bé nói xong, liền đi tới lùm cây cô xuất hiện.

Tần Vi Nhiên xoay người nhìn bóng lưng của cậu, vốn không muốn quan tâm đến sống chết của cậu. Nhưng cô lại bất gặp được cậu, theo bản năng nghĩ rằng cậu cũng giống cô, liền mở miệng: “Ồ đó có măng xà, tôi nghĩ cậu không phải đối thủ của nó.”

“Sao em biết?”

“Bởi vì tôi không giết được nó.”

“Em không giết được nó, không có nghĩa là tôi không giết được nó.”

Tần Vi Nhiên cảm thấy mình xen vào việc của người khác, lạnh giọng nói: “Ồ đó có hai con. Nếu còn một con nữa, tôi trốn cũng không thoát.”

“Mạng em thật ghê gớm.”

“Tôi cũng biết. Bây giờ cậu cũng muốn đi sao?”

Cậu bé xoay người lại, cười nói: “Tôi rất quý trọng sinh mạng.”

Theo bản năng, Tần Vi Nhiên nhìn cậu bé. Những lời này khiến cô nhớ đến việc linh hồn cô được trọng sinh, sinh mạng, cô cũng quý trọng vô cùng.

Tần Vi Nhiên đột nhiên nói một câu mà chính cô cũng không tưởng được: “Không bằng đi cùng nhau, thế nào?”

Cậu bé nhìn cô: “Cũng không phải không thể.”

Cứ như vậy, hai người trở thành đồng đội tạm thời.

Qua một hồi thương lượng, hai người quyết định đi đường khác. Tần Vi Nhiên cũng biết, cậu bé này không giống cô, ít nhất, cậu nói với cô, mẹ cậu rất thương yêu cậu, người một nhà bọn họ sống vui nhau rất hạng phúc.

Tần Vi Nhiên có chút hâm mộ cậu. Từ “gia đình” này, đối với cô mà nói, nó rất xa lạ. Ở mặt thể, cô vừa sinh ra thì cha mẹ đã không còn, được trưởng quan nuôi lớn. Cho nên, từ trước tới nay, cho dù biết trưởng quan có ý muốn giết cô, cô cũng không ra tay trước. Tất cả chỉ vì, cô nhớ mãi ân tình đó. Nếu không có trưởng quan, có lẽ, cô cũng không còn mạng đến ngày hôm nay.

Đến cuối cùng, cô dùng sinh mạng trả lại ân tình cho trưởng quan. Cô không còn nợ hần cái gì, cho nên, chuyện cô nên làm, là sai thủ hạ giết chết trưởng quan. Chuyện này không liên quan tới tư thù cá nhân, chỉ vì cô biết, trưởng quan không thể thống trị mặt thể. Cô không muốn dân chúng ở mặt thể bị trưởng quan áp bức, tuy rằng bây giờ, cô không thể xác định có trưởng quan thứ hai hay không.

Cơ hội trọng sinh khiến cô một giây vui sướng cũng không kịp. Cô cũng đã biết, sự ám áp của gia đình, cô vẫn không thể cảm thụ. Người Tần gia không xem cô là người nhà, cho nên mới đưa cô đến đây.

Dọc đường đi, hai người trò chuyện với nhau. Tần Vi Nhiên rất ngạc nhiên, cô cứ nhiên nói chuyện với cậu bé này.

Cậu đoán được chuyện gì, hứa hẹn với cô: “Tôi cam đoan, sẽ để cho em rời khỏi đây an toàn.”

Tần Vi Nhiên cười cười. Cô không biết cậu lấy cái gì để cam đoan, nhưng mà cô biết, giờ khắc này, lần đầu tiên cô cảm nhận được sự ám áp.

Hai người ra khỏi lùm cây, nhìn rừng cây trước mặt, im lặng đến đáng sợ. Hình như cảm nhận được ở đây không tốt như trong tưởng tượng, cậu nhìn cô: “Em xác định con đường này an toàn hơn con đường kia?”

Tần Vi Nhiên nhìn rừng cây, bình tĩnh trả lời: “Tôi không xác định, bất quá cũng đã tới đây rồi, cứ đi tiếp đi. Bằng không, cậu cũng có thể bơi qua sông đi gặp hai con mãng xà kia, nhưng nhớ phải coi chừng cá sấu.”

Cậu bé hình như có chút kinh ngạc, cười nói: “Rốt cuộc là cái dạng gai đình gì mới có thể nuôi dưỡng em lạnh nhạt như vậy?!”

“Gia đình dị dạng.”

“Tôi cho là gia đình tôi đủ quá dị rồi, thì ra cũng đã bình thường rồi.” (TP: Gia đình anh mà bình thường?)

“Cậu nói nhầm nhiều quá đó!”

Cậu bé nhú mày, rồi đi thẳng vào rừng cây: “Đi thôi!”

Tần Vi Nhiên cũng nhú mày. Cậu bé đột nhiên lạnh nhạt làm cho cô không biết mình đã nói sai cái gì. Nhưng rất nhanh cô cũng không suy nghĩ nữa, bởi vì chuyện này không có quan hệ gì với cô một chút nào cả. Bọn họ là đồng đội tạm thời, về sau cũng không gặp lại nữa.

Cậu bé đột nhiên dừng lại.

Tần Vi Nhiên nhú mày: “Tại sao cậu dừng lại?”

“Em nghe đi!”

Tần Vi Nhiên lập tức cảm giác được có gì đó không thích hợp, nhìn lên trên cây, cười khò: “Sớm biết như vậy, đi đường kia còn hơn.”

Ước chừng năm sáu con mãng xà xoay quanh trên đỉnh đầu bọn họ, hình ảnh này, đủ kinh khủng nha!

“Bây giờ có nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể nói mạng chúng ta không tốt. Em nên nghĩ rằn, có lẽ bên kia cũng có rất nhiều mãng xà, chỉ là em chưa kịp đụng tới mà thôi.”

Lời nói của cậu giống như đang an ủi cô, cô ó chút kinh ngạc: “Cậu không trách tôi làm cậu gặp phiền toái hay sao? Cậu vốn muốn đi con đường kia mà?”

“Dù sao ta cũng không tin mình có thể đối phó với hai con mãng xà, mặc kệ đi đường nào, cũng giống nhau cả thôi.”

“Xem ra, chúng ta phải cho mãng xà no bụng rồi.”

“Em yên tâm, tôi cam đoan em sẽ không chết ở đây.” Cậu bé lại tiếp tục cam đoan.

Tần Vi Nhiên cười cười, cũng không dám tin cậu, nói: “Hy vọng là vậy.”

Tần Vi Nhiên nhìn mình, thân thể này thật sự quá yếu. Nếu khôi phục sức mạnh như ở mặt thể, loại mãng xà này, cô chỉ cần dung một chiêu đã giải quyết hết thảy. Mà bây giờ, cô lại có khả năng phải nằm trong bụng nó.

Tần Vi Nhiên không tin vào số mệnh. Nếu ông trời đã cho cô cơ hội trọng sinh, cô sao có thể chết như vậy. Nháy mắt, Tần Vi Nhiên tỉnh táo lại, cười hỏi cậu bé: “Cậu nói xem, bây giờ chúng ta bỏ chạy hay tấn công?”

“Đương nhiên là chạy rồi!” Nói xong, cậu bé kéo tay cô bỏ chạy.

Tần Vi Nhiên chạy theo cậu bé, đột nhiên cảm thấy không nghe được âm thanh gì, không nhìn thấy sự vật gì, chỉ có thể thấy bóng dáng của cậu bé, và cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay của hắn, cảm giác an toàn. Đúng, chính là cảm giác an toàn. Cậu bé này, làm cô tràn đầy cảm giác an toàn. Nhận thức như vậy, Tần Vi Nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Cô sống tới ngày hôm nay, xem như là hai kiếp người, cô chưa từng cảm nhận qua cảm giác an toàn mà người khác truyền cho mình. Ở mặt thể, cô là Quân Vương bách chiến bách thắng, được ngàn vạn người kính ngưỡng. Cho tới bây giờ, chỉ có cô cho người khác cảm giác an toàn, mà chính ô, vĩnh viễn đắm chìm trong nguy hiểm, không có ai đứng chắn trước mặt cô. Cô có thói quen bảo hộ người khác, lại quên mất, cô chỉ là một người phụ nữ mà thôi.

Trùng sinh thành Tần Vi Nhiên, bốn chữ “cảm giác an toàn” này lại hoàn toàn tách xa khỏi cô. Ngay cả cô cũng không cho mình được cảm giác an toàn. Mà bây giờ, cậu bé này lại cho cô cảm giác an toàn mãnh liệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Thoát Khỏi Miệng Mãng Xà

Đột nhiên, cậu hỏi cô: “Em có vũ khí gì?”

“Một chùy thủ.”

“Em chỉ dựa vào một cây chùy thủ mà tới đây sao?”

“Vốn là có hai quả lựu đạn, nhưng dùng hết rồi, còn một cây đao, chắc là đang ở trong bụng mãng xà.”

“Thật sự là rất tốt.” Cậu bé cười cười, lập tức ném một cây đao cho cô: “Cầm lấy.”

Tần Vi Nhiên nhận đao: “Vậy còn cậu?”

“Tôi còn một cây chùy thủ, đưa chùy thủ của em cho tôi.”

Tần Vi Nhiên đưa chùy thủ cho hắn.

Cậu bé nói: “Bây giờ tôi có hai cây, chắc là đủ. Tôi cho em hay, chúng ta trốn không thoát đâu, chúng nó sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Cho nên, chúng ta chỉ có một con đường.”

“Cậu điên rồi, cậu muốn giết nó?!” Chỉ có Tần Vi Nhiên biết, giờ phút này cô có bao nhiêu kích động. Cô có chút chờ mong, sẽ cùng cậu bé này chiến đấu cùng nhau.

“Không thì ngồi chờ chết sao? Chúng ta lại không thể chạy được, thể lực rất nhanh sẽ bị cạn kiệt. Đến lúc đó, không chỉ không có năng lực phản kháng, ngay cả mạng sống duy nhất cũng không có cơ hội giữ lại.”

“Được, vậy nghe lời cậu, giết chúng nó.”

Hai người đồng thời dừng lại, xoay người đối mặt với mãng xà. Cậu bé hai tay nắm hai cây chùy thủ, thừa dịp mãng xà chưa tấn công, cắn một cây chùy thủ, cắt rách áo của mình, dùng mảnh vải buộc chùy thủ vào mu bàn tay.

Tần Vi Nhiên chủ động hỗ trợ, cậu bé cười cười: “Vẫn là em buộc tốt hơn.”

Động tác của cô dừng lại một chút, lập tức thản nhiên mở miệng: “Đây là thiên tính của phụ nữ.”

“Phụ nữ? Em tôi đa cũng chỉ là một cô bé mà thôi.”

Khỏe miệng Tần Vi Nhiên nâng lên một nụ cười lạnh nhạt: “Bây giờ nói cái này, có phải cậu an nhàn quá rồi không?”

Cậu bé không nói gì, vất chủy thủ bên hông, lập tức lấy gì đó trong ba lô ra, ánh mắt ngoan lệ nhắm vào cổ măng xà.

Tần Vi Nhiên biết cậu muốn làm gì, rất kinh ngạc, thối lui hai bước.

Cậu bé quăng cái móc, “xuy” một tiếng, chiếc móc sắc bén chính xác ôm lấy cổ măng xà. Rất nhanh, thân mình măng xà vụn vụn, đổ xuống đất.

Không trúng điểm trí mạng, rất nhanh, măng xà công kích cậu bé, lập tức cuốn lấy cậu.

Đôi mắt Tần Vi Nhiên nhú lại, không chút do dự cầm dao tấn công măng xà, chém vào đầu măng xà.

Sau lưng Tần Vi Nhiên, cậu bé bình tĩnh nung bàn chân phát lạnh. Cô rõ ràng chỉ là một cô bé con, nhưng toàn thân lại tản ra sát khí dày đặc. Cậu bé cau mày nhìn cô, cậu dám khẳng định, trên tay cô bé này đã nhuộm đầy máu tươi.

Măng xà rút cuộc cũng bị chọc giận, đầu nó di chuyển, há mồm như chậu máu công kích Tần Vi Nhiên, thề muốn ăn cô vào bụng.

Cậu bé thấy thế, quát to một tiếng: “Tấn công phía trên.”

Tần Vi Nhiên tiến lên vài bước, hung hăng đâm vào cổ măng xà. Chỉ là vậy măng xà quá dày, hành động không ít gì. vết thương này đối với nó mà nói thì cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Măng xà không ngừng tấn công, lại công kích Tần Vi Nhiên, muốn nuốt cô vào bụng.

Ngay khi Tần Vi Nhiên muốn sử dụng dị năng, đột nhiên măng xà tru lên một tiếng. Tần Vi Nhiên ngược lên, thì ra cậu bé nhảy tới bên cạnh măng xà, từng chút từng chút tới gần.

Cậu bé bước từng bước tới đầu măng xà, đột nhiên phóng lên đầu măng xà, đè đầu nó xuống. Măng xà té oằn trên đất, lưỡi dao cũng đâm sâu vào cổ măng xà, xuyên qua cổ nó.

Măng xà vụn vụn mấy cái thì không còn động đậy nữa.

Cậu bé rút dao ra, ném cho cô.

Cô tiếp nhận, cười nói: “Khí lực của cậu rất lớn.”

“Thật sự cũng không phải rất lớn.”

“Vậy tại sao có thể áp chế măng xà?”

“Bởi vì trên người tôi có mang theo vật nặng 50 cân.”

“50 cân?”

“Ừ.”

Tần Vi Nhiên không tiếp tục hỏi nữa, mà là trầm mặc nhìn cậu. Có lẽ ở phương diện nào đó, hai người họ giống nhau, tỷ như, bọn họ đều muốn nhanh chóng cường đại hơn bây giờ.

Thật kỳ lạ, tuy rằng đây là lần đầu tiên hợp tác, nhưng họ lại ăn ý vô cùng. Dưới sự công kích của họ, mấy con măng xà lần lượt tử vong. Bây giờ chỉ còn lại hai con măng xà lớn nhất, vẫn nhìn họ như hổ rình mồi.

Cậu bé không do dự, lại rat ay, dụ một con măng xà bò xuống, còn con măng xà kia, đương nhiên là dành cho cô rồi. Như vậy, bọn họ muốn đối phó từng con. Hai người đã có sự ăn ý nhất định, thủ thế, gạt đầu với nhau.

Tần Vi Nhiên chạy quanh đại thụ, măng xà cũng đười theo cô. Không được bao lâu, thân thể khổng lồ của măng xà liền dính chặt vào thân cây, Tần Vi Nhiên chém tùm đao. Cô biết bây giờ khí lực của cô không lớn, cho nên toàn bộ đều chết vào một vết thương.

Măng xà tru lên, gãy giữa, bò tới chỗ Tần Vi Nhiên. Tần Vi Nhiên hung hăng chém lên miệng vết thương, măng xà động một cái, quăng cô và thanh đao ra xa. Tần Vi Nhiên bị đánh trúng một thân cây, hét lớn một tiếng, té trên mặt đất, toàn thân gãy giữa, lại không thể động đậy. măng xà lập tức mở miệng phóng tới bên cô.

Cậu bé đang đối phó với con măng xà trên cây, nó đã không còn năng lực phản kích. Nghe được con măng xà khác tru lên, cậu lập tức nhìn về phía của

Tần Vi Nhiên, đứng lúc nhìn thấy hình ảnh con măng xà muốn cắn nuốt Tần Vi Nhiên, hai mắt hẹp dài của cậu nháy mắt đỏ đậm, vô số hồng quang (ánh sáng màu đỏ) thân thể cậu phóng ra.

Tần Vi Nhiên nhắm mắt, tập trung tinh thần, ngay khi đang muốn phát ra công kích cuối cùng, chợt nghe một tiếng “xuy xuy”, lập tức cả giác Độc Cô có chất lỏng đỏ xuống mặt cô, mùi máu tươi nồng đậm vô cùng. Tần Vi Nhiên lập tức mở mắt, nhìn thấy con măng xà không đả. Cô nhanh chóng phóng ra chỗ khác. Con măng xà “oành” một tiếng ngã xuống ngay chỗ cô vừa nằm.

Tần Vi Nhiên nhìn về phía cậu bé, cậu đã giết con măng xà kia, nhưng vẫn đứng tại chỗ thờ phỉ phò, giống như đang muốn cực lực áp chế cái gì đó.

Tần Vi Nhiên nhíu mày đứng dậy, đi tới chỗ cậu: “Con măng xà này là do cậu giết?”

Cậu gật đầu: “Là ta giết.”

“Cậu giết bằng cách nào?”

Cậu nhìn cô một cái: “Đây là vũ khí bí mật của tôi, sao có thể nói cho em biết?”

Tần Vi Nhiên nhìn cậu, cũng không tiếp tục truy hỏi.

Cậu cười cười: “Đi thôi, trên người em thoith như vậy, chẳng lẽ không muốn tìm một nơi tẩy rửa một chút?”

Tần Vi Nhiên đưa tay lau vết máu trên mặt: “Tôi không muốn vừa thoát khỏi miệng rắn rồi lại chui vào miệng cá sấu.”

“Tìm một dòng suối trong tùy tiện tắm một cái là được. Em nhu vậy, chịu nổi sao?”

Tần Vi Nhiên ngửi ngửi, lập tức có một trận ghê tởm, liền gật đầu: “Đi thôi.”

Hai người tìm một dòng suối nhỏ. Ở trong rừng mưa mà tìm được suối nước trong như vậy thì cũng là may mắn lắm rồi.

Tần Vi Nhiên cảm giác được chung quang không có động vật khổng lồ gì, liền lập tức nhảy vào trong nước, rửa sạch vết máu cùng bùn đất trên mặt, lộ ra diện mạo xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Thu Phục Lòng Người

Cậu bé nhìn thấy Tần Vi Nhiên, hiển nhiên là sửng sốt một chút.

Tần Vi Nhiên biết thân thể này tuy rằng nhỏ yếu, nhưng lại có khuôn mặt xinh đẹp, lớn lên khẳng định là mỹ nữ. Nhưng cô đối với đẹp xấu cũng không quan tâm, nên không thêm để ý tới dung mạo của mình. Bây giờ, nhìn thấy cậu bé nhìn cô như vậy, cô cũng có chút xấu hổ.

Tần Vi Nhiên nhìn nhìn phía trước, rất nhanh sẽ ra khỏi rừng cây. Qua khỏi hôm nay, chỉ sợ bọn họ sẽ không còn cơ hội gặp lại nhau nữa. Cô đột nhiên có chút thương cảm. Kiếp trước, coo chỉ có thù hata và địch nhân, không có một người bạn nào. Kiếp này cô có chút khác vọng. Nhưng có lẽ cô nhất định là người cô độc.

“Em tên gì?”

Đột nhiên nghe cậu bé lên tiếng hỏi, Tần Vi Nhiên dừng lại một chút, đáp: “Kiều Lâm.”

“Kiều Lâm?” Sắc mặt cậu bé có gì đó làm cho người ta không thể nhìn thấu.

Tần Vi Nhiên biết, có lẽ cậu đang nghi ngờ cái tên này có phải là thật hay không. Kỳ thật, ngay cả cô cũng không biết vì sao cô nói cho cậu biết cái tên này. Nhưng mà đã nói ra, cô cũng không thể rút lại.

“Tôi gọi là Mạc Khuynh.”

Tần Vi Nhiên nhìn về phía cậu bé, trên mặt cậu mang theo nụ cười thần nhiên, cũng nhìn cô. Tần Vi Nhiên gật đầu, xem như đáp lại. Trên đường đi, hai người không nói gì, cho đến kkhhi sắc trời chuyển tối, hai người đi ra khỏi rừng mưa.

Cách đó không xa có một chiếc xe Mercedes, bên cạnh xe có hai vệ sĩ.

Cậu bé cười cười: “Kiều Lâm, hẹn gặp lại.”

“Ừ.” Tần Vi Nhiên thân nhiên đáp lại. Cô cũng không biết nên nói cái gì. Dù sao, cô cũng ít trao đổi với người khác, không biết nên nói lời từ biệt thế nào.

“Kiều Lâm, tôi sẽ nhớ kỹ tên này.”

“Tôi cũng vậy.”

Tần Vi Nhiên cười cười. Lời này là xuất phát từ chân tâm cô. Mạc Khuynh, cô sẽ nhớ kỹ tên này, là người đầu tiên cho cô sự ấm áp.

Hai vệ sĩ nhìn thấy Tần Vi Nhiên, hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng lập tức chạy tới nói: “Đại tiểu thư, có thể trở về rồi.”

Tần Vi Nhiên không hề động đậy, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đó. Cô cũng không biết vì sao không đi, chỉ là theo bản năng, muốn ở cạnh cậu bé một chút. Cô nhớ rõ, cậu đã từng nói, có người tới đón cậu.

Đúng lúc này, ba chiếc xe Porsche xa hoa chạy tới. Sau khi dừng lại, mấy vệ sĩ mặc tây trang màu đen bước xuống từ hai xe trước sau. Bọn họ động loạt đi tới, cung kính cúi người trước cậu bé: “Tiểu thiếu gia.”

Cậu gật đầu, nhìn Tần Vi Nhiên: “Tôi phải đi rồi, bảo trọng.”

“Ừ.” Tần Vi Nhiên gật đầu, nhìn cậu đi vào trong xe mới đi tới chỗ xe Mercedes.

Tần Vi Nhiên biết, thân phận cậu bé này chỉ sợ là cao quý hơn cô. Nghĩ như vậy, cô dừng lại một chút, lập tức cười nhạt. Thân phận? Cô có thân phận gì? Ngoài sáng, cô là Đại tiểu thư Tần gia, trong tối, cô là cây đinh trong mắt cái gai trong thịt Tần gia.

“Trở về đi.” Tần Vi Nhiên thân nhiên mở miệng, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Hai người liếc nhau, lái xe. Bọn họ vốn nghĩ rằng Tần Vi Nhiên nhất định sẽ chết trong rừng mưa, không nghĩ tới cô lại có thể an toàn trở ra. Hai người cho rằng có lẽ là vì cậu bé đó. Tuy họ không biết thân phận của cậu, nhưng mà vừa nhìn thì cũng biết không phải quý, chỉ sợ là thân may mắn, vừa lúc đụng phải cậu bé đó, nên mới an toàn trở lại.

Tần Vi Nhiên đương nhiên biết họ đang suy nghĩ cái gì. Cậu bé kia xác thực có dụng mê hoặc lòng người, nhưng cô không muốn hai người này cũng nghĩ như vậy.

Tần Vi Nhiên phúc chốc mở mắt, hỏi: “Sau khi trở về, hai người ăn nói với Tần Ngạo Thiên như thế nào?”

Hai người sững sốt một chút, lập tức giả ngu: “Đại tiểu thư, cô trở về bình an, lại gia đương nhiên sẽ rất vui mừng chúng tôi báo cáo chi tiết là được rồi.”

Tần Vi Nhiên cười lạnh: “Chẳng lẽ hai người cho rằng, lần này trở về, hai người còn mạng đi ra sao?”

“Đại tiểu thư...”

Hai người khiếp sợ không thôi. Tần Vi Nhiên mới bảy tuổi, sao lại có thể nói ra những lời như vậy? Hơn nữa, lời cô nói, rốt cuộc là có ý gì?

Tần Vi Nhiên đương nhiên sẽ không nói hết tình hình thực tế cho bọn họ, âm thanh lạnh lùng vang lên: “Chẳng lẽ hai người cho rằng, người Lam gia thật sự hoàn toàn yên đem quyền thừa kế của họ giao hết cho Tần gia sao?”

Tần Vi Nhiên sờ dĩ nói Lam gia, bởi vì lam gia là tám gỗ tốt nhất. Lam gia là Đại gia tộc, nếu có Lam gia làm chỗ dựa, muốn thu phục hai người kia cũng là chuyện vô cùng đơn giản.

Hai người đều không nói gì, tựa hồ đang cân nhắc lời nói của Tần Vi Nhiên.

Tần Vi Nhiên đương nhiên sẽ không cho bọn họ cơ hội này, hỏi: “Hai người tên gì?”

“Đại tiểu thư, tôi là Vương Mãnh, là em trai.”

“Tôi là Vương Lực, là anh.”

“Thì ra hai người là anh em ruột, khó trách lại giống nhau như vậy. Lúc trước, nếu không phải hai người đưa tôi ra khỏi tầng ngầm sớm hơn hai tiếng, có lẽ tôi đã chết. Chuyện này, tôi đã nói cho ông ngoại biết, ông ngoại nói rằng, có cơ hội, sẽ cảm tạ hai người thật tốt.”

Wương Mãnh cả kinh nói: “Đại tiểu thư, cô nói là.. người Lam gia đã biết tất cả.”

“Wương Mãnh, có gì sai sao?”

Wương Mãnh sững sốt, thể mới biết mình nói sai. Hắn nói như vậy, không phải rõ ràng thừa nhận trong chuyện này có ẩn tình sao?

“Hai người không cần che giấu. Chuyện nên biết hay không nên biết, tôi cũng biết hết tất cả. bằng không, nhiều năm như vậy, tôi cũng đã sớm chết. lần

này, Tàn Ngạo Thiên muốn đẩy tôi vào chỗ chết, mà hai người, chính là kẻ chết thay.”

“Kẻ chết thay?”

“Đúng vậy. Sở dĩ Tàn Ngạo Thiên không dám trực tiếp giết chết tôi, là vì muốn chấn hòng Lam gia. Lần này, ông ta sai hai người đưa tôi tới đây, chính là muốn sau khi tôi chết, ông ta muốn hai người gánh tội. Tội trạng chính là bảo hộ Đại tiểu thư bất lực. Đến lúc đó, cho dù hai người nói không theo tôi vào rừng mưa cũng không có ai tin. Từ lúc hai người mang tôi ra khỏi tầng ngầm, hai người nhất định sẽ có kết cục này.”

Vương Lực không nói gì, Vương Mãnh lại khẽ hô: “Đúng vậy, anh hai, anh nghĩ lại xem. Ngày đó, chúng ta đưa tiểu thư ra lúc 6 giờ, nhưng phu nhân lại ra lệnh 8 giờ mới được đưa ra, cho nên mới trở thành Đại tiểu thư không chết. Theo lý, phu nhân nhất định sẽ giáo huấn chúng ta, nhưng lại không có, bọn họ không nói gì cả.”

Đến lúc này, Vương Mãnh và Vương Lực đã muốn tin lời của Tàn Vi Nhiên. Trên thực tế, Tàn Vi Nhiên cũng không nói dối. Hai người này, quả thực là Tàn gia muốn đẩy vào chỗ chết.

Vương Lực vừa lái xe vừa nói: “Đại tiểu thư, xin ngài cho hai anh em chúng tôi một con đường sống. Mạng của hai anh em chúng tôi sẽ là của ngài.”

Lúc đầu là “cô”, bây giờ là “ngài”, biểu hiện của Vương Lực đã rất rõ ràng, bọn họ muốn đi theo cô.

Mục đích đặt thành, Tàn Vi Nhiên cũng không đắc ý, trầm tư một chút rồi mở miệng: “Hai người không cần về chung với tôi. Sau khi tôi trở về, sẽ nói hai người trên đường về muốn giết tôi, tôi phúc lớn mạng lớn, vất vả trốn thoát, Hai người tự biết gian kế không thành, bỏ chạy, không biết đi đâu.”

Hai người trầm mặc, không nói gì. Tàn Vi Nhiên biết họ đang lo lắng, nói: “Hai người không cần lo, nếu tôi nói với hai người chuyện này, chính là muốn cứu mạng hai người. Tôi luôn cảm kích chuyện ngày đó hai người đưa tôi ra som để tôi được sống sót. Tàn gia, hai người sống không nổi nữa. Sau khi trở về, hai người tìm đầu đó trốn trước, ta sẽ đến tìm hai người.”

Vương Mãnh nhìn Vương Lực, Vương Lực gật đầu, Vương Mãnh cười nói: “Đại tiểu thư, chúng tôi đã sớm không muốn ở lại Tàn gia làm những chuyện thương thiên hại lý. Ngài yên tâm, về sau, anh em chúng tôi sẽ trung thành với ngài.”

Vương Lực nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn về mặt lạnh nhạt của Tàn Vi Nhiên: “Đại tiểu thư, Tàn gia quả thật là mù mắt. Ngài thông minh tài trí như vậy, đủ để đưa Tàn gia lên vị trí cao nhất, nhưng mà bọn họ đã bỏ lỡ rồi.

Tàn Vi Nhiên cười nhạt không nói, dựa vào ghế mềm, nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9: Lam Gia Đột Kích

Đại sảnh biệt thự Tàn gia, tính cả Tàn Phi Nhiên, toàn bộ đều đông đủ. Lúc này, Tàn Phi Nhiên đang hát một bài hát thiếu nhi mới học, khiến cho đám người Tàn gia cười ha ha không ngừng.

Ngay lúc không khí hòa hợp, ngoài cửa đột nhiên có một người hầu lão đạo đột vào.

Tàn Ngạo Thiên lập tức nhíu mày: “Sao lại như vậy, kích động cái gì?”

Người hầu đi quá máu, bị chân này đạp chân kia, lại bất chấp đau đớn, ngón tay chỉ ra ngoài cửa: “Lão gia, Đại tiểu thư về rồi.”

Đám người Tàn Ngạo Thiên lập tức đứng dậy, Tàn Phi Nhiên chu miệng, hiển nhiên là mất hứng.

Trầm Linh quát một tiếng: “Nói mê sáng cái gì? Đại tiểu thư đang ở rừng rậm, sao có thể trở về?”

“Phu nhân, là thật, người cũng tới cửa rồi, sẽ vào đây ngay.”

“Mẹ gạt người. Rõ ràng mẹ nói Tàn Vi Nhiên sẽ không trở lại nữa. Mẹ gạt người, con không bao giờ nói chuyện với mẹ nữa.” Nói xong, Tàn Phi Nhiên khóc rống chạy lên phòng.

Trầm Linh lúc này làm sao còn tâm tình lo lắng cho Tàn Phi Nhiên lập tức hỏi người hầu: “Cô nói thật?”

“Thiên chân vạn xác, phu nhân.”

Tàn Ngạo Thiên và Tàn Lăng Phi liếc nhìn nhau, nhíu mày.

Thanh âm Tần Vi Nhiên đứng lúc vang lên: “Xem ra đi rất hy vọng con không thể trở về nha!”

Ngay khi lời nói hạ xuống, thân ảnh nhỏ bé từ ngoài cửa đi vào.

Tần Vi Nhiên quần áo rách rưới, nhưng cũng không có bị thương, tinh thần thoát nhìn không tệ.

“Vương Mãnh, Vương Lực đâu?” Tần Vi Nhiên nhìn phía sau cô, hỏi.

Tần Vi Nhiên nhú mày: “Cha, tổ chất vệ sĩ ở Tần ta chúng ta nên được nâng cao rồi. Cha hỏi hai người kia, thiếu chút nữa đã lấy mạng con rồi.”

“Sao lại như vậy?” Tần Lăng Phi nhú mày càng sâu, nói.

“Con phúc lớn mạng lớn, sau khi ra khỏi rừng mưa, liền nghỉ đã được an toàn. Không ngờ trên đường trở về, hai người kia đột nhiên muốn giết con. Nhưng không thực hiện được, bọn họ lái xe đi rồi.”

“Vương Mãnh, Vương Lực đều là quân nhân xuất ngũ, con là một cô bé trời gà không chặt, bọn họ muốn giết con, con có thể sống sót trở về sao?”

“Bởi vì con phúc lớn mạng lớn mà. Cha, chẳng lẽ cha không muốn con bình an trở về?”

“Sao có thể như vậy? Ta cũng lo lắng cho an nguy của con. Hơn nữa, cái gì mà cha? Phải gọi là ba ba.”

“Cha, hành vi của người thừa kế Tần gia, con không thể giống như trước kia làm nũng gọi ba ba, cha nói đúng không?”

Tần Lăng Phi bị Tần Vi Nhiên làm cho á khẩu, đành phải hừ một tiếng, ngồi xuống sô pha.

Trầm Linh lập tức ngồi xuống bên cạnh hắn, giúp hắn thuận khí, nói với Tần Vi Nhiên: “Vi Nhiên, ba ba con cũng là quan tâm tới con, sao con có thể ăn nói với ba như vậy?”

Tần Vi Nhiên không nói gì, ngược lại nhìn về phía Tần Ngạo Thiên.

Tần Ngạo Thiên sừng sốt một chút, lập tức nói: “Được rồi, đây chỉ là việc nhỏ, không cần nói nữa. Vi Nhiên, con nói cho ông nội biết, con thoát khỏi nguy hiểm thế nào?”

Tần Vi Nhiên đã sớm nghĩ ra đối sách, không chút hoang mang trả lời: “Lúc đó, bọn họ chở con ra quốc lộ, nửa đường dừng xe nghỉ ngơi. Con cũng muốn xuống xe hóng gió một chút. Ngay lúc con muốn lên xe, lại không mở được. Con cảm thấy không ổn, nhanh chóng bỏ chạy. Hai người đó lái xe đuổi theo muốn đâm chết con. Đúng lúc đó có một chiếc xe tải chạy ngang qua, nâng cản xe của bọn họ. Con lên xe, chú lái xe chở con tới đây. Chú lái xe còn ở ngoài kia, con nói muốn cho tiền chú đó để cảm ơn chú.”

Nếu Tần Vi Nhiên đã lên kế hoạch, đương nhiên cũng sẽ chuẩn bị tất cả, đã gọi cho Lam gia. Tài xế xe tải kia cũng là do họ sắp xếp. Bây giờ, người Lam gia chỉ sợ đang trên đường tới đây.

Vừa nói nói, một người hầu lại tiến vào, cung kính nói: “Lão gia, Lam lão gia tới.”

Theo bản năng, Tần Ngạo Thiên nhìn Tần Vi Nhiên.

Tần Vi Nhiên cười nói: “Ông nội, con biết ông rất tốt với con. Nhưng con không muốn ông nội hao tổn vì con. Ông ngoại tới giúp con trả thù lao.”

“Mau mời Lam lão gia vào, đứng rồi, còn có tài xế xe tải kia nữa.”

“Dạ, lão gia.” Người hầu trả lời rồi lui ra.

Rất nhanh, Lam lão gia tiến vào.

“Ha ha ha... Vi Nhiên, cháu ngoại bảo bối của ông. Thật sự là làm cho ông ngoại hạnh phúc nha!”

Lam lão gia chưa thấy người đã nghe tiếng. Mọi người nhìn ra cửa cuarchir thấy Lam lão gia mặc một thân Đường trang mà lam, uy phong lẫm lẫm đi tới, phía sau còn có một người mặc trang phục công nhân, hẳn là tài xế xe tải kia.

Lam lão gia vừa tới, liền ôm lấy Tần Vi Nhiên, hôn lên hai má cô, lại ngửi ngửi, lập tức nhú mày, sắc mặt không tốt nhìn Tần Ngạo Thiên: “Thông gia, Vi Nhiên vừa trở về, sao ông không cho nó đi tắm một cái rồi nói chuyện? Lần này, ông không thương lượng với tôi đã đưa Vi Nhiên đi huấn luyện là ông không đúng, lại còn cư xử như vậy, tôi thấy ông không xem cháu gái bảo bối của tôi vào mắt phải không?”

“Thông gia, sao lại nói như vậy? Tôi cũng rất sốt ruột muốn biết tiền căn hậu quả, cho nên mới không suy nghĩ việc này.”

“Hừ, còn nói tiền căn hậu quả cái gì? Chuyện này đã rất rõ ràng. Thủ hạ của ông âm mưu muốn giết cháu gái bảo bối của tôi, chuyện này đã rõ ràng, ông còn nghi ngờ Vi Nhiên có ích lợi gì? Trong nhà này không ai thích Vi Nhiên, tôi biết rất rõ.” Nói xong, ánh mắt ông sắc bén nhìn về phía Trầm Linh.

Lam lão gia tuy không phải quân nhân, nhưng ở trong thương trường lang bạt nhiều năm như vậy, hơi thở cường đại làm sao Trầm Linh có thể thừa nhận. Chỉ một ánh mắt, cũng đủ khiến cho thân mình Trầm Linh run rẩy, lui về phía sau Tàn Lăng Phi.

Trầm Linh phản ứng như vậy làm cho Lam lão gia càng nhận định là cô ta chột dạ, đang muốn nói lại bị Tàn Vi Nhiên đánh gãy.

“Ông ngoại, chuyện này có lẽ là do hai người kia tự chủ trương. Con thấy chắc bọn họ muốn bắt cóc con, sau đó đòi tiền chuộc. Bằng không, con cũng sẽ không bị bọn họ đâm chết dễ như vậy.”

“Bậy bậy bậy, cái gì mà chết hay không chết? Đó là do con phúc lớn mạng lớn. Vi Nhiên, tâm đề phòng không thể không có, nếu không thì, con theo ông về nhà đi. Một mình ông ngoại ở nhà cũng rất buồn chán.

Rất hiển nhiên, lần này, Lam lão gia sợ thật. Bình thường, ông chưa từng nghe qua Tàn Vi Nhiên ở Tàn gia chịu ủy khuất gì. Mỗi lần đến thăm Vi Nhiên, cô cũng vô cùng ngoan ngoãn. Nhưng mà chuyện lần này đã thật sự làm ông tức giận. Đưa bé còn nhỏ như vậy, huấn luyện cái gì? Ngay cả bàn bạc cũng không có, ai mà biết suy nghĩ trong lòng bọn họ muốn gì.

Hôm nay, ông nhận được cuộc điện thoại là, vốn muốn không nhận, nhưng cuối cùng cũng bị tiếng chuông làm phiền. Cũng may, ông đã nhận điện thoại, bằng không, ông không biết cháu gái bảo bối của ông bị đưa đi huấn luyện. Hai ngày trước, ông còn gọi điện thoại tới Tàn gia, Tàn gia nói thế nào? Cái gì mà Tàn Vi Nhiên đang ở trường học không thể nhận điện thoại. Căn bản là không hề có chuyện này. Cho nên, ngoài mặt ông cũng không phản ứng gì, nhưng trong lòng vẫn nổi lên ý nghi ngờ.

Tàn Vi Nhiên nhìn biểu tình của Lam lão gia, liền biết ông thật sự lo lắng cho sự an nguy của cô. Nhưng mà bây giờ còn chưa tới lúc rời khỏi Tàn gia. Công đạo cô chưa lấy lại, sao cô có thể đi?

“Ông ngoại, ông hiểu lầm rồi. Ông nội chỉ muốn tốt cho con thôi. Là con chủ động yêu cầu. Đây là hành vi của người thừa kế chân chính của Tàn gia, con có trách nhiệm này.”

Bọn người Tàn Ngạo Thiên ngây ngẩn cả người. Tàn Vi Nhiên sao có thể nói ra những lời như vậy?

Lam lão gia cũng ngẩn người, lập tức vui mừng nhìn cô, hốc mắt có chút đỏ hoe: “Vi Nhiên, con trưởng thành rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Lam Lão Gia Ủng Hộ

Tất cả đều nằm trong suy tính của Tàn Vi Nhiên. Tàn gia cho dù có nghi ngờ nhưng cũng sẽ không dám nói ra. Tàn Vi Nhiên đương nhiên không ngại. Chuyện cô muốn giải quyết mà không cần suy tính gì cho Tàn gia. Bọn họ muốn nghĩ thế nào, cũng không nằm trong phạm vi cô cần nhắc. Nói cách khác, người Tàn gia càng buồn rầu, cô càng sung sướng.

Tàn Vi Nhiên cuối cùng cũng biết vì sao Lam lão gia yên tâm để cô lại Tàn gia. Có Lam lão gia ở đây, Tàn gia quả thật đem cô trở thành bảo vật. Ngay cả Tàn Phi Nhiên bình thường hay câu kinh cũng thu liễm không ít, ngọt ngào gọi ‘Lam gia gia’, chỉ là Lam lão gia không để ý đến nó mà thôi.

Lam lão gia vốn tên là Lam Hà Sinh, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bốn mươi năm trước sáng lập Tập đoàn Lam thị, dùng mười năm tạo nên một tập đoàn lớn, đạt vị trí cao trong xã hội thượng lưu. Chuyện ông làm sai nhất trong cuộc đời này, chính là muốn vừng vàng trong giới thượng lưu, một lòng muốn tìm cho con gái duy nhất của mình một người chồng môn đăng hộ đối, không nghĩ tới cuối cùng lại làm hại con gái, làm hại cháu ngoại, ngay cả vợ ông cũng bị sự cố chấp của mình hại chết.

Năm đó, sau khi Lam Tuệ gả cho Tàn Lăng Phi thì không còn cười nữa, sinh con chưa được vài năm, vào lúc tinh thần hoảng loạn chạy ra ngoài, vô ý bị xe đâm chết. Con gái chết không bao lâu, vợ ông vì nhớ thương con gái, bị bệnh nặng, cuối cùng cũng rời xa ông. Ông nắm giữ tài phú hơn trăm triệu, nhưng người thân bên cạnh ông lại từng bước rời khỏi ông. Nhiều năm như vậy, ông cũng đã thông suốt, bây giờ, ông chỉ hy vọng Tàn Vi Nhiên, người thân duy nhất của ông có thể sống hạnh phúc.

Mỗi lần ông đến Tàn gia, đều nhìn thấy bọn họ rất tốt với Tàn Vi Nhiên, chăm sóc chu đáo. Không phải ông chưa từng nghi ngờ, cũng từng nhiều lần lên hỏi Tàn Vi Nhiên sống tốt không, mà Tàn Vi Nhiên luôn nói là tốt, ông cũng không còn nghi ngờ nhiều nữa.

Trải qua chuyện lần này, Lam Hà Sinh cảm thấy mình quá mức sơ suất. Một đứa bé bảy tuổi, có khả năng là bị Tàn gia bắt buộc hoặc đe dọa, không thể không nói tốt. Ông hối hận tự trách, có lẽ vì sự sợ sệt của mình đã làm cho Tàn Vi Nhiên trong mấy năm nay chịu không ít ủy khuất.

Sau khi ăn xong, Lam Hà Sinh kéo Tàn Vi Nhiên vào phòng cô, khóa trái cửa.

Lam Hà Sinh ngồi xổm xuống trước mặt Tần Vi Nhiên: “Vi Nhiên, con nói cho ông ngoại biết, con ở đây rốt cuộc có chuyện gì hay không?”

Trong trí nhớ của ‘Tần Vi Nhiên’, ông ngoại thật sự rất yêu thương nó, cũng từng nhiều lần hỏi nó vấn đề này. Nhưng lúc trước, ‘Tần Vi Nhiên’ nhát gan, không bao giờ dám nói thật với ông, cho nên mới liên tục bị quăng vào đầu sôi nước bỏng. Lúc trước là không dám nói, nhưng bây giờ thì không thể nói.

“Ông ngoại, con rất tốt.”

Lam Hà Sinh nhủ mảy: “Vi Nhiên, đừng gạt ông. Ông biết con song không tốt, bọn họ luôn gạt ông, đúng không?”

Nhìn ánh mắt chắc chắn của Lam Hà Sinh, Tần Vi Nhiên biết, ông sẽ không tin tưởng lời nói của cô.

Bất đắc dĩ, Tần Vi Nhiên chỉ có thể nói thật: “Đúng vậy, con sống không tốt, thật sự không tốt.”

Lam Hà Sinh vừa nghe, lập tức sốt ruột xem xét Tần Vi Nhiên: “Bọn họ đối với con như thế nào? Đánh con hay mắng con?”

Tần Vi Nhiên đỡ lấy bà vại Lam Hà Sinh: “Ông ngoại, ông hãy bình tĩnh. Con đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, con không sao.”

“Nhịn cái gì? Lam gia không nuôi nổi con sao? Vi Nhiên, trở về với ông ngoại đi. Ông ngoại sẽ cho con một thế giới tốt nhất, về sau ai dám khi dễ con, được không?”

“Ông ngoại, con không thể đi.”

“Vi sao?”

“Vi mẹ.”

“Tuệ Tuệ? Chuyện này có liên quan gì đến Tuệ Tuệ? Chẳng lẽ... Vi Nhiên, có phải con biết chuyện gì không? Con đừng sợ, nói cho ông ngoại biết, ông ngoại sẽ làm chủ cho mẹ con.”

“Ông ngoại, con không có chứng cứ, nhưng con nghi ngờ, mẹ rất yêu thương con. Tuy mẹ không vui vẻ nhiều, nhưng rất tốt với con. Con cảm thấy, mẹ sẽ không bỏ con đi. Nhưng bọn họ lại nói, vì tinh thần mẹ hoảng loạn, tự mình chạy ra đường, đây chẳng phải là muốn nói mẹ tự sát sao? Con cảm thấy, trong đó nhất định có ẩn tình.”

“Vi Nhiên, trước khi mẹ cô chết đã nói gì với con, con có nhớ không?”

“Mẹ nói với con, vì con, mẹ sẽ liên tục kiên trì, tuyệt đối không bỏ con, nhưng không tới vài ngày, mẹ lại chết, còn nói là tự sát.”

Lam Hà Sinh lập tức ngã xuống đất: “Trời ơi, Tuệ Tuệ đáng thương của ba ba, đều là lỗi của ba ba, là ba ba hại chết con.” Lam Hà Sinh khóc ngất, phất chốc hai tay nắm chặt, giọng cảm hận nói: “Là cô ta, chắc chắn là cô ta.”

“Ông ngoại, con biết ông hoài nghi Trầm Linh. Con cũng vậy, nhưng chúng ta không có chứng cứ. Ch nên, con không thể rời khỏi Tần gia.”

“Vi Nhiên, đứa nhỏ đáng thương của ông. Nhiều năm như vậy, thật sự là làm khổ con.”

“Ông ngoại, con đã trưởng thành. Tần gia cho con thống khổ bao nhiêu, con nhất định sẽ trả lại gấp bội. Ông ngoại, chuyện ông cần làm là bình tĩnh, không cần biểu hiện điều gì, vẫn giống như bình thường, trở về Lam gia.”

“Ông ngoại sao có thể để con ở đây một mình?”

“Con sẽ không ở lại đây. Dựa theo tính tình của Tần gia, bọn họ nhất định sẽ đưa con đi huấn luyện. Ông ngoại, ông đừng gấp.” Tần Vi Nhiên thấy Lam Hà Sinh vừa nghe đến huấn luyện thì có chút lo lắng, lập tức trấn an: “Ông ngoại, con muốn biến mình trở nên lớn mạnh. Tuy huấn luyện là do Tần gia cố ý xử ép con, nhưng đó cũng là nguyện vọng của con. Tần gia là gia tộc quân sự, muốn đánh bại bọn họ, nhất định phải đứng trên vị trí cao hơn bọn họ, phải tiến xa hơn bọn họ. Nếu chút khổ cực này không chịu nổi, còn nói gì đến chuyện báo thù?”

“Vi Nhiên, con chỉ mới bảy tuổi.”

“Ông ngoại, ông thấy con giống một đứa trẻ bảy tuổi sao?”

Lam Hà Sinh sùng sốt, lập tức lắc đầu. Biểu hiện hôm nay của cháu gái làm cho ông chấn động. Nếu những biểu hiện trước kia chỉ là giả, như vậy ông có thể nói, thành tựu sau này của Tần Vi Nhiên, tuyệt đối là làm cho người khác không thể tưởng được. Một đứa trẻ bảy tuổi liền hiểu được cách che giấu tài năng, không thể nghĩ ngờ là một thiên tài.

“Ông ngoại, tin tưởng con, con sẽ bảo vệ mình thật tốt.”

“Vi Nhiên, bằng không thì ông ngoại tìm mấy vệ sĩ cho con, âm thầm bảo vệ con.”

“không cần. Con đã tìm được rồi. Ông có còn nhớ hai vệ sĩ muốn giết con không?”

“Là bọn họ?”

“Đúng. Đây chỉ là một tuồng kịch mà thôi. Vương Mãnh, Vương Lực ở Tần gia giúp đỡ con không ít. Có họ bảo vệ con, ông có thể yên tâm.

“Khó trách con muốn ông chuẩn bị một tài xế xe tải, mục đích là để ông ngoại diễn kịch với con, phải không?”

“Dạ, ông ngoại, ông không giận con chứ?”

Lam Hà Sinh rút cuộc cũng nở nụ cười: “Không đâu. Ông ngoại vui mừng còn không kịp. Vi Nhiên, con muốn làm gì thì làm, ông ngoại vĩnh viễn ủng hộ con.”

“Ông ngoại, con thật sự rất cần sự ủng hộ của ông, hơn nữa, chính là lúc này.”

Lam Hà Sinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tần Vi Nhiên, vui mừng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Trục Xuất Hoàn Toàn

Lúc Lam lão gia rời khỏi, Tần Vi Nhiên rõ ràng nhìn thấy tất cả mọi người trong Tần gia đều thở phào nhẹ nhõm, hiện nhiên là bọn họ sợ Lam lão gia nhìn ra manh mối gì đó, sẽ mang Tần Vi Nhiên đi, từ nay về sau cắt đứt quan hệ với Tần gia bọn họ.

Tần Vi Nhiên vẫn thủy chung bình tĩnh, nói tạm biệt Lam lão gia, liền lên lầu nghỉ ngơi.

Trong thư phòng Tần gia, Tần Phi Nhiên đã được người hầu dẫn đi nghỉ ngơi, bây giờ chỉ còn lại Tần Ngạo Thiên và vợ chồng Tần Lăng Phi.

Tần Ngạo Thiên vỗ vào mặt bàn, cả giận nói: “Nha đầu kia thật sự là mạng cứng. Các con nói đi, bây giờ còn cách nào nữa. Lam Hà Sinh chắc chắn đã nghỉ ngơi, cho nên chuyện này nhất định phải nhanh chóng thực hiện.”

Tần Lăng Phi nhíu mày nói: “Ba ba, chuyện này không thể nóng lòng. Lam lão gia đã phát hiện ra gì đó, nếu lại hay tin Tần Vi Nhiên có chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó Lam lão gia liền đối kháng với chúng ta, rất khó coi.”

“Ừ, con nói cũng đúng. Nhưng biện pháp tốt nhất là để cho nó chết lúc huấn luyện. Nhưng mà ba cảm thấy nha đầu kia vô cùng thông minh. Đã tới rừng mưa lại có thể bình an vô sự trở về.”

Trầm Linh cắn môi, ánh mắt trầm xuống. Nếu để cho cô nhìn tiện loại kia mỗi ngày, cô sẽ điên mất. Không, nó không thể ở lại Tần gia, cũng không thể sống. Trong mắt Trầm Linh phun ra một tia ác độc, nháy mắt liền thu liễm, cười nhạt nhìn Tần Ngạo Thiên.

“Ba ba, nếu rừng mưa chưa phải nơi tốt nhất, không bằng để cho Tần Vi Nhiên theo quân đội đi.”

“Quân đội? Con cho là quân đội không chọn người sao? Vi Nhiên mới bảy tuổi, quân đội sẽ không muốn.”

“Ba ba, ba quên rồi sao? Không phải còn có một chi đội bí mật sao?”

“Con nói là...”

“Đúng, chính là căn cứ thần bí kia. Ba không phải đã từng nói, căn cứ kia luôn huấn luyện ra những người tinh anh trong tinh anh, nhưng đồng thời, mười người bước vào chín người không ra được, đây không phải là hợp ý chúng ta rồi sao?”

“Không được. trước tiên không cần nói đến việc có thể vào được đó hay không, nhưng Lam lão gia khẳng định không đồng ý. Nơi đó cũng không phải mười ngày nửa tháng là có thể trở về.”

“Ba ba, chính vì như vậy mới là cách tốt nhất. Còn về phần Lam lão gia, có thể nói là tự Vi Nhiên muốn đi. Dù sao nó cũng không biết đó là chỗ nào. Đến lúc đó Tần Vi Nhiên xương cốt không còn, chúng ta có thể nói là Tần Vi Nhiên muốn đi, chúng ta ngăn cản không được. Hơn nữa, dù ông ta biết cũng sẽ không nói được gì.”

Tần Lăng Phi và Tần Ngạo Thiên đều trầm tư, hai người trước sau gật đầu.

Tần Ngạo Thiên nói: “Đây cũng có thể xem là biện pháp tốt.”

“Ba ba, nếu lúc đó Tần Vi Nhiên có thể trở về thì phải làm sao?” Tần Lăng Phi hỏi.

“Con cảm thấy có khả năng đó sao?”

Tần Lăng Phi dừng lại một chút, lập tức cười: “Vây cứ làm theo ý Linh Nhi đi.”

Trầm Linh cũng mỉm cười một chút, tựa hồ đã nhìn thấy ánh mặt trời thành công.

- - - oOo - - -

Sau khi Tần Vi Nhiên xuống lầu, liền cảm thấy có gì đó không thích hợp. Mỗi lần Trầm Linh nhìn cô, trong mắt luôn dấu không được sự chán ghét, nhưng hôm nay lại tươi cười chào đón, vẻ mặt từ ái nhìn cô. Tần Vi Nhiên bất động thanh sắc ngồi vào bàn, lẳng lặng ăn sáng.

Trầm Linh đối với cô như vậy, là có hai tình huống có thể xảy ra. Một là hôm nay có người Lam gia tới. Một loại khác chính là, Trầm Linh đã nghĩ ra cách tra tấn cô. Lam lão gia hôm qua đã tới, đương nhiên sẽ không phải là loại thứ nhất. Nói cách khác, lại có kẻ sách mới.

Quả nhiên, cơm nước xong xuôi, Trầm Linh sai người dẫn Tần Phi Nhiên ra ngoài chơi.

Tần Ngạo Thiên nhìn Tần Vi Nhiên, nói: “Vi Nhiên à, con tới thu phòng của ông nội, ông có chuyện muốn nói với con.”

“Dạ.” Tần Vi Nhiên vẫn ngoan ngoãn nghe theo, không có gì khác thường, tựa hồ vẫn là Tần Vi Nhiên trước kia luôn nghe lời Tần Ngạo Thiên.

Tần Lăng Phi và Trầm Linh cũng vào theo.

Đến thư phòng, Tần Ngạo Thiên cũng không thừa nước đục thả câu, nói thẳng: “Vi Nhiên à, ông nội biết con thông minh, có năng lực chịu khổ. Ông nội và ba con đều là quân nhân, chúng ta hy vọng con cũng có thể trở thành một quân nhân. Vi Nhiên, con có đồng ý không?”

Khóe mắt Tần Vi Nhiên giật giật, lập tức cười nói: “Dạ, con muốn là quân nhân.”

“Được, vậy là tốt rồi. Vi Nhiên à, ông nội kỳ vọng rất lớn vào con. Thật đúng lúc, có một căn cứ huấn luyện bí mật. Nếu con biểu hiện tốt, sau khi ra khỏi đó thì chính là quân nhân rồi.”

“Ông nội, con chỉ mới bảy tuổi, có thể là quân nhân sao?”

“Bé ngốc, huấn luyện của quân nhân sao có thể nhanh như vậy. Ít nhất thì cũng huấn luyện mấy năm mới hoàn thành. Vi Nhiên, chúng ta cũng không nỡ, nhưng vì tiền đồ của con, chúng ta không thể không làm như vậy, con có biết không?”

“Dạ, con biết rồi.”

Tần Vi Nhiên biết, cái gọi là căn cứ huấn luyện bí mật kia thật sự không phải là nơi dễ ra như vậy. Ở mặt thể, quân đội bọn họ cũng có một loại huấn luyện như vậy. Bình thường sẽ chọn ra vài đứa bé có tiềm chất tốt, sau đó sẽ tiến hành huấn luyện tàn nhẫn nhất, người bước ra cuối cùng, không thể nghi ngờ là tinh anh trong tinh anh. Nhưng mà ở trong đó ăn bao nhiêu đau khổ, chỉ có mình họ biết. Mà cô, cũng chính là bước ra từ đó. Không biết huấn luyện bí mật ở đây so với mặt thể, cái nào tàn nhẫn hơn?

“Tốt, quả nhiên là đứa nhỏ của Tần gia chúng ta, có can đảm. Ông nội tin tưởng, con nhất định sẽ thành công. Vi Nhiên, về phần ông ngoại con, tự con tới nói với ông ấy đi. Như vậy, chúng ta cũng dễ ăn nói với ông ấy.”

“Dạ, con biết rồi.”

“Ừ, đi đi.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, rồi lên xe chuẩn bị tới Lam gia.

Biệt thự Lam gia chiếm cứ toàn bộ đỉnh núi vùng ngoại thành, lộ ra vẻ cao quý, sang chói như vàng bạc, nhìn từ xa giống như một tòa cung điện thật lớn.

Tần Vi Nhiên thăm than, khó trách Tần gia muốn lấy được tài sản của Lam gia bằng mọi cách. Tài phú như vậy, ai mà không muốn có?

Tần Vi Nhiên tới đây, Lam Hà Sinh đương nhiên là cao hứng vô cùng, lập tức sai người hầu chuẩn bị thức ăn ngon cho Tần Vi Nhiên thưởng thức. Nhưng khi Tần Vi Nhiên nói với ông chuyện căn cứ huấn luyện bí mật, Lam Hà Sinh cười không nổi.

“Đám người Tần gia kia thật quá đáng! Cái gì mà lo cho tiền đồ của con? Ông thấy chỉ là lấy có. Vi Nhiên, con không cần đi, bọn họ rõ ràng là muốn con chết.”

“Ông ngoại, con muốn đi! Nếu muốn trở nên lớn mạnh, nhất định phải trả giá một chút. Ông yên tâm, con nhất định không làm cho ông thất vọng.”

“Không được! Một đứa bé như con đi tới nơi nguy hiểm như vậy, lại không có người chăm sóc, ông không đồng ý.”

Tần Vi Nhiên nhìn bộ dạng không thương lượng của Lam Hà Sinh, không khỏi mỉm cười.

Vừa lúc nhìn thấy dao gọt hoa quả trên bàn, linh cơ vừa động, cô cầm lấy con dao nói với Lam Hà Sinh: “Ông ngoại, ông xem thủ đi.”

Lam Hà Sinh nhìn Tần Vi Nhiên, chỉ thấy cánh tay nhỏ bé kia có một sức mạnh vô cùng lớn, con dao linh hoạt chuyển động trong tay cô. Ngay lúc ông kích ngạc, đôi mắt Tần Vi Nhiên nhú lại, nháy mắt ném mấy quả anh đào trên bàn ra, đồng thời phóng dao.

Lam Hà Sinh nhìn con dao lượn lờ một vòng, giống như nín thở, ánh mắt gắt gao nhìn con dao.

“Bang”...

Lam Hà Sinh thờ ra một ngụm khí lạnh, khiếp sợ nhìn bức tường. Trên tường hiện lên một bức trang song núi, có một quả anh đào đỏ au dính trên đó. Con dao lại chớp lên, nước trong quả anh đào phun ra, chất lỏng màu đỏ chậm rãi tràn ra, nhuộm đỏ toàn bộ đỉnh núi, thật giống như đang đắm chìm trong máu tươi, rực rỡ chói mắt làm người xem không thể không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chiêu Binh Mãi Mãi

Sau khi Lam Hà Sinh nhìn đạo pháp của Tần Vi Nhiên thì không còn nói tiếng nào nữa. Tần Vi Nhiên đuổi tài xế của Tần gia đi, sau đó nhờ tài xế Lam gia chở cô ra ngoài, nói là muốn thừa dịp trước khi đi, muốn đi chơi một chút. Tài xế Tần gia không nghĩ ngờ gì nữa, trở về.

Tần Vi Nhiên nhờ tài xế chạy mấy vòng trong nội thành, xác định không có ai theo dõi, mới cho tài xế lái ra ngoại thành, đến một ngôi miếu thấp hương. Để tài xế chờ ở bên ngoài, Tần Vi Nhiên đi vào một mình, thấp hương xong liền đi ra hậu viện.

Do là có hòa thượng dẫn cô đi nên cũng không có gì cản trở, nói cảm ơn với hòa thượng rồi bước vào một gian phòng.

Trong phòng có hai người, chính là Vương Mãnh và Vương Lực. Hai người nhìn thấy Tần Vi Nhiên, trong mắt có chút hung phấn.

Wương Mãnh cười nói: “Đại tiểu thư, chúng tôi còn tưởng rằng cô không đến.”

“Nếu tôi nói đến tìm các người, đương nhiên sẽ đến. Ở trong này có khỏe không?”

“Tốt thì tốt, chỉ là quá thanh tịnh, hơi không thú vị.”

“Đây là tu thân dưỡng tính. Nhìn hai người hồng hào như vậy, nói ra thì bọn họ chiêu đãi cũng không tệ, phải không?”

“Mỗi ngày đều là thức ăn chay, một chút thức ăn mặn cũng không dính vào, thật là.”

Wương Mãnh và Vương Lực ngồi trên chiếu, trước mặt là cái bàn nhỏ hình vuông, trên bàn có vài món chay, còn có củ lạc. Xem ra là rất đạm bạc, chủ yếu là không có rượu. Ngày đó, từ rừng mưa trở về, Tần Vi Nhiên nghe Vương Mãnh nói qua, anh em họ thường uống vài ly rượu khi không có chuyện gì làm.

“Thật là vô cùng đạm bạc.”

Wương Mãnh gật đầu: “Đại tiểu thư, lần này cô đến đây có phải là muốn dẫn anh em chúng tôi ra ngoài không? Hai anh em chúng tôi có phải đi theo cô không?”

“Đi theo tôi? Chỉ sợ là không được.”

Wương Mãnh và Vương Lực đều sững sốt. Vương Lực nhíu mày: “Đại tiểu thư, ý cô là sao?”

Tần Vi Nhiên không lập tức trả lời, mà lấy một tấm thẻ màu vàng kim đặt trên bàn: “Đây là thẻ ngân hàng Thụy Sĩ của tôi, bên trong có một triệu.”

(Phong nói rõ cách đếm tiền của ở đây luôn nha: 1 triệu = 10.000 vạn, nó khác với cách đếm ở Việt Nam ta, nếu theo cách của VN thì 1 triệu nhân dân tệ sẽ là 100 triệu nhân dân tệ)

Wương Lực mày nhíu càng sâu: “Đại tiểu thư, chúng tôi không phải muốn tiền.”

“Tôi biết. Tiền này cũng không phải cho không hai người.”

Wương Mãnh nuốt một ngụm nước bọt: “Đại tiểu thư, cô không sợ chúng tôi thấy tiền sáng mắt, gây bất lợi cho cô sao?”

“Nếu tôi không tin hai người, hôm nay tôi sẽ không đến.”

Sắc mặt hai anh em từ từ đỏ lên. Lúc trước bọn họ còn lo lắng Tần Vi Nhiên lừa bọn họ, một chút tín nhiệm cô cũng không có. Không nghĩ tới một cô bé bảy tuổi lại có thể tin tưởng họ như vậy, việc là cho họ cảm thấy có chút xấu hổ.

Vương Lực cảm thấy thê: “Đại tiểu thư, mặc kệ cô muốn chúng tôi làm gì, cho dù là núi đao biển lửa, chúng tôi cũng sẽ không nhú mảy.”

Vương Mãnh gật đầu: “Đúng, chúng tôi sẽ vì Đại tiểu thư mà vượt lửa qua song cũng không hối tiếc.”

Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Vượt lửa qua song thì không cần. Tôi muốn hai người làm việc rất đơn giản. Giúp tôi mời thật nhiều quân nhân xuất ngũ đến là được.”

Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt đều là khiếp sợ.

“Hai người không cần hỏi tôi muốn tin quân nhân xuất ngũ làm gì, hai người cứ làm theo tôi là được. Về những chuyện khác, chờ tôi trở lại sẽ nói với hai người sau.”

“Đại tiểu thư, cô muốn đi đâu, bao giờ mới về?”

“Tôi không biết bao lâu mới có thể trở về. Tấm thẻ này sẽ liên tục duy trì một triệu. Nói cách khác, hai người dùng năm ngàn vạn, lập tức sẽ có năm ngàn vạn khác được gửi vào, duy trì trạng thái một triệu.”

Vương Lực hiển nhiên là bình tĩnh hơn Vương Mãnh nhiều, gật đầu: “Đại tiểu thư, chúng tôi biết phải làm gì?”

“Sau khi triệu tập quân nhân xuất ngũ, hai người tìm một nơi ở lâu dài, dựa theo phương thức huấn luyện của quân đội mà huấn luyện cho bọn họ. Tôi không hy vọng lúc trở về nhìn thấy một đám phế vật.”

“Chúng tôi hiểu được. Đại tiểu thư yên tâm, chúng tôi nhất định không làm cho cô thất vọng.”

“Từ hôm nay trở đi, tôi không phải là Đại tiểu thư của hai người, mà là Vương của hai người. Điều ta muốn, là tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, cho dù tôi muốn hai người chết, hai người cũng không được một chút do dự!”

“Dạ...” Hai người há hốc miệng thờ dốt, lại không biết gọi Tần Vi Nhiên là gì, không khỏi dừng lại.

“Hai người có thể gọi tôi là Quân Vương, Vương của Quân nhân!”

Hai người khiếp sợ nhìn cô. Tần Vi Nhiên chỉ là một cô bé bảy tuổi, nhưng mà khí thế trên người cô lúc này là làm cho bọn họ sinh ra một loại tín ngưỡng. Bọn họ biết, từ giờ khắc này về sau, bọn họ không hề sống vì chính mình, mà là vì cô bé trước mặt, là Quân Vương của bọn họ.

“Rõ, Quân Vương!”

Tần Vi Nhiên gật đầu, sau đó cùng Vương Mãnh, Vương Lực thảo luận ý kiến của cô đối với huấn luyện.

Vương Mãnh, Vương Lực nghe mà liên tục gật đầu. Bọn họ thật không thể tưởng tượng, một loạt ý tưởng này đều hình thành như thế nào. Nếu dựa theo cách thức huấn luyện của Tần Vi Nhiên, hai người bọn họ dám cam đoan, nhất định sẽ huấn luyện ra một quân đội vô địch. Trải qua một cuộc nói chuyện, Vương Mãnh và Vương Lực càng thêm kiên định muốn đi theo Tần Vi Nhiên, càng tín nhiệm cô. Nhưng cũng vì sự tín nhiệm đó, tương lai, bọn họ nắm giữ trong tay quyền thế và tài phú vô thượng, đây cũng là chuyện mà hai anh em họ không thể ngờ tới.

Khi Tần Vi Nhiên ra ngoài, tay chấp sau lưng, ngửa đầu nhìn trời xanh mây trắng, khoe miệng nâng lên một nụ cười nhạt. Đây là bước đi đầu tiên ở thế giới này. Từng bước về sau, nâng đi vì chính mình. Tần Vi Nhiên hít sâu một ngụm, bước từng bước ra ngoài.

Xe dừng ở cửa miếu. Tài xế nhìn thấy Tần Vi Nhiên, lập tức giúp cô mở cửa xe. Tần Vi Nhiên cũng không đi đâu, trực tiếp trở về Tần gia.

Ngay khi trở lại Tần gia, Tần Vi Nhiên nhìn thấy bốn người Tần Ngao Thiên ngồi ở phòng khách chờ cô.

Trầm Linh vừa nhìn thấy cô, liền cười nói: “Vi Nhiên, sao rồi, ồn ngoại con đồng ý chưa?”

“Hôm nay con đi chùa thắp hương, ngày mai là có thể xuất phát.” Tần Vi Nhiên không trực tiếp trả lời, nhưng ý tứ đã vô cùng rõ ràng.

Trên mặt đám người Tần gia đều lộ ra vẻ vui mừng.

Tần Vi Nhiên cười nói: “Vi Nhiên, con quả nhiên không làm cho bọn ta thất vọng. Được rồi, con muốn ngày mai xuất phát thì ngày mai xuất phát. Vậy ngày mai ông nội đi với con.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, lên lầu nghỉ ngơi. So với việc giả vờ nói chuyện với đám người này, cô tình nguyện ở trong phòng rèn luyện một chút còn hơn, tuy cô biết, bắt đầu từ ngày mai, cô có rất nhiều cơ hội.

- - - oOo - - -

Sắc trời còn tờ mờ sáng, Tần Ngao Thiên mang Tần Vi Nhiên rời khỏi Tần gia, không ai lưu luyến tiễn cô, bọn họ tình nguyện ngủ nhiều hơn một chút

cũng không quan tâm đến sống chết của cô.

Xe không tới quân khu là hướng tới vùng ngoại ô thâm sơn. Khi đến nói, Tần Vi Nhiên nhìn thấy một chiếc máy bay tư nhân.

Tần Ngạo Thiên nói với cô: “Vi Nhiên, nhớ kỹ, ở trong này, con không phải Tần Đại tiểu thư, các con giống nhau, biết không?”

Tần Vi Nhiên gật đầu, nhìn Tần Ngạo Thiên xuống xe, nói chuyện với người ở đó vài câu rồi đón cô xuống xe. Tần Vi Nhiên không do dự trực tiếp xuống xe, không nói gì với Tần Ngạo Thiên, theo người ta lên máy bay. Tần Ngạo Thiên đối với việc này cũng không thêm để ý.

Lên máy bay, Tần Vi Nhiên mới biết được “các con” trong lời nói của Tần Ngạo Thiên là ai. Trong máy bay, trừ bỏ số ít người lớn bên ngoài, những người khác đều là trẻ con, cũng không hơn kém cô bao nhiêu tuổi.

Sau khi máy bay cất cánh, người đàn ông lúc trước dẫn Tần Vi Nhiên vào lạnh giọng nói: “Ta là Trưởng quan của các người. Nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, các người không có tên, chỉ có đánh số, các người không có bạn bè, chỉ có kẻ thù, hiểu chưa?!”

“Dạ, Trưởng quan.” Chỉ có số ít người đáp lại. Những người khác đều đang bị vây trong trạng thái ngây ngốc. Số ít này đương nhiên có Tần Vi Nhiên, không ai rõ ràng ý tứ này hơn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Huấn Luyện Trí Mạng

“Tiểu thiếu gia, đây là tư liệu cậu muốn.”

Đoàn xe Porsche xa hoa chạy trên đường dừng ở ngã tư dẫn đến hàng trăm ánh mắt. Ai cũng không biết, đoàn xe xa hoa như vậy, bên trong, chỉ có một cậu bé mà thôi.

Nếu Tần Vi Nhiên ở đây, nhất định sẽ rất kinh ngạc. Vì đoàn xe kia cô rất quen thuộc.

Bên trong xe, cậu bé tiếp nhận tư liệu, khóe môi cười nhạt.

Tần Vi Nhiên? Quả nhiên là cô nói dối cậu. Sau khi rời khỏi rừng mưa, cậu như ma xui quỷ khiến sai người điều tra người tên Kiều Lâm này. Nhưng đáng tiếc, có người tên Kiều Lâm thật, nhưng không có ai là cô bé kia. Vốn là sau khi biết kết quả này, cậu nên hòa toàn quên đi người này, coi như là một người qua đường là được rồi, nhưng cậu không như vậy.

Hình như là không có chần chờ, cậu vờ dung mạo cô bé ra, hợn nữa lại sai thủ hạ lập tức điều tra chiếc Mercedes hôm đó. Không đến hai ngày, tư liệu của cô bé đã nằm trong tay cậu.

Tần Đại tiểu thư, ngoài mặt rất bình thường, nhưng thật sự Tần gia không xem cô là người nhà. Cậu rất ngạc nhiên, người Tần gia rốt cuộc là vì lý do gì mà chán ghét con cháu của mình như vậy. Chẳng lẽ là bởi vì mẹ kế kia?

Càng đọc, cậu bé càng nghĩ càng sâu. Cô bé này có thể sống trong gia đình đó mà nhẫn nại lâu như vậy, khẳng định là có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Cuối cùng, cậu bé hừ lạnh một tiếng: “Cô ấy đi chịu chết.”

“Tiểu thiếu gia, theo điều tra của chúng tôi, ngày hôm qua, Tần tiểu thư lên máy bay kia, có lẽ hôm nay đã tới căn cứ đó.”

“Vấn bài cửu tử nhất sinh, cô ấy cũng đủ can đảm. Căn cứ kia do ai phụ trách?”

“Là ông cậu của cậu.”

“A? Ông cậu trực tiếp phụ trách, xem ra ông cậu đối với căn cứ này có kỳ vọng rất lớn. Chắc chắn, ông cậu thật sự là tàn nhẫn. Xem ra tôi phải nói cho mẹ biết, con dâu của mẹ bước một chân vào quan tài rồi.”

Cậu bé giống như lấu bầu, nhưng vệ sĩ đã hiểu ý: “Tiểu thiếu gia, có cần gọi cho thiếu phu nhân biết không?”

“Không cần, giúp tôi gọi cho ông cậu!”

“Dạ, tiểu thiếu gia!” Vệ sĩ lập tức gọi điện thoại, rồi đưa cho cậu bé.

“Điện thoại rất nhanh có tín hiệu, bên kia truyền tới một âm thanh một mồm: “Alo, ai vậy?”

“Ông cậu, tối qua ông ngủ không ngon sao? Bà mợ cho ông ngủ trong thư phòng à?”

“Ách, Tô Tô?”

“Còn có ai gọi ông là ông cậu sao?”

“Tô Tô, đây là lần đầu tiên con gọi điện cho ông cậu, ông cậu sẽ nhớ kỷ ngày này.”

“Ông cậu, có câu ‘vô sự bất đẳng tam bảo điện’(*).” ((*)không có chuyện không vào triều)

“Có chuyện gì con cứ nói thẳng, ông cậu nhất định giúp con xử lý.”

“Vậy là tốt rồi. Con muốn nói về chuyện căn cứ huấn luyện bí mật kia.”

“Tô Tô, ông không biết con đang nói cái gì.”

“Ông cậu, nếu con đã mở miệng, chắc chắn là đã tra được, ông cho rằng cần phải dấu diếm con sao? Ông cậu chắc cũng không hy vọng con trực tiếp gọi cho bà mợ chứ.”

“Tiểu tử tông, ông sợ con rồi. Chuyện này cũng không phải ý muốn của ông. Trước khi ông lên vị trí này thì đã có căn cứ này rồi, không phải muốn diệt là diệt.”

“Con không có bảo ông tiêu diệt.”

“Ách, vậy ý con là gì? Chẳng lẽ con muốn tham gia? Ông nói cho con biết, chuyện này tuyệt đối không thể được.”

“Con không rảnh tham gia, chỉ là con có một người bạn, là đối tượng huấn luyện lần này.”

“Bạn? Nam hay nữ?”

“Nữ.”

“Được, ông lập tức mang người ra.”

“Không cần. Con chỉ muốn ông cam đoan, cô ấy còn sống bước ra.”

“Không thành vấn đề, ông cậu cam đoan sẽ trả lại cho con một cô bé vui vẻ.”

Cậu bé sừng sốt một chút, lại lập tức nở nụ cười. Nếu muốn để cô vui vẻ, sợ là có chút khó khăn.

“Cô ấy tên là Tần Vi Nhiên.”

“Tên rất dễ nghe, nhất định là một tiểu mỹ nữ phải không? Tô Tô à, các con quen biết thế nào? Sao ông không nghe Diêu Diêu nói qua? Mẹ con có biết chuyện này không? Còn nữa, đối phương mấy tuổi? Gia ở đâu? Trong nhà có...”

Bên kia còn chưa nói xong, cậu bé lập tức tắt điện thoại, thản nhiên mở miệng: “Về trang viên.”

“Dạ, tiểu thiếu gia.” Vệ sĩ cung kính đáp lời.

Đoàn xe quẹo vào con đường kế tiếp, biến mất tại ngã tư.

- - - o0o - - -

Cùng lúc đó, Trưởng quan lúc trước dẫn Tần Vi Nhiên lên máy bay nhận được điện thoại, hấn vô cùng khiếp sợ, cư nhiên là Chủ tịch gọi biện, lập tức cung kính nhận điện thoại.

Đối phương vào thẳng vấn đề: “Đợt huấn luyện lần này có người tên là Tần Vi Nhiên phải không?”

Trưởng quan sừng sốt một chút, nói: “Đúng vậy, là cháu gái của Tần Ngạo Thiên.”

“Tần Ngạo Thiên? Ừ, nếu đã là người một nhà thì chăm sóc con bé một chút, đừng để con bé gặp chuyện không may!”

“Chủ tịch, nhưng chuyện này không hợp nguyên tắc.”

“Lời nói của tôi chính là nguyên tắc.”

“Dạ, tôi hiểu được.”

Chờ đôi phương tắt điện thoại, Trưởng quan liền nhủ mảy. Tần Vi Nhiên này rốt cuộc là làm sao? Tần Ngạo Thiên rõ ràng nói với hắn, không cần cố kỵ mặt mũi hắn, bây giờ thì Chủ tịch gọi tới. Chẳng lẽ Tần Ngạo Thiên lo lắng cho cháu gái mình, lại nhờ bên Chủ tịch? Hắn lắc đầu, nhìn về phía bé gái về mặt lạnh nhạt kia. Nếu sinh mạng cô gặp nguy hiểm, hắn liền giúp đỡ một chút.

“Mọi người tập hợp!” Hắn cao giọng quát.

Bọn nhỏ lập tức chạy lại xếp thành hàng nhưng cũng không quá loạn.

“Từ trái sang phải, bắt đầu đếm số.”

“1, 2, 3, ..., 100.”

“Rất tốt, từ hôm nay trở đi, số các người vào đọc chính là chính của các người.” Ngón tay Trưởng quan gọi Tần Vi Nhiên, “Người, bước ra khỏi hàng!”

“Rõ, Trưởng quan.”

Tư thế tiêu chuẩn của quân nhân làm cho Trưởng quan sững sờ một chút, nhưng nghĩ tới cô sinh ra trong một gia tộc quân sự, nên đó cũng là bình thường.

“Nói cho ta biết tên của người!”

“Báo cáo Trưởng quan, số 44!”

Nghe con số như thế, Trưởng quan nhíu mày, lập tức không chút thay đổi, nói: “Rất tốt! Ta có thể nói cho các người biết, các người có 100 người, có thể từ trong đây đi ra chỉ có một người. Những người khác, may mắn thì sống sót ra ngoài, không may mắn thì vĩnh viễn ở lại trong đây. Vận khí ra sao, không phải ông trời cho các người, mà là các người phải tự mình giành lấy. Các người phải nhớ kỹ, coi mạng sống là bảo vật duy nhất, hiểu chưa?”

“Dạ hiểu.” Lúc này, bọn nhỏ đều nhận biết được tình cảnh của mình, toàn bộ cao giọng đáp lại.”

“Số 44, mỗi lần huấn luyện, số 44 đều là con số chết. Ta hy vọng người có thể phá vỡ ghi chép này.”

“Rõ, Trưởng quan!”

“Về đơn vị!” Tần Vi Nhiên cúi chào, lập tức về đơn vị, động tác rành mạch lưu loát.

Trưởng quan lập tức sững sờ. Động tác tiêu chuẩn như vậy, ngay cả bọn họ có đôi khi cũng không cam đoan làm được hoàn mỹ, mà cô gái nhỏ này lại làm được. Có lẽ lần này thật sự sẽ có kỳ tích xảy ra.

Tần Vi Nhiên không biết kỳ tích có xảy ra hay không, cô chỉ biết, cô phải trở thành người duy nhất bước ra khỏi đây. Mỗi một bước, cô sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Có Nữ - Vi Nhiên

Trong rừng cây thâm sơn, mấy bóng dáng mặc trang phục rằn ri điên cuồng xuyên qua. Bọn họ giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, vừa chạy vừa xem xét.

“Tôi cảnh cáo các cậu, nhiệm vụ lần này nhất định là tôi thắng. Ai cũng đừng mong giành với tôi.” Một thanh niên ánh mắt ngoan lệ nhìn mấy người khác giống như bọn họ không phải đồng đội, mà là kẻ địch.

“Số 99, cậu đừng có ở đây nói điên nói loạn. Nhiệm vụ lần này, ai thắng ai thua, đó là do bản lĩnh.”

“Tốt, vậy các cậu dựa vào bản lĩnh đi.” Dứt lời, thanh niên vừa nói xong vọt tới chỗ thanh niên kia, tay vừa chuyển động, một chủy thủ đã nằm trong tay hắn.

Thanh niên kia thấy vậy, hai chân đạp vào thân cây gần đó, mượn lực phóng qua một thân cây khác, tránh khỏi công kích.

“Các người cứ từ từ đánh, chúng tôi đi trước một bước. Số 7, cô có thấy số 44 không?”

“Không thấy.” Người lên tiếng là một cô gái, xem xét chung quanh, nhíu mày trả lời.

“Cô gái kia rốt cuộc là người phương nào, lần nào cũng là cô ta thắng. Đây đã là lần cuối cùng, tuyệt đối không thể cho cô ta thắng.”

Số 99 nghe vậy, nói với thiếu niên đang muốn quyết đấu với hắn: “Bọn họ nói có lý, số 44 mới là kẻ địch của chúng ta. Có lẽ, chúng ta có thể thành chiến hữu tạm thời.

“Hừ, vậy xin cậu an phận một chút, tôi cũng không sợ cậu.

Hai người tiếp tục chạy về phía trước, rất nhanh đã đuổi kịp ba người trước mặt.

Số 99 nhìn thanh niên liên tục không nói gì, nói: “Số 88, tôi chưa từng nghe cậu lên tiếng, cậu có phải bị câm hay không?”

Đối phương không trả lời.

Số 7 lên tiếng: “Số 88 mỗi lần nhìn thấy số 44 đều khác biệt. Xem ra cậu ta không thể thành chiến hữu tạm thời với chúng ta.”

“Ha ha... không bằng giết hắn, vừa lúc mất đi một đối thủ.”

“Đồng ý!”

Bốn người lập tức bao vây số 88.

Số 88 dừng lại, mắt lạnh nhìn bọn họ: “Các người giết ta không được.”

“Thì ra không phải bị câm. Giết được hay không, sẽ biết ngay thôi.”

Bốn người liếc nhau, đều thấy được trong mắt đối phương sát ý tàn khốc. Bốn người đồng thời lấy đao bên hông ra, công kích số 88.

Số 88 thấy bốn thanh đao muốn đâm vào thân thể hắn, lại không động đậy. Bốn người vừa nghĩ ý đồ sắp thực hiện được, số 88 lại hành động.

Một tay để sau lưng, tay kia dùng ngón trỏ và ngón cái, nhẹ nhàng kẹp lại, đã khống chế được thanh đao trước mặt. Đồng thời, lưỡi đao phía sau và hai bên hông muốn đâm vào hắn, hắn nghiêng mình tránh thoát, lưỡi đao trong tay giống như bị hắn khống chế, đâm vào trái tim số 7 phía sau. Hai người hai bên không kịp thu hồi lực đạo, song song đâm vào đối phương.

Số 99 sững sờ đứng đó, lúc này mới nhớ đến, bọn họ chưa từng nhìn thấy số 88 ra tay, mà mỗi lần đồng đội của số 88 đều chết hết không ai sống sót. Hắn như hiểu được điều gì đó, muốn chạy trốn, lại không còn kịp nữa.

Số 88 dùng tay vỗ mạnh vào lưng hắn, thân thể hắn không chịu nổi, bay về phía trước. “Phập” một tiếng, lưỡi đao đâm vào thịt, trực tiếp xuyên qua thân thể hắn.

Thi thể bốn người cũng không ngã xuống đất mà quỷ dị dựa vào nhau cùng một chỗ, máu từ miệng vết thương chảy ra, nhuộm đỏ hoa cỏ trên đất.

Số 88 bỗng ngừng đầu, nói với cây đại thụ không một bóng người: “Xuống đây đi!”

Cây cối cành lá tươi tốt, căn bản là không nhìn thấy ai trên đó, nhưng mà sau khi nghe số 88 lên tiếng, cây cối hơi động tĩnh, tuy rằng chỉ có một chút nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Người nhảy xuống là một cô gái, tóc dài cột lên gọn gàng, gương mặt nhỏ nhắn lớn bang bàn tay vô cùng ôn nhu, lông mi thanh tú cùng mắt hạnh xinh đẹp càng làm tăng thêm vẻ ôn nhu điềm tĩnh, chiếc mũi khéo léo, bờ môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, gợi ra một nụ cười nhạt. Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, cùng với vẻ lãnh khốc vô tình của sát thủ không dính dáng gì với nhau, nhưng giờ phút này, trên người cô gái phủ đầy sát ý, ngay cả ngọn gió xung quanh cũng trở nên mãnh liệt.

“Cô muốn giết tôi?” Số 88 mặt không chút thay đổi nói.

“Bởi vì anh muốn giết tôi.”

Số 88 sững sờ, lập tức nở nụ cười: “Nếu đây là trực giác của cô, thì thật sự là quá chuẩn.”

Dứt lời, số 88 không cho cô gái có chút phản ứng, hai tay cầm đao, mục tiêu là cổ của cô.

Nếu là người khác, một đao này vọt qua nhất định là có thể mất mạng, bởi vì tốc độ của số 88 quá nhanh, nhanh đến nỗi căn bản không có cơ hội né tránh.

Cô gái lập tức nhui mày. Ngay từ đầu cô đã chú ý chàng trai này, không có nguyên nhân gì khác, đơn giản là ngay từ đầu, hắn đối với cô tràn ngập sát ý. Cô liên tục nghĩ hắn sẽ tùy lúc động thủ, nhưng không có.

Hôm nay là trận chiến cuối cùng, từ đầu đến 100 người, chỉ còn lại mấy người. Bọn họ đang tiến vào rừng rậm, chưa đi đến cuối chặn đường, hậu quả vô cùng rõ ràng. Bây giờ đã chết đi bốn người. Nói cách khác, hiện tại chỉ còn lại hai người bọn họ. Đây là cuộc chiến sinh tử. Cô gái biết, số 88 ẩn nấp mười lăm năm rốt cuộc cũng muốn ra tay.

Khi lưỡi đao tiếp cận cổ cô gái, trong mắt số 88 hiện lên khoái ý, giống như tâm nguyện nhiều năm rốt cuộc cũng đạt thành.

Ngay lúc chỉ mành treo chuông, ánh mắt cô gái sắc bén nhìn lưỡi đao. Đột nhiên, lưỡi đao dừng lại, không có cánh nào đi tới thêm nữa.

Trong mắt số 88 hiện lên kinh ngạc, âm thanh lạnh lùng vang lên: “Nghiệt chủng chính là nghiệt chủng.”

Cô gái nhú mày: “Anh là người của Trầm Linh?”

“Không ai có thể sai khiến tôi!”

Số 88 nói xong, buông chuỗi đao, ra quyền đánh vào mặt cô gái. Cô gái ngã người ra sau, chân mượn lực đánh vào khuỷu tay số 88. Số 88 bị đau, nháy mắt nhấc chân, đá vào đùi cô gái.

Cô gái hét lớn một tiếng, thân mình lui về sau, rơi xuống đất, cổ chân giật giật, quát lạnh một tiếng, vọt tới.

Chàng trai ra quyền, hai đầu nắm đấm chạm vào nhau. Hai người đồng thời lui lại. Hai bên đều muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, nhưng thực lực tương đương, lần nào cũng đầu ngang tay, rất nhanh, hai người đều có vết thương.

Cô gái lau vết máu nơi khóe miệng, mắt lạnh nhìn chàng trai: “Anh rốt cuộc là ai?”

“Số 88, vì hoàn thành nhiệm vụ, chẳng lẽ chúng ta không phải là kẻ địch sao?”

“Ánh mắt của anh nói cho tôi biết, từ đầu tới cuối mục đích của anh chỉ có một, đó là giết tôi. Nếu mười lăm năm trước, có lẽ anh không có năng lực, nhưng hiện tại, anh giết tôi không được.”

Chàng trai hừ lạnh một tiếng: “Đúng vậy, tôi đối với quân nhân không một chút hứng thú. Tôi muốn, chính là mạng cô.”

Chàng trai lại công kích, cô gái nâng tay lên, lạnh giọng quát: “Thu!”

Nhất thời, số 88 dừng bước, hai tay che cổ, giống như không thể hô hấp.

Cô gái muốn rời đi, đột nhiên cảm thấy ngực đau đớn. Cô gái nhú mày nhìn số 88. Không quá một phút đồng hồ, hần sẽ chết, không thể làm được gì. Cô gái che ngực, tiếp tục đi, đi từng bước liên đau đến không thể thở được. Cô gái nhìn số 88, hần té xuống đất, hai chân vô thức gãy gập, dường như qua một giây nữa hần sẽ chết.

“Phá!” Không kịp nghĩ nhiều, cô gái lên tiếng.

Số 88 lập tức ho khan mãnh liệt, thờ từng ngum từng ngum.

Ngực cô gái vẫn đau đớn như cú, nhưng đã có thể đi lại. Cô gái ôm ngực đi về phía trước, lại nghe thanh âm trầm thấp hung ác phía sau.

“Bây giờ cô không giết tôi, một ngày nào đó, tôi sẽ giết cô.”

Cô gái dừng bước một chút, rồi lại lập tức rời đi. Đau đớn vẫn như vậy, cô gái cũng không nghĩ nhiều. Có lẽ mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt, cho nên thân thể có chút suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Cường Thế Trở Về

Nhiệm vụ lần này vô cùng đơn giản, phá vỡ trở ngại, lấy được quyền trục (không biết là gì), sau đó tiêu hủy. Thật sự, nhiệm vụ lần này cũng không phải chướng ngại. Địch nhân lớn nhất của bọn họ không phải chướng ngại mà là đồng đội. Có thể hoàn thành nhiệm vụ chỉ có một người, mà hiện tại, tất cả mọi người đều chết hoặc bị thương, cô gái rất nhanh liền tìm được quyền trục.

Chung quanh quyền trục phủ kín tia hồng ngoại. Tia hồng ngoại này không phải là uy hiếp qua lớn đối với cô gái, chỉ thấy cô gái ra vào nhẹ nhàng, thân mình mềm mại xuyên qua rừng tia hồng ngoại rất tự nhiên, nhanh chóng tới chỗ quyền trục, không chút do dự cầm lấy quyền trục.

Ngay khi cô gái cầm lấy quyền trục, tia hồng ngoại chung quanh biến mất, cho đặt quyền trục đột nhiên có tia lửa phụt lên, cô gái tùy ý ném quyền trục vào đồng lửa, giống như không có một chút hứng thú nào với nó. Khi nhiệm vụ được hoàn thành, giọng nói của Trưởng quan đột ngột vang lên.

“Số 44, chúc mừng cô đã hoàn thành nhiệm vụ. Huấn luyện lần này chấm dứt, cô đã trở thành quân nhân duy nhất ra khỏi đây.”

Hai chữ “quân nhân” này làm cho vẻ mặt bình tĩnh của cô gái hiện lên chút dao động, nhưng giây lát lướt qua, cô không nhìn thấy số 88. Người tử trong huấn luyện sẽ được bí mật chuyển đi, cô gái cũng không muốn hỏi gì.

Lúc này, trong tay Trưởng quan cầm một quyển sổ nhỏ màu xanh cùng với huy chương Quốc huy màu vàng. Trưởng quan vẫn như trước không chút biểu tình, cao giọng nói: “Trả lời tôi, tên cô là gì?”

“Báo cáo Trưởng quan, số 44.”

“Rất tốt! Số 44, lần huấn luyện lần này đã chấm dứt. Bắt đầu từ giây phút này trở đi, nhớ kỹ bản lĩnh học được trong mười lăm năm qua, quên hết những chuyện diễn ra trong mười lăm năm nay, hiểu chưa?”

“Rõ, Trưởng quan!”

“tả lời tôi, cô tên là gì?”

“Báo cáo Trưởng quan, Tần Vi Nhiên.”

“Rất tốt! Tần Vi Nhiên nghe lệnh. Hiện tại, tôi đại diện cho Nước Cộng hòa nhân dân Hoa Hạ, trao cho cô quân hàm Thiếu tá, nhậm chức tại Cục An toàn Quốc gia, hiệu lực Quốc gia.”

“Tần Vi Nhiên nhận lệnh.”

Tần Vi Nhiên tiến lên hai bước, tiếp nhận quyển sổ nhỏ trong tay Trưởng quan, năm chữ Cục An toàn Quốc gia hiện lên trong mắt. Trong lòng Tần Vi Nhiên dao động, cô biết, cô đã thành công.

Trưởng quan đem huy chương đeo vào cổ cô, lần đầu tiên nở nụ cười: “Thiếu tá Tần, cô đã sang tạo ra kỳ tích. Cô là cô gái đầu tiên bước ra từ nơi này. Tôi tin tưởng, đây không phải điểm dừng chân của cô, mà là điểm khởi đầu của cô.”

“Cảm ơn Trưởng quan!”

“Tôi đã không còn là Trưởng quan của cô. Từ hôm nay trở đi, cho dù chúng ta gặp lại thì cũng là người xa lạ.”

“Rõ.”

“Đi đi, rời khỏi nơi này.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, không liếc mắt một cái, đi ra khỏi cửa lớn. Cánh cửa sắt này đã giam cô lại mười lăm năm. Người Tần gia chỉ sợ là chắc chắn cô đã chết không có chỗ chôn. Lần này trở về, cô hy vọng bọn họ không cần sợ hãi.

Sờ sờ gương mặt, trong trí nhớ, gương mặt này rất giống gương mặt của mẹ cô. Không biết khi Trầm Linh nhìn thấy gương mặt này có một chút gì áy náy hay không.

Năm đó, những lời Tần Vi Nhiên nói với Lam Hà Sinh cũng không phải bịa đặt. Trên thực tế, ngay từ đầu, cô cũng hoài nghi như vậy. Lúc trước, Tần Vi Nhiên không thể tin kết luận mẹ cô tự sát tuwjtvn đã quen nhìn những âm mưu quỷ kế, cô biết, chuyện này nhất định có mờ ám. Tương tựa như lời nói của Lam Hà Sinh, Trầm Linh chắc chắn không thoát được liên can.

- - - oOo - - -

Chuyện đầu tiên Tần Vi Nhiên trở về kinh đô không phải là về Tần gia mà là liên lạc với Lam Hà Sinh, báo bình an cho ông biết.

Nhiều năm qua, Lam Hà Sinh không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại xa lạ nào. mười lăm năm, ông còn có thể chờ được bao nhiêu cái mười lăm năm? Mỗi lần đến Tần gia hỏi chuyện của Tần Vi Nhiên, bọn họ luôn thờ dài, nói ông cứ yên tâm mà chờ, ngày nào có kết quả sẽ báo cho ông biết. Mỗi lần ông nghe được câu trả lời như vậy, thật giống như nghe bọn họ nói Tần Vi Nhiên hình như đã chết. Ông không tin, ông tuyệt đối không tin người thân duy nhất của ông cũng rời khỏi ông.

Vừa nhìn thấy dãy số xa lạ, Lam Hà Sinh vô cùng kích động, lập tức nhận điện thoại: “Alo, là Vi Nhiên phải không?”

“Ông ngoại, là con.” Khác biệt với âm thanh non nớt nhiều năm trước, âm thanh thành thục nữ tính làm cho Lam Hà Sinh như nghẹn lời, giống như không thể tin được.

“Vi Nhiên, thật sự là con?” Giọng nói của Lam Hà Sinh rung rung, hốc mắt đỏ lên.

Tần Vi Nhiên có thể tưởng tượng được lúc này Lam Hà Sinh đang kích động cỡ nào. Cô cảm thấy rất cảm động, thanh âm cũng mềm hơn rất nhiều: “Ông ngoại, thật sự là con.”

“Thật tốt quá. Ông biết, ông biết cháu ông không dễ chết như vậy. Không, bậy bậy bậy, con sẽ sống được trăm tuổi, sống lâu trăm tuổi.” Lam Hà Sinh vui đến phát khóc, lập tức lau vệt nước mắt, nở nụ cười.

“Ông ngoại, ông có khỏe không?” Tần Vi Nhiên không hiểu cách quan tâm người khác, câu nói duy nhất cũng chỉ có câu này thôi.

Lam Hà Sinh hiển nhiên là vô cùng vui vẻ. Có lẽ, đối với ông, dù Tần Vi Nhiên nói cái gì, ông cũng xem là tốt: “Khỏe, nghe được giọng nói của con, ông liền khỏe mạnh.”

Tần Vi Nhiên có chút buồn cười, không khỏi nói: “Ông ngoại, chẳng lẽ ông không sợ bị lừa sao?”

“Là thật hay giả, ông hiểu rất rõ. Vi Nhiên, bây giờ con đang ở đâu, ông ngoại sai người tới đón con.”

“Không cần, hai tiếng sau, con sẽ về Tần gia, đến lúc đó ông trực tiếp tới đó là được.”

“Vậy bây giờ con muốn đi đâu?” Nghe thấy phải hai tiếng sau, Lam Hà Sinh có chút lo lắng cho Tần Vi Nhiên, lập tức hỏi.

“Đi thu hoạch thành quả của con.”

“Ý con là...”

“Đúng vậy. Ông ngoại, hai tiếng sau chúng ta gặp nhau.”

Tần Vi Nhiên đang muốn tắt máy, Lam Hà Sinh đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lập tức gọi: “Đợi chút Vi Nhiên, con có nói với Tần gia việc con trở về chưa?”

“Tần Vi Nhiên nhú mày: “Không có, sao vậy?”

“Tối nay Tần gia có tổ chức dạ tiệc, hai ngày trước có phát thiệp mời, mời rất nhiều người trong giới thượng lưu. Ông còn tưởng ông ta biết tin con trở về, cho nên mới chuẩn bị dạ tiệc. Ông vốn không muốn đi, cho nên nghe tin con về, nghĩ là Tần gia có chút lương tâm, nên định tham gia.”

“Xem ra ông ngoại phải thất vọng rồi. Dạ tiệc chắc chắn là không liên quan gì tới con. Nhưng nếu ông ngoại muốn như vậy thì cũng không phải không được.”

Lam Hà Sinh vừa nghe, lập tức đầy thích thú: “Vi Nhiên, con muốn thế nào?”

“Nếu bọn họ đã chuẩn bị dạ tiệc, như vậy thì buổi tối con về, cũng cho bọn họ kinh hỉ một chút. Ông ngoại, buổi tối chúng ta gặp mặt.”

“Được, tất cả đều nghe theo con. Tuy ông ngoại rất muốn thấy con ngay lập tức, nhưng mà chỉ cần có thể làm cho Tần gia chịu chút khổ sở, ông tình nguyện nhẫn nhịn một chút.”

Tần Vi Nhiên cười cười. Căn bản cô không nghĩ nhiều như vậy, nhưng nếu như vậy có thể làm cho ông ngoại vui vẻ một chút, đó cũng không có chuyện gì lớn. Diễn trò thôi mà, không phải chỉ có Tần gia có tài năng này.

Sau khi tắt điện thoại, Tần Vi Nhiên lập tức gọi cho một số khác, rất nhanh, điện thoại có người nhận, Tần Vi Nhiên đi thẳng vào vấn đề: “Là tôi.”

“Quân Vương, cô đã trở lại?”

“Ừ, tôi đang ở thành đông kinh đo, anh phải người tới đón tôi.” Tần Vi Nhiên cũng không nói cô đứng ở đâu trong thành đông, cũng không nói hôm nay cô mặc quần áo màu gì. Sở dĩ cô muốn là vậy là muốn kiểm tra một chút thành quả trong mười lăm năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Ngẫu Nhiên Gặp Nhau Hay Nhất Định Gặp Nhau?

Một giờ sau, một chiếc xe Mercedes ngừng lại trước mặt Tần Vi Nhiên. Cửa xe mở ra, hai người bước xuống xe. Tuy rằng đã trải qua mười lăm năm, nhưng chỉ cần liếc mắt, Tần Vi Nhiên cũng nhận ra hai người này chính là Vương Mạnh và Vương Lực.

Hai người trừ bỏ hơi đen hơn, chung quanh khỏe mắt có chút nếp nhăn, còn lại cũng không có thay đổi gì nhiều. Một tiếng, tuy không phải là thời gian lý tưởng của cô, nhưng cũng coi như là không tệ, Tần Vi Nhiên coi như vừa lòng.

“Quân Vương, hoan nghênh cô trở về.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, sau đó lên xe. Hai người cũng lập tức lên theo.

Vương Mãnh hiển nhiên là vô cùng cao hứng, nói: “Quân Vương, tôi và anh hai vẫn luôn lo lắng cho cô.”

“Ừ, các anh ở thành bắc?”

“Đúng vậy, Quân Vương, sao cô biết được?” Nói xong, Vương Mãnh lại lập tức gõ đầu mình: “Ai nha, sao tôi lại ngốc như vậy chứ? Cô xem ghi chép ở ngân hàng là biết được rồi.”

Vương Lực nhìn thoáng qua Vương Mãnh, lên tiếng: “Quân Vương, hôm nay chúng tôi đi thành tây làm việc cho nên đến trễ một chút.”

Tần Vi Nhiên nhìn thoáng qua Vương Lực. Lúc trước, cô biết Vương Lực rất thông minh, xem ra thực tế đúng là vậy. Vương Lực đã sớm nhìn ra cô có chút không hài lòng, cho nên mới giải thích. Nếu từ thành tây tới đây, thời gian khá tốt.

“Ừ, đi tới chỗ của các người trước.”

“Được.”

Xe chạy khoảng hơn nửa tiếng mới dừng lại. Tần Vi Nhiên vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, xe dừng lại, cô đột nhiên mở mắt.

Đập vào mắt cô là một tòa tứ hợp viện (tòa nhà có bốn dãy), rất lớn, chung quanh rất yên lặng. Nơi hai người chọn thật sự không tệ. Tần Vi Nhiên gật đầu, tiếng thẳng vào tứ hợp viện.

Vương Mãnh lập tức đi theo, giới thiệu: “Quân Vương, những căn nhà xung quanh trong khu vực này đều là người của chúng ta, cho nên có hết đến lượt rồi cũng không có ai biết.”

“Vương Mãnh, ăn nói cẩn thận!” Vương Lực lập tức quát một tiếng.

Vương Mãnh gãi gãi đầu: “Hắc hắc... tôi không có ý đó. Ý của tôi là âm thanh khi mấy người đàn ông chúng tôi huấn luyện phát ra.”

Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Tôi biết, anh không cần để ý tới Vương Lực. Ở trước mặt tôi, anh muốn nói thế nào thì nói như vậy.”

“Không được, Quân Vương. Anh hai tôi nói cũng đúng. Quân Vương là một cô gái, tôi cũng không thể nói như vậy. Quân Vương, mấy năm nay cô đã đi đâu. Hai anh em chúng tôi vận dụng hết tất cả mối quan hệ cũng không tìm được tung tích của cô.”

Tần Vi Nhiên nhún mày, tức giận nói: “Các người tìm tôi?”

“Chúng tôi âm thầm tìm kiếm, tìm người có thể tin tưởng, Quân Vương yên tâm.”

Tần Vi Nhiên nhìn Vương Lực, không nói gì.

Đi đến hậu viện, Tần Vi Nhiên nhìn thấy hơn trăm người đứng đó.

Khi nhìn thấy cô, bọn họ hiển nhiên sững sờ một chút, rồi lập tức lớn tiếng gọi: “Quân Vương!”

Không thể trách được bọn họ ngây ngẩn cả người. Tuy rằng bọn họ biết chủ tử gọi là Quân Vương, nhưng nghe vậy bọn họ liền nghĩ người đó là một ông chủ thô lỗ, ai mà biết đó lại là một cô gái xinh đẹp.

Ở đây có nhiều người đi theo Vương Mãnh, Vương Lực rất sớm, nhìn thấy Tần Vi Nhiên lại cảm thấy không thể tin được. Cô gái này mười mấy năm trước chỉ mới là một cô bé, thật sự là không thể tưởng tượng được.

Tần Vi Nhiên hai tay chấp sau lưng, bước tới hai bước, đứng trước mặt bọn họ, thản nhiên mở miệng: “Có lẽ bây giờ mọi người suy nghĩ, tôi có tư cách làm chủ tử của mọi người hay không. Có lẽ bây giờ mọi người đang hoài nghi, mục đích tôi triệu tập mọi người là để chơi đùa hay có ý khác. Tôi muốn nói cho mọi người biết, tất cả đều không quan trọng. Quan trọng chính là, từ lúc mọi người bước chân vào đây, mạng của mọi người đã thuộc về tôi.”

Lời này vừa nói ra nhất thời dẫn đến một trận xôn xao. Tần Vi Nhiên đã sớm đoán được, chắc chắn sẽ có người không phục. Cô không có dư thời gian và tinh lực tự mình làm thí nghiệm cho bọn họ biết cô rốt cuộc có năng lực hay không. Mất đảo một vòng, cô xác định mục tiêu.

Đó là sợi dây thừng vắt ngang, chỉ có một sợi. Muốn đi qua dây thừng cũng không khó, khó là trên dưới phủ kín các bao cát và đầu quyền bằng dũa. Nếu muốn đi trên dây thừng, không chỉ phải giữ thăng bằng, mà còn phải có thân thể linh hoạt và năng lực quan sát sâu sắc.

Tần Vi Nhiên xoay người hỏi Vương Mãnh: “Có dây thép và thiết châm không?”

“A có, tôi đi lấy.”

Vương Mãnh lập tức đưa dây thép và thiết châm cho Tần Vi Nhiên.

Tần Vi Nhiên đem dây thép xuyên qua thiết châm, sau đó đi tới chỗ dây thừng. Dây thừng được hai cọc gỗ cố định. Tròng mắt Tần Vi Nhiên nhú lại, thiết châm trong tay lập tức bắn ra ngoài, trực tiếp xuyên vào cọc gỗ, lại uốn quanh cọc gỗ hai vòng, cố định lại.

Phải biết là cọc gỗ to cỡ bắp đùi đàn ông trưởng thành, Tần Vi Nhiên lại đứng cách cọc gỗ đại khái là mười thước, khoảng cách xa như vậy, lại có thể dễ dàng đâm thủng cọc gỗ, hơn nữa thiết châm còn uốn quanh cọc gỗ hai vòng, sức lực lớn như vậy, bọn họ tự hỏi có ai làm được, không khỏi nhìn Tần Vi Nhiên với cặp mắt khác.

Tần Vi Nhiên cũng không chấm dứt ở đó. Sau khi cố định cọc gỗ, Tần Vi Nhiên liền nhảy lên dây thép. Không có lắc lư hay kinh hãi, Tần Vi Nhiên như đi trên mặt đất, đi trên dây thép mỏng manh. Không chỉ như thế, đối với công kích của bao cát và đầu quyền, Tần Vi Nhiên chẳng những không né tránh mà còn chính diện nghênh đón. Sức bật của cô rất mạnh, thậm chí một lần ra quyền đã đánh cho đầu quyền bằng da kia hư hỏng. Bao cát lại vô cùng thâm, dường như từng cái đều bị cô đánh vỡ, thanh âm hạt cát rơi xuống đất rào rào, hung hăng đập vào trong lòng bọn họ.

Cô gái như vậy đủ để làm cho bọn họ thần phục. Tất cả mọi người nhiệt huyết dâng trào nhìn cô. Bọn họ vốn nghĩ mình đã đủ cường đại rồi, bây giờ mới biết, bọn họ nhỏ yếu cỡ nào.

Tần Vi Nhiên nhảy xuống dây thép, chỉ nói với bọn họ một câu: “Từ nay về sau, tôi tự mình huấn luyện cho các người.” Nói xong cô liền rời đi.

Vương Mãnh, Vương Lực lập tức theo cô ra ngoài.

Cô không nhìn thấy, khi cô nói ra những lời đó, mọi người hưng phấn cỡ nào. Đã tới đây, người nào cũng có tâm huyết. Bọn họ khát vọng được cường đại, khát vọng không ngừng đột phá bản thân. Lời nói của Tần Vi Nhiên không thể nghi ngờ gì, đó chính là hy vọng của bọn họ.

Tần Vi Nhiên ra tới cửa, nói với Vương Lực: “Anh đã làm rất tốt. Chờ tôi xử lý tốt mọi chuyện, tôi sẽ rút ra thời gian tới đây huấn luyện cho bọn họ. Ba tháng sau, tôi sẽ giao cho mọi người một nhiệm vụ.

“Rõ, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Tần Vi Nhiên đi hai bước rồi quay lại: “Vương Mãnh, anh đưa tôi đi cửa hàng xe, Vương Lực, anh tiếp tục huấn luyện bọn họ.”

“Rõ.” Vương Mãnh hiển nhiên là rất cao hứng, lập tức tới lái xe.

Sở dĩ muốn mua xe, là do Tần Vi Nhiên cân nhắc đến việc sau này sẽ phải thường xuyên đi đây đó, không có xe rất bất tiện. Tần Vi Nhiên chưa từng hưởng thụ cuộc sống, cho nên đối với xe cũng không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần tính năng tốt, ngồi thoải mái là được. Tần Vi Nhiên nói đại khái yêu cầu với Vương Mãnh, Vương Mãnh liền đưa cô tới cửa hàng xe lớn nhất kinh đô.

Đến nơi, Tần Vi Nhiên để Vương Mãnh trở về, một mình tiến vào cửa hàng. Tần Vi Nhiên lúc này vẫn còn mặc quân phục rằn ri, khi tiến vào lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Bất quá mọi người nhìn xong liền nhìn đi chỗ khác, cũng không có ai đến tiếp đón Tần Vi Nhiên. Tần Vi Nhiên cũng không thèm để ý, tự mình xem.

Tần Vi Nhiên tùy tay sờ thân một chiếc xe trong đó, lập tức có cô gái mặc trang phục tiếp thị tới, nói: “Tiểu thư, xe của chúng tôi đều là xe nổi tiếng trên thế giới, nếu cô không muốn mua thì đừng tùy tiện chạm vào.”

Tần Vi Nhiên nâng mắt, còn chưa nói gì, một cô gái khác chạy tới nói với cô tiếp thị kia: “Trời ơi, cô xem, đó là Vân thiếu phải không? Sao anh ấy lại đến nơi này?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Kinh Đô Vân Thiếu

Tần Vi Nhiên khẽ cau mày, theo bản năng nhìn về phía người đàn ông đang thu hút tầm mắt của tất cả mọi người, hắn đã nghiêm trọng quấy rầy đến hứng thú mua xe của cô.

Tần Vi Nhiên hai kiếp làm người, gặp qua vô số người muôn hình muôn vẻ. Ở mặt thể, đàn ông đẹp trai ở đâu cũng có, nhưng cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào yêu nghiệt như vậy.

Một thân tây trang màu đen cắt may khéo léo đơn giản mà xa hoa, đôi mắt hẹp dài sáng ngời như có thể câu hồn đoạt phách, một khi nhìn vào sẽ không bước ra được, mũi anh tuấn, bạc môi gợi cảm mê người hơi gợi lên. Rõ ràng là gương mặt yêu nghiệt như vậy, lại vì nụ cười kia mà trở nên ôn hòa, giống như tờ rỗ hần là người vô hại. Yêu nghiệt, ôn hòa, hai loại khí chất hoàn toàn khác biệt đồng thời xuất hiện trên người của hắn lại hòa hợp như vậy.

Nguy hiểm! Cho dù hắn tươi cười ôn hòa như vậy, Tần Vi Nhiên vẫn cảm giác được sự nguy hiểm, Cô thu lại ánh mắt đánh giá hắn, tiếp tục xem xe, dường như không muốn cùng người đàn ông nguy hiểm này có tiếp xúc gì.

Tất cả các nhân viên nữ hay phụ nữ đang coi xe ở đây đều theo bản năng sửa sang lại quần áo của mình, thề phải bày sự hoàn mỹ trước mặt nhân vật truyền kỳ nhất kinh đô này. Chỉ có một người ngoại lệ, đương nhiên là Tần Vi Nhiên. Cho nên, dù người đàn ông này không muốn chú ý tới cô cũng vô cùng khó khăn.

Khóe môi hần nhếch lên, sung sướng không nói gì, chân dài tao nhã bước tới, từng bước từng bước đến gần cô, mắt thấy chỉ còn vài bước, lại đột nhiên xuất hiện một nhân viên bán xe nhiệt tình. Áo của cô gái này cổ tình mở ra ba nút thắt, vừa lúc lộ ra vẻ mặt cuồng ngạo, dung nhan quyến rũ xinh đẹp, nghiễm nhiên là một vụ vật.

“Vân thiếu, có thể tiếp đãi ngài là vinh hạnh của chúng tôi. Tôi là quản lý nghiệp vụ ở đây, Hoàng Phi Phi, tôi sẽ phục vụ ngài với chất lượng tốt nhất.

Trong mắt người đàn ông hiện lên vẻ tức giận không dễ phát hiện. Không cần hần nhiều lời, bốn người đi theo sau hần tiến lên, ngăn cản động tác tiếp cận của Hoàng Phi Phi.

Một người đàn ông trong đó lạnh giọng lên tiếng: “Chúng tôi cần sẽ gọi cô, bây giờ cô có thể rời đi.”

Hoàng Phi Phi cắn môi đáng thương nhìn người đàn ông kia. Trên mặt hần vẫn cười nhạt trước sau như một, cũng không có ý muốn trấn an. Hoàng Phi Phi biết thủ đoạn của hần, không dám mạo phạm, cung kính hạ thất lưng, lui xuống.

Tần Vi Nhiên đã chọn xe xong, đang muốn gọi nhân viên bán hàng, lại nghe thấy giọng nam ôn nhuận vang lên: “Chiếc xe này không tệ, Cục trưởng Tô của chúng ta chắc sẽ thích.”

“Vân thiếu, tôi đi làm thủ tục.” Người đàn ông theo sau nói.

“Thường Tiểu, anh gấp gấp như vậy làm gì? Không thất ở đây vẫn còn vị tiểu thư kia sao? Thứ tự trước sau chẳng lẽ anh không hiểu? Vân thiếu liên tục dạy chúng ta, không được lấy quyền thế áp chế người khác.” Cô gái duy nhất trong bốn người lên tiếng.

“Ninh Toa, Vân thiếu thường dạy chúng ta ‘Tiên hạ thủ vi cường’.”

“Vân thiếu, rốt cuộc là có muốn mua hay không?” hai người đồng thời lên tiếng, muốn người đàn ông kia giải quyết dứt khoát.

Bạc môi người đàn ông khẽ mở: “Gấp cái gì? Vị tiểu thư này còn chưa nói muốn mua hay không.”

Tần Vi Nhiên cho dù không muốn can thiệp với người đàn ông này, nhưng cũng không thể tiếp tục im lặng, nâng mắt nhìn hần, thản nhiên mở miệng: “Chiếc xe này, tôi muốn.”

Mọi người xung quanh đang chú ý tới bên này, nghe Tần Vi Nhiên nói như vậy đều hoảng sợ. Cô gái này bị điên hay là ngốc vậy, dám giành xe với Vân thiếu?”

Vân thiếu là ai, chỉ sợ kinh đô không ai không biết. Có thể nói, Tần Vi Nhiên không biết hần, chính là lỗi lớn. Vân thiếu, vốn tên là Phó Vân, Tổng giám đốc đương nhiệm Tập đoàn Phong Vân. Nói đến Tập đoàn Phong Vân, không thể không nói đến cha Vân thiếu, Phó Thiệu Dịch.

Phó Thiệu Dịch từ nhỏ lạc mất cha mẹ, đến khi ông ba mươi mấy tuổi mới tìm được cha mẹ. Từ nhỏ, ông sống với ông nội và ông ngoại, cũng chính là Tổng giám đốc Tập đoàn Thiên Địa và Tập đoàn Vân Hải nuôi dưỡng. Khi Phó Thiệu Dịch mười tuổi đã bắt đầu tiếp quản chuyện làm ăn của hai tập đoàn, dùng mười năm để đưa hai tập đoàn lên đỉnh cao, thành tựu này đã trở thành thần thoại trong giới kinh doanh.

Phó Thiệu Dịch được xưng là Phó thiếu, nghiễm nhiên trở thành ứng cử viên con rể tốt nhất của các nhân vật nổi tiếng quý tộc. Đáng tiếc, Phó thiếu chỉ độc sủng một người, vợ hần Tô Diêu, chính là sủng cả đời. Phó Vân, là đứa con đầu tiên của họ.

Phó Vân, từ nhỏ đã là thiên tài. Nghe nói ba tuổi hần biết chữ, bảy tuổi đã có thể giúp Phó thiếu xử lý các công vụ lớn nhỏ. Tuy hơi khoa trương, nhưng nếu không có lửa thì làm sao có khói? Đây cũng chuyện kéo dài suốt mười mấy năm qua ở kinh đô.

Tập đoàn Thiên Địa và Tập đoàn Vân Hải xác nhập thành một nhà, thành lập Tập đoàn Phong Vân. Đến bây giờ, Phó gia đã trở thành gia tộc lớn nhất kinh đô.

Phó Vân mười ba tuổi đã bắt đầu tiếp xúc với Tập đoàn Phong Vân. Hai năm sau, Phó thiếu dần dần lui ra sau bức màn, chuyện lớn chuyện nhỏ trong tập đoàn đều do một tay Phó Vân xử lý. Phó Vân tuổi nhỏ nhưng tâm tính không nhỏ, xử sự quyết đoán lại gọn gàng ngăn nắp, chỉ gần năm năm đã tạo nên truyền kỳ trong giới kinh doanh. Tập đoàn Phong Vân nằm trong tay Phó Vân trải rộng toàn cầu, nghiễm nhiên trở thành tập đoàn lớn nhất toàn cầu, nắm giữ tài phú và quyền thế, chỉ sợ ngay cả Phó Vân cũng không thể tính nổi.

Mà cô gái không biết tốt xấu này, lại dám giành xe với nhân vật truyền kỳ trong thương giới, quả thực là lấy trứng chọi đá, không phải điên thì là gì?”

Hoàng Phi Phi thấy vậy, tiến lên nói: “Tiểu thư, đây là xe Hummer mới nhất trong năm nay, toàn cầu chỉ có hai mươi chiếc, chúng tôi chỉ có một chiếc, giá 1300 vạn nhân dân tệ, cô xác định muốn mua sao?”

Ngoài mặt, Hoàng Phi Phi lời lẽ khiêm tốn, trên thực tế là kinh thường người khác, đặc biệt nhấn mạnh giá xe, ám chỉ Tần Vi Nhiên căn bản không mua nổi chiếc xe này.

Cũng khó trách Hoàng Phi Phi nói như vậy. Tần Vi Nhiên lúc này mặc quân phục rằn ri, đội mũ rằn ri, trang phục mũ nón thì cũng chỉ cần 200 tệ là mua

được. Trong cái xã hội này, Hoàng Phi Phi nói như vậy cũng không đáng trách.

Phó Vân có hứng thú với Tần Vi Nhiên, dường như đang chờ mong phản ứng của cô.

Tần Vi Nhiên vẫn bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt như không bị con số 1300 vạn hù dọa. Cô lạnh nhạt lấy ra ví tiền cũ nát, lấy một cái thẻ đưa cho Hoàng Phi Phi: “Làm thủ tục.”

Hoàng Phi Phi nhìn tấm thẻ bình thường kia, hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Ba giây sau, cô không nhịn được phát ra tiếng cười, hai tay đan trước ngực, khinh khỉnh nhìn Tần Vi Nhiên: “Tiểu thư, có phải cô quên uống thuốc rồi không? Thẻ của cô có 1300 vạn không? Cô nghe rõ rồi chứ? Đây là 1300 vạn, chứ không phải 1300 tệ. Cô có thể lãng phí thời gian của tôi, nhưng đừng lãng phí thời gian của Vân thiếu, có được không?”

Ngay khi Hoàng Phi Phi nói ra câu quên uống thuốc kia, sắc mặt Phó Vân liền thay đổi, không hề còn nụ cười ôn hòa nữa, mà là lãnh liệt tàn khốc.

Bốn người sau lưng Phó Vân lui lại từng bước, theo bản năng cách xa Phó Vân một chút. Bọn họ niết, giờ khắc này, Phó Vân vô cùng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Đồ Vô Sĩ

Sắc mặt Tần Vi Nhiên khế biến, ánh mắt cũng thay đổi. Cô không muốn so đo, nhưng không có nghĩa cô chịu bị vũ nhục. Nâng mâu, ánh mắt sắc bén Tần Vi Nhiên nhìn Hoàng Phi Phi.

Hoàng Phi Phi theo bản năng lui về sau từng bước, lộ ra vẻ sợ hãi, “Cô muốn làm gì? Ở đây có bảo vệ, tôi cho cô biết, cô không mua xe thì đi đi, ở đây không phải là nơi cho cô giương oai!”

“Giương oai? Cô Hoàng Phi Phi phải không?”

Thanh âm của Phó Vân làm Hoàng Phi Phi sững sốt, lập tức thẹn thùng gật đầu: “Đúng vậy, Vân thiếu, tôi gọi là Hoàng Phi Phi.”

“Theo tôi, biểu hiện từ đầu đến giờ của cô Hoàng Phi Phi đây mới chính là giương oai. Mà vị tiểu thư này từ đầu đến cuối vẫn chưa nói một câu giương oai nào. Hơn nữa, cô không kiểm tra thẻ, sao cô biết bên trong thẻ của vị tiểu thư này không có 1300 vạn?”

Câu nói của Phó Vân làm cho người ta lú lẫm. Đây là tình huống gì? Hắn không phải đang giành xe với cô gái không biết tốt xấu kia sao? Bay giờ sao lại giúp cô ta nói chuyện? Chẳng lẽ từ đầu đến cuối bọn họ hiểu sai ý?

Tần Vi Nhiên nhíu mày nhìn Phó Vân. Người đàn ông này rốt cuộc là có ý gì? Cô quan sát mỗi tiếng nói cử động của người đàn ông này dành cho cô, càng thêm khẳng định, người đàn ông tuyệt đối là nhân vật nguy hiểm.

Toàn thân Hoàng Phi Phi lúc này run rẩy. Cô biết, hành vi của cô đã làm Vân thiếu bất mãn, cho nên lập tức cung kính nói với Tần Vi Nhiên: “Tiểu thư, ngại quá, lúc này là tôi sơ sót, tôi liền kiểm tra thẻ giúp cô.”

Tần Vi Nhiên là người có thù tất báo, nhưng cô cũng không nhỏ mọn đến mức so đo với một nhân viên bán xe. Nếu đã nhận sai, cô cũng không tất yếu phải làm khó. Đưa thẻ cho Hoàng Phi Phi, Tần Vi Nhiên lại nhìn chiếc xe kia.

Hiển nhiên, Tần Vi Nhiên không muốn nói chuyện với Phó Vân, nhưng mà cô đã xem nhẹ da mặt và trình độ vô sĩ của Phó Vân.

“Tiểu thư, tôi vốn muốn mua chiếc xe này tặng cho em gái làm quà sinh nhật, bây giờ đã bị cô mua rồi, có phải nên bồi thường cho tôi một chút không?”

“Tần Vi Nhiên nâng mắt nhìn hắn, thần nhiên mở miệng: “Là anh giành xe của tôi. Bồi thường? Không tới lượt tôi.”

“Giành? Tôi nhớ là lúc đó cô cũng không nói muốn mua chiếc xe này. Ngược lại, là tôi nói xe này không tệ, thuộc hạ của tôi cũng có ý muốn trả tiền. Nói cách khác, chiếc xe này là tôi hào tâm nhường cho cô.”

Nghe xem, lời nói đàng hoàng cỡ nào! Cô xem chiếc xe này lâu như vậy, người sáng suốt vừa thấy là đã biết ý tứ của cô, hắn lại không thấy được.

Phía sau, Hoàng Phi Phi cầm thẻ tới, có chút xấu hổ đưa cho Tần Vi Nhiên: “Quý khách, tôi đã làm thủ tục giúp cô, mời cô chờ một chút.”

Những lời này vô cùng rõ ràng. Tấm thẻ của Tần Vi Nhiên nhìn bình thường nhưng thật sự có 1300 vạn, có lẽ là nhiều hơn như vậy. Kết quả này làm cho tất cả mọi người kinh ngạc không thôi.

Tần Vi Nhiên nhận thẻ, thần nhiên mở miệng: “Xe tôi cũng đã mua, coi như là anh nhường cho tôi, vậy tôi cảm ơn.”

“Cảm ơn? Cô tính cảm ơn tôi thế nào?”

Tần Vi Nhiên chưa từng đụng phải người vô sỉ như vậy. Không, trên thực tế cô đã gặp rồi, nhưng cũng là chuyện nhiều năm trước. So với bây giờ, người này càng vô lại hơn.

“Như vậy anh muốn tôi cảm ơn anh thế nào?”

Phó Vân nghe vậy, cười nói: “Rất đơn giản, tôi thấy cô cũng xấp xỉ em gái tôi, không bằng cô xem giúp tôi có chiếc xe nào hợp với nó không?”

Tần Vi Nhiên kinh ngạc một chút, không nghĩ tới chuyện đơn giản như vậy. Cô còn tưởng rằng, hẳn sẽ làm khó cô một trận mới bỏ qua. Hắn bây giờ thoát nhìn thuần lương như vậy, giống như một thân sĩ tiêu chuẩn, mới tiểu thư mỹ lệ.

“Có thể.”

Nghe được câu trả lời của Tần Vi Nhiên, Phó Vân lộ ra một nụ cười. Nụ cười là cho người khác nhìn không thấu, dường như thực hiện được cái gì đó, lại giống như cái gì cũng không có.

Tần Vi Nhiên nhú mày, lại không nói gì, nghiêm túc chọn xe, rất nhanh liền chọn được một chiếc.

“Chiếc này thế nào?”

Phó Vân xem cũng không xem, gạt đầu: “Không tệ, Triều Lạc!”

“Đã biết, Vân thiếu.” không cần Phó Vân nhiều lời, người đàn ông phía sau đã hiểu ý, lập tức đi làm thủ tục.

Tần Vi Nhiên chọn một chiếc xe việt dã Porsche mới nhất, thân xe màu đen thấp mà khí thế. Cô nghe thấy lúc đầu hắn nói “Tô Cục trưởng của chúng ta”, nói vậy em gái hắn là một nhân viên công vụ, chiếc xe này vô cùng thích hợp.

“Liên tục gọi cô là tiểu thư hình như không lễ phép, xin hỏi nên xưng hô với cô thế nào?”

“Tần Vi Nhiên.”

Phó Vân mỉm cười: “Vi Nhiên, cảm ơn cô đã giúp tôi chọn xe.”

Tần Vi Nhiên kinh ngạc. Cách gọi thân mật như vậy, chỉ có Lam Hà Sinh gọi cô. Lúc đám người Tần gia gọi cô như vậy, cô cảm thấy thật ghê tởm, dối trá. Khi Lam Hà Sinh gọi cô, cô cảm thấy ấm áp, thân thiết. mà khi người đàn ông này gọi, cô lại cảm thấy vô cùng tự nhiên, giống như cái tên này chính là dành cho hắn gọi.

“Đây là lời cảm ơn của tôi, anh không cần nói cảm ơn.”

Phó Vân trầm thấp cười: “Ninh Toa!”

“Dạ, Vân thiếu.” Ninh Toa lập tức lấy ra một tấm danh thiếp.

Phó Vân đưa danh thiếp cho Tần Vi Nhiên: “Đây là danh thiếp của tôi. Nếu có gì cần, tùy lúc có thể gọi cho tôi. Mu axe là chuyện nhỏ, cô giúp tôi chọn xe là chuyện lớn.” Ngụ ý, lời cảm ơn này chính là nhất định.

Tần Vi Nhiên tiếp nhận danh thiếp, cũng không nói chuyện tiếp với hắn. Sau khi làm xong thủ tục, cô một mình lái xe đi. Phó Vân cũng không nói gì, khi Tần Vi Nhiên đi, hắn cũng không nói một lời từ biệt, giống như hai người căn bản không biết nhau.

Thường tiểu chạm chạm cánh tay Ninh Toa: “Này, Vân thiếu đang tán gái sao?”

Ninh Toa không ch o hắn sắc mặt hòa nhã: “Tôi cũng không phải đàn ông, làm sao biết đàn ông mấy người nghĩ như thế nào?”

Thường Tiểu sờ sờ mũi, xoay người hỏi người đàn ông xinh đẹp này giờ không lên tiếng: “Đoạn Lâu, cậu thấy sao?”

“Cậu nên đi hỏi Vân thiếu đi.”

“Coi như xong. Tôi không muốn chết sớm như vậy.”

Phó Vân nhìn nhìn chiếc xe Tần Vi Nhiên chọn, bạc môi khẽ mở: “Ánh mắt không tệ.”

Thường Tiểu vừa nghe, lập tức hỏi Ninh Toa: “Cậu ấy đang khen vị Tần tiểu thư kia hay đang khen chính mình?”

“Thường Tiểu, cậu rảnh không?”

Thường Tiểu sừng sốt, lập tức đứng thẳng lắc đầu: “Vân thiếu, tôi rất bận. Gần đây công ty có nhiều chuyện cần giải quyết, tôi thật sự rất bận.”

“Vậy thì làm việc nhiều, ít nói.”

“Rõ, Vân thiếu.”

Triều Lạc tiến lên nói: “Vân thiếu, lễ phục tham gia dạ tiệc ở Tàn gia đã được đưa tới trang viên, cậu có muốn về thử một chút không?”

“Triều Lạc, cậu có sao không? Một bộ quần áo thôi, tới lúc đó mặc vào là chạy được rồi. Đàn ông cần gì phải thử, có phải không, Vân thiếu?” Thường Tiểu là lên tiếng.

Phó Vân mất lạnh nhìn hần một cái: “Tôi thấy cậu rất rảnh rồi, ngày mai đi tới thành phố H khảo sát công ty bên kia một lần đi. Trở về thử quần áo!”

Thường Tiểu rút cuộc đã biết mình lỡ lời. Tuy hần không biết vì sao bình thường Vân thiếu không thử mà hôm nay lại phá lệ muốn thử, chỉ có thể bày ra vẻ mặt khổ sở, đi theo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Tô Diêu Của Phó Gia

Phó Vân trở lại nhà họ Phó, tùy ý cởi áo khoác. Ninh Toa hiểu ý, lập tức lấy lễ phục trên giá mặc vào cho Phó Vân.

“Yêu, mặc bảnh bao như vậy, con gái nhà nào xui xẻo tám đời bị anh coi trọng vậy?”

Phó Vân cả mắt cũng chưa nâng, bạc môi khẽ mở: “Về khi nào?”

“Sáng nay.”

Từ cầu thang đi xuống là một cô gái mặc đồ thể thao màu hồng, thoát nhìn xinh đẹp khả ái, chỉ là khuôn mặt kia quá mức yêu mị. Mắt anh đảo mị hoặc chớp chớp, mũi quỳnh phấn nộn làm cho người ta nhìn không được muốn véo một cái, cánh môi hồng nhuận mê người vô cùng, ánh nước ướt át đường như muốn dụ hoặc người ta cắn một ngụm. Một câu khái quát, đây là một yêu tinh.

“Mẹ còn ngủ?” Phó Vân một bên tao nhã cài nút thắt, một bên nhìn cô một cái.

“Cũng chiều rồi, mẹ ra ngoài sớm rồi. Chắc là đi Yêu Chi Mộng rồi. Thật không biết làm ăn thâm huyệt tiến như vậy sao mẹ lại thích chứ?”

“Theo lời nói của mẹ thì, mẹ tâm địa thiện lương, cho nên sự nghiệp làm từ thiện nghĩa bất dung từ. Nói trắng ra là, chính là tích đức cho cả nhà chúng ta.”

“Ai ai ai... Đừng có lời em vào. Em cũng là công dân lương thiện nha! Không gian không ác, quan trọng nhất là không buôn lậu thuốc phiện. Em thấy em đơn giản là tích đức cho bản thân thôi.”

“Hoàng đồ độc, chiếm vị trí thứ hai giới cờ bạc, em cho là tiền của em từ đâu có?”

“Anh, tiền cờ bạc của em đều là do tự mình em kiếm, em cũng không có bắt anh cho em một đồng nào.”

“Phó gia đều là của anh, tiền em kiếm được, cũng là của anh.”

“Mẹ nó, em kháng nghị nghiêm trọng. Rõ ràng em mới là bảo bối của Phó gia, vì sao anh lại là người thừa kế? Em muốn giành quyền.”

“Ninh Toa, có ghi âm lại lời nói của Đại tiểu thư không, coi chừng cô ấy đổi ý?”

“Đừng đừng đừng! Em nói giỡn thôi mà. Chuyện anh em tương tàn em sẽ không làm đâu. Anh, thoải mái một chút, quyền thừa kế là của anh, em không giành với anh.”

Ninh Toa nghiêm trang trả lời: “Thật xin lỗi Vân thiếu, tôi không có ghi âm.”

Cô gái nhìn Ninh Toa, biểu tình oán giận vô cùng sâu sắc: “Ninh Toa, lần sau không ghi âm chuyện quan trọng sẽ rất phiền toái đó.”

“Dạ, tôi sẽ cố gắng.”

“Mẹ nó, cá mè một lứa. Tôi muốn tổ giấc với Cục trưởng Tô mấy người mang súng.”

Thường Tiểu vui vẻ: “Đại tiểu thư, chẳng lẽ Cục trưởng Tô không nói với cô, cô ấy là tông phạm với chúng tôi, cũng đã nhiều năm rồi. Chúng tôi vừa mới mua một chiếc xe hơn 800 vạn, đang định đưa cho cô ấy làm tang vật đó.”

“Cục trưởng Tô thiết diện vô tư, xong đời rồi.”

Lời cô gái vừa dứt, ngoài cửa liền truyền tới tiếng xe thể thao gầm rú, thiếu chút nữa là trực tiếp đâm vào cửa lớn.

Cô gái kinh hô: “Nguy rồi, mẹ về!”

Người ở nhà bọn họ lái xe kiểu ngạo như vậy, trừ bỏ mẹ bọn họ - Tô Diêu ra, cơ bản là không có người thứ hai.

Cô gái vừa xoay người, chân còn chưa kịp nâng, đã nghe thấy một âm thanh nổi giận: “Phó Tổ Yên, con đứng lại cho ta!”

Người phụ nữ kia đúng thật là mẹ của Phó Vân, Tô Diêu. Tuy rằng hai đứa con đã trưởng thành, nhưng dấu vết của năm tháng vẫn không xuất hiện trên gương mặt của bà qua nhiều. Bà mặc váy dài mùa hè Chanel mới nhất toát lên vẻ cao quý mà thanh lịch. Tóc dài mềm mại xõa tung, mắt phượng hẹp dài sang ngời đẹp đến nỗi làm cho người ta không chớp mắt, bên dưới phượng mâu là chiếc mũi khéo léo, cánh môi hồng nhuận lộ ra vẻ mê người sáng bóng. Khiến cho người khác hít thở không thông chính là mi tâm bà có một đóa hoa đỏ tươi như máu nở rộ, là cả người bà giống như yêu như tiên. Người phụ nữ như vậy, sao có thể là người đơn giản?

Tô Diêu hình như cũng không phải là nhân vật truyền kỳ, trừ bỏ gương mặt xinh đẹp, bà hình như không có điểm đặc biệt gì, nhưng lại bắt tâm Phó thiếu làm tù binh, từ thân phận vị hôn thê Phó thiếu đến Phó thiếu phu nhân, từ một người không danh tiếng trở thành nữ thần dân gian. Chuyện xưa của bà đã sấm đi sâu vào lòng người. Bà sáng lập Yêu Chi Mộng, không bao lâu sau, Yêu Chi Mộng trở thành tổ chức từ thiện lớn nhất cả nước. Năm đó, tổ chức hắc đạo Thần Phật xuất quỷ nhập thần, nhưng ai có thể nghĩ đến, người sáng lập ra Thần Phật, lại là một người phụ nữ không danh không tiếng.

Tất cả mọi người đều cho rằng bà không xứng với Phó thiếu, kết quả, kết hôn không lâu, có tin tức truyền ra bà là Tô Đại tiểu thư thất lạc từ nhỏ, hưởng thụ sung ái và quyền thế Tô gia, nhất thời làm cho cả giới thượng lưu đều ngậm miệng. Đến bây giờ, mặc kệ là ai nhìn thấy bà, cũng phải cung kính gọi một tiếng Phó phu nhân.

Theo lý thuyết, người phụ nữ này hẳn là ôn nhu nhân thực, tao nhã hào phóng, nhưng giờ phút này, sử dụng mấy từ này với bà thật sự không thích hợp, chỉ thấy bà hai tay chống nạnh, nổi giận đùng đùng quát: “Mẹ nó, xú nha đầu con, còn nhỏ mà đã học theo người ta cờ bạc còn chưa nói, còn mỗi ngày đi đêm không về nhà. Cần thận chọc vào ta, ta trời con lại gả cho Nguyệt Nguyệt củ cải hoa tâm kia.”

“Mẹ, đừng mà!” Phó Tổ Yên lập tức chạy lại ôm vai Tô Diêu: “Mẹ, con biết mẹ thương con nhất, con mới không thêm gả cho tên Mặc Nguyệt sắc lang kia đâu. Mẹ, nằng nặc lần đừng đẩy con gái bảo bối của mẹ vào hố lửa.”

“Lão nương quân con có phải là bảo bối của ta hay không, chọc vào ta, ta cho con biết mặt.”

“Mẹ, lần sau con không dám nữa.”

“Đừng nói lời vô nghĩa với ta, những lời của con đã nói không quá một ngàn rồi, vậy mà có thực hiện đâu.”

“Lần này nhất định thực hiện. Lần sau con sẽ cố gắng về sớm một chút.”

“Hừ, mẹ tin tưởng con lần này. Bằng không, cẩn thận nửa đời sau của con đi.”

“Dạ rõ.” Nói xong, Phó Tổ Yên lấy hai tấm chi phiếu: “Mẹ, đây là tiền đêm qua con thắng được, chúng ta mỗi người một nửa, coi như là con hiếu kính mẹ.”

Tô Diêu thoải mái nhận lấy, cũng không ý thức được mình vừa mới răn dạy xong lại nhận tiền hối lộ là tội lớn cỡ nào, cất chi phiếu rồi không quên nói một câu: “Xú nha đầu con, thật không làm cho người ta bớt lo.”

Phó Vân mỉm cười nhìn một màn mẫu từ nữ hiếu này, nói: “Mẹ, nếu mẹ thật sự quyết định không cho Yên Yên ra ngoài đánh bạc, đối với mẹ thật sự là dễ như trở bàn tay. Trang viên này đều trải rộng cơ sở ngầm của mẹ, khi nào Yên Yên ra ngoài, khi nào nó về, mẹ không phải rõ ràng nhất sao?”

Tô Diêu xấu hổ nhìn Phó Vân, lúc này mới chú ý lễ phục trên người hắn, lập tức hí mắt: “Yêu, cái này là muốn đi gieo tai họa cho con gái nhà ai vậy?”

Phó Vân lắc đầu, quả nhiên là hai mẹ con, tư tưởng cũng giống nhau.

Tô Diêu nhìn Phó Vân, lập tức ngửi ra gian tình, chạm chạm tay Phó Tổ Yên: “Anh con sao vậy?”

“Con cũng mới nhìn thất bộ dạng phong tao của anh ấy, làm sao con biết? Con muốn hỏi mẹ, gần đây mẹ có cho cậu nhỏ theo dõi anh ấy không?”

“Sao dễ như vậy chứ? Cậu nhỏ con đạo này rất bận, không rảnh theo dõi nó.”

Hai mẹ con liếc nhìn nhau, cùng kêu lên: “Có gian tình!”

Tô Diêu biết có hỏi Phó Vân thì cũng không hỏi được gì, cho nên trực tiếp nhìn Thường Tiểu: “Con, qua đây!”

Thường Tiểu về mặt đau khổ: “Phu nhân, cái gì con cũng không biết.”

“Cô còn chưa hỏi con mà con nói không biết, con biết cô hỏi con cái gì không?”

“Được rồi, vậy cô hỏi đi.”

“Gần đây công ty có đều bình thường phải không?”

“Dạ.”

“Các con gần đây rất bận phải không?”

“Dạ.”

“Hai ngày nữa phải tham dự hội nghị cấp cao phải không?”

“Dạ.”

“Vân thiếu nhà các con đang coi trọng một cô gái phải không?”

“Dạ, a, không phải không phải!”

“Được rồi, vấn đề của cô đã hỏi xong, phải hay không phải, cô rất rõ ràng. Hình như tối nay chỉ có Tần gia tổ chức dạ tiệc. Đã lâu không đi yến hội, cô cũng phải tham gia nào nhiệt mới được.”

Thường Tiểu không còn gì chống đỡ, chỉ có thể tội nghiệp nhìn Phó Vân, chỉ tiếc người ta không cho hấn một cái liếc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Chấn Động Cả Kinh Đô

Biệt thự Tần gia. Tần gia là gia tộc quân sự, hôm nay mời tới toàn là các nhân vật nổi tiếng. Đám người Tần Ngao Thiên đứng trước cửa, nghênh đón mỗi vị khách tiến vào.

“Lăng Phi, anh nhìn kia!” Trầm Linh đột nhiên chỉ vào cửa lớn.

Tần Ngao Thiên và Tần Lăng Phi lập tức nhìn theo, đều mở to mắt.

“Ba!”

“Còn nói gì nữa. Trầm Linh, con mau chọn cho Phi Nhiên bộ váy đẹp nhất, để nó biểu hiện thật tốt.”

“Dạ, con biết rồi.” Trầm Linh lập tức cười nói, liền vội vàng chạy vào.

“Phó thiếu, Phó phu nhân, Vân thiếu, hoan nghênh đại giá quan lâm, không thể từ xa tiếp đón, thất kính thất kính!” Tần Ngao Thiên cười cười.

Tô Diêu ké cánh tay Phó Thiệu Dịch, cười nói: “Ông Tần thật khách khí. Không cần để ý đến cả nhà chúng tôi, mọi người cứ tiếp đãi bình thường là được rồi.”

“Không không không, hoan nghênh còn không kịp. Mời vào, mời vào!”

“Vây chúng tôi không khách khí!”

Trước mặt người ngoài, Tô Diêu bày ra vẻ tao nhã hào phóng, phong phạm của nữ chủ nhân đại gia tộc triển lộ không bỏ sót.

Tô Diêu kéo tay Phó Thiệu Dịch, nói: “Thiệu Dịch, anh xem cô bé nào có vẻ hợp khẩu vị con trai anh?”

“Diêu Diêu, Phó Vân thích ai là chuyện của nó, em không cần quản.”

“Em không quản, em chỉ muốn xem con dâu tương lai có xinh đẹp hay không thôi.”

Phó Thiệu Dịch cười khê: “Chắc chắn là không xinh đẹp bằng em.”

“Đó là đương nhiên. Em khuynh quốc khuynh thành như vậy, còn ai có thể xinh đẹp hơn em chứ?”

Phó Thiệu Dịch sùng nịch nhìn Tô Diêu, đôi mắt đào hoa mịn hoặc dường như chỉ có một mình bà. Tô Diêu cũng không ngại, dù sao bà cũng đã quen Phó Thiệu Dịch ở trước mặt mọi người kiếm chữ như vàng. Tính cách hai cha con nhà này thật giống nhau, chỉ biết giả bộ thâm trầm. Phó gia bọn họ chỉ có Yên Yên của bà là đáng yêu nhất.

Tô Diêu nghĩ đến Yên Yên liền tức giận, thật sự là đối với cô vừa yêu vừa hận. Bà vốn tưởng nha đầu kia hôm nay nhất định cũng đi theo, tò mò muốn xem mắt cô gái kia, không nghĩ tới cờ bạc vẫn có lực hấp dẫn lớn hơn. Không biết nha đầu kia bây giờ ở song bạc vui chơi tới đâu rồi.

Lam Hà Sinh là người tới trễ nhất, nhìn thấy một nhà Phó gia, đầu tiên là sùng sốt một chút, rồi lại nhủ mảy. Phó gia là đệ nhất gia tộc ở kinh đô, một yến hội bình thường sao lại có thể mời được cả nhà bọn họ. Nếu Tần gia và Phó gia giao hảo, vậy Tần Vi Nhiên muốn đối phó Tần gia sẽ phải gặp không ít khó khăn. Phải biết rằng Phó gia không chỉ là thương nhân đơn giản như vậy.

Yến hội rất nhanh đã bắt đầu, nhân vật chính của yến hội hôm nay là Tần Phi Nhiên. mấy năm trước Tần Phi Nhiên ra nước ngoài du học, mới vừa về nước không lâu. Dạ tiệc tối nay của Tần gia là vì hoan nghênh con gái cưng vừa về tới. Yến hội này lớn như vậy, bộn bề này được Tần gia cưng chiều bao nhiêu đã hoàn toàn rõ ràng.

Trong mắt Phó Vân đều là cười lạnh. Ngọc đẹp làm người ta yêu thích, nhưng ngọc quý lại làm cho người ta nâng niu bảo bọc, Tần gia vì một viên ngọc đẹp lại đánh mất một viên ngọc quý, chỉ sợ về sau hối hận không kịp.

Điều nhảy đầu tiên của yến hội đêm nay đương nhiên là của nhân vật chính Tần Phi Nhiên. Tần Phi Nhiên hôm nay trang điểm tỉ mỉ, mắt ngọc mảy ngài, một mỹ nhân xuất chúng tiêu chuẩn, chỉ là cặp mắt kia đã bán đứng cô ta.

Đôi mắt kia làm sao có thể che dấu được một đám lão hồ ly ở đây, vừa nhìn là đã biết cô ta là một người phụ nữ có dã tâm rất lớn, mục tiêu của cô ta cũng vô cùng lớn, chính là Vân thiếu.

Tần Phi Nhiên biết Vân thiếu đến đây, đương nhiên là vui sướng vạn phần. Kinh đô này tuy rằng lớn, nhưng người có thể xứng đôi với Tần Phi Nhiên cô chỉ có một người, mà người kia, đương nhiên chính là Vân thiếu Phó gia chạm vào muốn phỏng tay. Chỉ bằng mỹ mạo và thân phận của cô, Phó Vân tuyệt đối không cự tuyệt cô, bởi vì cô là một người thông minh. Cuối cô, Phó gia sẽ càng thêm cường đại, sẽ càng thêm chói mắt, về sau lại không có Tần Vi Nhiên.

Hai ngày trước, Tần Ngao Thiên nhận được tin đột huấn luyện sắp kết thúc, cho nên bọn họ tin chắc rằng tin tức Tần Vi Nhiên đã chết rất nhanh sẽ lọt vào tai bọn họ. Cho nên họ mới tổ chức yến hội này, ngoài mặt là hoan nghênh Tần Phi Nhiên về nước, nhưng bên trong, bọn họ thật sự là đang chúc mừng chính mình.

Tần Phi Nhiên bước từng bước tới cạnh Phó Vân, tất cả mọi người đều tự động tách ra một con đường cho hai người. Bọn họ đều muốn biết, Phó gia hôm nay xuất động có phải là vì Tần Phi Nhiên hay không.

Tần Phi Nhiên đến trước mặt Phó Vân, làm một tư thế tiêu chuẩn của tiểu thư quý tộc, làn váy màu lửa làm nổi bật da thịt tuyết trắng của cô. Dung nhan mỹ diệu động lòng người kia làm cho phần đông đàn ông ở đây đều rung động, nhưng mà hiển nhiên, Phó Vân không nằm trong số đó.

“Vân thiếu, có thể mời anh nhảy một đoạn không?” Thanh âm nhu hòa lộ ra quyến rũ, nếu là người khác, chỉ sợ không muốn cự tuyệt.

Nhưng Phó Vân không phải là người thương hương tiếc ngọc gì, hần cảm ly rượu cao cổ, cũng không có ý đặt xuống, bạc môi lạnh nhạt khê mở: “Thật ngại quá, tôi đã có bạn gái, chỉ là cô ấy chưa đến.”

Lời nói vừa dứt, tươi cười trên mặt Tần Phi Nhiên lập tức cứng đờ, nhất thời sững sờ đứng đó, không biết phải làm gì.

Tô Diêu lúc này thở hắt ra. Hừ chết bà rồi! Bà còn tưởng mắt con trai bảo bối của bà có vấn đề. Cô gái này tuy rằng xinh đẹp, nhưng tâm cơ quá nặng, không thích hợp với nó.

Toàn trường tĩnh lặng đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Đám người Tần Ngao Thiên cũng ngây ngẩn cả người, nhưng bọn họ không thể đắc tội với Phó gia.

Tần Lăng Phi lập tức tiến lên hòa giải: “Vân thiếu bận rộn như vậy, Phi Nhiên, không biết ba có vinh hạnh mời con nhảy mở màn không?”

Tần Phi Nhiên không có trả lời, mọi người chợt nghe thấy âm thanh giày da nện trên mặt đất. Âm thanh kia như có ma lực đánh vào lòng bọn họ thật mạnh.

Phó Vân nghe được thanh âm, nở nụ cười ôn nhu: “Bạn nhảy của tôi đến rồi.”

Bạn nhảy của Vân thiếu? Vân thiếu hành tẩu trong xã hội thượng lưu nhiều năm như vậy, tham gia vô số dạ tiệc, nhưng chưa từng thấy hần mang theo bạn gái xuất hiện? Giờ phút này, tất cả mọi người đều nhìn về phía cánh cửa, muốn nhìn xem cô gái có tuyệt thế dung nhan như thế nào lại có thể làm cho Vân thiếu hạ mình.

Khi mọi người nhìn thấy cô gái phong tư trác tuyệt đều như hít phải ngum khí lạnh. Đó là một cô gái như thế nào, không có lẽ phục dạ hội quý giá, không có trang dung tuyệt mỹ, nhưng lại làm cho tất cả mọi người rung động?

Cô mặc quân trang Thiếu tá, tóc dài cột lên gọn gàng lộ ra vầng trán tròn bóng, khuôn mặt ôn nhu lớn bằng bàn tay, bên dưới lông mi thanh tú là đôi mắt hạnh xinh đẹp, mũi quỳnh khéo léo, cảnh môi đỏ mọng nhếch lên, cho dù giờ phút này cô không trang điểm nhưng vẫn đẹp đến kinh tâm động phách.

Hai mắt Trầm Linh mở lớn, nắm chặt ống tay áo Tần Lăng Phi: “Lam Tuệ, là Lam Tuệ!”

Thanh âm Trầm Linh không lớn, trừ bỏ Tần Lăng Phi thì không ai nghe thấy.

Tần Lăng Phi lập tức trấn an bà: “Linh Nhi, Lam Tuệ đã chết. Em xem, cô ta mặc quân trang, không phải Lam Tuệ.”

“Vậy cô ta là ai?!” Trầm Linh phút chốc nhìn Tần Lăng Phi: “Chẳng lẽ cô ta là...”

Phó Vân đi tới trước mặt cô gái, cầm tay cô: “Vi Nhiên, cuối cùng thì em cũng tới.”

Bọn họ chưa từng nghe thấy thanh âm ôn nhu như vậy phát ra từ miệng Vân thiếu. Giờ khắc này, tất cả mọi người đều nhìn cô gái mặc quân trang kia. Bọn họ chưa từng nghe nói trong quân đội lại có nữ Thiếu tá trẻ như vậy.

Nhưng kinh đô lại bởi vì cô gái như vậy mà nổi lên gió lốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Nhân Vật Chính Là Ai?

Tần Vi Nhiên nhìn Phó Vân, trong đầu hiện lên bốn chữ: “Âm hồn không tan!”

Gặp nhau trong cửa hàng xe, mua xe, chọn xe, tới yến hội cũng gặp nhau. Đây rốt cuộc là trùng hợp hay có dự tính? Tần Vi Nhiên bất động thanh sắc, muốn xem hần diễn tiếp như thế nào?”

Trên mặt Phó Vân vẫn là nụ cười trước sau như một, lôi kéo tay cô, hơi dùng sức ôm cô vào ngực, nói nhỏ bên tai cô: “Tôi nghĩ em rất thích ý giúp tôi thoát khỏi người phụ nữ kia.”

Tần Vi Nhiên nâng mắt, vừa lúc nhìn thấy hai tay Tần Phi Nhiên nắm chặt, gắt gao nhìn cô, ánh mắt phần nộ kia như muốn xé cô ra. Tần Vi Nhiên mím môi cười, hai tay nâng lên, ôm Phó Vân.

Cái ôm này không dài, dường như chỉ là lướt qua. Cái ôm như vậy, giống như bạn bè lâu năm không gặp nhiệt tình tiếp đón nhau, nhưng tất cả mọi người ở đây lại không nghĩ như vậy.

Phó Vân là loại người nào? Tuy trên mặt hần luôn tươi cười ôn hòa, thoát nhìn cả người vô hại, nhưng người quen hần đều biết, Phó Vân giống như một dã thú ăn tươi nuốt sống không hơn không kém. Mím cười tuy rằng là sở thích của hần, nhưng mà có mấy người có thể làm cho hần lộ ra tươi cười thật tình như vậy, huống chi là một cái ôm.

Đầu ngón tay Tần Phi Nhiên dường như bấm sâu vào trong thịt. Cả đời này cô sống dưới ánh hào quang của Tần gia, chưa bao giờ chịu ủy khuất như vậy. Cô gái này rốt cuộc là ai, dựa vào cái gì mà cướp người đàn ông nên thuộc về cô.

Khi Tần Vi Nhiên đi, Tần Phi Nhiên còn nhỏ, cũng không có bao nhiêu ấn tượng với bộ dáng của Tần Vi Nhiên. Mà âm thanh Phó Vân gọi “Vi Nhiên” cô ta cũng không nghe thấy. Huống hồ, cô ta đã sớm nhận định Tần Vi Nhiên đã chết, cho nên cũng không nghĩ đó là Tần Vi Nhiên.

Tần Phi Nhiên hít sâu một cái, nở một nụ cười, tao nhã tiêu sái tới trước mặt hai người, cười nói với Tần Vi Nhiên: “Vị tiểu thư đây, tôi nghĩ yến hội hôm nay chúng tôi không mời cô. Hơn nữa cô ăn mặc không giống đi tham gia yến hội, trong này có phải hiểu lầm gì không?”

Tô Diêu khó nén hưng phấn nhìn ba người, kéo kéo quần áo Phó Thiệu Dịch: “Thiệu Dịch, anh nói xem, cô bé kia sẽ ứng đối như thế nào? Mẹ nó, con trai em lại cưới một Thiếu tá về nhà, em không thể nhìn cười rồi.”

“Điều Diêu, tâm cơ cô bé kia chỉ sợ còn sâu hơn người vừa rồi.”

“Em biết, nhưng cũng là người có tâm cơ sâu, em thích cô bé đến sau hơn, con bé đủ nội liễm. Người như vậy có nguyên tắc rất mạnh, cho dù vì mục đích của mình mà không từ thủ đoạn, nhưng cũng tuyệt đối không vi phạm nguyên tắc của mình.”

Phó Thiệu Dịch cười khê: “Anh thấy em là yêu ai yêu cả đường đi lối về.”

“Phải, con trai bảo bố thích, em cũng thích.”

Phó Vân khẽ nhủ mảy, cũng không mở miệng, hơn nữa, đây là sân nhà của cô gái này, sao hắn có thể chiếm nổi bật của cô.

Tần Vi Nhiên đầu tiên liếc nhìn Tần Phi Nhiên một cái, sau lại nhìn toàn biệt thự, cười nói: “Tôi trở về nhà mình, chẳng lẽ còn phải cần thiệp mời?”

Lời này vừa nói ra, toàn trường ồ lên kinh ngạc.

Đám người Tần Ngao Thiên lúc này cũng là một bộ dạng không thể tin được.

Đúng lúc này, Lam Hà Sinh từ một bên bước ra, cười nhìn Tần Vi Nhiên: “Vi Nhiên, sao bây giờ con mới về tới?”

Tần Vi Nhiên sửa sang lại quần trang: “Con đi cơ quan báo cáo, về trễ một chút.”

“Đứa nhỏ này, gấp như vậy làm gì? Lại đây, để ông ngoại nhìn kỹ xem, nhiều năm không gặp, Vi Nhiên của chúng ta đã thành thiếu nữ rồi.” Nói xong, Lam Hà Sinh vỗ vỗ vai cô, vui mừng.

Lam Hà Sinh là ai? Là thông gia của Tần gia, cha vợ của Tần Lăng Phi. Ở đây chỉ sợ không người nào không biết hai nhà qua lại. Năm đó Lam gia và Tần gia kết thân, bọn họ đều xem trọng vô cùng. Chỉ là ngày vui chóng tàn, không tới vài năm, con gái Lam gia bị tai nạn qua đời. Ngay sau đó, Tần gia lại cưới về một người phụ nữ, cũng chính là Trần Linh hiện tại.

Chuyện này, Lam gia là bên bị hại, trước không nói Tần gia không chăm sóc tốt con gái, chỉ nói về việc bà chết không bao lâu sau liền cưới vợ, là lỗi của Tần gia.

Đương nhiên, người bị tổn thương nhất trong chuyện này không phải là Lam gia, cũng không phải Tần gia, mà là con gái của Lam tiểu thư, trưởng nữ Tần gia Tần Vi Nhiên, tuổi nhỏ đã mất mẹ, vừa đối mặt với việc mẹ vừa chết, lại phải nhận mẹ kế và em kế, ừm khuất cô chịu rất nhiều.

“Thì ra là cháu gái! Ông Tần, Tần gia nuôi con gái thật tốt nha! Tuổi còn trẻ đã là Thiếu tá, tiền đồ vô lượng. Ha ha ha...”

“Đúng vậy đúng vậy, chẳng những tuổi trẻ đầy hứa hẹn, mà còn xinh đẹp như vậy, cùng với Vân thiếu quả thực là ông trời tác hợp.”

“Thật sự là trai tài gái sắc!”

Lời khen tặng của mọi người xung quanh nháy mắt đã dọa Tần gia khiếp sợ. Đám người Tần Ngao Thiên đành phải cười nhận hảo ý.

Tần Vi Nhiên thờ ơ lạnh nhạt. Tần gia tuy giả vờ bình tĩnh, nhưng tròn đầy mắt vẫn hiện lên vẻ bối rối ngoan lệ và trốn tránh ánh mắt của cô. Còn chưa chịu bỏ qua sao? Một khi đã như vậy, mặc kệ chiều gì, cô cũng tiếp nhận.

Phó Vân mỉm cười nghe chúng quanh khích lệ. Mỗi khi nghe tới “trai tài gái sắc” hay “ông trời tác hợp”, ý cười của hắn càng lúc càng sâu.

Tất cả mọi người đều vây quanh Tần Vi Nhiên và Phó Vân, một mình Tần Phi Nhiên đứng một bên không ai thăm hỏi. Giờ phút này, cô ta giống như một câu chuyện cười lố bịch. Cô ta vốn là nhân vật chính của yến hội, nhưng vì Tần Vi Nhiên mà hoàn toàn thay đổi, từ đầu chỉ là một con ghé con ngu ngốc, không những không nhận ra chị mình, mà còn khiêu khích móc khố. Hành vi của cô ta đúng thật là lố bịch.

Tần Phi Nhiên nhìn Tần Vi Nhiên một thân quân trang, cô hận. Vì sao cũng mang họ Tần, cô ta lại có quyền thừa kế cao quý tài phú vô thượng? Vì sao cũng mang họ Tần, cô ta lại có quyền lực Thiếu tá tối cao, mà cô chỉ như một bình hoa mới học xong? Vì sao cũng là cô gái có mỹ mạo và trí tuệ, cô ta lại được Vân thiếu ưu ái, mà cô lại bị đối phương khinh rẻ? Tất cả mọi thứ là vì sao? Vì sao ông trời không công bằng như vậy? Tất cả của cô ta đều nên thuộc về cô, cô mới là công chúa Tần gia, cô mới phải!!!

Khi yến hội chấm dứt, Tô Diêu và Phó Thiệu Dịch đi trước. Chuyện muốn biết thì Tô Diêu đã biết, đương nhiên sẽ không ở lại làm phiền người khác.

Ngay khi đám người Tần Ngao Thiên tiễn khách về, bọn họ mới kinh ngạc phát hiện, Phó Vân vẫn chưa đi. Hắn đứng bên cạnh Tần Vi Nhiên cánh đó không xa, hình thành tư thế bảo hộ cô. Cho dù hai người không nói chuyện với nhau, nhưng bọn họ cũng không tự chủ nghĩ hai người là một đôi. Nhận thức như vậy làm cho tất cả bọn họ hoảng hốt.

Lam Hà Sinh cười cười nhìn hai người. Ông vốn lo lắng Tần gia sẽ giao hảo với Phó gia, xem ra ông lo lắng uống cô rồi. Thái độ của Phó Vân với Tần gia vô cùng rõ ràng, từ đầu đến cuối, hắn chỉ để ý trưởng nữ Tần gia Tần Vi Nhiên mà thôi. Nếu có Phó gia ủng hộ, Tần gia muốn động vào Tần Vi Nhiên, cũng nên nghĩ lại cân lượng của chính mình.

Tần Phi Nhiên cười lạnh tới gần Tần Vi Nhiên: “Chị, chị thật sự làm cho em bất phục! Ở trong quân doanh mười lăm năm, vừa ra ngoài liền quen biết Vân thiếu, em gái thật sự bất phục!” Ngụ ý là trào phúng thủ đoạn quyến rũ đàn ông của Tần Vi Nhiên quá mức cao minh, chắc có kinh nghiệm phong phú.

Tần Vi Nhiên mỉm cười nhấp rượu, đối với khiêu khích của Tần Phi Nhiên dường như không thèm quan tâm. Cứ như vậy, Tần Phi Nhiên có vẻ lẩn tránh.

Kế tiếp, Phó Vân nói một câu làm cho trên dưới Tần gia khiếp sợ tột đỉnh: “Nhị tiểu thư không cần hiểu lầm. Tôi và Vi Nhiên hôm nay đi mua xe mới quen biết. Thực tế là tôi chủ động tiếp cận Vi Nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Giao Dịch Công Bằng

Tiếp cận? Nghe hai chữ đó, trên dưới Tần gia sùng sờ ngây ngốc. Kinh đô Vân thiếu chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay thì đã có một đồng phụ nữ dâng đến cửa, không cần phải hạ thấp thân phận như vậy. Rốt cuộc Tần Vi Nhiên có loại sức quyến rũ nào, đáng giá để vân thiếu hạ mình như vậy?

Tần Vi Nhiên vẫn như trước, không chút để ý nhấm nháp rượu đỏ, khề nhừ mảy. Rượu ở hiện đại so với mặt thể thật sự là một trời một vực. Nếu có cơ hội, cô phải tự mình ủ mấy bình rượu ngon mới được, tự mình hưởng thụ.

Phó Vân nâng tay nhìn đồng hồ, rồi nhìn Tần Vi Nhiên: “Cũng không còn sớm. Vi Nhiên, em có thể tiễn anh không?”

Tần Vi Nhiên buông ly rượu, thần nhiên mở miệng: “Đi thôi!” Dứt lời, cô liền bước ra cửa. Tiễn hán chỉ là cái có, nàng muốn thoát khỏi tầm mắt của Tần gia mới là thật.

Phó Vân cười đuối kịp bước chân của cô. Hai người đi tới ngoài cửa biệt thự.

Tần Vi Nhiên bỗng xoay người, lạnh giọng hỏi: “Phó tiên sinh, anh tiếp cận tôi có mục đích gì?”

Phó Vân cười yếu ớt: “Tôi không có mục đích gì cả.”

“Anh cho là tôi sẽ tin anh sao?”

“Vi Nhiên, đầu tiên, tôi tới yến hội trước em. Hơn nữa, ngay từ đầu, tôi cũng không biết em là trưởng nữ Tần gia.”

“Ý của anh là tất cả chỉ là ngẫu nhiên?”

“Đúng vậy, chỉ là ngẫu nhiên.”

“Anh tin sao?”

Phó Vân ngẩn người, không nghĩ tới cô lại hỏi như vậy. Hắn suy nghĩ một chút, dường như xác thực một chút cũng không thể tin. Phó Vân nhìn Tần Vi Nhiên, cười nói: “Thật sự là cô gái không đáng yêu.”

“Tôi nghĩ anh cũng không phải là người thích lãng phí thời gian.”

“Xem ra em đã biết tôi là ai.”

“Tổng giám đốc Tập đoàn Phong Vân, tôi căn bản không cần tra, chỉ cần gõ tên anh vào máy tính là có một đồng tư liệu hiện ra. Mục đích anh cho tôi danh thiếp không phải là vậy sao?”

“Quả nhiên là thông minh! Tần gia ngu ngốc như vậy lại có thể nuôi dưỡng ra con gái thông minh như thế, thật sự là kỳ tích! Thật không biết em giống ai.”

“Chuyện này quan trọng sao?”

“Quả thật không quan trọng. Tần tiểu thư thông minh như vậy, không cần nghĩ cũng biết mục đích của tôi phải không?”

Vừa rồi còn ôn nhu gọi cô là Vi Nhiên, giờ thì là Tần tiểu thư lạnh nhạt, xem ra hắn cũng không muốn tiếp tục nguy trang.

Tần Vi Nhiên cười lạnh: “Đường đường là Tổng giám đốc Tập đoàn Phong Vân, đương nhiên là không thiếu quyền, càng không thiếu phụ nữ, cho nên tôi thật sự không nghĩ ra anh có mục đích gì.”

Hai mắt hẹp dài sáng ngời của Phó Vân chớp chớp: “Ai nói tôi không thiếu phụ nữ? Cô đã điều tra tôi, vậy cũng nên biết, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng có phụ nữ.”

“Nếu Phó tiên sinh muốn, tôi cũng có thể giới thiệu em gái tôi cho anh.”

“Bộ dáng cô ta không tệ, cũng xem như phù hợp với thẩm mỹ của tôi, chỉ là đáng tiếc, không phải là Thiếu tá.”

Tần Vi Nhiên nhú mảy: “Phó tiên sinh không thiếu quyền.”

“Nhưng tôi thiếu phụ nữ, một người phụ nữ đủ để xứng với tôi.”

Nguy ý, hẳn cần một người phụ nữ, cô hợp với yêu cầu của hẳn, cho nên cô chỉ có thể phục tùng sao?

Tần Vi Nhiên bật cười một tiếng, đôi mắt nguy hiểm nheo lại: “Phó tiên sinh, không phải người phụ nữ nào cũng bị anh nắm trong tay.”

“Tần tiểu thư không cần cự tuyệt gấp như vậy. Không bằng, nghe thử điều kiện của tôi trước, có lẽ cô sẽ thay đổi suy nghĩ.”

“Nói thử một chút!”

Phó Vân tiến lên hai bước, khoảng cách của hai người ngày càng gần. Hẳn nâng tay vuốt ve quần hàm trên vai quần trang của cô, bạc môi khẽ mở: “Ông nội cô là Trung tướng, cha cô là Đại tá, mà cô chỉ là một Thiếu tá nhỏ nhỏ. Chỉ bằng vào sức lực một mình cô vẫn không đủ đối kháng bọn họ. Đương nhiên, tôi cũng không phải nghi ngờ thực lực của Tần tiểu thư. Chỉ là bây giờ cô mới tập đi, gót chân đứng chưa vững, bọn họ muốn đối phó cô, rất dễ dàng.”

Tần Vi Nhiên bất động thanh sắc nhìn hẳn, rất hiển nhiên, hẳn đã điều tra rành mạch quan hệ của cô và Tần gia. Trước mặt người ngoài, Tần gia luôn đối xử tốt với cô, hẳn có thể tra ra ngọn ngành, chắc chắn không thể khinh thường.

Ở trước mặt người thông minh không cần đùa giỡn trí thông minh, Tần Vi Nhiên cũng không nhất thiết che giấu: “Tôi sẽ có biện pháp ứng phó.”

“Đương nhiên! Tôi nói rồi, tôi không nghi ngờ năng lực của em, nhưng nếu cứ như vậy sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, không phải sao?”

Tần Vi Nhiên nhú mày. Quả thực, hiện tại cô chưa đủ cường đại, vị trí cô muốn không chỉ là Thiếu tá. Nếu Tần Ngao Thiên và Tần Lăng Phi ngăn trở, cho dù thực lực cô phi phàm cũng chỉ sợ không có cơ hội.

“Tôi có thể giúp em đạt được thứ em muốn.”

“Điều kiện?” Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Phó tiên sinh, không muốn nói cho tôi biết điều kiện tôi phải trả là gì sao?”

“Tôi là một thương nhân, hơn nữa chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn. Tôi nói, tôi cần một người phụ nữ xứng đôi với tôi.”

“Phó tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta không cần thương lượng nữa.”

“Tần tiểu thư, cô không cần hy sinh cái gì. Tôi năm nay hai mươi hai tuổi, tôi nghĩ cô có thể đoán được, phụ nữ bên cạnh tôi đang suy nghĩ gì. Loại phụ nữ giống như em gái cô, bên cạnh tôi có một bó to. Tôi không thích phiền toái, cho nên tôi cần một tám gỗ có thể làm cho đám phụ nữ kia cách xa tôi ra một chút, không hơn.”

“Phó tiên sinh, anh đang nói giỡn sao?”

“Tôi chưa bao giờ nói giỡn. Cô cho tôi sự bình lặng, tôi cho cô địa vị, rất công bằng.”

“Anh nói anh chưa từng làm ăn lỗ vốn.”

“Đương nhiên, nếu cần, có lẽ sẽ có một vài cừ chỉ thân mật với cô. Tôi nghĩ điều kiện này Tần tiểu thư có thể ứng phó được.”

“Phó tiên sinh, hợp tác vui vẻ!”

Tần Vi Nhiên lạnh nhạt vươn tay phải, không nghĩ tới Phó Vân lại nắm lấy, dung sức một cái, kéo cô vào lòng: “Xem ra em gái cô rất quan tâm tới cô!”

Động tác của Tần Vi Nhiên dừng lại một chút, thả lỏng để hẳn ôm. Nếu hẳn nói những lời này trễ một giây, có lẽ giờ đây hẳn đã ngã xuống đất.

“Em đã là người phụ nữ của tôi, làm phiền khi người đàn ông của em ôm em, cũng nên cần đáp lại cho thích hợp.”

Tần Vi Nhiên sắc mặt cứng đờ: “Đáp lại cái gì?”

Tuy cô hai kiếp làm người, nhưng vẫn chưa nói chuyện yêu đương. Ở mặt thế, cô là Quân Vương không thể chạm tới, cho dù có người thích cô cũng không dám nói ra. Sau khi trở thành Tần Vi Nhiên, cô chỉ lo cho mạng sống và huấn luyện, lại không có cơ hội, cho nên tiếp theo nên có phản ứng gì, thật xin lỗi, cô thật sự không biết.

Phó Vân không trả lời cô, mà nâng cằm cô lên, tới gần.

“Anh muốn là gì?”

“Đừng khản trương, đừng để cho khán giả thất vọng.”

Bạc môi khiêu gợi nhẹ nhàng đặt lên má cô, chạm nhẹ, lập tức buông cô ra, lộ ra nụ cười sung sướng, sau đó mới rời đi.

Tần Vi Nhiên nhìn xe của hẳn rời đi, trên mặt không chút biể tình. Khi cô nâng mắt nhìn về phía biệt thự, quả nhiên nhìn thấy Tần Phi Nhiên mặc lễ phục màu đỏ đứng xa xa nhìn cô. Khóe môi cô khẽ nhếch cười nhạt, bước vào biệt thự.

Khi Tần Vi Nhiên đến gần, Tần Phi Nhiên hừ lạnh một tiếng thật mạnh: “Chị, chị thật sự là có bản lĩnh. Nhanh như vậy, Vân thiếu đã bị chị bắt làm tù binh rồi.”

“Không cần gọi xa lạ như vậy, có lẽ hẳn sẽ trở thành anh rể của cô.” Tần Vi Nhiên thản nhiên mở miệng, cũng không để ý tới Tần Phi Nhiên toàn thân phát run, đi vào biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Mẹ Con Ác Độc

Khi Tần Vi Nhiên đi vào, Lam Hà Sinh đang cùng Tần Ngao Thiên bàn chuyện thừa kế.

“Thông gia, Vi Nhiên còn nhỏ, có phải quá vội rồi không?” Tần Ngao Thiên có chút lo lắng, dường như thật sự muốn tốt cho Tần Vi Nhiên.

Lam Hà Sinh cười lắc đầu: “Vi Nhiên đã hai mươi hai tuổi rồi, tôi cũng đã già, cũng nên học cách kinh doanh, không vội.”

“Cha vợ, Vi Nhiên vừa trở về, bây giờ đang là Thiếu tá, nên bây giờ thừa kế gia sản thì không tốt lắm.”

“Đúng vậy, thông gia, chúng ta dù sao cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng, cũng phải cân nhắc cho Vi Nhiên. Chuyện này đối với tiền đồ con bé không tốt lắm, ông cũng biết, là quân nhân thật sự cũng rất miễn cảm.”

“Có cái gì mà miễn cảm? Tôi cũng vì cân nhắc đến điểm này nên mới muốn giải quyết chuyện thừa kế nhanh một chút. Con bé bây giờ không phải làm ăn mà là thừa kế sản nghiệp. Tôi còn chưa nghỉ hưu, Lam Thị có tôi cheo chống, không có vấn đề gì.”

Tần Ngao Thiên còn muốn nói gì đó, Tần Vi Nhiên lại đi vào ngồi xuống cạnh Lam Hà Sinh: “Ông ngoại, mọi người đang nói cái gì vậy?”

Lam Hà Sinh vỗ vỗ mu bàn tay Tần Vi Nhiên: “Vi Nhiên, ông ngoại muốn lập tức giao cho con quyền thừa kế Lam Thị. Con cũng biết, trước lúc mẹ con chết, ông còn chưa giao quyền cho mẹ con, nhiều năm rồi, Lam Thị vẫn nằm trong tay ông. Cũng đến lúc nên giao cho con rồi. Về sau, ông ngoại làm công cho con, được không?”

Tần Vi Nhiên biết Lam Hà Sinh tranh thủ lợi thế cho cô, cảm thấy rất cảm động, cũng định nhận lời, nhưng vừa lúc nhìn thấy Tần Phi Nhiên bước vào, liền thay đổi ý định.

Trầm Linh nhìn thấy Tần Phi Nhiên, lập tức cười nói: “Kỳ thật Vi Nhiên sớm kế thừa sản nghiệp thì cũng không có gì không tốt. Phi Nhiên của chúng tôi cũng du học ở A quốc mới về, đúng lúc học ngành kinh tế, đến lúc đó...”

“Ông ngoại.” Trầm Linh còn chưa nói xong, Tần Vi Nhiên liền chen ngang, nói với Lam Hà Sinh: “Ông vẫn còn trẻ mà, cần gì phải gấp gấp giao cho con. Dù sao quyền thừa kế cũng sẽ nằm trong tay con, ai mà cướp được? Lam Thị ở trong tay ông phát triển không ngừng, con không muốn quan tâm tới việc này sớm như vậy.”

Tần Vi Nhiên tung hoành ở mặt thế được coi như là thiên tài, có chuyện gì mà cô nhìn không thấu? Trầm Linh tính toán, một khi Tần Vi Nhiên thừa kế Lam Thị, nói sao thì cũng mang họ Tần, Lam Thị không phải là hoàn toàn trở thành sản nghiệp của Tần gia sao? Nếu đã là sản nghiệp nhà mình, Tần Phi Nhiên vào đó làm việc cũng rất hợp lý. Nói như vậy, Tần Phi Nhiên có thể nhân cơ hội giành lấy quyền lực trong Lam Thị. Đến lúc đó, đến lúc đó, Tần Vi Nhiên tối đa chỉ nhận được một cái xác rỗng, hoặc là giải quyết rồi rấm trong tập đoàn.

Cho dù Lam Hà Sinh không biết ý đồ của Trầm Linh, nhưng cũng sẽ không cho Tần Phi Nhiên vào Lam Thị làm việc, cũng thuận theo ý Tần Vi Nhiên: “Con đó, được rồi, là số mệnh ông ngoại cực khổ, ông quản Lam Thị giúp con, còn phụ trách tiêu tiền giúp ông là được.”

Tần Vi Nhiên cười nói: “Đến lúc đó ông không ghét bỏ con tiêu xài phung phí là được.”

“Sẽ không đâu. Ông ngoại kiểm tiền đều dành cho Vi Nhiên, con muốn xài sao thì sai. Đúng rồi, ông thấy ngân hàng báo lại con xài 1300 vạn?”

“Dạ, mua một chiếc xe.”

“À... ông biết con trở về, cũng đã đặt cho con một chiếc xe, có lẽ hai ngày nữa sẽ giao tới. Là xe thể thao Lamborghini, con có thích không?”

“Ông ngoại, con không thích xe thể thao, con thích xe việt dã lớn một chút.”

“Không thích à? Không sao, không thích thì cứ để đó, để dành dùng sau.”

Tần Phi Nhiên ghen tị nhìn Tần Vi Nhiên. Xe thể thao Lamborghini mà còn để dành lại đó? Dựa vào cái gì mà cô ta lại muốn gì được đó, mà cô muốn một chiếc xe cũng không được. Ông ngoại nói quá đắt, về sau rồi nói. Hai tay Tần Phi Nhiên nắm chặt, âm thầm thề, cô nhất định phải phá hủy cô ta, đoạt

hết tất cả những gì cô ta có được.

Tần Vi Nhiên vô tình nói ra, nhưng Lam Hà Sinh lại muốn khiêu khích đám người Tần gia một chút. Nếu ông ngoại thích như vậy, cô đương nhiên phải phối hợp. Đám người Tần gia càng căm tức, cô càng cảm thấy sảng khoái.”

Lam Hà Sinh nói chuyện với Tần Vi Nhiên một chút rồi tạm biệt. Tần gia đương nhiên là hư tình giả ý đưa tiễn một chút.

Trở về phòng khách, Tần Vi Nhiên biết bọn họ có chuyện muốn nói nên ở lại.

Tần Ngạo Thiên ngồi trên sofa, thở dài: “Vi Nhiên, con có hận ông nội vì đã đưa con đến căn cứ nhận sự huấn luyện tàn khốc hay không?”

Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Không, con rất cảm kích ông nội. Nếu không có ông nội, con cũng sẽ không có thành tựu như hôm nay.”

Tần Ngạo Thiên sững sờ một chút, lập tức cười gật đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Vi Nhiên. Bất luận là thông minh tài trí hay tính cách của cô, ông rất thích. Nếu không có sự việc năm đó, chỉ sợ hán đã đem cô trở thành bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay. Đáng tiếc...

Tần Lăng Phi nhíu mày nhìn Tần Vi Nhiên: “Bây giờ con đã là Thiếu tá, Quốc gia an bài con làm việc ở đâu?”

“Cục Quốc An!”

Tần Ngạo Thiên cùng Tần Lăng Phi liếc nhau, khiếp sợ không thôi. Cục Quốc An không phải ai muốn vào là vào được, thậm chí có tin đồn Cục Quốc An không chỉ đơn giản như bên ngoài, có một số bí mật ngay cả bọn họ cũng không biết.

“Con làm công việc gì trong Cục Quốc An?”

“Hôm nay con mới đi báo tin, công việc cụ thể vẫn chưa được sắp xếp, phải chờ đến ngày mai chính thức làm việc mới biết được.”

Trong lòng Tần Ngạo Thiên và Tần Lăng Phi đều tiếc hận. Nếu không có chuyện năm đó, Tần Vi Nhiên nhất định sẽ trở thành niềm kiêu hãnh của Tần gia bọn họ, nhưng mà hiện tại, bọn họ không thể không nhanh chóng diệt trừ cô trước khi cô đứng vững.

“Được rồi, con cũng đã mệt mỏi, đi nghỉ ngơi sớm đi!”

“Dạ.” Tần Vi Nhiên đứng dậy đi lên lầu.

Tần Phi Nhiên nhìn chằm chằm bóng dáng Tần Vi Nhiên, cho đến khi không nhìn thấy cô nữa mới thu hồi ánh mắt độc ác kia.

Tần Phi Nhiên bĩu môi nhìn Tần Ngạo Thiên: “Ông nội, ông coi cô ta kia !”

“Được rồi, con cũng đi nghỉ sớm đi, về sau không được chịu thua kém người ta.”

Tần Phi Nhiên vừa nghe, lập tức tức giận dậm chân, xoay người đi lên lầu.

Tần Lăng Phi liếc nhìn Trầm Linh một cái. Trầm Linh hiểu ý, chạy lên theo.

Tần Phi Nhiên vào đến phòng đã bắt đầu làm loạn.

Trầm Linh nhặt cái gối dưới đất lên, cười nói: “Coi con kia, thiếu kiên nhẫn như vậy, làm sao đấu lại Tần Vi Nhiên?”

“Mẹ, mẹ xem bộ dạng Tần Vi Nhiên làm cho người ta chán ghét kia, cô ta có gì đặc biệt hơn người chứ? Không phải chỉ là một Thiếu tá thôi sao? Mẹ coi ông nội kia, cái gì mà về sau đừng thua kém người ta? Con mười chín tuổi đã có bằng Thạc sĩ kinh tế, ông ta còn nói con không thua kém một ai, làm ông ta hãnh diện. Vậy mà Tần Vi Nhiên vừa về tới, ông ta lại nói con vô dụng.”

“Ông nội con nói con vô dụng lúc nào?”

“Ý tứ của ông ta chính là như vậy. Tần Vi Nhiên cái gì cũng có, tiền tài, quyền lợi, bạn trai đều là thứ tốt. Con thì sao? Con cũng là hòn ngọc quý trên tay Tần gia, nhưng cái gì cũng không có.”

“Được rồi, Phi Nhiên! Con yên tâm, mẹ sẽ không để cho con thiệt thòi. Một ngày nào đó, tất cả những gì Tần Vi Nhiên có, con cũng sẽ có, mẹ cam đoan!”

“Thật sao?” Tần Phi Nhiên vẻ mặt chờ mong nhìn Trầm Linh.

“Đương nhiên là thật. Mẹ cực khổ gả vào Tần gia, nếu cuối cùng không có được gì, sao mẹ có thể cam tâm? Bằng mọi giá, cho dù là những chuyện thương thiên hại lý, vì để có được thứ mẹ muốn, mẹ sẽ không từ thủ đoạn.”

Tần Phi Nhiên lập tức gật đầu: “Mẹ, mẹ nói rất đúng. Dựa vào cái gì mà hai mẹ con chúng ta phải chịu ủy khuất? Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ giúp mẹ.”

Trầm Linh cười gật đầu, vừa lòng nhìn Tần Phi Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Lục Tổ Quốc An

Sáng sớm Tần Vi Nhiên phải đi làm, vừa tới cửa, di động vang lên. Lấy ra, nhìn thử, một dãy số xa lạ làm cô kinh ngạc. Ngoài Lam Hà Sinh và hai anh em Vương Mạnh, Vương Lực ra thì không ai biết số di động của cô. Di động vang lên không ngừng, Tần Vi Nhiên đành nhận.

Tần Vi Nhiên mở máy, không nói tiếng nào, chờ đối phương nói trước. Một lát sau, nghe thấy tiếng cười trầm thấp, Tần Vi Nhiên nhú mày: “Phó tiên sinh?”

“Vi Nhiên, là người phụ nữ của tôi, cách gọi “Phó tiên sinh” này hình như không hợp.”

Tần Vi Nhiên cũng không ngạc nhiên đến nỗi phải hỏi hắn làm sao biết số di động của cô. Lấy năng lực của hắn, muốn biết cũng không khó.

“Phó tiên sinh, anh tìm tôi có việc gì?”

“Em có thể gọi tôi là Phó Vân, hoặc là Vân, hoặc là anh yêu. Tóm lại, không phải Phó tiên sinh là được.”

Tần Vi Nhiên lười nói lời vô nghĩa với hắn, mở miệng: “Phó Vân, có việc gì?”

“Cô bé ngoan, tôi biết hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, vì chúc mừng, tôi nay mời em đi ăn cơm, thuận tiện có món quà muốn tặng cho em.”

“Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú.”

“Tin tưởng tôi, em nhất định sẽ thích món quà này.”

Tần Vi Nhiên chán chờ một chút rồi nói: “Tối nay gặp.”

“Đi làm ngoan, không được nói chuyện với người đàn ông xa lạ!”

Tần Vi Nhiên không trả lời, trực tiếp tắt điện thoại.

Phó Vân lúc này đang ăn sáng, một nhà già trẻ lớn bé đều quai dị nhìn hắn, nhưng hắn không biết, cười cười giao hoát. Biểu tình đó, giống như là trẻ con vừa mới cướp được kẹo vậy.

Người bình tĩnh nhất trên dưới Phó gia chỉ sợ là chỉ có Phó Thiệu Dịch, cũng giống như Phó Vân, bình tĩnh ăn sáng, đối với phản ứng của người bên cạnh dường như không phát hiện.

Tô Diêu nhéo tay Phó Tổ Yên bên cạnh một cái, nghe cô hô đau mới mở miệng: “Thì ra mẹ không có nằm mơ.”

“Mẹ, rốt cuộc con có phải là con ruột của mẹ không vậy? Xuống tay nặng như vậy? Sao mẹ không tự nhéo mình đi.”

“Mẹ tự nhéo sẽ đau, tâm ba con cũng sẽ đau, phải không Thiệu Dịch?”

Phó Thiệu Dịch nâng mắt nhìn Phó Tổ Yên, thản nhiên nói: “Yên Yên, con phải biết tôn trọng người lớn.”

Phó Tổ Yên ủy khuất nhìn lão Phó và lão Vân ngồi đối diện: “Ông cố, Yên Yên đau quá!”

Tô Diêu đánh vào sau gáy Phó Tổ Yên một cái: “Con cho là con vẫn là đứa bé ba tuổi sao? Trình độ làm nũng này không thích hợp với con nữa rồi.”

Lão Phó và lão Vân vẫn không đành lòng, mở miệng khuyên nhủ: “Diêu Nhi, trẻ con cần dạy dỗ tốt, không cần đánh con bé.”

“Ông nội, ông ngoại, hai ông yên tâm, con ra tay có chừng mực. Hơn nữa, đánh chết nó con cũng cứu sống lại mà.”

Hai ông vừa nghe, đơn giản là mặc kệ, tự ăn bữa sáng của mình, tỏ vẻ họ lực bất tòng tâm.

Phó Tổ Yên tự biết mình không thể chống lại, đành phải bĩu môi không nói lời nào, ủy khuất ăn sáng.

Tô Diêu nhìn Phó Vân ngồi đối diện, vẻ bất nhiều chuyện hỏi: “Ra tay nhanh như vậy sao?”

“Vẫn còn thiếu một chút, bây giờ vẫn đang bắt đầu hẹn hò.”

Phó Tổ Yên kinh hô: “Trời ạ ! Anh, anh đúng là thần tượng của em, vừa phải làm việc, vừa phải làm mấy chuyện thương thiên hại lý, bây giờ vừa phải nói chuyện yêu đương, quá lợi hại!”

“Anh biết chuyện thì đến công ty hỗ trợ đi !”

“Hắc hắc... cái đó quên đi. Em phụ trách phá sản là được rồi, công ty có anh và ba chèo chống, không cần em”

“Tô Tô, con mau nói cho mẹ biết, con làm sao mà thu phục được Thiếu tá đại nhân uy vũ bất khuất kia?”

Phó Vân mỉm cười: “Hồng liên tục mang lừa.” (Đây là nguyên văn, ta không hiểu nên không dám ed. Ai hiểu được mách ta với...)

Mọi người sùng sốt, lập tức cúi đầu ăn cơm, yên lặng dựng lên ngón tay giữa.

- - - o0o - - -

Tần Vi Nhiên trải qua một loạt kiểm tra và chứng thực thân phận mới tiến vào Cục Quốc An, vừa vào tới đại sảnh đã thấy một người đàn ông trung niên tiến lên.

“Thiếu tá Tần Vi Nhiên?”

“Phải.”

“Xin đi theo tôi.”

Tần Vi Nhiên đi theo phía sau người đàn ông trung niên, hai người tiến vào thang máy, đi thẳng xuống dưới, đại khái là lúc tới tầng ngầm tầng sáu, thang máy dừng lại. Bước ra, Tần Vi Nhiên nhíu mày. Đây là một đại sảnh trống trải, không có một đồ dùng gì khác, chỉ có máy tính và các loại dụng cụ. Trong đại sảnh chỉ có mười mấy người, đều là nam nữ trẻ tuổi. Bọn họ mỗi người phụ trách một máy tính, có người đồng thời quan sát hơn mười máy. Mỗi người đều làm việc, căn bản là không ai rảnh rỗi chú ý tới người xa lạ mới đến.

Người đàn ông trung niên cũng không giới thiệu hay giải thích gì, tiếp tục đi vào trong. Tần Vi Nhiên chỉ nhìn thoáng qua, biết những vách tường ở nơi này đều dùng chất liệu đặc biệt chế thành, chò dù là bom thì cũng không thể phá hủy nơi này. Cô biết, cô đã tiến vào trung tâm của Cục Quốc An.

Người đàn ông trung niên mở ra một mật thất, bấm mật mã, cửa tự động mở ra. Người đàn ông trung niên bày ra tư thế mời. Tần Vi Nhiên không do dự đi vào. Cô vào rồi, người đàn ông kia cũng không vào theo, đóng cửa mật thất lại.

Tần Vi Nhiên không bối rối, lẳng lặng đứng tại chỗ. Trong mật thất, một chút ánh sáng cũng không có, nhưng cô biết, ở đây có người, tổng cộng sáu người, hai nữ bốn nam, đứng đối diện và hai bên cô. Người đàn ông đối diện hô hấp trầm ổn, là một cao thủ tuyệt đỉnh, nếu cô không có dị năng, cô căn bản không phải là đối thủ của hắn. Nam nữ hai bên đều là cao thủ, thực lực cũng không phân biệt cao thấp với cô.

Thời gian mỗi một giây trôi qua, một giờ sau, mật thất đột nhiên sáng lên, ánh sáng chói mắt làm Tần Vi Nhiên hí mắt một cái, liền mở to ra, nhìn thấy người đàn ông trung niên mỉm cười với cô. Cô biết, người đàn ông này rất mạnh.

“002497, cô quả nhiên không làm tôi thất vọng.”

002497 là số hiệu của cô trong Cục Quốc An. Tần Vi Nhiên lập tức cúi chào: “002497 báo cáo trưởng quan.”

“002497, từ giờ trở đi, danh hiệu của cô là Liệt Hỏa.”

“Rõ, trưởng quan.”

“Liệt Hỏa, tôi giới thiệu đồng đội với cô.”

Sau khi người đàn ông kia giới thiệu, Tần Vi Nhiên biết cô gái về mặt tà mị mặc váy đen bó sát người gọi là Phi Hồ, cô gái mặc đồ thể thao thanh nhã màu trắng là Bạch Diệp, bên phải cô là người đàn ông bất cần đời mặc áo sơ mi đỏ là Hồng Ưng, người đàn ông mặc sao da đen không tay sắc mặt tái nhợt như tờ giấy là Quý Thủ, còn người đàn ông diện mạo suất khí mặc quân phục Thiếu tá giống cô là Minh Thủy.

“Liệt Hỏa, cô hiện tại đang ở trong Lục Tổ Quốc An. Lục Tổ Quốc An là tổ chức bí mật cao độ trong Cục Quốc An, phụ trách xử lý tất cả những sự kiện nguy hại tới quốc gia mà quốc gia không thể ra mặt xử lý. Mọi chuyện trong Lục Tổ Quốc An đều cô cùng cơ mật, tuyệt đối không thể tiết lộ, cô hiểu chưa?”

“Rõ, trưởng quan.”

“Liệt Hỏa nghe lệnh !”

Tần Vi Nhiên lập tức đứng thẳng, tiếp nhận mệnh lệnh.

“Tôi lấy thân phận Cục trưởng Cục Quốc An, trao tặng cho 002497, Thiếu tá Tần Vi Nhiên, danh hiệu Liệt Hóa, làm Đội trưởng Lục Tổ Quốc An, lập tức có hiệu lực.”

“Liệt Hóa tiếp lệnh.”

Tần Vi Nhiên có chút kinh ngạc, người đàn ông trung niên trước mặt lại là Cục trưởng Cục Quốc An Vương Thế Quân. Hơn nữa cô vừa tới lại đảm nhận chức vụ trọng trách, đảm nhiệm chức vụ Đội trưởng Lục Tổ Quốc An. Tần Vi Nhiên biết, từ giờ khắc này, sinh mạng của cô không còn thuộc về riêng một mình cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25: Huấn Luyện Viên

Vương Thế Quân đưa Tần Vi Nhiên vào văn phòng cục trưởng. Tần Vi Nhiên biết, tiếp theo, cô không chỉ là bước vào tổ chức bí mật của Cục Quốc An, mà còn trở thành thanh lợi kiếm sắc bén của quốc gia.

Vương Thế Quân là quân nhân, không có bối cảnh gì, biểu hiện trong quân đội xuất sắc nổi trội, trở thành bộ đội đặc chủng, liên tiếp hoàn thành các nhiệm vụ cấp cao, khiến ông trở thành binh lính mằm mống ưu tú nhất trong quân ngũ. Có thể nói, Vương Thế Quân có thể ngồi đến vị trí ngày hôm nay, đều là do ông dùng máu và mồ hôi để đổi lấy.

Tần Vi Nhiên tôn kính những quân nhân như vậy. Cô cho rằng nhân tài như vậy mới xứng đáng là một quân nhân. Quân nhân không chỉ là một danh hiệu vinh dự, nó còn đại biểu cho quốc gia. Một quốc gia lớn mạnh hay nhỏ yếu, quân nhân sẽ nắm chủ chốt.

“Thiếu tá Tần, mời ngồi.” Vương Thế Quân ngồi vào ghế, đồng thời mời Tần Vi Nhiên.

Tần Vi Nhiên ngồi xuống. Cô biết Vương Thế Quân không phải gọi cô vào để nói chuyện phiếm, cho nên im lặng chờ ông mở miệng.

Trước mặt Vương Thế Quân là một phần tư liệu, là tư liệu của Tần Vi Nhiên ở căn cứ huấn luyện bí mật. Vương Thế Quân cẩn thận xem xong, mới nâng mắt nhìn Tần Vi Nhiên: “Cô rất vĩ đại.”

“Cám ơn Thủ trưởng!”

“Thiếu tá Tần, cô có biết vì sao cô trở thành đội trưởng không?”

“Không biết!”

Vương Thế Quân dường như kinh ngạc với câu trả lời đó, lập tức mỉm cười: “Cô không chỉ vĩ đại, hơn nữa còn rất thành thật. Vi Nhiên, tôi rất coi trọng cô.”

Từ Thiếu tá Tần trở thành Vi Nhiên, Vương Thế Quân đã thay đổi cách nhìn cô.

Tần Vi Nhiên không lui không tiến, vẫn bình tĩnh trả lời: “Cám ơn Thủ trưởng!”

Vương Thế Quân cười cười, nói: “Yêu cầu Đội trưởng của Lục Tổ Quốc An vô cùng nghiêm khắc, vị trí này đã bỏ trống hơn sáu năm. Trong sáu năm nay đều là tôi tự mình dẫn đội, muốn chờ người bước ra từ căn cứ làm Đội trưởng, cô hiểu chưa?”

“Hiểu được. Đội trưởng không chỉ phải cần có sức chiến đấu mạnh mẽ, đồng thời phải quyết đoán và có năng lực lãnh đạo.”

“Còn một ý, là phải nhẫn tâm. Đội trưởng trước vì không đủ nhẫn tâm, nên đã mất mạng vì cứu một đồng đội. Cô phải nhớ kỹ, điều quan trọng nhất của Lục Tổ Quốc An không phải là sinh mạng của đồng đội, mà chính là nhiệm vụ phải hoàn thành. Tuy điều này rất tàn nhẫn, nhưng cô phải hiểu được rằng chúng ta không thể làm gì được.”

Sắc mặt Tần Vi Nhiên khẽ biến, lập tức gật đầu: “Rõ, tôi đã biết.”

“Lục Tổ Quốc An là một tổ chức nguy hiểm, mạng của các cô dường như mỗi ngày đều treo trên cổ. Bạch Diệp và Quỷ Thủ vào tổ chức sớm nhất, ba năm trước đã gia nhập, Phi Hồ và Hồng Ưng thì mới vào năm ngoái, còn Minh Thủy thì giống cô, năm nay mới gia nhập, chỉ tới sớm hơn cô vài ngày thôi.”

“Tôi biết.”

“Trong tổ chức chỉ có cô và Minh Thủy là quân hàm Thiếu tá, những người khác, khi có nhiệm vụ thì là thành viên của Lục Tổ Quốc An, còn không thì chỉ là nhân viên bình thường trong Cục Quốc An.”

“Đây là một cách che giấu thân phận sao?”

“Đúng vậy. Cho dù là bên trong Cục Quốc An, thân phận của các cô vẫn rất cơ mật.”

“Tôi hiểu. Vậy tôi phụ trách việc gì?”

“Cô và Minh Thủy đều là Thiếu tá, bên trong Cục Quốc An có một sân huấn luyện, cô với Minh Thủy cùng đi làm huấn luyện viên đi.”

“Huấn luyện viên?”

“Làm huấn luyện viên có vẻ nhàn rồi, không có thời gian làm việc cố định. Chỉ cần huấn luyện viên cùng nhau sắp xếp thời gian với các quân nhân, chỉ cần huấn luyện như bình thường là được.

“Thủ trưởng, tôi không có ý này. Tôi muốn hỏi là nếu như tôi làm huấn luyện viên, vậy có thể dựa vào cách huấn luyện của tôi mà huấn luyện cho bọn họ không?”

“Nếu cô đồng ý, đương nhiên là không thành vấn đề. Người huấn luyện cho cô đánh giá cô rất cao, tôi rất mong chờ người cô huấn luyện sẽ vĩ đại bao nhiêu.”

“Tôi sẽ không làm Thủ trưởng thất vọng.”

“Ha ha ha ha ha. Nói chuyện với cô thật sảng khoái. Vì Nhiên, tôi tin tưởng cô có thể lãnh đạo Lục Tổ Quốc An.” Vương Thế Quân lấp ra cái gì đó: “Đây là sổ công tác cô giữ chức huấn luyện viên ở Cục Quốc an và chứng nhận phạm vi quyền lực, giữ cho kỹ.”

“Rõ, Cục trưởng.”

“Ừ, đi làm việc đi!”

“Rõ.”

Tần Vi Nhiên rời khỏi văn phòng cục trưởng.

Vương Thế Quân nhìn bóng dáng của Tần Vi Nhiên, gật gù, tiến lui khéo léo, thông minh khéo đưa đẩy, khi nào ông là Thủ trưởng, khi nào ông là Cục trưởng, cô luôn phân định rõ ràng. Ông có loại dự cảm, vị trí tương lai của cô bé này có lẽ sẽ vượt trội hơn ông.

- - - o0o - - -

Đi ra văn phòng, Tần Vi Nhiên mở quyển sổ nhỏ màu xanh lá cây trên tay xem qua một chút. Vừa nhìn, cô bỗng nhiên ngẩn người. Tính danh: Tần Vi Nhiên; Quân hàm: Thiếu tá; Chức vụ: Huấn luyện viên Cục Quốc An. Những cái này không phải trọng điểm, mà thứ khiến cô kinh ngạc chính là phạm vi quyền lực bên dưới, đây quả thực là một tờ chứng nhận giết người, có thể giết trước báo sau, giết người cũng có thể quy về tội danh phản quốc. Không chỉ như vậy, cô còn có thể tùy lúc điều động quân đội địa phương, đi đến đâu, quân nhân địa phương phải toàn lực phối hợp với công việc của Cục Quốc An, nếu có quan viên không phối hợp, có thể trực tiếp bãi giáng chức hấn hoặc bãi bỏ chức vụ.

Khỏe miệng Tần Vi Nhiên cười nhạt, khó trách Tần Ngạo Thiên và Tần Lăng Phi khiếp sợ khi cô vào Cục Quốc An như vậy, thì ra quyền lực trong Cục Quốc An rất lớn. Như vậy cũng tốt, về sau nếu có chuyện gì cũng tiện hơn rất nhiều.

Đương nhiên Cục Quốc An không phải ai cũng có quyền lực lớn như thế, Tần Vi Nhiên rốt cuộc có được quyền lực đó là do may mắn hay tất yếu, không thể nào biết được.

Tần Vi Nhiên đi vào sân huấn luyện, không khỏi nhíu mày. Minh Thủy đã ở hiện trường, nhìn thấy Tần Vi Nhiên cũng không chào hỏi.

Tần Vi Nhiên biết thân phận hai người không thể làm sáng tỏ, liền chủ động lên chào: “Xin chào, tôi là huấn luyện viên mới tới Tần Vi Nhiên.”

Minh Thủy mỉm cười: “Xin chào, tôi là Tô Hiểu Thần, cũng là huấn luyện viên ở đây, đây hôm trước mới tới nhậm chức.”

Hai người nói chuyện không có gì sơ hở, mấy huấn luyện viên khác nhìn thấy Tần Vi Nhiên là một mỹ nữ, đều xông tới. Tần Vi Nhiên tuy rằng không nói nhiều lắm, nhưng vẫn đối đáp với mọi người, chỉ là nói thật hay giả thì cũng không ai biết được.

“Thiếu tá Tần, cô còn trẻ như vậy, chắc là chưa có bạn trai phải không?” Người hỏi là một huấn luyện viên trẻ tuổi, lúc này sắc mặt hồng nhuận, hiển nhiên là đã do dự rất lâu mới hỏi vấn đề này.

“Trung úy Miêu, anh xem anh đỏ mặt rồi kìa, muốn thổ lộ sớm vậy sao?”

Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Tôi đã có bạn trai.”

Lúc này, Tàn Vi Nhiên mới thấy mình có được một tấm bài phong thật tốt, xem ra giao dịch với Phó Vân cũng là một lựa chọn không tệ.

Mọi người nghe thấy Tàn Vi Nhiên trả lời, đầu tiên là hơi sững sốt một chút, lập tức cảm thấy xấu hổ, đặc biệt là Trung úy Miêu, sắc mặt đỏ bừng.

Tàn Vi Nhiên thực ra thì cũng không để ý, hỏi: “Người tới huấn luyện ít như vậy sao?”

Một huấn luyện viên trả lời: “Cũng không phải. Lúc này mọi người đều sắp xếp lại tài liệu hôm qua. Cho nên không có nhiều người lắm. Bình thường, sau khi ăn cơm trưa xong thì sẽ đông hơn. Hơn nữa mấy ngày cuối tuần là ngày huấn luyện, các thành viên trong Cục Quốc An đều huấn luyện theo từng nhóm, lúc đó thì nhiều việc hơn.”

Tàn Vi Nhiên gật đầu nói: “Nếu vậy thì buổi chiều tôi sẽ đến.”

Nói xong cô liền xoay người bước đi, thế nên cô không nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của mọi người, dường như không nghĩ tới cô gái này lại chuyên nghiệp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Trang Bị Thần Bí

Tàn Vi Nhiên rời khỏi Cục Quốc An liền chạy tới chỗ của Vương Mãnh và Vương Lực. Lúc này hai người bọn họ đang huấn luyện mấy quân nhân kia, nhìn thấy Tàn Vi Nhiên, đều vô cùng hưng phấn, bởi vì Tàn Vi Nhiên đã từng nói, cô sẽ đích thân huấn luyện cho bọn họ.

Wang Mãnh là người đầu tiên chạy lại gọi: “Quân Vương.”

Tàn Vi Nhiên gật đầu, lập tức đi tới trước mặt mọi người: “Từ hôm nay trở đi, trừ bỏ cuối tuần, tôi sẽ tới đây huấn luyện cho mọi người, trong ba tháng, mọi người phải huấn luyện theo phương thức của tôi, rõ chưa?”

“Rõ.”

“Điều đầu tiên tôi muốn dạy mọi người chính là phải phục tùng, không được nghi ngờ lời nói của tôi, tôi có nói cái gì, mọi người cũng không được dị nghị.”

“Rõ.”

“Hiện tại, điều thiếu hụt nhất của các người chính là cường độ thân thể, cho nên sức bực không đủ mạnh. Hôm nay tôi huấn luyện cho các người chỉ có một, chính là đánh vỡ các bao cát ở đây. Nhớ kỹ, không được cạy mạnh, dùng sức lực bình thường.”

Tàn Vi Nhiên vừa dứt lời, lập tức có người nói: “Quân Vương, nếu dùng sức lực bình thường thì chúng tôi căn bản không thể hoàn thành nhiệm vụ.”

“Hôm nay không được thì ngày mai, ngày mai không được thì ngày mốt. Vương Mãnh Vương Lực, hai người phụ trách giám sát, khi nào hoàn thành nhiệm vụ thì gọi cho tôi.”

“Rõ.”

“Vương Lực!”

Wang Lực nghe thấy Tàn Vi Nhiên gọi hắn, lập tức tới bên cạnh cô: “Quân Vương.”

Tàn Vi Nhiên lấy một bản vẽ trong túi xách ra: “Đây là bản thiết kế trang bị hôm qua tôi mới vẽ, anh dựa theo những yêu cầu trang bị cho mỗi người một bộ.”

“Rõ.” Vương Lực lập tức nhận bản vẽ, vừa nhìn thấy, lập tức mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Tàn Vi Nhiên.

Tàn Vi Nhiên nhìn đồng hồ: “Được rồi, tôi đi đây.”

“Hả? À, được được.” Vương Lực hiển nhiên là còn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, lắp bắp trả lời.

Tàn Vi Nhiên không trực tiếp trở về Cục Quốc An mà dạo trên đường một vòng. Cô không còn chạy trên đường như vậy mười lăm năm rồi, đối với nơi này đều không quen thuộc, nên muốn biết vài thứ tất yếu một chút. Vòng vo cả một buổi sáng, ở bên ngoài tùy tiện ăn trưa, Tàn Vi Nhiên trở về Cục Quốc An, trực tiếp vào sân huấn luyện.

Vào thời gian nghỉ trưa, trên sân huấn luyện không có một bóng người. Tàn Vi Nhiên dạo một vòng sân, nhìn mấy thiết bị ở đây, không khỏi lắc đầu. Những thiết bị ở đây đều dùng để tăng cường sức khỏe, căn bản không lọt được vào mắt cô.

Tàn Vi Nhiên đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Minh Thủy đang bước vào.

Minh Thủy sững sốt một chút, cười nói: “Sức quan sát của cô thật mạnh.”

“Cậu đi đường không phát ra một tiếng động?”

“Tôi không chú ý, có lẽ là vậy, tôi đã thành thói quen.”

Tàn Vi Nhiên không nghĩ nhiều, cho là hắn đã quen khi huấn luyện: “Bọn họ đều đã nghỉ trưa, tại sao cậu không nghỉ?”

“Không phải là cô cũng không nghỉ sao? Tôi vừa mới đến, không quen thuộc với bọn họ, có đi thì cũng tự mất mặt.”

Tàn Vi Nhiên không nói tiếp, tiếp tục xem thiết bị huấn luyện.

Minh Thủy cười nói: “Có phải cô đang nghĩ những thứ này đều là rác rưởi?”

“Không phải rác rưởi, chỉ là không thích hợp để huấn luyện.”

Minh Thủy tiến lên, cầm một cái thiết bị điều chỉnh một chút: “Kỳ thật những thiết bị ở đây đều đã được thay đổi, cô chỉ cần cô điều chỉnh lại như cô muốn là có thể huấn luyện cho bọn họ. Ví dụ như máy chạy bộ này, vừa nhìn vào thì thấy không có gì đặc biệt, nhưng thật ra nó có thiết kế hoạt lực. Chỉ cần mở hệ thống hoạt lực ra, máy chạy bộ này sẽ rất linh hoạt. muốn đứng vững gót chân trên đó cũng khó khăn chứ đừng nói chỉ tới việc chạy bộ.”

Tàn Vi Nhiên hứng thú: “Nga? Tôi thử xem”

Minh Thủy cười cười, lập tức tránh ra: “Cẩn thận một chút.”

Tàn Vi Nhiên gật đầu, tìm được chốt mở hệ thống hoạt lực, không chút do dự xoay tròn. Cô cảm giác rõ ràng đường băng dưới chân có biến hóa, lập tức cảm thấy trơn trượt. Tàn Vi Nhiên nhanh chóng đứng vững, thử một chút, hiểu được quy luật của nó, lập tức bắt đầu tăng tốc.

Trong mắt Minh Thủy có khiếp sợ lẫn thương thức. Tàn Vi Nhiên mặc quần trang, thoát nhìn rất hòa hợp. Hắn chưa từng thấy cô gái nào mặc quần trang đẹp như vậy, giống như quần trang này được may theo yêu cầu của cô, lại giống như cô sinh ra là để mặc quần trang.

Cô nhìn thẳng, linh hoạt thay đổi quy luật theo đường băng dưới chân, mái tóc sau lưng theo động tác của cô mà tung bay, một màn này rất đẹp.

Tàn Vi Nhiên chạy suốt một tiếng, đổ đầy mồ hôi, khi dừng lại, cô cũng không cảm thấy mệt, lại vô cùng sáng khoái, không tự chủ được nở nụ cười.

Nụ cười này làm cho Minh Thủy đứng bên cạnh ngây ngẩn cả người.

Hai má phần nộn, khóe môi đỏ mọng hơi gợi lên, đôi mắt hạnh nhân cong cong, rất đẹp.

Minh Thủy lắc đầu, cười nói: “Cô rất lợi hại. Ngày đầu tiên, tôi cũng đến đây chạy thử, nhưng tôi không giỏi như cô, bị quăng ra ngã chổng vó.”

Tàn Vi Nhiên nâng tay lau mồ hôi ướt đầy trán: “Tôi cũng may mắn thôi, tìm được quy luật của nó. Tôi nghĩ mấy thiết bị ở đây cũng không tệ, xem ra ánh ta tôi vụng về rồi.”

“Cục Quốc An vốn thích che giấu không cho người nào biết, chuyện này cũng không có gì. Cô vẫn nên đi tắm một cái đi, coi chừng cảm lạnh.”

Tàn Vi Nhiên nhìn Minh Thủy, hắn đột nhiên quan tâm àm cho cô không biết làm sao, đành phải cười cười: “Được. Phòng tắm ở đâu?”

“Ra ngoài cửa, quẹo phải, đi thẳng rồi quẹo trái là phòng tắm nữ.”

“Cám ơn.”

Tàn Vi Nhiên cũng muốn tắm rửa một cái, thân thể cô đầy mồ hôi thật sự không thoải mái.

Khi cô trở lại sân huấn luyện, rất nhiều người tới đây, có mấy huấn luyện viên lúc sang không có tới. Ngoài trừ Trung úy Miêu lúc sáng nói chuyện với cô thì còn có mấy người đàn ông trung niên. Những người khác có lẽ là trở về làm việc của mình.

Trung úy Miêu nhìn thấy cô, có chút đỏ mặt, gật đầu chào cô, sau đó lại không dám nhìn cô.

Tàn Vi Nhiên cười cười, cũng không có để ý. Cô quan sát một chút các thành viên trong Cục Quốc An, phát hiện có Phi Hồ và Hồng Ưng, Phi Hồ đang luyện phóng phi tiêu. Còn Hồng Ưng thì tập quyền anh.

Biểu hiện của hai người đều không phải rất tốt, tỷ như mỗi lần Phi Hồ phóng phi tiêu đều không trúng hồng tâm. Hồng Ưng thì đang đánh nhau với một

người, cũng không đánh trúng đối phương một cái. Ở ngoài mặt, biểu hiện của hai người rất bình thường, giống như không có gì xuất sắc, nhưng trên thực tế, hai người mạnh vô cùng.

Tỷ như Phi Hồ, mỗi lần cô phóng đều không trúng hồng tâm, nhưng đều chính xác phóng vào vòng cạnh hồng tâm, hơn nữa nhiều lần phóng vào một điểm, thậm chí ngay cả lệch một li cũng không có. Còn bên Hồng Ứng, đối thủ hấn ra quyền vừa mau vừa hiểm, nếu hấn không có chút năng lực, chắc chắn đã sớm hạ đài. Mặc kệ là đối phương ra quyền nhanh như thế nào, Hồng Ứng đều thoải mái tránh thoát, mà đầu quyền của hấn tuy không nặng, nhưng lại nhiều lần đánh trúng đối phương, có mấy cái Tần Vi Nhiên đều nhìn thấy hấn cố ý đánh hụt.

Thấy được một màn như vậy, Tần Vi Nhiên biết ưu điểm của hai người. Thủ pháp của Phi Hồ rất chuẩn, có thể đảm đương nhiệm vụ tập kích. Hồng Ứng tốc độ rất nhanh, khi có nhiệm vụ, bọn họ có thể che mắt, để hấn lấy đi vấn kiện quan trọng, tuyệt đối không có vấn đề.

Tần Vi Nhiên am hiểu nhất là phân phối, cô có thể biết được đặc tính và ưu điểm của mỗi người, do đó phân phối công việc thích hợp cho đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Mặc Nguyệt Vị Thành Niên

Hôm nay, Tần Vi Nhiên không có huấn luyện cho bọn họ, mà là để bọn họ nhớ kỹ tên cô, hơn nữa nói cho bọn họ biết, ngày mai cô sẽ sắp xếp huấn luyện cho bọn họ, nếu ai có hứng thú tham gia, cô đều rất hoan nghênh.

Huấn luyện viên mỹ nữ lên tiếng, đương nhiên là có nhiều người ủng hộ, đều tỏ vẻ chiều mai họ sẽ đến đúng giờ. Tần Vi Nhiên cũng không quản lời nói của bọn họ có đáng tin hay không, đúng lúc tan tầm, liền rời khỏi sân huấn luyện.

Minh Thủy nhìn bóng dáng Tần Vi Nhiên rời đi, mỉm cười một chút, lập tức đi theo.

Tần Vi Nhiên vừa ra khỏi Cục Quốc An, Phó Vân liền gọi điện tới. Tần Vi Nhiên thiếu chút nữa hoài nghi hấn đã đứng ở cửa Cục Quốc An giám thị cô, bằng không sao cô vừa bước ra hấn đã gọi tới?”

“Tam tâm?”

“Ừ.”

“Tôi tới đón em.”

“Tôi có lái xe.”

“Được rồi, vậy em tới đón tôi đi!”

“Anh không có lái xe sao?”

“Có, nhưng mà em không thấy lấy quan hệ của chúng ta bây giờ, đi ra ngoài ăn một bữa cơm còn lái hai chiếc xe, không phải là quá mức xa lạ sao?”

“Địa chỉ?”

Tiếp xúc với Phó Vân hai lần, Tần Vi Nhiên cảm thấy bản đã biết cá tính của hấn, không đạt được mục tiêu thì không bỏ qua. Cô cũng lười nói nhảm với hấn, coi như làm quên kinh độ một chút là được.

“Tập đoàn Phong Vân rất dễ tìm, ba tòa cao ốc cao nhất ở trung tâm kinh đô đều là của Tập đoàn Phong Vân, trừ bỏ trung tâm thương mại và khách sạn, cái còn lại chính là chỗ tôi làm việc.”

Tần Vi Nhiên trực tiếp tắt điện thoại, mở phần mềm bản đồ, đi theo hướng dẫn, còn bắt cô tìm ba tòa nhà, cô cũng không có thời gian để lãng phí.

Chiếc Hummer màu đen dừng trước cửa lớn Tập đoàn Phong Vân làm rất nhiều người chú ý. Có không ít người nhận ra chiếc xe này chính là xe Hummer mới nhất, lập tức thấy hứng thú với chủ xe. Khi nhìn thấy cô gái trẻ tuổi mặc quân trang ngồi trong xe, mấy người bọn họ lập tức không muốn đi. Bọn họ đều muốn biết người nào trong công ty bọn họ lại tốt số như vậy, lại quen với một nữ quân nhân.

Khi sắp đến, Tần Vi Nhiên có gọi điện cho Phó Vân, không nghĩ tới người này biết cô tới mà còn không đi xuống, để cô chờ ở đây nhận mấy cái nhìn của những người đứng đây, cong không ngừng thảo luận. Tần Vi Nhiên cảm thấy tính tình lạnh nhạt của cô sắp bùng phát mất rồi.

Mười phút sau, Phó Vân thành thoi đi ra. Đi theo sau hấn vẫn là mấy người lần trước, chỉ là thiếu người nói nhiều Thường Tiểu thoi.

Mấy người kia nhìn thấy Tổng giám đốc đại nhân đi bộ ra, đều nghĩ mình nhìn nhầm, xoa xoa hai mắt. Sau khi xác định mình không nhìn lầm, bọn họ giờ mới bắt đầu khiếp sợ, dường như cos người đã đoán được gì đó.

“Tổng giám đốc...” Trong một mảnh âm thanh cung kính, Phó Vân đi tới bên cạnh xe của Tần Vi Nhiên, không nói gì mở cửa bước vào.

Đám người Triều Lạc thức thời không đi cùng.

Tần Vi Nhiên cũng không hỏi nhiều, lập tức rời khỏi hiện trường.

Phó Vân dựa vào ghế, nhu nhu mi tâm, dường như rất mệt mỏi.

Tần Vi Nhiên thân nhiên mở miệng: “Nếu anh mệt mỏi, tôi đưa anh về nhà.”

Phó Vân cười thấp hai tiếng: “Yên tâm, em nhất định sẽ có cơ hội đưa tôi về nhà. Bây giờ tôi đói bụng. Đương nhiên, nếu em muốn đến nhà tôi ăn cơm, tôi nghĩ mẹ tôi nhất định rất hoan nghênh.

“Đi đâu ăn cơm?”

“Em muốn ăn cơm Hoa hay cơm Tây?”

“Cơm Hoa.”

“Vậy em tới nhà hàng khách sạn Phong Vân đi, trên tầng cao nhất đều có cơm Hoa cơm Tây.”

Tần Vi Nhiên nhú mày nhìn hấn, nếu đều có cả hai, vậy hấn hỏi cô làm gì?

Khi tới nhà hàng, nhà hàng đã có rất nhiều người. Người tới đây ăn cơm đa phần là nhân vật nổi tiếng, quý tộc, đương nhiên đều nhận biết Phó Vân. Khi bọn họ nhìn thấy Tần Vi Nhiên mặc quân trang đi bên cạnh hấn, đều sững sốt một chút.

Cho tới bây giờ Phó Vân luôn không có phụ nữ xuất hiện bên cạnh hấn, mà hiện tại, chẳng những có phụ nữ xuất hiện bên cạnh hấn, còn được hấn nắm tay, quan hệ của hai người đã rất rõ ràng.

Rất nhiều người thừa dịp này muốn chào hỏi Phó Vân, Phó Vân đều gật đầu mỉm cười, tuy không trả lời nhưng cũng đã cho họ mặt mũi.

Hai người ngồi vào bàn, có bức tường thủy tinh hạ rèm, không gian rất tao nhã, chất lượng phục vụ tốt, đều khiến cho giới thượng lưu lui tới đông đúc, cho dù ăn một bữa cơm trong đây cũng đủ để một gia đình bình thường tiêu dùng trong mấy tháng.

Hai người còn chưa gọi món thì có một chàng trai đi tới, nhưng lại không có ai ngăn cản. Phía sau cậu còn có một cô gái trông rất thanh thuần, thoát nhìn như một nữ sinh trung học, hiển nhiên là rất ít khi đến nơi xa hoa này, có chút rụt rè cúi đầu.

Phó Vân nhìn chàng trai bên cạnh, nhú mày: “Sao cậu lại ở đây?”

“Dẫn bạn gái nhỏ đi ăn cơm, đương nhiên là đến nơi của anh rồi, nước phù sa không đổ ruộng ngoài thôi.” Nói xong, cậu còn cố ý nhìn thoáng qua cô gái đứng bên cạnh, cười: “Tình Tình, ngồi bên cạnh nữ quân nhân này đi.”

Cô gái không trả lời, rất nhu thuận ngồi bên cạnh Tần Vi Nhiên.

Chàng trai vẫn nở nụ cười mê chết người không đền mạng: “Ngại quá, Thiếu tá đại nhân, tôi là Mạc Nguyệt, là bạn của Vân thiếu, không ngại khi ngồi chung chứ?”

Tần Vi Nhiên nâng mắt nhìn Mạc Nguyệt. Nếu nói Phó Vân là yêu nghiệt, Mạc Nguyệt chính là yêu mị. Khuôn mặt anh tuấn, mí mắt rất sâu, long mi vừa dài vừa cong, mỗi lần nháy mắt đều có thể nhìn thấy hàng mi dày đậm, đôi mắt này dường như còn xinh đẹp hơn phụ nữ, có lực sát thương toàn trường. Mũi anh tuấn tương xứng, đôi môi với độ dày hoàn mỹ. Hơn nữa, cậu có khí chất cao quý trời sinh, có thể nói, có rất nhiều phụ nữ như thiêu than lao đầu vào lửa vì cậu.

Tần Vi Nhiên còn chưa nói gì, Phó Vân sẽ không mở miệng: “Tôi rất để ý.”

“Vân thiếu, tốt xấu gì thì chúng ta cũng lớn lên cùng nhau, quan hệ rất mật thiết, khó có khi mình cùng nhau ăn một bữa cơm, không cần phải khó chịu như vậy.”

“Tôi sửa lại một chút, là tôi nhìn cậu lớn lên. Mạc Nguyệt, cậu vẫn còn vị thành niên.” Nói xong, hấn lại nhìn về phía cô gái.

Mạc Nguyệt ôm lấy bả vai Phó Vân: “Này, tốt xấu gì thì em cũng là em trai của anh, không cần lời em xuống đài như vậy. Yên Yên nhà anh còn nhỏ tuổi hơn em, cũng đã ra vào song bạc nhiều năm, em chưa thấy anh nói với cô ấy lần nào.”

“Nếu cậu muốn nói, không có ai ngăn cản cậu.”

“Sắc mặt Mặc Nguyệt có chút xấu hổ: “Ai muốn nói với cô ấy. Dựa vào tính tình của cô ấy, phỏng chừng về sau không ai muốn rước.”

“Đó không phải là đúng ý cậu sao?”

Mặc Nguyệt hiển nhiên là không muốn nhiều lời: “Được rồi, không quấy rầy anh và chị dâu ăn cơm. Tình Tình, đi thôi.”

Tần Vi Nhiên nhìn bóng dáng Mặc Nguyệt, dù thế nào cũng không ngờ, chàng trai thoát nhìn thành thực cao quý này vẫn còn là vị thành niên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Sông Bạc Đế Hào

Phó Vân bình tĩnh gọi phục vụ bung món ăn lên, dường như chàng trai Mặc Nguyệt vừa rồi căn bản chưa từng xuất hiện.

Chờ các món ăn được đưa lên, Phó Vân mới nói: “Không cần để ý, cậu ta là như vậy, cứ giả vờ cho người ta xem.”

“Giả vờ? Anh nói là cậu ta giả vờ thành thực hai là cô bé kia?”

“Đều có cả.”

“Hắn là giả vờ cho em gái anh xem.”

“Cho ai xem thì cũng chỉ có cậu ta biết. Món cá chiên thủy tô này không tệ, em nếm thử xem.” (Mấy món ăn Phong không biết món gì đâu, đừng hỏi Phong)

Phó Vân bất động thanh sắc gấp thịt cá vào chén Tần Vi Nhiên. Hành động nhỏ này làm cho quan hệ giữa hai người lúc đó trong nháy mắt liền thân mật vô cùng.

Có không ít người chú ý tới bàn của họ, thấy cảnh này đều kinh ngạc không thôi. Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Vân thiếu lại có một mặt sẵn sàng ôn nhu như vậy.

Khóe miệng Mặc Nguyệt nhếch lên cười tà. Xem ra cây vạn tuế nở hoa rồi, chỉ là thân phận của cô gái này... Nghĩ đến đây, Mặc Nguyệt khẽ nhắm mi.

Cô gái đối diện thấy vậy, lập tức ôn nhu hỏi: “Nguyệt, anh làm sao vậy?”

Mặc Nguyệt nhắm mày càng sâu, lập tức cười nói: “Không có việc gì. Tình Tình, về sau gọi tôi là Mặc Nguyệt, hoặc là Mặc, biết chưa?”

Nháy mắt, cô gái có chút sợ hãi, liên tục gật đầu: “Đã biết, thực xin lỗi Mặc thiếu.”

Mặc Nguyệt không nói gì, tao nhã ăn bữa tối. Cô gái đối diện cũng không dám nhiều lời, cúi đầu ăn cơm.

Tần Vi Nhiên nhìn chén mình sắp đầy, nói: “Phó Vân, anh không cần gấp thức ăn cho tôi, tôi không ăn được nhiều như vậy.”

“Vi Nhiên, em gầy quá, nên ăn nhiều một chút.”

“Anh không cần phải diễn trò, đã đủ rồi.”

Phó Vân buông đũa, cười nhạt nhìn cô: “Em cho rằng tôi đang diễn trò sao?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

Phó Vân cười, không nói gì cũng không có biểu tình gì. Tần Vi Nhiên bình tĩnh nhận ánh mắt của hắn.

Thật lâu sau, Phó Vân trầm thấp cười hai tiếng: “Vi Nhiên, em thật sự không đáng yêu chút nào!”

Tần Vi Nhiên nhún mày: “Anh không phải có quả cho tôi sao? Tôi ăn no rồi.”

Phó Vân nhìn thức ăn trong chén cô, không tha: “Ăn hết thức ăn trong chén.”

“Tôi đã no rồi.”

“Ngoan, ăn hết.”

Tần Vi Nhiên nhìn hần, rất quyết đoán cầm đũa bắt đầu dùng bữa, rất nhanh đã ăn xong.

Phó Vân cười yếu ớt, tao nhã lấy một chiếc khăn.

Tần Vi Nhiên nhận lấy chiếc khăn, lau miệng, thản nhiên nói: “Có thể đi chưa?”

“Ừ, quả tôi đã để trong xe em.”

Phó Vân đứng dậy, rất tự nhiên nắm tay Tần Vi Nhiên, kéo cô đi. Tần Vi Nhiên cũng không cự tuyệt. nắm tay, vẫn nằm trong phạm vi tiếp nhận của cô.

Lần này là Phó Vân lái xe, bởi vì Tần Vi Nhiên không biết Phó gia nằm ở đâu.

Phó Vân vừa lái xe, lấy một tập hồ sơ từ trong túi ra: “Đây là chứng cứ phạm tội và cứ điểm hang ổ của Cuồng Lang.”

“Cuồng Lang?”

“Em vừa vào Cục Quốc An nên không biết hần cũng là chuyện thường. Cuồng Lang là trùm ma túy được Cục Quốc An chú trọng. Cục Quốc An hoài nghi hần cấu kết với Sơn Khẩu Tổ của Đảo quốc, ý đồ khống chế tập đoàn buôn lậu thuốc phiện trong nước ta. Cục Quốc An vây bắt hần năm năm nhưng vẫn không bắt được. Có tư liệu này, tôi nghĩ em muốn bắt hần cũng không có gì khó khăn.”

Tần Vi Nhiên tiếp nhận tập hồ sơ: “Ngay cả Cục Quốc An cũng không bắt được hần, anh làm sao mà tra được cứ điểm hang ổ của hần?”

“Đương nhiên là tôi có thủ đoạn của mình. Vi Nhiên, hiện tại tôi đang giúp em.”

“Cảm ơn.” Tần Vi Nhiên không nói nhiều, cầm tập hồ sơ, lập tức dựa vào ghế da mềm mại, nhắm mắt dưỡng thần.

Đưa Phó Vân về Phó viên, Tần Vi Nhiên liếc mắt nhìn Phó viên to lớn, cũng chẳng có kinh ngạc bao nhiêu, hiển nhiên là đã chuẩn bị tâm lý.

Hai người đồng thời xuống xe, Tần Vi Nhiên tới chỗ ghế lái, còn chưa ngồi vào chỗ thì nghe Phó Vân nói: “Có cần vào trong ngồi một chút không?”

“Không cần, tôi còn có việc.” Tần Vi Nhiên khởi động xe, rất nhanh liền rời khỏi.

Phó Vân nhìn chiếc xe chạy mất dạng, cười nhạt, bước vào trang viên.

Tần Vi Nhiên không trực tiếp về Tần gia mà chạy trên phố nhìn chung quanh. Buổi tối, nơi được hoan nghênh nhất đó chính là khu giải trí. Tần Vi Nhiên nhìn những chiếc siêu xe, đàn ông trung niên thì ôm những cô gái nhỏ không tương xứng bước vào khu giải trí, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Mặc kệ là mặt thể hay bây giờ, chuyện như vậy mãi mãi cũng không thay đổi.

Hiện tại, những cô gái dựa vào những người có tiền kia, sinh sống trong sự xa hoa đồi trụy. Ở mặt thể, nếu phụ nữ không có bản lĩnh, cũng chỉ có thể dựa vào dung mạo của mình dựa dẫm vào người đàn ông mạnh mẽ. Nếu may mắn thì có thể kết hôn sinh con. Bất hạnh thì chỉ có thể trở thành đồ chơi. Lúc chiến loạn, tùy lúc đều nhìn thấy thi thể phụ nữ xich lõa. Đó chính là mặt thể, là nơi cường giả vì tôn, mà kẻ yếu, chỉ có thể trở thành vật hy sinh.

Cô không thể trở thành kẻ yếu, nhưng chỉ có thể trở thành kẻ mạnh không thôi thì chưa đủ. Tại thế giới này, quyền thế là thứ quan trọng nhất, thế nhưng tiền tài cũng không thể thiếu. Giống như Phó Vân, hần được tất cả mọi người tôn trọng như vậy, đón giã là vì hần nắm giữ mệnh mạch kinh tế toàn cầu, hần khiến cho quốc gia này có nền kinh tế mạnh mẽ, nên không thiếu người tôn kính hâm mộ.

Tần Vi Nhiên dường như hiểu rõ điều gì đó, lấy điện thoại ra gọi cho Vương Lực, đi thẳng vào vấn đề: “Anh có biết sông bạc lớn nhất kinh đô nằm ở đâu không?”

“Sông bạc? Sông bạc lớn nhất kinh đô là Đế Hào, địa bàn của Diêm Hỏa, ngay trung tâm thành phố.”

“Diêm Hỏa?” “Diêm Hỏa là tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới ngầm, lão đại Diêm Hỏa có thể nói chính là Hoàng đế ngầm, thế lực trên tay trải rộng toàn cầu, thậm chí ở nước ngoài cũng có địa bàn của họ.”

“À? Anh có biết lão đại họ là ai không?”

“Không có ai biết, hần ta quanh năm đều mang một chiếc mặt nạ màu vàng kim, xưa nay chưa từng có ai thấy mặt hần, người ta gọi hần là Diêm Vương.”

“Diêm Vương?” Tần Vi Nhiên nhắc lại hai chữ này, rồi nói: “Ừm, tôi biết rồi.”

Tần Vi Nhiên cúp điện thoại, chạy đến trung tâm thành phố, không lâu sau đã tìm thấy sông bạc Đế Hào.

Trước cửa Đế Hào có đủ loại kiểu dáng hiệu xe, trong đó cũng không thiếu xe thể thao xa hoa nổi tiếng thế giới Lamborghini, Aston Martin. . .

Tần Vi Nhiên cười nhạt, đúng như cô nghĩ, người có tiền càng nhiều, cô kiếm lời càng nhiều. Tuy rằng Lam Thị không thiếu tiền, nhưng cô không muốn coi tiền bạc Lam Thị là tiền của mình. Muốn kiếm tiền nhanh nhất, đương nhiên là đánh bạc, cho nên cô mới lựa chọn nơi này.

Tần Vi Nhiên ngồi trong xe còi quân trang ra, thay một bộ đồ thể thao, tiến vào Đê Hào. Cô nói với phục vụ mục đích của mình, phục vụ làm cho cô một tấm thẻ hội viên. Có tấm thẻ này, Tần Vi Nhiên mới có thể tiến vào sòng bạc ngầm.

Bên trong sòng bạc, cũng giống như bao sòng bạc khác, âm thanh ồn ào huyên náo, còn có nữ phục vụ mặc lễ phục xinh đẹp. May mà nơi này không giống như những nơi hỗn độn kia, loại người gì cũng có. Những người tới đây đều là danh gia quý tộc, coi như là có không ít người kéo nữ phục vụ vào lòng ăn đậu hũ mấy cái nhưng cũng không có quá phận.

Đương nhiên, những chuyện này không liên quan gì đến Tần Vi Nhiên. Mục đích cô tới đây chỉ có một, chính là kiếm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Đánh Bạc Để Kiếm Tiền

Tần Vi Nhiên đi vào, đi thẳng đến bàn cược lớn nhỏ. Nhưng người tới đây đều là tay lão luyện, người mới như Tần Vi Nhiên đúng là thu hút sự quan tâm của không ít người.

Một trung niên đại gái nhìn Tần Vi Nhiên, cười nói: “Mỹ nữ, mới tới sao?”

“Hừm, đến thử vận may.”

“Sao vậy, thiếu tiền? Thiếu tiền thì nói với anh. Thiếu bao nhiêu, anh cho em. Đánh bài rất dễ thua đó.”

“Ly tổng, anh không nên xem thường người ta. Anh xem mỹ nữ này mặc y phục Chanel số lượng có hạn, có tiền cũng không mua được đâu.”

“Nói không chừng là kim chủ người ta mua cho. Mỹ nữ thì sao, đi theo tôi thì cái gì cũng có.”

“Tôi không thiếu tiền, chỉ tới chơi thôi.”

Lời Tần Vi Nhiên vừa thốt ra, những người ở đây không nói gì thêm nữa. Ý của cô rất rõ ràng, cô không phải loại phụ nữ đó. Nếu đúng là như vậy, người có thể mua được bộ quần áo kia cũng là người trong giới thượng lưu. Bọn họ cũng không muốn sau khi đùa giỡn mới biết được, thì ra đây là con gái nhà nào, đến lúc đó gặp mặt sẽ rất lúng túng.

Nhà cái lắc xí ngầu: “Mời đặt cược.”

Tần Vi Nhiên hít một hơi, dường như có thể nhìn thấy hạt xí ngầu bên trong như thế nào. Tần Vi Nhiên lấy ra thẻ tiền vừa đổi, đặt mười vạn vào ô mười bốn điểm. Mà xí ngầu bên trong cũng quý dị từ 2-2-1 năm điểm biến thành 4-4-6 mười bốn điểm.

Mọi người kinh ngạc nhìn nàng. Rất ít người to gan như Tần Vi Nhiên, vừa ra tay là mười vạn, hơn nữa lại không đặt vào ô lớn hay nhỏ, mà đặt vào ô điểm. Đặt cược như vậy vô cùng mạo hiểm. Tuy rằng cô có thể thắng được gấp mười lần, nhưng thua thì mất trắng, hơn nữa phần thắng rất nhỏ. Tất cả mọi người ngồi đây đều cho rằng mười vạn của Tần Vi Nhiên chảy đi theo nước.

Bất quá cũng không ai để ý tới mười vạn này. Mười vạn đối với bọn họ mà nói thì cũng giống như mười tệ mà thôi.

Tiếp theo, bọn họ liền nghe nhà cái hô: “4-4-6 mười bốn điểm, lớn.”

Xoạt một tiếng, tất cả mọi người đều nhìn Tần Vi Nhiên. Đúng là mười bốn điểm! Lẽ nào cô có thể nhìn xuyên thấu?! Tần Vi Nhiên đương nhiên là không thể nhìn xuyên thấu, nhưng cô có thể khống chế xí ngầu mà thôi. Cô muốn nó mấy điểm, nó sẽ bấy nhiêu điểm, muốn không thắng cũng không được.

Tần Vi Nhiên bởi vì có năng lực như vậy cho nên mới dám đi đánh bài. Xưa nay cô chưa bao giờ làm chuyện chưa chắc chắn. Nếu như thất bại, cô sẽ không tới.

Lấy được thẻ một trăm vạn, Tần Vi Nhiên không thu lại mà đặt vào bàn cược. Mà ván bài này, cô cũng không đặt vào ô lớn nhỏ, mà trực tiếp đặt vào ô ba điểm.

Một lúc sau, nhà cái mở ra, âm thanh có chút run rẩy nói: “à con 1, báo tử*.”

(* Trong sòng bạc, ba con một được gọi là báo tử)

Nhà cái cũng biết rằng, hần không thể nào lặc ra báo tử, cho nên mới kinh ngạc như vậy, cũng có thể là vì Tần Vi Nhiên thắng được ngàn vạn cho nên mới run rẩy. Tần Vi Nhiên không quan tâm đến chuyện đó, cầm thẻ rời đi.

Tần Vi Nhiên đến ba bàn cược, cũng thắng tất cả, hơn nữa mỗi lần đặt đều vào điểm số, hiển nhiên là thu hút sự chú ý không ít.

Trong phòng giám thị, một người đàn ông cau mày nói: “Có nhìn thấy gì hay không?”

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh hần lặc đầu nói: “Không có bất kỳ sơ hở nào, có lẽ là trùng hợp.”

“Trùng hợp? Lần đầu mười bốn điểm, lần thứ hai báo tử. Con như cô ta có thể đoán đúng thì bài của chúng ta cũng không thể lặc ra điểm chính xác như vậy được.”

“Hòa tổng, có cần thông báo cho thủ lĩnh không?”

“Không cần, chút tiền lẻ này không cần kinh động tới thủ lĩnh.” Tần Vi Nhiên không sợ người trong song bạc đặt sự chú ý lên người cô, tiếp tục đi tới bàn cược thứ tư. Người đàn ông trong phòng giám thị cười lạnh: “Hừ, lần này có trò hay để coi rồi.”

Tần Vi Nhiên hơi kinh ngạc. Ở bàn cược này dĩ nhiên lại có một cô gái mặc váy trắng. Cô gái kia cũng chỉ mới mười mấy tuổi, cũng không biết đã thành niên chưa, lúc này đang chau mày nhìn bàn đồ xí ngầu.

Tần Vi Nhiên vừa vắn đứng bên cạnh cô. Sau khi nhà cái lặc xí ngầu, Tần Vi Nhiên liền đặt thẻ cược vào ô sáu điểm.

Cô gái kia kinh ngạc nhìn cô, nói: “Tôi còn tưởng rằng chỉ có mình thích cược điểm. Đây, sao cô chơi lớn như vậy?”

Tần Vi Nhiên gật gù: “Thử vận may.”

“Đây, xem như chúng ta có duyên, tôi nhắc nhở cô một câu, không phải sáu điểm.”

“Làm sao cô biết?”

“Trực giác.”

Tần Vi Nhiên không muốn nhiều lời, nhưng nhìn thấy cô gái đặt toàn bộ tám triệu vào ô mười hai điểm, không nhìn được ngăn cản: “Nhưng tôi cảm thấy là sáu điểm.”

Cô gái sùng sốt một chút, lập tức cười nói: “Phó Tô Yên tôi ngang dọc trong sòng bạc nhiều năm như vậy, không nghĩ tới hôm nay lại đụng tới người thú vị như cô. Được rồi, tôi đánh cược theo cô.” Nói xong, cô gái lại chuyển toàn bộ vào ô sáu điểm.

Nhà cái lật ra, kêu lên: “Ba con hai, sáu điểm.”

Cô gái vừa nghe, lập tức cười: “Đây, trực giác của cô còn chuẩn hơn tôi nữa. Hôm nay tôi đã gặp cao thủ chân chính rồi. Hôm nay tôi kiếm lời đủ rồi, cô thì sao?”

“Ừm, được rồi.”

“Đi, tôi cùng cô lên lầu uống một ly, coi như cảm ơn cô hôm nay giúp tôi kiếm nhiều tiền.”

Tần Vi Nhiên rất thích bộ dáng lăm lăm liệt liệt của cô gái này, liền gật đầu: “Được rồi.”

Phó Tô Yên dẫn Tần Vi Nhiên ra khỏi sòng bạc, vừa đi vừa nói: “Hình như tôi chưa gặp cô bao giờ, cô chưa từng tới đây à?”

“Ừm, lần đầu tiên tới đây.”

“Sau này cô phải thường xuyên tới đây nha. Ở trong Đế Hào này từ sáng tới tối kiếm được không biết bao nhiêu tiền, đều là tiền đen. Chúng ta làm như vậy, thực sự là trừ hại cho dân, chỉ là của dân thì trả cho dân thôi, cô nói coi có đúng không?”

Tần Vi Nhiên thấy cách nói của cô gái này có chút buồn cười, nhưng cũng gật đầu một cái. Hai người tới quầy bar ngồi xuống, Tần Vi Nhiên nhìn gương mặt xinh đẹp quá đáng của cô gái nói: “Cô vẫn còn nhỏ.”

“Nhỏ thì sao chứ? Mười tuổi tôi đã tới đây chơi, cũng mấy năm rồi.”

“Cô còn nhỏ như vậy mà đã tới đây chơi? Người nhà cô mặc kệ cô sao?”

“Sao lại muốn xen vào chứ? Lần nào tôi cũng đến đây kiếm tiền mà. Mẹ tôi tuy lần nào cũng cảm ràm nói không thể tha thứ cho tôi, nhưng mà trong lòng thì vẫn hy vọng tôi kiếm được tiền, bởi vì tôi kiếm được tiền thì sẽ chia cho mẹ một nửa. Lúc đó, mẹ sẽ cảm thấy tôi vừa hiếu thuận vừa đáng yêu, còn nói gì trách tôi. Còn cho tôi, mẹ tôi nói gì thì làm cái đó, cái gì cũng không quan trọng, bình thường tôi cũng là nước đổ đầu vịt mà thôi.”

“Xem ra cô là công chúa trong nhà rồi.”

“Hết cách rồi, ai bảo anh già tôi giống như con cá chết vậy, nhiệm vụ làm vui mấy người già trong nhà đều đặt lên vai tôi, họ đương nhiên là sủng ái tôi rồi. Nếu ngày nào đó tôi khó chịu thì buông tay không làm nữa.”

Tần Vi Nhiên cảm thấy thật kỳ diệu, nói chuyện với cô gái, cô không có cảm giác áp lực nào cả, hơn nữa lại cực kỳ sáng khoái.

“Haizz... nói chuyện lâu như vậy rồi mà vẫn chưa biết cô tên gì?”

“Tần Vi Nhiên.”

“Tần Vi Nhiên? Cái tên này nghe quen lắm nha!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 30: Gặp Tổ Yên Trong Sông Bạc

Phó Tổ Yên cau mày thật lâu, đột nhiên vỗ bàn một cái: “Mẹ kiếp, anh già tôi gần đây nói có cua.. à không, là tìm được một cô bạn gái, hình như cũng có tên là Vi Nhiên nha.”

Tần Vi Nhiên cũng sững sốt một chút, lập tức nghĩ trong sông bạc, cô gái này có nói gì mà ‘Phó Tổ Yên tôi’, trong kinh đô, nhà họ Phó không chỉ có một nhà, nhưng có thể vung tay liên hơn chục triệu thì có lẽ chỉ có một.

Tần Vi Nhiên cười khò: “Nếu như anh cô tên là Phó Vân, tôi nghĩ Vi Nhiên cô nói chính là tôi.”

Phó Tổ Yên vỗ trán một cái: “Tôi thật sự là choáng váng rồi, tùy tiện đụng phải người nhà mình, tôi thực sự xui xẻo mà.”

Tần Vi Nhiên cau mày: “Tôi là bạn gái anh cô, chuyện này khiến cô thấy phiền sao?”

Phó Tổ Yên cười hắc hắc: “Không phải vậy, nhưng tôi nói chuyện với chị rất hợp, đột nhiên biết chị là chị dâu của tôi, có cảm giác lúng túng một chút. Cái đó... tôi chỉ nói giỡn thôi. Thật ra tôi rất biết điều, chị sẽ không phải là coi tôi như cô gái hư chứ? Nguy rồi, lần này hình tượng bị hủy sạch rồi.”

Tần Vi Nhiên cười nói: “Không sao, tôi thích tính cách cô như vậy. Nếu thực nữ quá mức, tôi nghĩ tôi sẽ không chịu được.”

“Lại bị chị đoán được.”

“Ừm, trực giác của tôi rất chuẩn.”

“Haizz... thật sự là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân. Anh tôi rất hợp với chị nha. Cả nhà tôi đều lo lắng anh ấy sẽ không tìm được vợ, khó khăn lắm mới tìm được một cô bạn gái, cả nhà tôi đều xem chị là bảo vật rồi. Vì để không dọa chị chạy mất dép, tôi quyết định ở trước mặt chị khiêm tốn một chút, nghe lời một chút. Đợi đến khi hai người lấy được giấy hôn thú, tôi sẽ lại lộ nguyên hình. Anh tôi chính là một truyền thuyết.”

“Cô như vậy là lừa hôn.”

“Lừa hôn cũng là chuyện của anh tôi, không liên quan gì đến tôi. Cũng còn may là chị không thích thực nữ, như vậy không cần xếp tôi vào.”

Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Hừm, không cần giả vờ.”

Phó Tổ Yên lắc vỗ bàn: “Không đúng, sáng sớm nay tôi còn nghe anh già tôi nói cùng chị đi ăn cơm mà, sao hai người không đi chung với nhau?”

“Chúng tôi vừa ăn xong.”

Phó Tổ Yên nghe xong, vỗ vỗ lồng ngực mình: “Suýt nữa dọa chết tôi rồi. Tôi còn tưởng rằng chị chị gương mặt cá chết của anh tôi dọa chạy mất rồi chứ?”

Tần Vi Nhiên cảm thấy buồn cười: “Gương mặt cá chết?”

Phó Tổ Yên gật đầu: “Đó là do mẹ tôi ca ngợi anh ấy. Từ nhỏ anh ấy đã không cười, giống y như con cá chết, lớn lên thì mới cười được một chút, nhưng nụ cười đó thật giả tạo, còn giống cá chết hơn cá chết.”

Tần Vi Nhiên nghĩ đến nụ cười nhạt bất biến của Phó Vân, gật đầu nói: “Mẹ cô rất có sức tưởng tượng.”

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, sớm muộn gì mẹ cũng là mẹ chị, mẹ chồng chị rất tốt, chỉ là có khi hơi động kinh một chút, nhưng với tổng thể mà nói thì vẫn là rất tốt.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, không nói gì. Cô và Phó Văn căn bản không phải là người yêu thật sự, hai người sớm muộn gì cũng sẽ chia tay. Đến lúc đó, người nhà họ Phó có lẽ sẽ thất vọng với cô.

Tần Vi Nhiên chưa từng có bạn bè, Phó Tổ Yên rất thân thiết với cô, cô rất quý trọng tình bạn như vậy. Tần Vi Nhiên cau mày, vào lúc này, cô có chút hối hận khi đồng ý với Phó Văn diễn vở kịch này.

“Tổ Yên, nếu như tôi và anh cô chia tay, cô có thất vọng hay không?”

“Chia tay? Bây giờ cô đã nghĩ tới việc chia tay? Chị dâu, chị tuyệt đối không thể chia tay với anh tôi nha. Chị cứ coi như anh ấy là đồ bỏ đi, chị cứ xem như là làm việc tốt nhất lại đồ bỏ đi. Không đúng, anh ấy không phải đồ bỏ. Chị dâu, thật ra anh tôi rất tốt, ngoại trừ không có ôn nhu chăm sóc, không biết dùng lời ngon tiếng ngọt, những mặt khác đều rất tốt. Tỷ như anh ấy có thể là phiếu com dài hạn, tỷ như có ai đó bắt nạt chị thì anh ấy báo thù cho chị, tỷ như... Ai nha, biết là có nhiều chỗ tốt là được rồi. Chị nghĩ lại đi, đàn ông vừa đẹp trai vừa có nhiều tiền như anh tôi không dễ kiếm đâu. Hon nữa...”

“Được rồi.” Tần Vi Nhiên cảm thấy buồn cười. Phó Tổ Yên như là nhân viên chào hàng bảo hiểm vậy, giới thiệu chỗ này tốt chỗ kia hay. Đây có lẽ là tình cảm của người một nhà, cho dù ngoài miệng nói đối phương không có gì hay, nhưng đến thời điểm mấu chốt lại toàn lực bảo vệ đối phương. Cô đột nhiên hâm mộ Phó Văn, vừa có một gia đình ấm áp, lại có công danh sự nghiệp. Phó Văn là một người rất hạnh phúc, mà cô, chỉ là một người đáng thương không ai muốn.

“Chị dâu, chị sao vậy. Thật sự không muốn tiếp tục với anh tôi nữa sao?”

Tần Vi Nhiên trầm tư một lúc, khi Phó Tổ Yên đang căng thẳng thì mỉm cười: “Không có, tôi chỉ hơi một chút thôi. Hấn... rất tốt.”

Phó Tổ Yên vờ nghe xong, thở phào nhẹ nhõm: “Có thể cảm nhận được mặt tốt của anh tôi chỉ có chị. Chị dâu, chị tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Tần Vi Nhiên mỉm cười: “Tổ Yên, cô nên gọi tôi là Vi Nhiên đi.”

“Được, vậy tôi sẽ không khách sao. Vi Nhiên, tuy chị là chị dâu tôi, nhưng chúng ta có thể trở thành bạn bè, phải không?”

“Đúng vậy, chỉ cần cô không chê.” Tần Vi Nhiên cũng không ngại có thêm một người bạn. Thực tế, cô căn bản không có bạn, Phó Tổ Yên, xem như là người đầu tiên.

“Tôi còn sợ chị ghét bỏ tôi nữa đó. Hôm nay thật sự không uống chút nào, Phó Tổ Yên tôi rút cuộc cũng có bạn rồi.” Phó Tổ Yên lẩm lẩm liệt liệt nói, nhưng lại khiến Tần Vi Nhiên yêu thích.

“Cô không có bạn sao?” Theo Tần Vi Nhiên, Phó Tổ Yên là thiên chi kiều nữ, nên sẽ có rất nhiều người muốn làm bạn với cô, không thể nào không có được.

“Ở trong trường học rất nhiều người nịnh hót, không có bạn thật sự. Tôi cũng có vài người bạn cùng nhau lớn lên, nhưng ai cũng bận rộn, chúng tôi hiếm khi tụ lại một chỗ. Chỉ có một người duy nhất là ngày ngày rảnh rỗi, nhưng lại là một con sói đói, tôi mặc kệ hấn.”

“Cô nói Mặc Nguyệt?”

Phó Tổ Yên kinh ngạc: “Chị cũng biết sao?”

“Hôm nay lúc ăn cơm có gặp một lần.”

Phó Tổ Yên méo máo: “Vậy nhất định là có mỹ nữ đi bên cạnh hấn, phải không?”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Quả thật là như vậy.”

“Mẹ kiếp, tên sắc lang kia thật sự là buồn nôn. Mẹ nuôi tôi xảy ra chuyện gì vậy chứ, lại sinh ra một đứa con như vậy?”

“Cậu ta là con trai của mẹ nuôi cô?”

“Ừm, mẹ tôi và mẹ nuôi là bạn tốt, ba ngày hai bữa lẫn lộn với nhau. Hai ngày nay, tôi thấy cha mẹ nuôi về nhà, cho nên tên sắc lang kia mới coi trời bằng vung. Chờ mẹ nuôi trở về, tôi sẽ mếc lại.”

Tần Vi Nhiên đột nhiên nghĩ tới việc Phó Văn nói Mặc Nguyệt giả vờ, Tần Vi Nhiên nghĩ, nếu cậu ta thật sự giả vờ, như vậy thì nhất định là giả vờ cho Phó Tổ Yên xem. Phó Văn không phải cũng có ý này hay sao? Tần Vi Nhiên nhìn Phó Tổ Yên, nếu đúng là như vậy, không biết hai người này có thể đi đến cuối đường hay không.

Tần Vi Nhiên cùng Phó Tổ Yên uống rượu một lúc rồi trở về. Phó Tổ Yên là người thích nói chuyện, cô nói mà không ai cản Địch Cô. Nhưng cũng bởi vì như vậy mới không cho người khác cảm thấy cô thuần khiết. Tần Vi Nhiên thích cô gái như vậy, có thể là cô biết, đời này mình nhất định sẽ chìm đắm trong bóng tối, nên mới khát vọng sự sạch sẽ thuần khiết như vậy.

“Ồanh.”

Con đường này là vùng ngoại ô, biệt thự Tần gia nằm trong khu biệt thự ngay trên đỉnh ngọn núi. Nơi này là khu dân cư xa hoa nhất kinh đô, giá cả cũng vô cùng xa xỉ, Tần Vi Nhiên làm sao cũng không nghĩ tới mình đụng phải người khác, cho nên khi nhìn thấy một người đàn ông máu me đầy mặt lướt xuống xe cô, cô hoàn toàn bị dọa.

Hơi thở Tần Vi Nhiên có chút dồn dập, hít sâu hai lần mới xuống xe kiểm tra. Khi nhìn thấy người đàn ông nằm trên đất, cô cau mày.

Có cảnh tượng hoành tráng nào mà Tần Vi Nhiên chưa từng thấy chứ, nhưng giờ khắc này cô rất kinh ngạc. Từ trước đến nay, cô chưa từng gặp qua người có sức sống ngoan cường như vậy. Người đàn ông này, cả người đầy máu, trên mặt cũng toàn là máu. Tần Vi Nhiên vừa nhìn, liền biết những vết máu này không phải do cô mà ra. Cú va chạm vừa rồi cũng chỉ là chạm nhẹ, coi như là bị thương thì cũng không thể khiến cả người nhuộm đỏ như vậy. Tần Vi Nhiên không nhúc nhích, bây giờ là nửa đêm, người đàn ông đầy máu tanh xuất hiện ở đây, e là không phải báo thù thì chính là gài bẫy.

“Cứu tôi...” Thanh âm người đàn ông khàn khàn, hiển nhiên là do nhiều ngày không uống nước.

Tần Vi Nhiên di chuyển, nhưng cô không đỡ người đàn ông kia lên, mà là xoay người định lên xe rồi đi. Cô không phải người tốt, người này hiển nhiên là một cái phiền phức, nhưng mặc dù là phiền toái gì, cô cũng không muốn tham dự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Kinh Hãi Tại Đường Núi

Người đàn ông vươn ra một cánh tay đầy máu như muốn bắt lấy gì đó, nhưng cũng không đụng tới cái gì, trong miệng lầm bầm “Tôi là người tốt... cứu tôi... cứu... cứu tôi... Tôi không thể chết được... không thể chết được...”

Tần Vi Nhiên dừng chân. Tôi là người tốt? Cô phì cười một tiếng, thói đời, người tốt hầu như không có kết quả gì tốt. Nhưng Tần Vi Nhiên lại vì mấy chữ này mà xoay người lại. Thân thể Tần Vi Nhiên không lớn, nhưng khí lực rất lớn, rất nhanh liền đưa người đàn ông kia tới chỗ ngồi phía sau xe. Cô biết bây giờ cô không thể về Tần gia, nên không thể làm gì khác hơn là lái xe đến chỗ của Vương Mãnh, Vương Lực.

Vương Mãnh, Vương Lực nhìn thấy Tần Vi Nhiên ôm một người đàn ông cả người be bét máu đi vào đều sợ hết hồn, lập tức chạy tới: “Quân Vương, giao cho chúng tôi đi.”

“Đừng đụng vào hắn, toàn thân hắn đều gãy xương, đi lấy hòm thuốc tới đây.” Tần Vi Nhiên nhìn người đàn ông đó: “Nhóm máu gì?”

Người đàn ông có chút bất ổn, vất vả nói: “Nhóm... máu O.”

Tần Vi Nhiên không dừng lại, phân phó: “Trong vòng ba phút, chuẩn bị cho tôi thuốc tê, 2000cc máu O, tấm ván gỗ, lưỡi dao và dụng cụ trừ độc, có vấn đề gì không?”

Vương Mãnh, Vương Lực cũng không dám tiến lên, lập tức nói: “Được, không thành vấn đề.”

Rất nhanh, Vương Mãnh đã sai người đưa mấy thứ Tần Vi Nhiên cần tới. Tần Vi Nhiên tiêm thuốc tê cho người đàn ông kia, sau đó đặt lưỡi dao hơ qua lửa một chút, sau đó đến gần người đàn ông gần như hôn mê nói: “Thuốc tê vẫn chưa có hiệu lực, có lẽ rất đau, nhưng nhất định phải lấy máu bầm ra, nếu không anh sẽ trở thành một phế nhân.”

Người đàn ông đó gật đầu, đã không còn sức nói chuyện.

Từ nhỏ đến lớn, Tần Vi Nhiên đã nhận không biết bao nhiêu vết thương, cô cũng không thể may mắn tìm được bác sĩ, nên lần nào cũng tự mình giải quyết. Cô nhớ có lần làm nhiệm vụ, đùi phải của cô bị gãy, lúc đó cô phải dùng dao để cố định chân mình.

Vương Mãnh và Vương Lực đều bị thủ pháp của Tần Vi Nhiên dọa cho khiếp sợ. Bọn họ nhìn Tần Vi Nhiên lớn lên, chỉ ít là trước khi cô bảy tuổi là như vậy. Lễ nào trong thời gian mười lăm năm ngắn ngủi, cô không chỉ trở nên mạnh mẽ, mà còn có y thuật cao minh như vậy sao?”

Tần Vi Nhiên nhanh chóng lấy máu bầm ra, sau đó cố định lại tay chân cho hắn. Vương Lực thì tiêm máu cho hắn. Để mọi người kinh ngạc nhất là, từ đầu đến cuối, trên người Tần Vi Nhiên không hề dính lấy một giọt máu. Vết thương như vậy, dường như cô đã giải quyết ngàn vạn lần, thông thạo như bác sĩ chính hình có mấy chục năm kinh nghiệm vậy.

Cuộc giải phẫu kết thúc là chuyện của năm tiếng sau, sắc trời cũng tờ mờ sáng, Tần Vi Nhiên rửa tay, nói: “Tìm một bác sĩ đáng tin cậy xử lý ngoại thương của hắn. Nếu hắn tỉnh lại thì gọi cho tôi.”

“Vâng, Quân Vương.”

Tần Vi Nhiên cũng không ở lại nghỉ ngơi, trực tiếp lái xe tới khách sạn gần đó tắm rửa một cái, xác định trên người không còn mùi máu tanh mới lái xe về Tần gia.

Hiện tại đã hơn năm giờ sáng, người làm cũng đã bắt đầu dậy chuẩn bị bữa sáng, nhìn thấy Tần Vi Nhiên từ bên ngoài trở về, hiển nhiên là sững sốt một chút. Tần Vi Nhiên cũng không có để ý ánh mắt của bọn họ, trực tiếp lên lầu nghỉ ngơi.

Nằm hơn một tiếng, Tần Vi Nhiên bị người hầu đánh thức: “Đại tiểu thư, lão gia mời cô xuống ngay.”

Tần Vi Nhiên nhàn nhạt ừ một tiếng, không cần nghĩ cũng biết nhất định là muốn khỏi bệnh vẫn tội. Trong nhà này không có người của cô, cho nên nhất cử nhất động của cô đều không có ai giữ bí mật cho cô, cho nên cô cũng đã sớm đoán được chuyện này sẽ xảy ra.

Rời giường, mặc vào quần trang mới tinh, Tần Vi Nhiên thông dong đi ra khỏi phòng, vừa đến cầu thang đã nghe tiếng Tần Ngao Thiên phẫn nộ rống to: “Thật không ra gì, đường đường là đại tiểu thư Tần gia, lại cả đêm không về nhà. Tần Vi Nhiên, con thật to gan!”

Tần Vi Nhiên bước xuống cầu thang từng bước, khoe miệng cười nhạt: “Ông nội, sâu này con sẽ nhiều lần cả đêm không về, tỷ như đi làm nhiệm vụ, hoặc là có chuyện trì hoãn. Con đã lớn, ông không cần phải lo lắng cho con như vậy.”

“Con nói cái gì vậy?” Làm nhiệm vụ là iệc công, ta đương nhiên không nói, hôm qua con mới đi làm, đừng nói với ta là có nhiệm vụ ngay lập tức. Ta không dễ bị lừa gạt như vậy. Nói đi, tối hôm qua đi đâu, đi với ai?”

“Ông nội, đây là việc riêng của con, xin ông tôn trọng cuộc sống riêng của con một chút.” Tần Vi Nhiên không nói, không phải vì cô có ý muốn tranh luận, mà là cô căn bản không biết nên tìm cơ gì để nói.

“Làm càn!” Tần Lăng Phi gầm lên một tiếng: “Vi Nhiên, đây chính là cách mày nói chuyện với ông nội sao? Mày là một cô gái, cả đêm không về, cùng đàn ông lêu lổng bên ngoài, chẳng lẽ còn tự cho là đúng?”

“Lêu lổng? Cha, làm sao cha biết con lêu lổng với đàn ông? Lẽ nào cha phải người theo dõi con? Nếu như vậy, không bằng cha nói thẳng tên người đàn ông đó ra, nếu không thì không cần bôi nhọ con.”

“Ý mày là mày không ở cùng với đàn ông?”

“Con chính là đi chung với đàn đàn ông, nhưng tuyệt đối không giống như các người đang nghĩ.”

Trầm Linh cười nói: “Ồi, Vi Nhiên à, con đừng mạnh miệng như vậy nữa. Con cũng đã lớn, coi như là không có chuyện gì, nói thẳng ra là được rồi, sao lại phải gạt mọi người?”

“Cô nam quả nữ ở chung với nhau suốt cả một buổi tối, tôi còn thấy chị mệt mỏi trở về. Chị hai, muốn nói tối qua không có chuyện gì thì cũng chẳng có ai tin đâu.” Tần Phi Nhiên ngồi trên sofa nhàn nhạt chà móng tay, rõ ràng là đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Lúc này, một người hầu chạy vào nói: “Lão gia, Văn thiếu đến rồi.”

“Văn thiếu? Mau mời vào!”

Tần Phi Nhiên cười gằn: “Chị hai, thật không biết chị nghĩ thế nào, người đàn ông tốt như Văn thiếu lại không muốn, còn lêu lổng với dã nam nhân.”

“Dã nam nhân? Thì ra trong mắt nhị tiểu thư, tôi là người như vậy?”

Tần Phi Nhiên khiếp sợ nhìn Phó Văn: “Văn thiếu? Không thể nào, sao anh có thể cùng Tần Vi Nhiên...”

“Cô gọi cô ấy là Tần Vi Nhiên? Tôi cho rằng nhị tiểu thư ít ra cũng có giáo dục, còn biết gọi chị, xem ra tôi đã đánh giá cô quá cao rồi.” Phó Văn nói xong, không để ý sắc mặt Tần Phi Nhiên cứng ngắc, ngược lại còn mỉm cười nhìn Tần Vi Nhiên, đặt giấy công chứng công tác lên tay cô, nháy mắt liền nhìn thấy tay cô nói: “Xem em kìa, vội vội vàng vàng, ngay cả giấy hành nghề cũng đánh rơi. Nếu không phải bị Tổ Yến nhìn thấy, hôm nay em không thể vào Cục Quốc An rồi.”

Hiện tại Tần Vi Nhiên cảm thấy rất khó chịu, một cảm giác bị giám thị đột nhiên phát sinh. Làm sao hắn biết tối qua cô không về nhà, còn chọn đúng thời điểm tới giải vây? Tất cả mọi chuyện đều đã được nói rõ ràng. Tần Vi Nhiên chẳng hề nói một câu, đôi mắt trong trẻo sâu sắc nhìn Phó Văn.

Phó Văn sùng nịnh cười nói: “Sao vậy? Tức giận? Được rồi, cùng lắm thì lần sau anh cho em đánh thẳng là được. Đừng giận nữa, cười một cái đi, được không?”

Tần Vi Nhiên quả thực là nở nụ cười, bất quá là cười gằn.

Phó Văn thỏa mãn nặn nặn gò má Tần Vi Nhiên, lập tức nói với Tần Ngao Thiên: “Ông Tần, thật xin lỗi. Ngày hôm qua, Vi Nhiên ăn tối với tôi xong liền đưa tôi về, kết quả là bị em gái và mẹ tôi lôi kéo cô ấy tán gẫu. Sau đó, họ vui vẻ đánh bài với nhau. Em gái tôi làm loạn, lôi kéo Vi Nhiên đánh bài suốt cả buổi tối, cho nên sáng sớm Vi Nhiên mới về đến nhà, lại bị mọi người hiểu lầm. Thật ngại quá!”

“À, thì ra là như vậy. Vi Nhiên, con nói sớm là được rồi, hại ông nội hiểu lầm con.”

“Vi Nhiên đang tức giận vì tối qua tôi không cho cô ấy thắng, để cô ấy thua mãi. Ông Tàn, nếu đã giải trừ hiểu lầm, vậy tôi thuận đường đưa Vi Nhiên đi làm. Vi Nhiên, chúng ta đi thôi.” Nói xong, hắn cũng mặc kệ người nhà họ Tàn nghĩ gì, cũng không cần biết Tàn Vi Nhiên có đồng ý hay không, trực tiếp kéo cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 32: Cuồng Lang Kiêu Ngạo

Trên xe, Tàn Vi Nhiên không nói một câu, tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

“Tan tầm anh tới đón em.”

“Không cần, từ tôi về được.”

“Em không có lái xe.”

“Tôi có thể đón xe.”

Tàn Vi Nhiên nhìn cô: “Em đang tức giận?”

Tàn Vi Nhiên mở mắt, cười như không cười nhìn hắn: “Tôi không nên tức giận sao? Tôi vừa ra khỏi Cục Quốc An anh liền gọi điện thoại cho tôi, hôm qua tôi không về nhà anh cũng biết, lúc tôi giải vây cũng thật đúng lúc. Phó tiên sinh, anh thật sự là quan tâm tôi quá mức rồi.”

Phó Vân cười cợt: “Em hoài nghi anh giám thị em? Vi Nhiên, nếu ngay cả việc có người giám thị mà em cũng không biết, em cho rằng mình có thể sống tới bây giờ sao?”

“Vậy anh giải thích như thế nào tất cả chuyện này?”

“Anh nói chỉ là trùng hợp, em có tin hay không?”

“Anh cho là thế nào?”

“Lúc em ra khỏi Cục Quốc An, anh thật sự không biết, chỉ là vừa đúng lúc tan tầm thôi. Chuyện em cả đêm không về quả thực là có người nhìn thấy. Em còn nhớ Thường Tiểu không?”

Tàn Vi Nhiên cau mày: “Là thuộc hạ hay nói nhiều của anh?”

“Ừm, hôm qua cậu ta đi tới H thị thị sát. Cậu ta không thích ở lại đó, suốt đêm chạy về, đúng lúc thấy xe của em, liền về nói lại với anh. Tối hôm qua, chuyện em và em gái anh kết bạn với nhau, em gái anh đã kể lại hết rồi, cho nên anh đoán em có chuyện cần tiền nên đi đánh bạc. Anh cũng biết người nhà em nhất định sẽ nhân chuyện này gây chuyện với em, anh liền chạy tới, chỉ có thể nói là thời gian rất trùng hợp.”

Tàn Vi Nhiên ngờ vực nhìn hắn. Một người có nói dối hay không, cô vừa nhìn liền biết. Phó Vân không có nói dối, nhưng cô vẫn hoài nghi. Người đàn ông này, có nhiều lúc cô nhìn không thấu. Cô không dám khẳng định trăm phần trăm suy đoán của mình có đúng hay không.

Phó Vân thở dài: “Anh không cần thiết phải lừa em.”

Tàn Vi Nhiên thu hồi ánh mắt, xem như là tin tưởng hắn.

Phó Vân nhìn Tàn Vi Nhiên khẽ cau mày: “Cho nên, tối hôm qua em đã đi đâu, làm gì, với ai?”

Khóe môi Tàn Vi Nhiên cười nhạt: “Hừm, bây giờ tôi hoàn toàn tin tưởng anh.”

Tàn Vi Nhiên không trực tiếp trả lời vấn đề của Phó Vân, Phó Vân cũng không hỏi nguyên do, chỉ bày ra bộ mặt không hề có cảm xúc, tỏ rõ hắn không cao hứng.

Đưa Tàn Vi Nhiên tới cổng Cục Quốc An, Phó Vân trầm giọng nói: “Tan tầm anh tới đón em.”

Lần này Tàn Vi Nhiên không từ chối, nhàn nhạt nói: “Tùy.” Nói xong liền vứt 'thẻ hành nghề' mà Phó Vân đưa, đeo thẻ hành nghề của mình đi vào.

Phó Vân nhìn bóng lưng Tần Vi Nhiên biến mất, sau đó nhìn thẻ hành nghề trống không trên tay, mím môi nở nụ cười: “Cô gái không có lương tâm.”

Tần Vi Nhiên thông qua tầng tầng chứng thực thân phận, tiến vào Cục Quốc An, lập tức đi tới sân huấn luyện. Minh Thủy và Trung úy Miêu đã đến.

Nhìn thấy cô, Trung úy Miêu đỏ mặt chào hỏi: “Thiếu tá Tần, chào.”

“Chào, tôi muốn hỏi thử, ở đây có máy tính không?”

Trung úy Miêu ngẩn người, lập tức cười vui vẻ: “Có. Huấn luyện viên cũng có văn phòng riêng. Ngày hôm qua, phòng làm việc của cô đã được dọn xong, tôi dẫn cô đi.”

“Ừm, cảm ơn.”

Trung úy Miêu cười gãi đầu: “Không có chuyện gì, tôi rất vui khi được giúp cô.”

Tần Vi Nhiên cũng không biết làm sao đáp lại hẳn, không thể làm gì khác hơn là cười cười. Phòng làm việc của huấn luyện viên nằm ngay phía sau sân huấn luyện. Ở đó có cánh cửa nhỏ, mở ra thấy một con đường từng gian phòng nhỏ xuất hiện trước mắt Tần Vi Nhiên. Gian phòng số ba có dán bảng ghi tên “Tần Vi Nhiên”, Tần Vi Nhiên mở cửa, gật đầu với Trung úy Miêu: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, vậy tôi không quấy rầy cô nữa, có gì cần giúp, cô cứ nói với tôi là được.”

“Ừm.” Tần Vi Nhiên không nói gì nhiều, đóng cửa lại, liền mở máy tính, sau đó lấy USB hôm qua Phó Vân đưa cô ra.

Tư liệu vừa được mở ra, đầu tiên xuất hiện một tấm hình, đó là một người đàn ông trung niên, mặt chữ quốc, tướng mạo thô lỗ, râu mép dày đặc che khuất hơn nửa khuôn mặt, lông mày bên phải bị đứt một đoạn, là do vết sẹo tạo thành. Tần Vi Nhiên cẩn thận nhìn tấm hình, nhớ rõ hết toàn bộ những nét đặc thù trên gương mặt ông ta.

Nhân tài ở Cục Quốc An xuất hiện ló lỏ, nhưng người đàn ông này lạ hơn ngoài vòng pháp luật hơn năm năm, cô có thể khẳng định, ông ta nhất định là người cực kỳ thông minh. Ông ta hoàn toàn có thể để cho người khác cải trang thành mình, sau đó tránh né sự truy lùng của Cục Quốc An.

Nghiên cứu hơn nửa tiếng, Tần Vi Nhiên mới tiếp tục kéo xuống dưới, bên dưới là tư liệu của ông ta: Cuồng Lang, lão đại bang Cuồng Lang, bắt đầu buôn ma túy năm 1992, đến nay đã nắm trong tay tập đoàn buôn ma túy to lớn. Bên trên có ghi chép hành vi buôn bán ma túy nhiều lần, chỉ vì ông ta là người làm việc cẩn thận, thông minh giả dối, am hiểu chiêu gương đồng kích tây, cho nên cảnh sát mới không thể bắt được ông ta.

Bên trên có viết, Cuồng Lang không có chỗ ở cố định, hành tung bất định, cho nên rất khó nắm bắt việc ông ta sẽ đi đâu. Nhưng, ông ta có một nơi lui tới nhiều nhất, chính là biệt thự nằm ở Tây giao, kinh đô. Trong biệt thự có một người phụ nữ, tên là Lý Văn Lệ, từng làm việc ở khu giải trí, sau đó thì bị Cuồng Lang vừa ý, làm tình nhân của ông ta. Trong tài liệu có ghi, sau khi Lý Văn Lệ dọn đến biệt thự đó liền không bước chân ra ngoài, ngoài trừ thời gian cô định có người đến đưa thức ăn thì cũng không có ai tiếp xúc với cô.

Tần Vi Nhiên biết, Lý Văn Lệ là mấu chốt của vụ án, bởi vì ngoại trừ cô, không ai biết Cuồng Lang đến chỗ của cô lúc nào, cũng không ai biết hẳn đi ra ngoài bằng cách nào. Cho nên, muốn bắt được Cuồng Lang, bước đầu tiên chính là tiếp cận Lý Văn Lệ.

Tần Vi Nhiên biết chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cho nên lập tức đưa tư liệu cho Vương Thế Quân xem. Tần Vi Nhiên nói với Vương Thế Quân là tài liệu này cô vô tình có được, Vương Thế Quân cũng không hỏi tỉ mỉ, vì bắt được Cuồng Lang mới là trọng điểm.

Vương Thế Quân thỏa mãn nhìn Tần Vi Nhiên: “Vi Nhiên, thật sự không tệ. Chúng tôi tìm năm năm, cũng không tra ra được Lý Văn Lệ. Cuồng Lang là nhân vật hết sức nguy hiểm, nếu tư liệu do cô tìm được, vậy nhiệm vụ lần này sẽ giao cho Lục Tổ Quốc An các cô.”

“Rõ, Cục trưởng.”

“Tôi đã cho người cài đặt một phần mềm vào máy tính của cô, là phần mềm chuyên dụng của Lục Tổ Quốc An, cô phụ trách liên hệ với các thành viên khác.” Vương Thế Quân lấy một chiếc chìa khóa ra từ ngăn kéo: “Đây là địa điểm bí mật của Lục Tổ Quốc An. Đến đây, tôi nói cho cô biết mật mã vào cách thức sử dụng phần mềm, sau đó mọi chuyện ở Lục Tổ Quốc An sẽ giao cho cô phụ trách. Nếu bên tôi có nhiệm vụ, tôi sẽ trực tiếp nói với cô. Nếu cô tự mình phát hiện, cô có thể trực tiếp chấp hành, không cần thông qua tôi.”

“Tôi biết rồi.” Tần Vi Nhiên không nghĩ tới quyền lực của mình lại to lớn như vậy. Không cần thông qua Vương Thế Quân, nói cách khác, Vương Thế Quân muốn đem toàn bộ công lao giao cho cô. Tần Vi Nhiên nhìn Vương Thế Quân, một thủ trưởng không màng danh lợi như vậy, lần đầu tiên cô mới thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Hiệu Ứng Bướm Bướm*

* Hiệu ứng bướm bướm (Butterfly effect) là cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Tìm hiểu thêm ở google ca ca

Tần Vi Nhiên trở lại phòng làm việc của mình, lập tức mở phần mềm, đồng thời thông báo cho các thành viên khác trong Lục Tổ Quốc An.

Cùng lúc đó, điện thoại của Minh Thủy đồng thời rung động, trên điện thoại không có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ có một cái khung trống. Minh Thủy mở điện thoại ra, sau đó nhập mật mã vào khung, trên màn hình xuất hiện một khung thời gian, 20:20. Minh Thủy xem xong liền lập tức xóa khung đi, không một dấu vết, kế tiếp thì giống như bình thường, không có bất kỳ sơ hở nào.

Xế chiều hôm nay, sân huấn luyện có rất nhiều người, nguyên nhân chỉ có một, hôm qua, Tần Vi Nhiên đã nói, chiều nay cô sẽ huấn luyện bọn họ. Hiệu lệnh của huấn luyện viên mỹ nữ Tần Vi Nhiên đương nhiên có sức hiệu lực không bình thường, không chỉ đồng nam sĩ, phụ nữ cũng xuất hiện không ít. Sân huấn luyện to lớn đông người hơn hẳn.

Trung úy Miêu sung bái nhìn Tần Vi Nhiên nói: “Thiếu tá Tần, cô thật lợi hại. Bình thường chúng tôi nói một câu cũng không có mấy người đáp lại. Tôi tới đây một năm, lần đầu tiên mới thấy sân huấn luyện đông người như vậy đó.”

Tần Vi Nhiên không có bất kỳ phản cảm gì với Trung úy Miêu, ngược lại cô cảm thấy hẳn không có tâm cơ, là người rất dễ thân thiết, nên cũng không keo kiệt, tặng một nụ cười: “Tôi cũng may mắn thôi.”

“Không, cô là nữ Thiếu tá trẻ tuổi nhất Hoa Hạ chúng ta, nếu không có thực lực, làm sao có thể đi tới vị trí như hôm nay. Thiếu tá Tần, tôi tin rằng cô nhất định sẽ thành công, không cho phép người trong Cục Quốc An chúng ta thấy Thiếu tá Tần bước cao mà nói ra nói vào.”

Tần Vi Nhiên cười nhạt, không đáp lại. Về sau, mỗi lần nhớ đến người đàn ông tươi cười tỏa sáng này, gương mặt Tần Vi Nhiên luôn hiện lên vẻ đáng tiếc, tự trách.

Tần Vi Nhiên phát hiện, Phi Hồ và Hồng Ưng cũng có mặt, ngay cả Bạch Diệp cũng đến, nhưng cô không nhìn thấy Quỷ Thủ. Tần Vi Nhiên cũng không ngại, có lẽ là Quỷ Thủ có chuyện khác muốn làm. Cô cũng không nghĩ tới việc bọn họ đều cùng tham gia huấn luyện.

Tần Vi Nhiên tiến lên, nói với các thành viên trong Cục Quốc An: “Tôi cho các người hai phương án huấn luyện, có thể tự lựa chọn. Phương án thứ nhất, chính là nâng cao nền tảng. Tôi biết các người đều có công phu, chỉ là nếu so với cao thủ thì vẫn còn kém một đoạn. Cao thủ sở dĩ trở thành cao thủ, đó và bởi vì bọn họ công phu tốt. Các người nên biết, không phải chiêu thức cao minh khó lường là có thể trở thành cao thủ. Nếu các người cảm thấy nền tảng của mình chưa đủ vững, tôi đề nghị các người đứng trung bình tấn, mỗi ngày đứng ba tiếng trở lên. Tôi đã bảo sau một tháng, các người sẽ cảm nhận được sự biến hóa của mình.”

Tần Vi Nhiên vừa dứt lời, bên dưới liền bắt đầu xôn xao.

“Huấn luyện viên, ba tiếng có phải là dài quá không?”

“Tôi có thể cho các người biết, từ khi tôi bảy tuổi, tôi đã bắt đầu đứng trung bình tấn mỗi ngày. Ba tiếng là tiêu chuẩn thấp nhất của tôi. Một đứa bé bảy tuổi còn có thể làm được, lẽ nào các người nghĩ mình không bằng tôi lúc bảy tuổi sao?”

Người vừa nói chuyện sừng sốt một chút, lập tức kiên định nói: “Huấn luyện viên bảy tuổi đã làm được, nam tử hán như tôi nhất định cũng làm được.”

“Rất tốt, có long tin mới có thể kiên trì. Phương án thứ hai, nếu các người cho rằng nền tảng của mình đã vững, vậy thì các dụng cụ huấn luyện ở đây, các người cứ luyện từng cái. Thời gian không cần nhiều, mỗi thứ luyện mười phút là được. Tôi đã tính thử, luyện hết các dụng cụ, phải bỏ ra ba mươi tiếng, các người có thể mỗi ngày luyện ba tiếng, không tới mười ngày, sẽ có hiệu quả rõ ràng.”

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn nhau. Đây tuyệt đối là cuộc huấn luyện ma quỷ. Mọi dụng cụ ở đây đều khó nắm bắt. Ba tiếng, có lẽ là có thể khiến bọn họ ngã quỵ.

Tần Vi Nhiên bấm đồng hồ báo giờ, bắt đầu tính giờ, sau một phút, Tần Vi Nhiên hét lớn: “Huấn luyện bắt đầu!”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều nghiêm chỉnh bắt đầu huấn luyện. Đại đa số đều chọn trung bình tấn, ngay cả mấy người Phi Hồ cũng chọn trung bình tấn, chỉ có hai mươi mấy người lựa chọn huấn luyện dụng cụ.

Minh Thủy đi tới bên cạnh Tần Vi Nhiên, không nói một lời liền lập tức đứng trung bình tấn, ý tứ hết sức rõ ràng. Trung úy Miêu ngăn người, đi tới một bên khác của Tần Vi Nhiên, cũng bắt đầu đứng. Nhất thời, trên sân huấn luyện có hơn trăm người đứng trung bình tấn.

Cho tới bây giờ, những người lựa chọn huấn luyện dụng cụ mới bắt đầu hối hận. Đừng nói là ba tiếng, ba mươi phút cũng đã đủ khiến bọn họ gục ngã. Trong đó, có hai người không tới một tiếng đã bắt đầu ngã xuống đất không nhúc nhích nổi. Mấy người còn lại thì nghỉ ngơi một lúc, liền đi qua bắt đầu đứng trung bình tấn.

Tần Vi Nhiên cười nhạt, dường như đã sớm biết được kết cục này.

Có thể nói, ba tiếng này chính là ba tiếng dài nhất trong cuộc đời của bọn họ, tất cả mọi người đều đổ đầy mồ hôi, thậm chí có mấy người cước bộ không vững, nhiều lần suýt ngã xuống đất, thế nhưng khi nghĩ tới lời nói của Tần Vi Nhiên, tất cả đều mạnh mẽ nhịn xuống.

Bọn họ không muốn ngay cả một cô bé bảy tuổi cũng không bằng. Ánh mắt của bọn họ đều tập trung vào Tần Vi Nhiên, không một ai hoài nghi lời cô nói là thật hay giả, bởi vì bọn họ nhìn thấy cô không nhúc nhích, thật giống như đang thoải mái ngồi trên ghế. Nếu như không phải luyện tập trường kỳ, căn bản không thể có sức chịu đựng lớn như vậy.

Cùng lúc đó, trong văn phòng cục trưởng, một người đàn ông trung niên gõ cửa đi vào, cười nói: “Lão Vương, anh có nghe nói tới chuyện ở sân huấn luyện chưa?”

Vương Thế Quân kinh ngạc nâng mắt: “Sao vậy, có vấn đề gì sao?”

“Chính là Thiếu tá Tần mà anh xem trọng đó, lại để cho tình anh trong Cục Quốc An luyện trung bình tấn. Anh xem có buồn cười không? Như thế nào thì bọn họ cũng là công phu đây mình, lại luyện trung bình tấn. Haizz... thật là...”

Vương Thế Quân ngẩn người, lập tức cười nói: “Lão Lâm, tôi thấy anh coi thường Thiếu tá Tần quá rồi đó. Cô ấy làm vậy, nhất định là có lý do.”

“Anh đánh giá cô ta cao quá rồi. Chỉ là một cô bé mà thôi, nếu không phải vì Tần Ngao Thiên, cô ta có thể ngồi lên vị trí này được không? Tôi thấy cô ta muốn bắt Cục Quốc An chúng ta làm trò cười mà thôi.” Thân phận của Tần Vi Nhiên trong Cục Quốc An là bí mật, ngoại trừ Vương Thế Quân ra, không ai biết lai lịch của Tần Vi Nhiên, đối với cô không có tín nhiệm thì cũng là bình thường.

Vương Thế Quân cười nhạt: “Không bằng chúng ta xem thử băng ghi hình ở sân huấn luyện. Sự thực là thế nào, sẽ rõ ràng cả thôi.”

Lão Lâm cũng hứng thú, gật đầu: “Được.”

Vương Thế Quân click chuột vào màn hình máy tính, lập tức hiện ra tình huống ở sân huấn luyện. Lão Lâm cũng tới gần, vừa nhìn thấy liền kinh ngạc không thôi.

Tình anh Cục Quốc An trong miệng ông, lại có hơn phân nửa không thể tiếp tục kiên trì, là Tần Vi Nhiên không được ông coi trọng kia, lại vững vững vàng vàng, dường như chuyện này đối với cô chỉ là chuyện thường như cơm bữa.

Vương Thế Quân nhìn Tần Vi Nhiên trong màn hình: “Lão Lâm à, chúng ta không thể thừa nhận mình già rồi. Thiên hạ này, là của đám người trẻ tuổi này.”

Trên mặt lão Lâm quần bách: “Không nghĩ tới lão hồ ly Tần Ngao Thiên kia lại có thể dạy dỗ ra một cô cháu gái xuất sắc như vậy. Tôi thật sự không thể tin được.”

“Việc gì cũng có ngoại lệ. Thiếu tá Tần và Tần gia, không nhất định là cá mè một lứa. Anh còn không biết rõ chuyện của Tần gia sao?”

Già Lam gật đầu: “Ừm, xem ra trường nữ Tần gia từ nhỏ đã mất mẹ này, vô cùng độc lập. Được rồi, tôi thu hồi lại thành kiến vừa rồi. Lão Vương, anh nói không sai, thiên hạ này là của đám người trẻ tuổi. Được rồi, tôi cũng phải trở về văn phòng đứng trung bình tấn, thử xem có thể kiên trì được bao lâu.”

“Ha ha... Anh cũng nên kiềm chế một chút, gần gần là được.”

“Tôi biết rồi, đi đây.” Lão Lâm chấp tay sau lưng, tiêu sái đi ra ngoài.

Vương Thế Quân cười nhẹ nhìn bóng lưng lão Lâm, lập tức đứng lên, bắt đầu đứng trung bình tấn.

E là Tần Vi cả đời cũng sẽ không biết, ngày đó, hiệu ứng burom bướm cô phát ra, ngay cả Vương Thế Quân cũng bị ảnh hưởng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Tham Niệm Của Em Kế

Sau giờ tan tầm, Tần Vi Nhiên đi thẳng ra ngoài, có rất nhiều người chống hông đi theo sau cô, thậm chí là có người đi khắp khênh. Khóe miệng Tần Vi Nhiên cười nhạt, hiệu quả này, cô rất hài lòng.

Rất nhiều người đối với Tần Vi Nhiên lộ ra vẻ sợ hãi. Bọn họ xem như là đã lãnh giáo sự biến thái của Tần Vi Nhiên, tương tự như ba tiếng vừa rồi, bọn họ nhìn như chó chết, mà người ta, vẫn là một nữ sĩ quan hiên ngang anh tuấn, căn bản là không có gì khác thường. Tổ chất thân thể như vậy, thực sự là quá mạnh mẽ. Nhìn Tần Vi Nhiên như vậy, trong lòng mọi người đều kiên định hơn, kiên trì hơn. Tần Vi Nhiên dung hành động chứng minh, cô đã đúng.

Đi tới cửa lớn, Độc Cô Thiên Diệp liền nhìn thấy chiếc xe quen thuộc. Tần Vi Nhiên đi tới ngồi vào xe, Phó Vân rất tự nhiên nghiêng người giúp cô buộc đai an toàn, hỏi: “Muốn đi đâu ăn cơm?” Phó Vân vừa nói, vừa khởi động xe lái đi.

“Không cần, anh trực tiếp đưa tôi về Tần gia là được. Hôm nay tôi còn có việc, cần thay đồ.”

“Tốt, nhưng anh thông báo với người nhà là hôm nay không về ăn cơm được, cho nên người nhà không chuẩn bị phần ăn cho anh.”

Tần Vi Nhiên kinh ngạc nhìn hần. Lời này ai mà tin? Đường đường là gia tộc đệ nhất kinh đô, lại chia phần ăn kĩ như vậy? Coi như thật là vậy, bây giờ hần về nhà, để nhà bếp chuẩn bị bữa ăn, còn không phải chỉ cần một câu nói hay sao?

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Không bằng anh và em cùng về, ở Tần gia ăn một bữa cơm.” Mặc dù lời nói của Phó Vân nghe như dò hỏi, nhưng giọng điệu của hần lại không có ý gì là hỏi han. Tới tai Tần Vi Nhiên, hần chẳng qua là thông báo một tiếng mà thôi. Mặc kệ là cô có đồng ý hay không, hần cũng phải đi.

“Anh biết rõ, người Tần gia trước giờ anh thường xuyên lui tới, phát hiện chỗ tốt của Tần Vi Nhiên, chạy vào vòng tay cô ta.”

Phó Vân ôm eo Tần Vi Nhiên, tới gần tai cô ám muội nói: “Yên tâm, anh chỉ tập trung vào vòng tay của em.”

Sắc mặt Tần Vi Nhiên tái nhợt, lạnh giọng nói: “Phó tiên sinh, lái xe xin nhìn phía trước.”

“Yên tâm, anh rất quý trọng sinh mệnh.”

Tần Vi Nhiên nghe được câu này thì ngẩn người, nhưng cũng không nói lời nào. Phó Vân nhanh chóng buông cô ra, chuyển tâm lái xe.

Khi đến Tần gia, bởi vì cùng đến với Tần Vi Nhiên cho nên không cần thông báo. Phó Vân đi đậu xe, Tần Vi Nhiên vào biệt thự trước.

Vừa đi vào, Tần Vi Nhiên liền cảm thấy bầu không khí rất đứng. Bình thường Trầm Linh thích giả bộ từ ái, hôm nay lại không tốn công, tuy trên mặt đang cười, nhưng sự căm hận trong đáy mắt vẫn bị nhìn ra được. Tần Vi Nhiên cười nhạo trong lòng. Sao vậy? Thật sự không thể giả bộ được nữa sao?

Tần Phi Nhiên vừa nhìn thấy Tần Vi Nhiên, liền đột nhiên đứng dậy, giận dữ nói: “Tần Vi Nhiên cô về sớm như vậy là để khoa khoang sao?”

Tần Vi Nhiên cau mày: “Tôi không biết cô nói gì.”

“Cô còn giả bộ làm gì? Ông ngoại cô đã sai người đem xe tới rồi. Tôi chỉ hiếu kỳ muốn chạy một chút, mấy người kia liền nói xe này ngoài trừ cô ra thì không ai được chạy. Cô kiêu ngạo cái gì? Ai hiếm lạ cái xe quà của cô chứ?”

Tần Vi Nhiên cười nhạt, dĩ nhiên là hiểu chuyện gì đang diễn ra. Chắc là chiếc Lamborghini lần trước ông ngoại nhắc đã được giao tới. Cô biết Tần Phi Nhiên luôn muốn có một chiếc xe thể thao, nhìn thấy Lamborghini đương nhiên là đổ kị vì không có được. Lần trước cô nói mình không thích xe thể thao, cô ta có lẽ chờ xe được giao tới sau đó chiếm làm của riêng. Chỉ tiếc là Lam Hà Sinh đã sớm dự tính, không cho cô ta cơ hội này.

“Tôi vẫn chưa biết ông ngoại sắp xếp cái gì, cô thích nghĩ sao thì cứ cho là vậy đi.”

Trầm Linh vừa nghe, cười nói: “Được rồi Phi Nhiên, chị con đã nói là không có ý đó rồi, lại còn biết con thích xe thể thao, mà chị con lại không thích. Nói vậy thì chị con cũng sẽ cho con chạy thôi, con kích động như vậy làm gì, y như trẻ con vậy.”

Lúc này tâm tình Tần Phi Nhiên mới tốt hơn một chút, hừ một tiếng: “Con mới không hiếm lạ gì cái xe quà đó, cho dù lái đi thì cũng mất hết mặt mũi.”

Trầm Linh cười nói với Tần Vi Nhiên: “Vi Nhiên à, em gái con ở nước ngoài không có ai quản giáo, tính khí mới trở nên như vậy. Con làm chị, thì nhường nó một chút. Dù sao chiếc xe kia cũng đã giao tới rồi, Phi Nhiên vẫn chưa có mua xe, bình thường ra ngoài luôn phải dùng xe trong nhà, nó cũng không thích, không bằng con để cho nó chạy chiếc xe đó trước, chờ nó mua xe thì trả lại cho con.”

Trả? Tần Vi Nhiên cười gằn. Tần Phi Nhiên từ nhỏ đã thích cướp đồ của cô, lúc đó cô ô hòa, là muốn nhường cô ta, nhưng cô ta lần nào cũng vậy, có lần nào trả lại đâu. Coi như là có trả thì cũng bị hỏng rồi mới vớt lại cho cô. Phỏng chừng là sau khi cô ta mua xe mới, liền làm hư chiếc xe kia, nói mình không cần thận, căn bản là không có bất kỳ hổ thẹn nào.

Tần Vi Nhiên nhìn Tần Ngạo Thiên và Tần Lăng Phi, từ đầu đến cuối vẫn không nói một câu, cũng không nói bất kỳ đạo lý nào, thật giống như cô không đưa xe cho Tần Phi Nhiên mới là có lỗi.

Tần Vi Nhiên cười nói: “Dì, con cũng định là làm vậy, đem cho Phi Nhiên chạy trước.” Nghe xong lời này, Tần Vi Nhiên vui vẻ ra mặt, nhưng rất nhanh liền cứng đờ, vì Tần Vi Nhiên lập tức nói: “Nhưng bây giờ thì không được. Dì cũng biết, hiện tại con làm việc trong Cục Quốc An, sẽ có lúc ra ngoài làm nhiệm vụ. Con cũng không thể chạy mãi một chiếc xe, như vậy rất dễ bị lộ thân phận. Cho nên con cũng đã tính rồi, khi làm nhiệm vụ con sẽ lái xe khác.”

Tần Phi Nhiên đang muốn tức giận, lại nghe một giọng nam ôn hòa vang lên: “Vi Nhiên, anh thấy trong bãi đậu xe có một chiếc xe mới, xem ra em không cần phải mượn xe của anh rồi.” Nói xong, gương mặt yêu nghiệt của Phó Vân xuất hiện trong phòng khách biệt thự.

Thực ra Phó Vân đã đứng ngoài cửa từ lâu, đứng lúc nghe thấy âm thanh hùng hổ dọa người của Tần Phi Nhiên, cho nên mới đứng bên ngoài một lúc, cơ bản cũng hiểu được nguyên do, lúc này mới bước vào.

“Ông Tần, không ngại hôm nay có thêm một bộ bát đĩa chứ?”

Tần Ngạo Thiên sững sốt một chút, lập tức cười nói: “Không ngại, tôi hoan nghênh còn không kịp. Vi Nhiên, Vân thiếu đã đến, sao con không nói sớm?”

“Xin lỗi, con không có cơ hội nói.”

Người nhà họ Tần sắc mặt cứng đờ, không nói nên lời.

Phó Vân đi tới bên cạnh Tần Vi Nhiên, rất tự nhiên ôm eo nàng: “Sáng nay Vi Nhiên không có lái xe, tôi đón cô ấy tan ca, đúng lúc cô ấy bảo tối nay có nhiệm vụ, muốn tôi đưa cô ấy về. Tôi vốn định đưa xe của tôi cho cô ấy lái, xem ra không cần nữa rồi.” Người nhà họ Tần còn chưa nói tiếp, Phó Vân biết rồi còn hỏi: “Sao vậy?”

Tần Vi Nhiên thần nhiên nói: “Không có gì, Phi Nhiên cũng muốn chiếc xe đó, em thấy là anh vẫn nên cho em mượn xe thì hơn.”

“Chiếc xe đó không phải là do ông ngoại em lần trước nói mua cho em hay sao?” Phó Vân cố ý nói ra, lập tức cười: “À, anh không có ý gì khác. Có thể sao không, em lái xe của anh đi, ngày mai anh mua cho em một chiếc mới.”

Tần Phi Nhiên da mặt có dày thì cũng thấy không tiện, hơn nữa cô ta không muốn Phó Vân có ấn tượng xấu với mình, lập tức cười ngọt: “Không sao, để cho chị hai tự lái chiếc xe đó đi. Em không biết chị còn có nhiệm vụ. Chị hai, chị không trách em chứ?”

Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Đương nhiên là không rồi.”

Tần Ngạo Thiên đứng lúc mở miệng: “Vi Nhiên làm việc cả ngày rồi, nhất định đã đói bụng, lại đây ăn cơm đi.”

Tần Vi Nhiên gật đầu. Có Phó Vân ở đây, Tần Ngạo Thiên cùng tráp đối với cô rất tốt. Tần Lăng Phi gấp cho cô một cọng rau, tuy rằng Tần Vi Nhiên cảm thấy buồn nôn nhưng vẫn phải nhịn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Thu Phục Đồng Đội

Tần Vi Nhiên thay bộ quần áo khác, sau đó xuống lầu chuẩn bị đi.

Trầm Linh hỏi: “Vi Nhiên, hôm nay có nhiệm vụ gì vậy, tối nay con có về nhà không?”

Tần Vi Nhiên cau mày, thần nhiên nói: “Không nhất định sẽ về.” Nói xong cô liền ra ngoài.

Phó Vân đương nhiên là lập tức đuổi theo.

Hai người đi tới bãi đậu xe, Phó Vân lười biếng nói: “Tần gia bọn em thật giỏi diễn trò. Vi Nhiên à, giả bộ đáng yêu một chút đi!”

Tần Vi Nhiên lạnh lùng: “Không biết.”

Phó Vân rất hứng thú nhìn cô: “Cái này cũng không biết, rốt cuộc là em biết làm gì?”

“Giết người.”

Phó Vân cười cợt: “Thực là đáng yêu chút nào.”

Tần Vi Nhiên không thèm phí lời với hắn, trực tiếp lái xe đi. Phó Vân cười cười, cũng không để ý, lái xe sát theo sau. Hai người không có chào hỏi, chạy tới ngã ba đường, một xe rẽ trái, một chiếc rẽ phải, dường như là hai người xa lạ.

Đây là khu dân cư xa hoa, mỗi người sống trong đây đều là phú nhị đại, cho nên xe thể thao của Tần Vi Nhiên xuất hiện ở đây cũng coi như là chuyện vô cùng bình thường, để bảo an xem chừng mình, bảo an liền cho cô vào.

Đây là một căn nhà trọ, dưới lầu là phòng khách và nhà bếp, trên lầu có bốn gian phòng, trang trí ấm áp, trên tường còn có treo mấy bức ảnh, nghiêm nhiên là ra vẻ một gia đình ấm áp. Đây là ý nghĩ đầu tiên của Tần Vi Nhiên sau khi mở cửa bước vào.

“Cô đến rồi.”

Tần Vi Nhiên ngẩng đầu, thấy Minh Thủy một thân quần áo thể thao màu đen dựa vào lan can. Cách ăn mặc như vậy giống như là đến nhà bạn làm khách. Tần Vi Nhiên theo bản năng nhìn quần áo của mình một chút, cũng may là còn mặc quần áo thể dục màu vàng nhạt, nếu không thì không thích

hộp.

Tần Vi Nhiên gạt đầu, đi lên cầu thang. Ngoại trừ Minh Thủy, Quý Thủ cùng Bạch Diệp cũng đã tới.

Bạch Diệp giơ tay nhìn đồng hồ, cau mày nói: “Tám giờ mười chín phút, Phi Hồ và Hồng Ưng sao còn chưa tới nữa?”

Vừa dứt lời, cửa được mở ra, Tần Vi Nhiên nhìn xuống, chính là hai người Phi Hồ và Hồng Ưng.

“Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Người đã đông đủ, hộp.”

Đây là một phòng họp nhỏ, sáu người lần lượt ngồi xuống. Tần Vi Nhiên ngồi ghế chủ vị, mở máy tính trước mặt ra, nói: “Nhiệm vụ lần này là Cuồng Lang.”

Hồng Ưng vừa nghe, kinh hô: “Oa, đội trưởng của chúng ta vừa tới mà đã nhận được nhiệm vụ khó như vậy. Cuồng Lang rất giao hoạt, các đồng nghiệp ở Cục Quốc An theo dõi hần năm năm còn chưa bắt được. Đội trưởng, áp lực của cô sẽ rất lớn.”

Tần Vi Nhiên đã sớm nghĩ đến tình cảnh này. Tuổi cô không lớn lắm, nhưng lại làm đội trưởng của bọn họ có người không phục là lẽ đương nhiên. Tần Vi Nhiên không thèm để ý, mở USB ra nói: “Manh mối tôi đã tìm ra, chỉ cần lập một kế hoạch hoàn mỹ là có thể hành động.”

Trong mắt năm người hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng khi thấy hình chiếu tư liệu trên vách tường, bọn họ cũng không có nghi vấn gì.

Tần Vi Nhiên chỉ vào bức ảnh Cuồng Lang trên tường: “Đây chính là Cuồng Lang, trong tài liệu của tôi có ghi rõ, then chốt muốn bắt được Cuồng Lang chính là người phụ nữ tên là Lý Văn Lệ. Lý Văn Lệ là tình nhân của Cuồng Lang, Cuồng Lang đã mua cho cô ta một biệt thự ở Tây Giao. Sở dĩ Cuồng Lang có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, là vì hần ta không có chỗ ở cố định, hành tung bất định. Nhưng trong tài liệu có ghi, mỗi tháng Cuồng Lang đều tới biệt thự này, chỉ là không biết lúc nào Cuồng Lang tới cũng như đi.”

Minh Thủy trầm tư một lát, nói: “Nếu như chúng ta vẫn canh giữ trong phạm vi gần biệt thự, Cuồng Lang có thể phát hiện ra chúng ta, chuyện này khá mạo hiểm.”

“Đúng vậy. Cho nên chúng ta phải có một cái cớ hợp lý.”

Hồng Ưng cười nhạt: “Cái cớ hợp lý. Cái gì gọi là cái cớ hợp lý?”

“Xưa nay Lý Văn Lệ không bước ra biệt thự nửa bước, nhưng cách một khoảng thời gian sẽ có người chueyen giao một ít thức ăn và đồ dùng hằng ngày.”

Phi Hồ gạt đầu: “Nếu đã nhu vậy, chúng ta có thể cải trang thành người giao đồ, sau đó dụ Lý Văn Lệ nói ra hành tung của Cuồng Lang.”

Hồng Ưng phì cười một tiếng, không nói gì.

Bạch Diệp quát lạnh: “Hồng Ưng, chú ý thân phận của anh.”

Lời Bạch Diệp vừa dứt, Hồng Ưng liền mạnh mẽ vỗ bàn một cái, làm bàn gãy nát. May mà Tần Vi Nhiên cùng Minh Thủy động tác nhanh nhẹn, cầm máy tính và hình chiếu lên, nếu không thì nhất định bị hư rồi.

Trên gương mặt tái nhợt của Quý Thủ hiện lên vẻ tức giận, mạnh mẽ tóm chặt cổ áo Hồng Ưng: “Tôi nhớ là đã cảnh cáo cậu, đừng đập loạn đồ trong nhà của tôi.”

“Sao hả? Cậu muốn đánh sao? Tới đây, đúng lúc tôi không có chỗ phát tiết. Vị trí này là của anh hai tôi. Tôi còn có thể tiếp nhận Cục trưởng, nhưng cô ta dựa vào cái gì? Anh hai tôi chính là bị cô ta giết chết.”

Tần Vi Nhiên cau mày, Phi Hồ nói: “Đội trưởng, xin cô tha lỗi cho Hồng Ưng. Anh hai Hồng Ưng cũng tham gia đợt huấn luyện ở trụ sở bí mật, nhưng không có trở về. Cho nên tâm tình anh ta có chút không ổn định, anh ta ngấm lại rất lâu.”

Tần Vi Nhiên hiểu rõ gạt đầu, cầm máy tính trong tay giao cho cô, lập tức tiến lên kéo hai người đang muốn đấu với nhau ra. Hai người đều là cao thủ, nhưng Tần Vi Nhiên chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, đã đẩy được hai người ra. Quý Thủ không khỏi kinh ngạc nhìn Tần Vi Nhiên, nhưng Hồng Ưng lại phần nộ nhìn cô.

“Tuy tôi có tham gia huấn luyện, nhưng tôi có thể nói cho anh biết, xưa nay tôi chưa từng giết qua một người nào.”

“Tôi đã điều tra, anh tôi đã đi tới nhiệm vụ cuối, kết quả cô là người chiến thắng, mà anh ấy thì đã chết. Nếu không phải cô giết thì là ai?”

Tần Vi Nhiên cau mày: “Anh của anh là ai?”

Hồng Ưng lấy một bức hình trong túi ra, tiến tới hai bước, đưa bức hình tới trước mặt Tần Vi Nhiên, hung tợn nói: “Cô nhìn cho kỹ đi, chính là khuôn mặt này, còn không muốn thừa nhận?”

Tần Vi Nhiên nhận ra người trong hình, tấm hình này là tấm hình chụp vào ngày cuối cùng trong đợt tập luyện. Cấp trên có nói cho họ biết, mỗi một

người trong số bọn họ đều có thể trở quân nhân, cho nên mới muốn chụp hình của họ. Nếu như ai chiến thắng, bức ảnh của người đó có thể được đặt trong danh sách quân nhân. Người trong hình, là số 99.

“Hắn không phải do tôi giết, cuối cùng vẫn có một người là số 88, là hắn đã giết số 99.”

“Cô nói sao mà không được, lại không có ai nhìn thấy.”

“Tôi đã giao đấu với số 88, cuối cùng tôi thắng. Nhưng trước đó, số 99 đã bị hắn giết. Nguyên nhân là vì số 99 liên hợp với ba người khác muốn giết số 88, chỉ tiếc là bọn họ thua trận, đổi cả tính mạng. Anh tin cũng được, không tin cũng được, không liên quan tới tôi. Nhưng nếu như anh vẫn giữ tâm tình này trong khi làm nhiệm vụ, tôi sẽ do dự giết chết anh.” Dứt lời, Tần Vi Nhiên đưa tay bóp lấy cổ Hồng Ưng, dùng sức, mạnh mẽ quật ngã Hồng Ưng xuống đất.

Hồng Ưng ngã xuống sàn nhà, bị đụng đến choáng váng.

“Đừng hoài nghi năng lực giết người của tôi. Giết anh, dễ như trở bàn tay.” Thanh âm Tần Vi Nhiên như hàn băng thảng chạp, mỗi một lời đều khắc sâu vào linh hồn mỗi người, bao gồm Hồng Ưng.

“Số 88 là ai?” Hồng Ưng tin tưởng Tần Vi Nhiên. Người tàn nhẫn như vậy là người xem thường sự dối trá. Nếu như cô muốn gây phiền toái, hoàn toàn có thể giết chết hắn trong chớp mắt, căn bản là không cần nói nhiều như vậy. Cho nên, hắn tin cô.

“Chúng tôi không ai biết ai, cho nên tôi khuyên anh đừng nên hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi, anh căn bản không phải là đối thủ của hắn.”

Tần Vi Nhiên buông hắn ra, đứng lên, vừa định xoay người, lại bị Hồng Ưng nắm mắt cá chân: “Dạy tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Làn Đầu Giao Chiến

Hồng Ưng chăm chú nhìn cô: “Tôi biết cô rất mạnh, tôi muốn báo thù cho anh hai.”

“Nếu trong lòng anh chỉ có báo thù, tôi sẽ nói với Cục trưởng, để anh rời khỏi Lục Tổ Quốc An. Tâm tình của anh như vậy, không thể nào làm nhiệm vụ mật được.”

Hồng Ưng lập tức đứng lên: “Tôi có thể, tôi sẽ không làm mọi người vương chân, tôi bảo đảm.”

Phi Hồ gật đầu: “Laoc đại, cô cho Hồng Ưng một cơ hội đi. Từ nhỏ đến lớn giấc mơ của hắn là có thể làm việc cho quốc gia, vì vậy hắn đã trả giá rất nhiều.”

Tần Vi Nhiên cau mày trầm tư, trong phòng họp nhất thời yên tĩnh đến một tiếng thích hợp cũng không có. Một lúc lâu sau, Tần Vi Nhiên mới mở miệng nói: “Muốn trở nên mạnh hơn, thì phải học cách làm trái tim lắng xuống. Tâm tình sẽ làm ảnh hưởng tới lực phán đoán của anh. Ở trên chiến trường, nếu như anh phán đoán sai, vậy anh sẽ phải đánh đổi cả mạng sống của mình.”

“Rõ, lão đại.”

Quý Thủ hừ một tiếng: “Mua cho tôi một cái bàn giống y như vậy.”

Hồng Ưng khôi phục vẻ cà lơ phất phơ, không đáng kể nói: “Không thành vấn đề.”

Minh Thủy nói: “Lão đại, nếu chúng ta hiện tại phải suy nghĩ xem, có cần phái người đi điều tra xem lúc nào người giao hàng sẽ tới biệt thự không?”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Tôi cần phải biết sở trường của mỗi người là gì?”

Bạch Diệp tiến lên: “Trong chúng tôi, thực lực mạnh nhất là Quý Thủ, nhưng bây giờ có cô và Minh Thủy gia nhập, hiển nhiên là thực lực của lão đại mạnh hơn Quý Thủ. Minh Thủy thực lực ra sao thì tôi không biết. Quý Thủ am hiểu nhất là đánh tay đôi. Phi Hồ bắn súng nhanh chuẩn, bình thường thì phụ trách công việc bắn tỉa. Tốc độ Hồng Ưng nhanh nhất, hơn nữa bất kể là công nghệ cao thế nào, ở trước mặt hắn không là gì cả. Mỗi lần hành động, hắn đi tiên phong. Tôi am hiểu điều tra nhất, cho nên có chuyện gì cần điều tra, giao cho tôi là hợp nhất.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Ừm, cô làm việc trầm ổn, tôi tin cô có thể hoàn thành nhiệm vụ. Minh Thủy, cậu am hiểu điều gì nhất?”

“Tôi nghĩ tôi có thể đánh ngang tay với cô.”

“À?” Tần Vi Nhiên hứng thú. Minh Thủy hào hoa phong nhã, tuổi tác xem ra là nhỏ hơn cô, thực lực lại tương đương với cô, có phải khẩu khí hơi lớn rồi

không?

Quý Thủ bình tĩnh nhắc nhở: “Không được đập hư đồ đạc nhà tôi.”

Minh Thủy cười nói: “Thử một chút cũng không sao.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Thì thử một chút.”

Dứt tiếng, hai người đồng thời xông tới đối phương. Hai mắt Tần Vi Nhiên híp lại, nhấc chân tạt nhãn, mục tiêu là cổ của hắn. Minh Thủy ngửa đầu ra sau, bàn tay nắm lấy mắt cá chân Tần Vi Nhiên. Tần Vi Nhiên cười lạnh một tiếng, cái chân còn lại giơ lên, ôm lấy cổ hắn, thân thể bay lên xoay chuyển một cái. Minh Thủy bị đau, bị đánh ngã xuống đất. Tần Vi Nhiên cũng ngã trên đất, nhưng lập tức đứng dậy.

Minh Thủy vươn mình, hai tay chống trên đất, cười nói: “Thật thoải mái.”

Tần Vi Nhiên quát lạnh: “Tiếp tục.”

“Tiếp đến cùng.” Minh Thủy nhảy lên, siết eo Tần Vi Nhiên. Tần Vi Nhiên lập tức giơ tay, muốn lấy khuỷu tay công kích tử huyệt trên lưng Minh Thủy, đây cơ hồ là động tác bản năng, đến khi phản ứng lại, lập tức ngừng tay, ngược lại nắm lấy gáy Minh Thủy. Đầu Minh Thủy linh hoạt uốn một cái, tránh thoát khỏi bàn tay của Tần Vi Nhiên.

Tay Minh Thủy dùng sức, thế phải quật Tần Vi Nhiên ngã xuống đất. Tần Vi Nhiên làm sao có thể để hắn đắc thủ, dùng sức giẫm chân một cái, làm cả người Minh Thủy văng ra. Hai người song song ngã xuống đất. Tần Vi Nhiên té lên người Minh Thủy, lập tức nhảy lên.

Minh Thủy cũng lập tức đứng dậy. Hai người đồng thời nhấc chân. Chân tinh tế của Tần Vi Nhiên cùng chân thon dài của Minh Thủy chạm vào nhau, hai người cũng không chút lay động, nhưng Phi Hồ lại không có lý do mà xót cái chân: “Hai người đánh đủ rồi.”

Hai người đồng thời thu chân, Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Sau này Minh Thủy và tôi phụ trách yểm trợ. Hồng Ưng phụ trách thu thập chứng cứ và đánh cấp cơ mật. Phi Hồ phụ trách đánh lén. Bạch Diệp phụ trách điều tra và bố trí đường đi. Quý Thủ, nhiệm vụ của anh nguy hiểm nhất, khi Hồng Ưng đánh cấp cơ mật, anh đi theo bảo vệ.”

Mọi người gật đầu: “Rõ.”

“Đương nhiên, đây không phải là cố định. Nếu tình huống khẩn cấp, chúng ta phải biết tùy cơ ứng biến. Điều này, tôi tin tưởng mọi người cũng có thể làm tốt.”

“Rõ, lão đại.”

Tần Vi Nhiên cứng mặt. Đầu tại Phi Hồ, gọi một tiếng lão đại làm mấy người kia cũng gọi theo, làm cho cô có cảm giác như họ không phải là Cục Quốc An mà là hắc đạo.

“Quý Thủ, anh ở lại đây sao?”

“Ừm, đây cũng là một thủ pháp che dấu. Nếu ở đây không có ai ở, sẽ khiến người khác hoài nghi.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Tôi đã nghĩ qua, chúng ta không thể cứ họp ở một chỗ, thời gian lâu dài nhất định sẽ lộ ra sơ hở. Còn có ai ở một mình như Quý Thủ không?”

Phi Hồ lập tức cười giơ tay, Hồng Ưng cũng học theo Phi Hồ mà giơ tay lên, trong miệng lại lầu bầu: “Tại sao mình phải giơ tay theo cô ta? Thật gây thơ.”

Bạch Diệp nói: “Tôi còn có một em gái.”

Minh Thủy vẫy vẫy tay: “Nhà của tôi có rất nhiều người.”

“Phi Hồ, Hồng Ưng, hai người về nhà thay ổ khóa, làm cho mỗi người một bộ, sau đó thay phiên nhau. Lần sau họp ở nhà Phi Hồ, sau đó là nhà Hồng Ưng, rõ chưa?”

“Rõ, lão đại.”

“Bạch Diệp, tra được tin tức gì thì báo ngay cho tôi.”

Bạch Diệp gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Tần Vi Nhiên nhìn đồng hồ: “Không còn sớm nữa, chờ tin tức của Bạch Diệp, liền lập tức hành động. Bây giờ tan họp.”

Phi Hồ liếc mắt đưa tình với Tần Vi Nhiên, khiêu khiêu đôi chân mặc quần dài bó sát gọi cảm, nói: “Lão đại, bây giờ là thời gian hoàng kim, có muốn tìm chỗ nào đó chơi một chút không?”

Hồng Ưng cười nhạo: “Nhìn bộ dạng cô khao khát khó chịu kia, muốn đàn ông tới điên rồi sao?”

“Tôi là đi chơi, có lần nào anh thấy tôi quyến rũ đàn ông chưa? Đều là đàn ông quyến rũ tôi đó, có được hay không?”

Tần Vi Nhiên nhún mày: “Mọi người đi đi, tôi không muốn đi.”

Phi Hồ lập tức tới gần khoác vai Tần Vi Nhiên: “Lão đại, cô đi đi mà. Lẽ nào nhà cô có gác công sao?”

Tần Vi Nhiên vừa nghe, không thể làm gì khác hơn là bực tức đi gặt đầu. Quên đi, dù sao thì người nhà họ Tần cũng không quan tâm cô trở về lúc nào.

Sáu người xuống lầu, đứng phải hàng xóm Quý Thủ, một thiếu phụ chào hỏi Quý Thủ: “Tiểu tử, lại tụ tập với đồng nghiệp à?” Nói xong lại cố ý nhìn Tần Vi Nhiên một chút.

Quý Thủ gặt đầu, lập tức bỏ qua thiếu phụ đó, rồi đi. Tất cả mọi người đều phục Tần Vi Nhiên sát đất. Quả thực, bọn họ không thể tiếp tục họp ở một nơi, sớm muộn gì cũng có sơ hở.

Mọi người xuống lầu, khi thấy chiếc Lamborghini của Tần Vi Nhiên, đều kinh ngạc một phen.

“Lão đại, cô là phú nhị đại nha!”

Tần Vi Nhiên tùy ý gặt đầu. Mọi người cũng không hỏi gì thêm. Hồng Ưng và Phi Hồ đến cùng nhau, hai người đi một xe. Quý Thủ không có lái xe, ngồi trên xe Bạch Diệp. Còn Minh Thủy, hai tay mở ra: “Tôi không lái xe.”

Tần Vi Nhiên gặt đầu: “Vậy cậu ngồi chung với tôi.”

Tần Vi Nhiên không biết họ muốn đi đâu, chạy theo sau. Xe chạy tới Đệ Hào, Tần Vi Nhiên khẽ cau mày. Không biết vì sao, mỗi lần đi tới đây, cô theo bản năng đều nhớ tới tờ chức Diêm Hòa, còn có thủ lĩnh thần bí mang mặt nạ vàng kim.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Mặt Nạ Vàng Kim

Tần Vi Nhiên lái xe theo bọn họ xuống bãi giữ xe ngầm, bất quá vì trước cửa Đệ Hào có bãi đậu xe lớn, nên ở đây cũng không có nhiều xe, giờ khắc này vô cùng yên tĩnh.

Sau khi xuống xe, Tần Vi Nhiên cau mày hỏi: “Các người có biết ở đây là do ai mở không?”

Phi Hồ lập tức gặt đầu: “Biết chứ, là địa bàn của Diêm Hòa mà. Diêm Hòa cũng là đối tượng được quan tâm đặc biệt của Cục Quốc An chúng ta, chỉ là vì thế lực của họ khổng lồ vô cùng, từ lúc bắt đầu, chúng ta đều không bắt được lão đại của bọn họ.”

Hồng Ưng cười nhạo: “Đâu chỉ không bắt được, ngay cả bộ mặt thật của hắn cũng không biết.”

“Sáu người vừa đi tới thang máy, Tần Vi Nhiên muốn bấm nút liền bị Phi Hồ ngăn lại: “Lão đại, thang máy này không thể mở, đi bên kia kia.” Nói xong, cô liền ấn nút thang máy bên cạnh.

Tần Vi Nhiên bất động thanh sắc nhìn cánh cửa thang máy. Không thể đi, nhưng cô rõ ràng cảm giác được thang máy này vẫn hoạt động bình thường.

“Lão đại, nhanh lên một chút.”

Nghe được tiếng Hồng Ưng gọi to, Tần Vi Nhiên thu hồi tâm tư, tiến vào thang máy. Ngay khi cửa thang máy sắp đóng lại, Tần Vi Nhiên đột nhiên cảm giác được thang máy bên kia đang đi xuống, rất có thể là có người đang xuống. Không chút suy nghĩ, Tần Vi Nhiên lập tức nhảy ra ngoài, xoay người lại nói với bọn họ: “Tôi làm rơi đồ, mọi người lên đó trước đi.” Nói xong, thang máy đúng lúc đóng lại.

Tần Vi Nhiên nấp bên một cây cột, quan sát thang máy, nghe thấy tiếng mở cửa. Tần Vi Nhiên nhếch môi, xuất hiện nhìn cửa thang máy, nhưng lại không nhìn thấy người nào, kinh ngạc vô cùng. Tần Vi Nhiên tìm kiếm chung quanh, đúng lúc thấy một bóng lưng mặc đồ màu đen đi qua khúc quanh.

Tần Vi Nhiên lập tức đuổi theo, giơ súng chỉ vào hắn, lạnh giọng quát: “Đứng lại !” Đồng thời, âm thanh lên cò súng vang lên, dưới lòng đất yên tĩnh lộ càng thêm chói tai.

Người đàn ông dừng bước,, hai tay ra dáng đầu hàng, đứng tại chỗ.

“Xoay người lại !” Tần Vi Nhiên giơ súng, âm thanh lạnh lẽo như hàn băng, đây là súng do Cục Quốc An cung cấp, bình thường Tần Vi Nhiên không

mang theo, nhưng đêm nay có nhiệm vụ, nhằm đề phòng chuyện có thể xảy ra, không nghĩ tới lại phát huy tác dụng đúng lúc.

Người đàn ông không nhúc nhích, mà nhẹ nhàng cười hai tiếng, tựa hồ đang cười nhạo Tần Vi Nhiên.

Tần Vi Nhiên nguy hiểm nheo hai mắt: “Tôi đếm ba tiếng, nếu anh không xoay lại, tôi sẽ nổ súng.”

“Người đẹp, giết người là phạm pháp.” Người đàn ông rất cuộc cũng mở miệng nói chuyện, giọng nói của hắn có chút trầm thấp, nhưng ngữ điệu lười biếng lại khiến cho âm thanh này trở nên vô cùng gọi cảm, phảng phất có thể khiến người ta bị giật điện.

“Giết người tốt là phạm pháp, nhưng giết phần tử hắc đạo là trừ bạo an dân.” Dứt lời, Tần Vi Nhiên quát lạnh: “Một.” Thấy người đàn ông không nhúc nhích, Tần Vi Nhiên tiếp tục mở miệng: “Hai.”

Ngay lúc Tần Vi Nhiên đếm tiếng thứ ba, người đàn ông di chuyển, tốc độ nhanh đến kinh người, chỉ trong nháy mắt liền bắt lấy súng của Tần Vi Nhiên, một cái tay khác nhẹ nhàng đánh một đôm. Tần Vi Nhiên bị đau, đánh rơi súng.

Tần Vi Nhiên vốn có năng lực tránh thoát công kích của hắn, nhưng cô phản ứng chậm một nhịp, nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì cô nhìn thấy trên mặt người đàn ông này mang mặc nạ màu vàng kim.

Ánh sáng vàng óng, lộ ra hai mắt tà mị cùng môi mỏng khê nhếch. Trong nháy mắt Tần Vi Nhiên sững sờ, hắn đánh rơi súng, thuận thế bắt lấy cổ Tần Vi Nhiên.

“Người đẹp, có không ít người dám giờ súng chỉ vào tôi, nhưng bây giờ bọn chúng đã chết hết rồi. Cho nên, muốn chết như thế nào?”

Tần Vi Nhiên cười nhạo: “Có lẽ anh đắc ý quá mức rồi, Diêm Vương.”

“À, thì ra em biết danh hiệu của tôi. Em rất giỏi, ít ra em là cảnh sát đầu tiên có thể tiếp cận tôi gần như vậy.”

“Hừ, xem ra hôm nay anh phải thất vọng rồi. Tôi không chỉ có thể tiếp cận anh, mà còn muốn tự tay bắt được anh.” Dứt lời, bàn tay Tần Vi Nhiên duỗi thẳng, mạnh mẽ đánh vào nách hắn. Cánh tay hắn tê rần, bị Tần Vi Nhiên ung dung trách thoát.

Hai người lùi lại hai bước, hắn nở nụ cười: “Xem ra hôm nay tôi không uống công tôi đây. Người đẹp, em tuyệt đối đừng làm tôi thất vọng.”

Tần Vi Nhiên nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, nháy mắt liền vọt tới. Khóe miệng người đàn ông mỉm cười. Ngay lúc nắm đấm Tần Vi Nhiên tới gần mặt hắn, hắn giơ tay lên, bắt lấy nắm đấm của cô trong tay, gạt đầu một cái: “Không tệ, khí lực rất lớn.”

Tần Vi Nhiên cười gằn, tựa hồ đối với tình cảnh này đã có dự liệu, chỉ thấy hai chân cô giơ lên, mạnh mẽ đá vào cổ hắn. Hắn lùi lại hai bước, nhắc tay sờ xoang cái cổ bị đánh trúng: “Người đẹp, thân thủ của em không giống như cảnh sát, lại giống như sát thủ muốn liều mạng, ra tay thật độc ác.”

“Đối phó với phần tử hắc đạo như anh, tôi không cần súng ống gì cả, bó tay chịu trời đi.”

“Vậy tôi sẽ xem thử bản lĩnh của em.” Thanh âm người đàn ông đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Tần Vi Nhiên cả kinh, chỉ thấy hắn quỷ dị tiến lên, nắm đấm xuất hiện ngay huyệt Thái dương của cô. Chiêu này, là sát chiêu.

Tần Vi Nhiên nhanh chóng ngã đầu ra sau, hai tay chống đất, hai chân mượn lực giẫm một cái, nhưng không những không đánh trúng hắn, mà còn bị hắn bắt lấy hai chân, dùng sức vung một cái, khiến cô đập vào cột. Tần Vi Nhiên đập lưng vào cột, rên lên một tiếng, rơi xuống đất, thân thể thống khổ vằn vẹo.

Người đàn ông đi tới bên cạnh cô, ngồi xổm xuống nâng cầm cô lên, đồng thời một khẩu súng bạc chống đỡ trán cô. Tần Vi Nhiên phun ra một ngụm máu, nhìn chăm chăm vào người đàn ông, dường như muốn xuyên qua lớp mặt nạ để nhìn rõ gương mặt thật của hắn.

“Người đẹp, em là người đầu tiên đánh trúng người tôi. Bây giờ tôi cho em hai con đường, một là đường chết, vậy thì em cứ tiếp tục trừng tôi, sau đó tôi sẽ nổ súng giết chết em. Còn lại là, làm người phụ nữ của tôi, tôi sẽ tha cho em con đường sống.”

Tần Vi Nhiên vừa nghe, nhếch miệng cười trào phúng: “Muốn giết tôi, anh nổ súng thử xem.”

Người đàn ông cau mày, phút chốc phần nộ cảm súng đặt vào trán cô: “Em nghĩ là tôi không dám?”

“Vậy anh nổ súng đi.” Tần Vi Nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, nhắc tay, một khẩu súng màu đen đồng thời đặt vào huyệt Thái dương của hắn.

Người đàn ông nhắm mắt lại, đó là khẩu súng hắn đánh rơi, nếu anh nhớ không lầm, khẩu súng này cách bọn họ ít nhất là hai mét, cô sao có thể... Chẳng lẽ... cô là...

Tần Vi Nhiên cười gằn: “Sao? Giờ thì không dám? Không bằng chúng ta thử xem, ai nhanh tay hơn.”

Người đàn ông dừng một giây, phút chốc thu lại khẩu súng, đứng lên nói: “Em không giết được tôi.” Sau đó ánh sáng đỏ chợt lóe, khẩu súng trong tay Tần Vi Nhiên nháy mắt chia làm đôi, trở thành sắt vụn.

Tần Vi Nhiên nhìn thấy rõ ràng, nhất thời không thể tin tưởng nhìn hấn. Hấn cư nhiên có dị năng? Vừa rồi là... lười đao? Lười đao màu đỏ, đây là dị năng gì? Coi như là ở mặt thể, từ trước tới nay cô cũng chưa từng gặp qua.

Người đàn ông kéo quần áo Tần Vi Nhiên, giam trụ cô, thân thể dán chặt vào cô: “Người đẹp, em và tôi là đồng loại. Làm người phụ nữ của tôi, thế nào?”

“Anh đừng hòng.”

“Em nên quý trọng sinh mệnh của mình. Tôi vô cùng quý trọng sinh mạng, cho nên, hiện tại em là tù nhân, em cho rằng em có quyền từ chối sao?”

Tần Vi Nhiên vì câu nói này mà sững sốt, trên môi mềm nhũn. Hấn lại dám hôn cô?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 38: Nụ Hôn Của Diêm Vương

Tần Vi Nhiên lập tức gãy giữa, nhưng tay hấn thủ sẵn phía sau, sao cô có thể tránh thoát. Nụ hôn của hấn rất mạnh. Cô gất gao cắn chặt hàm răng. Hấn sững sốt một giây, hôn càng mạnh. Thậm chí cô có thể cảm giác được môi của cô đang bị hấn cắn phá, mị vị rỉ máu lan tràn giữ môi, khiến cô run rẩy một trận.

Mặt nạ lạnh lẽo kẻ sát mặt cô, làm cho cô khôi phục thần trí. Tần Vi Nhiên biết giờ phút này cô không thể loạn, cho nên nhắm mắt, tập trung tinh thần. Đột nhiên, phút chốc cô mở mắt ra, ánh mắt lạnh băng như lợi kiếm đâm vào hấn. Hấn dường như cảm nhận được điều gì đó, lập tức đẩy cô ra, quay đầu đi, tựa hồ đang tránh né thứ gì đó.

Tần Vi Nhiên ngạc nhiên. Hấn có thể tránh thoát trói buộc của dị năng? Xem ra chiều này vô dụng với hấn rồi. Tần Vi Nhiên cẩn thận nhìn hấn chăm chăm, bàn tay đặt phía sau, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tấn công.

Thật ra hấn chỉ biết là có nguy hiểm, cho nên mới nhanh chóng tránh đi, ma xui quỷ khiến, tránh thoát công kích của cô. Chỉ có điều trong nháy mắt kia, quả thực là có dấu hiệu nguy hiểm. Hấn cũng cẩn thận nhìn cô, nhất thời không tiến lên.

Hai người cứ đứng đối diện với nhau, ai cũng không động thủ, cũng không có ý mở miệng đàm phán. Một lúc lâu sau, hấn mới lên tiếng: “Người đẹp, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ qua, em hình như không còn đường lựa chọn.”

“Hừ, tôi không để ý.”

“À? Thật là hào phóng. Vậy không này vì sao lại chống cự? Nếu tôi đoán không lầm thì... đó là nụ hôn đầu của em.”

“Vừa rồi tôi chỉ cảm thấy như bị cầm thú cắn một cái, như vậy cũng gọi là hôn sao?”

“Thì ra khẩu vị của em lại nặng như vậy, cư nhiên thích cầm thú. Cô gái, xoa xoa môi em một chút đi. Xem ra vừa rồi tôi khá thô lỗ, làm em bị thương. Nhưng chuyện này cũng không thể trách tôi. Nếu bảo bối em hé miệng thì đã không bị thương rồi.”

Tần Vi Nhiên không nhúc nhích, cô lại tìm cơ hội, tìm cơ hội cho hấn một đòn trí mạng.

“Vi Nhiên, cô ở đâu rồi?”

Cả hai đều sững sờ. Tần Vi Nhiên biết, đó là âm thanh của Minh Thủy. Người đàn ông nhìn Tần Vi Nhiên mím môi, nở nụ cười: “Vi Nhiên? Tôi sẽ nhớ kỹ cái tên này.”

Tần Vi Nhiên ngơ vờ nhìn hấn. Lúc này, hấn nhận cơ hội lên xe, khởi động lái đi.

Tần Vi Nhiên cố gắng lực khiến xe ngừng lại, nhưng cô không có làm vậy, mà là cau mày nhìn chiếc xe rời đi, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Minh Thủy nghe được âm thanh, lập tức chạy tới, nhìn thấy khẩu súng của Tần Vi Nhiên bị chia làm đôi, lại nhìn thấy vết máu trên khóe miệng cô, lập tức tiến tới đỡ: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Vi Nhiên nhẹ nhàng tránh thoát tay hấn, thân nhiên nói: “Không có gì, đụng phải rào chắn của Diêm Hỏa.”

Minh Thủy cau mày: “Vậy vết thương này là sao? Tại sao lại như vậy?”

“Hắn rất mạnh, đây là dùng dao mà tạo thành.” Tần Vi Nhiên không nói thật với Minh Thủy, không phải cô có ý định gạt hắn, mà là loại năng lực này không thể nói rõ ở hiện đại. Coi như là cô nói ra, Minh Thủy cũng nhất định không tin. Cô cũng không muốn tốn nhiều miệng lưỡi để giải thích với hắn.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện.” Minh Thủy cũng không tiếp tục hỏi thăm mà quan tâm Tần Vi Nhiên.

“Vết thương nhỏ thôi, không cần phiền phức như vậy, tôi về nhà nghỉ là được rồi.”

“Vậy tôi đưa cô về.”

“Không cần, cậu dọn dẹp ở đây một chút, sau đó thì đi chơi với bọn họ đi. Còn nữa, tạm thời đừng nói cho họ biết chuyện này, nói là tôi có việc phải về trước, để bọn họ chơi cho vui, có gì ngày mai nói tiếp.”

Minh Thủy nhú nhú mày, cuối cùng vẫn gật đầu một cái: “Được, vậy cô cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Tần Vi Nhiên gật đầu, lập tức đi tới chỗ xe đậu.

Minh Thủy nhìn khẩu súng chia làm đôi, lại nhìn vết máu trên đất. Sau khi Tần Vi Nhiên rời đi, hắn khẽ nhú mày.

- - - oOo - - -

Tần Vi Nhiên trở về Tần gia, người nhà họ Tần đều đã đi ngủ. Khi cô lên lầu, đúng lúc thấy Tần Phi Nhiên bước ra khỏi phòng, nhú mày. Tần Vi Nhiên mở cửa phòng muốn đi vào, lại bị Tần Phi Nhiên gọi lại.

“Chị, muộn như vậy mới trở về, miệng cô bị sao vậy?”

Tần Vi Nhiên nhàn nhạt mở miệng: “Bị thương lúc làm nhiệm vụ.”

Tần Phi Nhiên cười nhạo: “Tần Vi Nhiên, cô tưởng tôi là con nít ba tuổi sao? Đây rõ ràng là bị đàn ông cắn. Hừ, tôi nghĩ là tối nay cô không có đi chúng với Vân thiếu phải không? Không biết là nếu Vân thiếu nhìn thấy cái miệng của cô chur vậy thì sẽ có cảm tưởng gì đây.”

“Cô cũng đừng có phí tâm.” Tần Vi Nhiên vào phòng, đóng cửa lại. Trước khi đóng hẳn, cô vẫn rõ ràng nghe được Tần Phi Nhiên cằn răng mắng một tiếng ‘tiện nhân’.

Tần Vi Nhiên tựa vào ván cửa, khoe miệng nhếch lên, cười nhạo. Tiện nhân? Nếu cô là tiện nhân, vậy người nhà họ Tần là cái gì? Bọn họ sợ là người cũng không bằng.

Đi vào phòng tắm, Tần Vi Nhiên đứng trước gương, xoa xoa môi mình, lông mày nhăn lại. Vết thương nằm trên môi, vừa nhìn đã hiểu ngay, phỏng chừng ngày mai sẽ càng rõ ràng hơn. Tần Vi Nhiên đột nhiên nghĩ đến Phó Vân. Nếu như hắn nhìn thấy thì sẽ phản ứng ra sao? Vừa rồi, tuy Minh Thủy không nói gì nhưng hiển nhiên là vô cùng rõ ràng đã có chuyện gì xảy ra. Người thông minh như Phó Vân, cô sao có thể giấu được.

Tần Vi Nhiên đột nhiên cười cợt chính mình. Cô đang nghĩ gì vậy chứ? Cô và Phó Vân chỉ là đồng kịch, chuyện này cũng không có liên quan gì tới hắn, hắn cũng sẽ không chú ý.

Tắm xong, Tần Vi Nhiên nằm trên giường, không khỏi nhớ tới một màn của nhiều năm trước.

“Kiều Lâm? Tôi sẽ nhớ kỹ cái tên này.” Ngừ khí tượng tự. Giữa hai người này, rốt cuộc là có liên quan như thế nào?

Tần Vi Nhiên lắc đầu, tự nhủ: “Không thể. Hắn không thể có thân phận như vậy. Sao hắn có thể đi tới con đường hắc đạo này.” Lập tức, Tần Vi Nhiên nhú chặt chân mày.

Còn có một khả năng, nếu như hắn nói, hắn vốn sinh ra trong gia đình hắc đạo, như vậy thì tất cả mọi chuyện cũng không quá khó để giải thích.

Nếu hắn đúng là một tiểu thiếu gia không buồn không lo, vậy thì sao lại mạo hiểm đi tới nói nguy hiểm như vậy? Nếu hắn đúng là một tiểu thiếu gia, vì sao lại lợi hại như vậy, còn nhỏ tuổi mà đã có sức lực cường đại cùng với đầu óc chiến lược như vậy? Hơn nữa, lúc đó làm sao hắn có thể giết chết hai con mãng xà?

Tần Vi Nhiên nhớ tới lưỡi dao mà đó chói mắt ngày đó. Không sai, trừ phi hắn có năng lực như vậy, nếu không hắn không thể nào giết chết hai con mãng xà dễ dàng như vậy.

Đêm nay, Tần Vi Nhiên suy nghĩ rất nhiều, mãi đến rạng sáng, cô mới chậm rãi ngủ say. Sáng sớm xuống lầu, người Tần gia cũng có mặt trên bàn ăn chờ cô, cô cũng không nói gì, trực tiếp ngồi vào bàn.

Tần Ngạo Thiên phất chốc cả giận: “Mày còn mặt mũi ăn cơm? Ta vốn nghĩ mày cùng Vân thiếu đang rất tốt đẹp, nhưng mày nhìn lại mày xem, không biết quý trọng bản thân, quả thực là làm mất hết mặt mũi Tần gia.”

Tần Vi Nhiên cười cợt: “Ông nội, con đã lớn, có một số việc con tự có chừng mực.”

“Mây... Mây rớt cuộc là có biết hậu quả chọc giận Vân thiếu là gì hay không? Chỉ cần hấn nói một tiếng là có thể khiến Tần gia mãi mãi không ngóc đầu lên được.”

“Chuyện này sẽ không xảy ra.” Tần Vi Nhiên bỏ sung trong lòng: ‘Ít ra thì không phải bây giờ.’

Tần Phi Nhiên cười gằn: “Hừ, chị hai, có phải chị cảm thấy hài lòng quá rồi không? Chị cho là Vân thiếu nhìn thấy bộ dạng này của chị thì vẫn còn yêu chiều chị như trước kia sao?”

Tần Vi Nhiên đứng dậy: “Ông nội, con đi làm đây, mọi người từ từ dùng.” Nói xong, Tần Vi Nhiên xoay người bước đi, cũng mặc kệ người nhà họ Tần nổi giận ra sao.

Tần Vi Nhiên cười gằn, nói là nổi giận, không bằng nói là cười trên sự đau khổ của người khác thì đúng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 39: Có Phải Là Bạo Hành Gia Đình Không?

Tần Vi Nhiên vừa đến Cục Quốc An liền đi tới văn phòng của Vương Thế Quân.

Wương Thế Quân đang phê duyệt văn kiện, nhìn thấy Tần Vi Nhiên, cau mày nói: “Vi Nhiên, miệng cô bị sao vậy?”

Tần Vi Nhiên không trả lời, trực tiếp nói: “Cục trưởng, tôi muốn kiểm tra toàn bộ tư liệu của Diêm hòa.”

“Tổ chức Diêm Hòa? Đây là văn kiện cơ mật cao, tôi cần biết lý do.”

“Ngày hôm qua tôi từng giao đấu với lão đại của Diêm Hòa.”

“À?” Vương Thế Quân đắm chiêu nhìn Tần Vi Nhiên, lập tức cười nói: “Vi Nhiên, xem ra lão đại của tổ chức Diêm Hòa rất có hứng thú với cô. Hay là... cô có thể cân nhắc dùng mỹ nhân kế đi.”

Tần Vi Nhiên cau mày: “Cục trưởng, ngài đang nói đùa sao?”

“Hừm, không thể sao? Vi Nhiên, cô nên cười nhiều lên một chút. Con gái mà, đừng luôn lạnh mặt như vậy, cẩn thận không tìm được bạn trai đó.”

“Tôi có rồi.”

Wương Thế Quân sừng sốt một chút, lập tức nhìn về phía bụng của Tần Vi Nhiên: “Có?”

“Tôi nói là bạn trai.”

“À, dọa chết tôi rồi. Tôi không nghĩ là nhanh như vậy mà đã nghe tin cô muốn xin nghỉ thai sản.”

“Cục trưởng, liên quan tới tư liệu của Diêm Hòa.” Tần Vi Nhiên không thể không nhắc ông đang lạc đề.

Wương Thế Quân cười nói: “Có nhớ thể hành nghề tôi đưa cho cô không?”

Tần Vi Nhiên lấy thể hành nghề trong túi ra: “Tôi vẫn mang theo.”

“Ừm, cô cầm nó tới sở tư liệu. Sở tư liệu do Quý Thủ phụ trách, cô muốn xem tư liệu gì, để cậu ta tìm là được.”

“Rõ, cảm ơn Cục trưởng.”

“Đi đi.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, lập tức đi tới sở tư liệu. Khó trách Quý Thủ bận rộn như vậy, không có thời gian tới huấn luyện. Sở tư liệu là nơi quan trọng nhất trong Cục Quốc An, bình thường thì không thể rời khỏi dễ dàng.

Quý Thủ nhìn thấy Tần Vi Nhiên cũng không kinh ngạc, nói: “Tôi đã sớm đoán ra hôm nay cô sẽ tới đây.”

“Làm sao anh biết?”

“Hôm qua cô nói làm rơi đồ, sau đó thì không quay lại. Cô là một người tâm tư cẩn mật, sao có thể làm rơi đồ. Cho nên tôi nghĩ, cô nhất định là nhìn thấy cái gì đó. Hơn nữa, hôm qua cô hỏi chuyện của Diêm Hỏa, cho nên tôi đoán, hôm nay cô nhất định sẽ tới hỏi tư liệu của Diêm Hỏa. Tôi đã giúp cô chuẩn bị đầy đủ. Đây là tư liệu, cô lấy về xem đi, sau khi xem nhớ lập tức thiêu hủy.”

Tần Vi Nhiên nhận tập hồ sơ trong tay Quý Thủ, hơi kinh ngạc nhìn hắn. Quý Thủ là người ít nói, cho nên cô không nghĩ tới đầu óc hắn lại rõ ràng như vậy, một điểm cũng không phân tích sai. Xem ra thành viên của Lục Tổ Quốc An không thể khinh thường.

“Cảm ơn.”

Quý Thủ cũng không biểu tình gì dư thừa, gật đầu xem như đáp lại. Tần Vi Nhiên cũng không để ý, cầm tập hồ sơ rời khỏi sở tư liệu, sau đó đến phòng làm việc của mình.

Trong tài liệu không có ảnh của người đàn ông đó. Cùn đứng, hắn quanh năm đều mang mặt nạ, coi như là có chụp được thì cũng không có tác dụng gì. Tiếp tục nhìn xuống, chính là tư liệu cơ bản của tổ chức Diêm Hỏa.

Tổ chức Diêm Hỏa chính thức thành lập vào mười hai năm trước, nhưng lịch sử của nó lại làm cho người ta mở to mắt tắc lưỡi. Dựa theo tài liệu, lúc mới bắt đầu, Diêm Hỏa chỉ có năm người. Năm người bọn họ xông vào bang phái hơn hai trăm người, trong một đêm, chém chém giết giết, nói chung, bọn họ đều đánh rất đẹp.

Sau khi chiếm lĩnh một bang phái, bọn họ cũng không nóng lòng cầu thành công, mà là chiêu một nhân thủ, huấn luyện ra một nhóm tinh anh. Hai tháng sau, Tổ huyết hồn đột nhiên xuất hiện. Tổ chức Diêm Hỏa lại giống như một khối bọt biển, liều mạng hấp thu nước, làm cho khối bọt vốn nhỏ bé trở nên to lớn vô cùng.

Quả thực, có thể dung cái nhảy mắt để hình dung, tổ chức Diêm Hỏa chỉ trong ba tháng vөн vөн liền thống nhất ba tỉnh thành, đây là một nhiệm vụ căn bản không thể hoàn thành.

Tần Vi Nhiên cau mày. Cô tự hỏi, nếu như tự mình cô huấn luyện, thì cũng không thể trong hai tháng mà huấn luyện ra một nhóm người như vậy. Cho nên cô hoài nghi, nam người bắt đầu của tổ chức Diêm Hỏa chỉ là danh nghĩa. Bọn vì muốn có lý do chính đáng để Tổ huyết hồn xuất hiện. Nói cách khác, Tổ huyết hồn là đội ngũ đã tồn tại từ trước mà không phải do huấn luyện ra.

Nếu nói như vậy, thì tâm tư Diêm Hỏa rất sâu. Để người ta không kịp đánh giá, trong thời gian ba năm ngắn ngủi, Diêm Hỏa đã trải rộng thế lực của mình ra toàn quốc, hơn nữa càng không ngừng mở rộng củng cố. Đây là một thần thoại trong giới hắc đạo, căn bản không ai dám phạm. Cho nên Diêm Hỏa không bị ngăn cản, cũng nắm giữ toàn bộ thế giới ngầm.

Mấy năm gần đây, Diêm Hỏa trải rộng thế lực ra khắp thế giới. Không ai biết Diêm Hỏa lớn cỡ nào, có thể là ngay cả lão đại của Diêm Hỏa cũng không biết.

Nguồn kinh tế chủ yếu của tổ chức Diêm Hỏa là súng đạn. Có thể nói, Diêm Hỏa là tập đoàn buôn lậu vũ khí lớn nhất toàn cầu. Đương nhiên, ma túy cũng không phải là ít, nhưng điều khiến Tần Vi Nhiên khiếp sợ chính là, tổ chức Diêm Hỏa xưa nay chưa từng buôn lậu ma túy tại Hoa Hạ. Ma túy của Diêm Hỏa chỉ bán ở nước ngoài. Tần Vi Nhiên cười nhạo, làm phần tử hắc đạo mà còn biểu hiện yêu nước sao? Hắn sợ người ta không biết hắn là người Hoa Hạ sao?”

Tư liệu cũng không có nhiều, ngoại trừ việc làm ăn của Diêm Hỏa ở ngoài, không hề có đầu mối nào hữu dụng, tỷ như trong này ngoài việc ghi chép lão đại của Diêm Hỏa được xưng là Diêm Vương, tâm ngoan thủ lạt, giết người như ngóe, thì cũng không có tư liệu gì khác, cũng không có ghi chép thành viên của Diêm Hỏa. Xem ra Diêm Hỏa này đúng là một tổ chức làm cho người ta nhức đầu.

Tần Vi Nhiên nghĩ tới việc tối qua hai người giao đấu, người đàn ông này thật không đơn giản, không chỉ trong người có dị năng, hơn nữa lại có thể tránh thoát trời buộс của dị năng. Đây là lần đầu tiên cô sinh ra bị thất thủ, xem ra cô phải lập một kế hoạch tác chiến hoàn mỹ, để trách khỏi sau này gặp phải hắn mà cô phải bỏ tay toàn tập.

Xem xong tư liệu, Tần Vi Nhiên không quên lời Quý Thủ, lập tức thiêu hủy sạch sẽ, lúc này mới ra khỏi văn phòng, đi tới sân huấn luyện.

Không bao lâu sau, Tần Vi Nhiên nhíu mày, vid cô phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn cô rất kỳ quái. Tần Vi Nhiên cũng đoán được một hai, tự tìm chỗ ngồi xuống, khí định thần nhàn.

Minh Thủy ngồi cách Tần Vi Nhiên không xa, khâm phục sự hờ hững của Tần Vi Nhiên không thôi, khé môi nở nụ cười, cũng không nhìn cô nữa.

Trung úy Miêu do dự thật lâu mới không nhịn được đi tới bên cạnh Tần Vi Nhiên, thân thiết nói: “Thiếu tá Tần, bạn tái của cô có phải bạo hành cô không? Nếu có thì cô nói ra đi, tôi nhất định sẽ toàn lực giúp cô.”

Tần Vi Nhiên mỉm cười, vô cùng khâm phục trí tưởng tượng của Trung úy Miêu, nói: “Cảm ơn, nhưng tôi rất ổn, không có gì cả.”

Trung úy Miêu hiển nhiên là không tin: “Thiếu tá Tần, cô không cần khách khí, tôi tuyệt đối có năng lực giúp cô, cô yên tâm.”

Tần Vi Nhiên nhìn Trung úy Miêu một chút. Một Trung úy mà có thể nói ra những lời này, cô đại khái đoán được gia tộc của Trung úy Miêu không đơn giản. Nhưng cô vẫn không muốn giao lưu nhiều hơn với hắn, nhân nhậт mở miệng: “Cảm ơn anh quan tâm, nhưng thật sự là anh lo xa rồi. Coi như là anh ấy bạo lực thì cũng phải xem có đánh thắng được tôi không đã. Hơn nữa, anh ấy đối với tôi rất tốt, anh không cần lo lắng.”

Trung úy Miêu trẻ mỗi một cái, cuối cùng cũng không nói gì, xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Người Đó Tỉnh Lại Rồi

Tan tầm, Tần Vi Nhiên nhận được điện thoại của Vương Lực: “Quân Vương, người kia tỉnh rồi.”

Tần Vi Nhiên nhàn nhạt ừm một tiếng: “Tôi lập tức tới ngay.”

“Vâng. Còn nữa, nhiệm vụ cô giao cho chúng tôi đã hoàn thành.”

Tần Vi Nhiên thỏa mãn cười: “Rất tốt, sáng mai tôi sẽ tới tiến hành đợt huấn luyện thứ hai. Trước hết cho bọn họ nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai sẽ cực khổ hơn.”

“Vâng, tôi đã biết.”

Tần Vi Nhiên vừa tắt điện thoại, Phó Vân đã gọi tới: “Có việc gì?”

“Chúng ta cùng nhau ăn tối.”

“Hôm nay tôi bận.”

“Vừa rồi ai gọi cho em?”

Tần Vi Nhiên vừa nghe, lập tức nâng mắt nhìn ra cửa lớn, quả nhiên thấy xe của Phó Vân.

“Lại đây.”

“Tôi bận.”

“Ừm, anh nhìn em một chút sẽ đi. Nếu em không tới, anh sẽ tới đó.”

Tần Vi Nhiên tắt điện thoại, đi tới chỗ xe hân.

Đúng lúc Minh Thủy từ trong bước ra, nhìn thấy Tần Vi Nhiên không vào bãi đậu xe mà đi ra ngoài, hơi kinh ngạc. Hân bước tới nhìn thử, lập tức khiếp sợ không thôi, lập tức lắc đầu, đi tới bãi xe.

Tần Vi Nhiên mở cửa ngồi vào xe, không nói gì. Phó Vân lúc đầu thì còn cười, nhưng khi nhìn thấy môi cô liền cười không nổi. Hân hít sâu một hơi, trầm mặc nhìn cô.

Tần Vi Nhiên ngồi một lúc, nói: “Anh nhìn đủ chưa, tôi đi trước.” Nói xong liền muốn mở cửa xe.

Phó Vân nhẹ nhàng nhấn một cái.

Tần Vi Nhiên biết hân khóa cửa xe lại, nhàn nhạt mở miệng: “Chúng ta chỉ có quan hệ thỏa thuận.” Ý là, mặc kệ cô ở cùng với ai cũng không liên quan gì tới hân.

Phó Vân không cả xúc, lạnh giọng: “Là tự nguyện, hay là ép buộc?”

Môi Tần Vi Nhiên giật giật, không nói gì. Một lúc lâu, cô mới mở miệng nói: “Anh cho rằng ai có thể ép buộc tôi?”

Phó Vân phút chốc nở nụ cười: “Nói cách khác, là em tự nguyện?”

Tần Vi Nhiên cau mày: “Anh cười cái gì?”

Phó Vân không hề trả lời, mà mạnh mẽ ôm cô vào ngực, môi đè xuống. Tần Vi Nhiên không kịp đề phòng, lại không thể động thủ với Phó Vân, càng bị Phó Vân hôn mạnh.

Tuy Phó Vân hôn thô bạo, như là mang theo trừng phạt, nhưng lại cẩn thận từng li từng tí tách vết thương của cô ra, trần trọc hôn liếm môi cô, ám muội

gặm cắn. Tần Vi Nhiên cảm thấy thân thể có chút mềm nhũn, xô đẩy lồng ngực hần, ra hiệu cho hần thả ra.

Phó Vân sao có khả năng thả cô ra. Từ khi bắt đầu hôn cô, hần liền biết hần không thể thả ra. Môi cô mềm mại như vậy, ngọt ngào như vậy. Hần đã nghĩ tới thời khắc này đã lâu.

“Ngoan, hé miệng ra.”

“Phó Vân, đừng ép tôi ra tay.”

Phó Vân cười cười, cuối đầu hàm trụ môi cô, một tay trói hai tay cô lại, một tay khác không thành thật đưa vào vạt quần trang, mạnh mẽ bấm eo cô một cái. Tần Vi Nhiên bị đau, hé môi ra. Phó Vân dễ dàng chui vào, trong nháy mắt liền híp mắt lại, môi cười mở rộng.

Tần Vi Nhiên chịu đựng nụ hôn của hần. Răng môi hai người cắn chặt nhau, làm chuyện thân mật nhất, thế nhưng, một người sung sướng, một người phần nộ, tức giận, cực kỳ quý dị.

Phó Vân chiếm lĩnh từng tấc ngọt ngào trong miệng cô, lúc này mới xem như đủ rồi, lưu luyến rời khỏi môi cô, ngón tay ám muối khê vuốt, nhìn bờ môi vì hần mà trở nên hồng nhuận trong suốt, sung đỏ. Trong lòng Phó Vân thỏa mãn vô cùng, xoa xoa vết thương trên môi cô, ám muối lẩm bẩm: “Nơi này là của anh, sau này không cho người nào đụng vào, biết không?”

“Phó Vân, chúng ta chỉ có quan hệ thỏa thuận.”

“Đương nhiên, anh không có phủ nhận. Nhưng anh không hy vọng một ngày nào đó nhìn thấy trang đầu bài báo tin tức Vân thiếu bị bạn gái cho đội nón xanh. Vi Nhiên, tuy anh biết chúng ta chỉ là thỏa thuận, nhưng người khác không biết, hiểu không?”

Tần Vi Nhiên hừ một tiếng: “Nếu anh biết, vừa rồi sẽ không đối với tôi như vậy.”

Vi Nhiên, anh là đàn ông. Tuy rằng anh biết chúng ta chỉ là thỏa thuận, nhưng nhìn thấy em bị người đàn ông khác hôn thành như vậy, anh cũng sẽ tức giận. Hương hồ, nụ hôn đầu của anh đã cho em, anh mới là người bị hại.”

Tần Vi Nhiên kinh ngạc nhìn hần. Rốt cuộc là cái gia đình như thế nào mới có thể dạy ra người vô sỉ như vậy chứ? Là ai chịu thiệt? Là ai bảo hần trở thành người bị hại? Sao hần nói được như vậy?

Phó Vân ăn no uống đủ, đương nhiên là tâm tình rất tốt, mở khóa cửa xe ra: “Không phải em có việc sao? Đi đi.”

Tần Vi Nhiên không nói tiếng nào, bước xuống xe, biểu thị cô không muốn có bất kỳ giao lưu nào với đồ vô sỉ này.

Phó Vân nhìn bóng lưng Tần Vi Nhiên rời đi, lại sờ sờ môi mình, cười cười: “Thật là điên mà.”

- - - oOo - - -

Tần Vi Nhiên đi tới tử huyệt viện, liền nhìn thấy Vương Mãnh đang đi tới đi lui trước cửa. Tần Vi Nhiên tiến lên: “Sao vậy?”

Wương Mãnh nghe thấy âm thanh, lập tức vui mừng ngẩn đầu: “Quân Vương, cô tới rồi. Người đàn ông kia muốn về nhà, chúng tôi sắp không khống chế được hần rồi. Nếu hần cứ tiếp tục náo loạn thì chúng ta mất công toi cứu hần rồi.”

Tần Vi Nhiên đi thẳng vào trong, vừa tới sân trước liền nghe tiếng rống to: “Tôi phải về nhà, cho tôi về nhà !”

Tần Vi Nhiên tăng nhanh cước bộ, đi tới căn phòng đó.

Nhìn thấy một nhóm người to lớn khống chế hần, Tần Vi Nhiên quát to: “Toàn bộ lui ra.”

Mọi người vừa nghe, lập tức thả người đàn ông đó ra. Thương thế trên người người đàn ông đó rất nghiêm trọng, những vết gãy gãy. Hần muốn đứng lên, cả người liền ngã xuống đất, nhưng hần không dừng lại, vẫn muốn bò ra bên ngoài. Tần Vi Nhiên cau mày. Rốt cuộc là có sức mạnh nào chống đỡ cho hần? Cô biết lúc này, hần đau đớn đến muốn ngất đi. Thương thế của người đàn ông nghiêm trọng cỡ nào, cô vô cùng rõ ràng. Rốt cuộc hần muốn làm gì?

Tần Vi Nhiên vốn không muốn xen vào, bởi vì cô đã đáp ứng cứu sống hần. Còn sau khi cứu sống, hần muốn đi tìm cái chết cũng không liên quan tới cô. Nhưng thấy tình cảnh này, Tần Vi Nhiên cảm thấy, cô không thể nào mặc kệ.

“Với thân thể hiện tại, còn chưa về tới nhà thì anh đã chết giữa đường rồi.”

Người đàn ông dừng lại, nâng mắt nhìn Tần Vi Nhiên: “Tôi nhất định phải về nhà.”

“Hay là anh nói cho tôi biết nhà anh ở đâu, tôi có thể giúp anh về nhà xem thử.”

Người đàn ông kinh ngạc: “Cô đồng ý giúp tôi?” Người đàn ông này không ngốc. Chuyện đêm đó hần vẫn nhớ rất rõ. Cô gái này là người vô tình. Lúc mới đầu cô không muốn cứu hần. Tuy hần không biết mình đã nói câu gì có thể lay chuyển được cô, nhưng hần biết, cô gái này không muốn có phiền phức, cho nên hần chỉ biết bất lực. Coi như là biết thân thể của mình không ổn, nhưng hần vẫn không mở miệng xin cô giúp hần. Cô cũng không có

nhệm vụ giúp đỡ hần nhiều lần.

“Đương nhiên là không phải. Tôi cần anh nói cho tôi biết, anh có đáng giá để tôi giúp hay không?”

Người đàn ông lập tức gật đầu: “Tôi đáng giá. Tôi là một hacker, tôi biết rất nhiều bí mật mà người khác không biết. Cô là quân nhân, tư liệu trong tay tôi nhất định sẽ giúp được cô. Trên tay tôi vẫn còn một phần tư liệu quan trọng. Cũng bởi vì thứ này mà bọn họ mới muốn tôi chết. Người nhà của tôi đều bị giam trong nhà. Xin cô hãy cứu lấy họ. Chỉ cần cô cứu họ, tôi nhất định sẽ nói hết mọi chuyện cho cô biết.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 41: Tần Vi Nhiên Nổi Giận

Nghe xong lời người đàn ông nói, Tần Vi Nhiên trầm tư một lúc, nói: “Được, tôi đồng ý cứu người nhà của anh. Bây giờ nói cho tôi biết, bọn họ đang ở đâu?”

“Họ đang ở biệt thự của tôi. Đối phương có sáu người đàn ông, đều là cao thủ, không dễ để đối phó. Nhà tôi có một tầng hầm, người nhà tôi đều bị giam trong tầng hầm đó. Nhưng người đó rất biến thái, cô nhất định phải nhanh chóng cứu họ ra.”

“Người nhà anh có những ai?”

“Cha mẹ tôi, còn có vợ và con gái. Cha mẹ tôi đã chết, bị đám người kia giết chết. Con gái tôi mới sáu tuổi, tận mắt nhìn thấy cha mẹ tôi chết, tinh thần có chút thất thường. Xin cô, nhất định phải giúp tôi cứu vợ con tôi. Tôi xin cô !”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Nếu tôi đã đáp ứng với anh, tôi nhất định sẽ cứu họ ra. Biệt thự của anh có phải ngay chỗ tôi cứu anh không?”

“Đúng vậy.”

“Căn số mấy?”

“Số 149 là nhà của tôi.”

“Anh ở đây dưỡng thương cho tốt. Nếu họ chưa chết, tôi bảo đảm sau hai tiếng, anh có thể gặp lại họ.”

Hắn vô cùng rõ ràng lời nói của Tần Vi Nhiên. Hắn hôn mê hai ngày. Trong hai ngày này, chuyện gì cũng có thể phát sinh, cho nên cô muốn hắn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Nếu người nhà hắn gặp chuyện bất trắc... Trong lòng người đàn ông đau đớn khó chịu, nhưng vẫn gật đầu một cái: “Cảm ơn cô.”

Tần Vi Nhiên không trì hoãn, vào phòng thay một bộ quần áo, lập tức lái xe lên biệt thự trên đỉnh núi. Đi tới căn nhà số 149, gương mặt lạnh băng của Tần Vi Nhiên lộ ra một vết cười nhạt, rồi nhấn chuông.

Trên màn hình điện tử xuất hiện một gương mặt thô kệch, cả giận nói: “Ai đó?”

Tần Vi Nhiên giả bộ sững sốt một chút, lập tức cau mày hỏi: “Anh là ai? Là bạo vệ mới tới hả? mau mở cửa cho tôi, nếu không coi chừng anh rết tôi mắng chết anh.”

Người đàn ông lộ ra một nụ cười quái dị, nói: “Xin lỗi tiểu thư, tôi mới tới nên không biết cô. Tôi lập tức mở cửa cho cô ngay.” Dứt lời, cửa tự động mở khóa.

Tần Vi Nhiên mở cửa đi vào, tới phòng khách, trong miệng vẫn lầu bầu: “Xảy ra chuyện gì vậy chứ? Sớm vậy mà đã khóa cửa rồi.”

Vừa vào trong, Tần Vi Nhiên lập tức bị che miệng lại.

Tần Vi Nhiên cố ý giả giỡn, nghe thấy người đàn ông hô một tiếng: “Mau tới xem này, súng vật mới của chúng ta tới rồi.”

Ba người đàn ông từ bên trong bước ra, nhìn Tần Vi Nhiên một chút, đều lộ ra nụ cười quái dị. Một người trong đó nói: “Dẫn đi. Tao không tin thằng đàn ông kia cam lòng bỏ mặc vợ con hắn.”

Nghe bọn họ nói vậy, đáy lòng Tần Vi Nhiên thở phào nhẹ nhõm. Nói vậy thì hai mẹ con kia vẫn còn sống. Bất quá nghe giọng điệu mấy người này, cô nghĩ hai mẹ con chắc chắn nhận không ít ngược đãi.

Tần Vi Nhiên vốn tưởng rằng hai mẹ con chỉ bị ngược đãi thể xác, nhưng sau khi nhìn thấy hai cô gái, không, một trong số đó chỉ là cô bé, cô bé đã ngắt đi, cô gái kia rít gào than khóc, trong miệng ní non tên con một cách vô thức.

Trên người cô gái đều là vết roi, vết đao, còn có dấu vết bị làm nhục. Tần Vi Nhiên có thể tưởng tượng được hai ngày qua cô gái này sống ra sao. Thế nhưng cô không nghĩ tới, ngay cả một đứa trẻ mà bọn chúng cũng không tha. Thời khắc này, Tần Vi Nhiên không thể khống chế được cơn giận. Một người đàn ông kia vẫn còn đang chìm đắm trong cảm giác vui sướng khi chiếm được con mồi, nên không hề hay biết sự biến hóa của Tần Vi Nhiên.

Toàn thân Tần Vi Nhiên lộ ra sát ý nồng đậm: “Các ngươi đều đáng chết !”

Thanh âm lạnh lẽo như ma quỷ địa ngục làm cho đám người kia không tự chủ được run rẩy.

Người đàn ông bắt Tần Vi Nhiên sợ hết hồn, đang muốn rút súng. Tần Vi Nhiên trở tay bắt lấy đầu gã, mạnh mẽ uốn một cái. Hai mắt gã mở to, rất nhanh liền bất động. Ngay lúc mấy tên kia còn đang khiếp sợ, Tần Vi Nhiên ngồi xổm xuống lấy súng của người đàn ông đó, lên đạn, bóp cò, liền mạch lưu loát. Coi như người đàn ông kia đã bất động, nhưng Tần Vi Nhiên nã một phát súng, thân thể gã vẫn không tự chủ được run rẩy, tình cảnh cực kỳ máu tanh.

Tần Vi Nhiên không chút kiêng kỵ quay lưng lại. Ở trong mắt cô, mấy tên đó không đáng sợ, súng của bọn chúng không mấy may chạm vào cô.

Hôm nay Tần Vi Nhiên mặc bộ đồ thể thao màu trắng, như một nữ sinh ngây thơ xinh đẹp động lòng người, thế nhưng còn đáng sợ hơn ác ma. Một phát súng kia như lợi kiếm đâm thủng tim bọn chúng, khiến bọn chúng khiếp sợ không thôi, tro mắt nhìn Tần Vi Nhiên bắn chết đồng bọn.

Rốt cuộc cũng có một người phản ứng lại, nổi giận gầm lên giờ súng về phía Tần Vi Nhiên. Mấy người còn lại cũng có phản ứng, đồng thời bắn Tần Vi Nhiên.

Tần Vi Nhiên hí mắt, ánh mắt ác liệt, xoay người. Khi cô xoay người, nhưng viên đạn kia như bị khống chế, không tới gần được cô. Tất cả đều lơ lửng trước thân thể cô, quỹ đạo làm cho bọn chúng lui lại mấy bước.

“Cô ta là quỷ ! Là quỷ !” Người đàn ông đang nói nhất thời dừng quần ướt sũng.

Tần Vi Nhiên cười nhạo một hồi.

Một người đàn ông muốn vọt tới trước mặt cô gái kia bắt làm con tin. Con người Tần Vi Nhiên nhắm lại, vô số viên đạn lập tức bắn xuyên qua gã. Nhất thời gã đứng lại, thân thể rung động mấy cái, ngã xuống.

Cô gái cố sức nhấc mắt nhìn Tần Vi Nhiên cầu khẩn: “Xin cô... cứu... cứu con tôi...”

Tần Vi Nhiên gạt đầu: “Yên tâm, chồng cô nhờ tôi tới cứu hai người. Hắn bị thương rất nặng, cho nên không thể tự mình đến đây.”

Cô gái nghe thấy chữ “chồng”, nghẹn ngào khóc lên, lắc đầu, tựa hồ không còn cách nào đối mặt với hai chữ này. Tần Vi Nhiên cũng hiểu cô, ánh mắt càng thêm tàn nhẫn nhìn mấy người đàn ông kia.

Một trong số đó quỳ xuống: “Xin tha cho chúng tôi. Chúng tôi chỉ biếp buộc.”

Tần Vi Nhiên cười gằn: “Thả các ngươi? Khi cô ấy cầu xin các ngươi tha cho con gái, các ngươi làm như thế nào?”

Bọn chúng nhìn nhau một cái. Bọn chúng làm như thế nào? Bọn chúng trước mặt cô gái kia lôi kéo quần áo của đứa bé, đồng thời mạnh mẽ ngược đãi họ, từ đầu đến cuối đều không hề nghĩ tới việc tha cho họ.

Tần Vi Nhiên thấy đáng vẽ của chúng cũng đoán ra kết quả, búng tay một cái, một ngọn lửa xuất hiện trong tay: “Ta từng đọc qua một quyển sách, có viết rằng người nghiệp chướng quá nặng sẽ xuống Địa ngục nhận phải luyện hóa. Như thế nào là luyện hóa? Chính là dùng lửa thiêu đốt thân thể các ngươi, luyện hóa linh hồn các ngươi, đốt hết thấy tội nghiệt của các ngươi thành tro tàn.”

Mỗi một câu nói của Tần Vi Nhiên làm cho tim bọn chúng run lên một cái, mãi đến khi Tần Vi Nhiên nói xong, bọn chúng đã ngã xuống đất, miệng gào thét: “Ngươi là ma quỷ... Ngươi là ma quỷ...”

Tần Vi Nhiên không có bất kỳ cảm xúc nào, ngọn lửa trong tay phóng tới đám người đó, trong nháy mắt thân thể bọn chúng bao phủ trong ngọn lửa. Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng cầu xin tha thứ vang vọng khắp tầng hầm. Từ đầu đến cuối, Tần Vi Nhiên đều lạnh nhạt, sắc mặt bình tĩnh không chút thay đổi.

Ngọn lửa kia không quản bọn chúng làm sao, vẫn hừng hực bắt diệt như có sinh mệnh, thiêu đốt cả người bọn chúng. Tất cả mọi thứ trong phòng đều không có bất kỳ ảnh hưởng nào. Mãi cho đến khi đám người kia bị thiêu thành tro, Tần Vi Nhiên mới đi tới chỗ cô gái và đứa bé kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 42: Bí Mật Của Tàn Ngạo Thiên

Tàn Vi Nhiên ngồi xổm xuống trước mặt cô gái: “Cô có thể đứng dậy không?”

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn cô, nở nụ cười bí ẩn, nhìn về phía cô bé, đau xót hiện rõ trong ánh mắt: “Tôi biết tôi đã nhìn thấy điều không nên nhìn, nhưng con gái tôi không nhìn thấy, xin cô hãy cứu nó, nhất định phải cứu nó.”

“Tôi đã đáp ứng chồng cô sẽ cứu các người, cho nên cô không cần chú ý tới việc này. Đương nhiên, tôi hy vọng cô xem nhưng việc hôm nay nhìn thấy như là một giấc mơ, mãi mãi không nói ra.”

Cô gái thống khổ nghẹn ngào: “Tôi sống còn ý nghĩa gì nữa? Anh ấy còn muốn tôi sao? Anh ấy còn có thể yêu tôi sao?”

“Chuyện này không phải lỗi của cô. Cô không tự mình hỏi hấn, làm sao biết hấn nghĩ thế nào? Hấn bị thương nặng, nhưng cũng muốn bỏ tôi cứu hai người, cô cho rằng hấn sẽ ghét bỏ cô sao?”

“Cám ơn cô đã cứu anh ấy! Cám ơn cô!”

Tàn Vi Nhiên cười cợt: “Đi thôi.”

- - - oOo - - -

Trở lại tứ hợp viện, Vương Mãnh ôm cô bé ra khỏi xe, nói: “Bác sĩ đã tới rồi.”

“Ừ, là nữ?”

“Vâng. Anh hai nói là muốn tìm bác sĩ nữ. Quân Vương yên tâm, bác sĩ này là vợ của một anh em trong chúng ta, tuyệt đối có thể tin cậy.”

Tàn Vi Nhiên gật gù đầu, đi vào trong. Cô gái đi phía sau Tàn Vi Nhiên, hai tay nắm chặt.

Người đàn ông kia nhìn thấy cô gái, lập tức xuống giường, bỏ tới chỗ cô gái kia. Cô gái sợ hết hồn, tiến lên đỡ hấn dậy, ngồi xuống đất ôm cổ hấn: “Em đáng... không đáng để anh làm vậy...”

Người đàn ông liều mạng gạt đầu, nước mắt chảy ra: “Đáng giá. Em là vợ của anh, cả đời đều là vợ anh. Anh sẽ không để em rời đi, em cũng không được rời khỏi anh. Một nhà ba người chúng ta sẽ sống bên nhau thật hạnh phúc, quên hết mọi chuyện không vui đi, được không?”

Cô gái chỉ còn biết khóc, vừa khóc vừa lắc đầu.

“Xin em, đừng rời bỏ anh. Anh không thể không có em, Đan Đan cũng không thể không có em.”

Cô nghe được tên con gái, càng khóc lớn hơn, không nói được nên lời.

Người đàn ông nhìn ra được điều gì đó, vội hỏi: “Đan Đan làm sao vậy? Sao con bé chưa tỉnh lại?”

Cô gái không nói ra được, Tàn Vi Nhiên thở dài một hơi, nói: “Con gái anh... bị...”

Tàn Vi Nhiên thực sự không thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy, nhưng nhìn thấy biểu tình của hấn, cô biết, hấn đã hiểu.

“Súc sinh! Một đám súc sinh!” Hai người đều khóc không thành tiếng, mọi người bên cạnh cũng thay đổi sắc mặt, nắm chặt hai tay.

Sau một tiếng, vết thương trên người cô gái và cô bé cũng được xử lý tốt. Người đàn ông ngồi trên giường, nhìn thấy Tàn Vi Nhiên đi vào, viên mắt đỏ ngầu, cực kỳ tức giận: “Tôi biết cô rất mạnh, tôi xin cô hãy báo thù giúp tôi.”

“Dựa vào cái gì?”

“Tôi có thể cho cô tiền tài vô tận, có thể cho cô tất cả tài liệu cô muốn, chỉ cần cô muốn tôi làm, tôi đều có thể làm được.”

“Anh không phải vạn năng.”

“Vi báo thù, tôi có thể trở thành vạn năng. Tôi là một thiên tài, từ nhỏ học thứ gì cũng nhanh, cho nên, dù cô muốn tôi trở thành sát thủ, tôi cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian ngắn.”

“Chẳng lẽ anh không sợ tôi sẽ cho rằng anh khoe khoang?”

“Nếu cô thật sự không tin tôi, vậy thì từ lúc đầu cô sẽ không cứu tôi.”

Tàn Vi Nhiên nhìn hấn một lúc lâu, đột nhiên bật cười, sau đó ngồi xuống ghé dựa, nhàn nhạt mở miệng: “Nói cho tôi biết, vì sao?”

Người đàn ông thở dài nhẹ nhõm, nói: “Tôi tên Hồ Khải Diệp, vợ là Hoàng Anh, con gái chúng tôi tên Hồ Đan Đan. Một nhà ba người chúng tôi cùng cha mẹ sống rất hạnh phúc. Tôi lợi dụng kỹ thuật hacker thiết kế phần mềm bảo vệ cho một vài công ty trên thị trường, cũng coi như có chút danh tiếng. Phần lớn các công ty nếu bị hacker tập kích thì nhân viên kỹ thuật của họ cũng không có cách đối phó thì tìm tới tôi, cho nên tiền tôi kiếm được vẫn đủ duy trì cuộc sống bình thường.” Nói tới đây, Hồ Khải Diệp dường như nhớ lại chuyện trước kia, khóe miệng nâng lên một nụ cười, nhưng mà sau đó, hắn cười khổ một tiếng, tiếp tục nói: “Đều là do tôi, tôi quá tham lam, tôi muốn kiếm một món hời, cho nên mặc kệ là công việc gì, chỉ cần giá tiền khiến tôi thỏa mãn, tôi sẽ nhận. Mười ngày trước, tôi nhận được một bức thư nặc danh, yêu cầu tôi điều tra Tập đoàn Trần thị.”

“Tập đoàn Trần thị?” Tần Vi Nhiên cau mày, xí nghiệp họ Trần ở kinh đô không nhiều, nếu cô nhớ không lầm thì lão gia của Tập đoàn Trần thị cùng Tần Ngao Thiên trước đây là chiến hữu, bây giờ vẫn là bạn bè tốt.

“Chính là Tập đoàn Trần thị của Trần Phi Hoàng. Bởi vì bức thư nặc danh, cho nên tôi hơi do dự, thế nhưng số tiền đối phương trả thực sự mê người, tôi nhớ tới tháng sau là sinh nhật của bà xã, đúng lúc có thể dùng số tiền đó mua cho cô ấy một món quà, cho nên tôi nhận. Nhưng tôi lại không nghĩ tới, cuộc điều tra này lại để cho tôi tra ra một bí mật lớn.”

“Bí mật lớn gì?” Tần Vi Nhiên có một loại trực giác, bí mật này nhất định có quan hệ với Tần gia.

“Cô là quân nhân, chắc là đã từng nghe qua gia tộc quân sự Tần gia.”

Tần Vi Nhiên cười gằn: “Đâu chỉ có nghe nói, tôi chính là trưởng nữ Tần gia Tần Vi Nhiên.”

Hồ Khải Diệp sợ hết hồn, lập tức phòng bị nhìn Tần Vi Nhiên.

“Anh không cần lo lắng, tôi đối với Tần gia không có bất kỳ thứ tình cảm gì. Tần gia hận không thể khiến cho tôi chết không toàn thây, tôi cũng hận bọn họ thấu xương.”

“Ngay cả con cháu của mình mà bọn họ cũng muốn giết?”

“Có cái gì mà bọn họ không làm được? Anh không cần nghi ngờ lời nói của tôi. Nếu tôi muốn giết anh thì dễ như trở bàn tay.

Hồ Khải Diệp ngấm lại, cũng đứng, nên tin tưởng Tần Vi Nhiên: “Tôi tra được Tần Ngao Thiên cùng Trần Phi Hoàng là bạn cũ lâu năm, nhưng đồng thời bọn họ lại có quan hệ hợp tác. Nhiều năm qua công ty của Trần Phi Hoàng lén lút buôn lậu kim cương, mà bọn họ sở dĩ có thể thuận lợi thành công là vì sau lưng có Tần Ngao Thiên trợ giúp.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, Trần gia quả thực là dựa vào kim cương làm giàu: “Như vậy, nói cách khác, là Trần thị muốn giết anh?”

“Không, kỹ thuật của tôi rất tốt, người Trần thị cần bản không biết là do tôi xâm nhập vào hệ thống của họ.. Người truy sát tôi, là người trước kia nhờ tôi điều tra nhà họ Trần.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi theo lời hắn nói, gửi tư liệu cho hắn, tôi cũng nhận được tiền. Tôi nghĩ chuyện này đã kết thúc, nhưng không nghĩ tới không quá hai ngày, thì có một đám người xông vào nhà tôi, muốn tôi giao ra con chip.”

Tần Vi Nhiên cau mày: “Anh giữ lại bản sao?”

Hồ Khải Diệp thống khổ gật đầu: “Đây là thói quen của tôi, mỗi lần làm việc tôi đều lưu lại một bản. Nhưng tôi không nghĩ tới bọn họ lại điều tra được việc đó. Tôi biết nếu tôi đưa cho bọn hắn, bọn hắn nhất định sẽ giết tôi, cho nên tôi không đưa. Nhưng đồng thời, tôi cũng trả giá thật thê thảm.”

Tần Vi Nhiên nhìn Hồ Khải Diệp vui đầu khóc, lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43: Tần Gia Chấn Động

Tần Vi Nhiên lái xe, nhớ tới một nhà Hồ Khải Diệp gặp lại, không khỏi thở dài một hơi. Hồ Khải Diệp căn bản không biết đối phương là ai, cho nên chuyện này là một vụ án không manh mối. Cho dù cô muốn vid sự bất công của hắn, muốn giúp hắn báo thù, cũng không biết tìm ai báo thù. Tần Vi Nhiên cau mày, nếu như muốn báo thù, xem ra phải để Hồ Khải Diệp mạo hiểm.

Trở về Tần gia, khóe miệng Tần Vi Nhiên nâng lên nụ cười lạnh lùng. Mặc kệ là đối phương muốn đối phó Trần gia hay Tần gia, nhược điểm của Tần gia rơi vào tay người khác là sự thực. Chuyện này đối với cô mà nói dường như là một tin tức tốt.

Trầm Linh còn ở dưới lầu pha cà phê, nhìn thấy Tần Vi Nhiên trở về, cau mày nói: “Muộn như vậy mới trở về, hôm nay lại có nhiệm vụ sao?”

Tần Vi Nhiên không trả lời: “Muộn vậy rồi, pha cà phê cho ai?”

“Đương nhiên là cha của con. Dĩ nhiên giống như mẹ con, trước giờ đều không pha cho cha con được một ly trà, cũng không biết cô ta nghĩ gì.”

Con người Tần Vi Nhiên nheo lại nguy hiểm, lạnh giọng nói: “Ai cũng có tư cách nói mẹ tôi, chỉ có bà là không có tư cách. Nếu không muốn chết thì giữ chặt cái miệng của mình.”

Trầm Linh bị Tần Vi Nhiên dọa hết hồn, miệng giật giật, ngây ngốc không nói nên lời, đợi Tần Vi Nhiên xoay người lên lầu mới phục hồi tinh thần, nhất thời khóc rống chạy lên lầu: “Lăng Phi, em không muốn sống nữa... Anh nói đi, em sai ở chỗ nào chứ...”

Tiếng khóc của Trầm Linh rất lớn, đánh thức cả Tần gia. Tần Lăng Phi là người đầu tiên chạy ra, cau mày hỏi: “Linh Nhi, sao vậy?”

Trầm Linh nhào vào lồng ngực Tần Lăng Phi: “Lăng Phi, em chỉ quan tâm Vi Nhiên, cho nên mới hỏi nó sao về muộn như vậy, có phải có nhiệm vụ gì không, nhưng mà nó không những không cảm kích, còn nói nếu như em không muốn chết thì coi chừng cái miệng của mình. Em rất cuộc là làm sai điều gì, lại phải chịu đối xử như vậy?”

Tần Lăng Phi nổi giận, vọt tới trước cửa phòng Tần Vi Nhiên, đập cửa thật mạnh, cả giận nói: “Tần Vi Nhiên, đưa con bắt hiểu này, mày ra đây cho ta!”

Tần Vi Nhiên mở cửa, mắt lạnh nhìn Tần Lăng Phi, ánh mắt kia như nhìn một người xa lạ, khiến tâm Tần Lăng Phi run rẩy không lý do.

Tần Ngạo Thiên cùng Tần Phi Nhiên cũng đi ra, Tần Ngạo Thiên hỏi: “Xảy ra chuyện gì, nửa đêm nửa hôm cãi nhau cái gì?”

Trầm Linh nghẹn ngào khóc rống: “Ba, con xin lỗi đã đánh thức ba, chỉ là con thực sự oan ức. Nhiều năm như vậy, Vi Nhiên chưa từng gọi con một tiếng mẹ thì thôi, nhưng ít ra tôn trọng con lại không có, còn nói muốn giết con, con thực khổ sở, xin lỗi.”

Tần Phi Nhiên giận dữ: “Tần Vi Nhiên, cô muốn giết mẹ tôi? Tiện nhân cô dựa vào cái gì?”

Tần Vi Nhiên cười gằn: “Cô đừng quên, mẹ cô lúc trước gả vào đây mới nửa năm đã sinh ra cô, cô có phải con cháu Tần gia hay không cũng không nhất định. Ai mới là tiện nhân, vừa nhìn đã biết.”

Tần Lăng Phi giận dữ, giơ tay muốn tát Tần Vi Nhiên. Tần Vi Nhiên một tay bắt lấy tay Tần Lăng Phi, sức mạnh lớn như muốn bóp nát tay Tần Lăng Phi.

Tần Lăng Phi kinh hãi, cổ tay đau đớn làm cho ông biết, đứa con gái này đã không còn là Tần Vi Nhiên tùy ý cho bọn họ xoa tròn gãi nát: “Nghiệt tử, mày dám động thủ với cha mày?”

Tần Vi Nhiên hất tay Tần Lăng Phi ra, Tần Lăng Phi lùi lại ba bước mới dừng lại, đầy mắt rõ ràng khiếp sợ. Tần Ngạo Thiên cũng khiếp sợ không thôi. Thân thủ của Tần Lăng Phi, ông vô cùng rõ ràng. Cho dù là ba quân nhân trong bộ đội liên thủ lại cũng không nhất định đụng tới Tần Lăng Phi, không nghĩ tới hôm nay lại bị con gái của mình nhẹ nhàng hất ra đã lùi lại ba bước liên tiếp. Tần Ngạo Thiên nhìn thần sắc hồ hởi của Tần Vi Nhiên, nhàu mày.

“Cha, nếu như không phải cha muốn đánh con, con cũng sẽ không ra tay. Hơn nữa, nếu không phải Trầm Linh nói năng lỗ mãng với mẹ con, con cũng sẽ không cảnh cáo bà ta. Con hy vọng các người biết rõ, con không phải nói suông. Nếu lần sau con còn nghe được lời đàm tiếu mẹ con trong miệng Trầm Linh, con thật sự đích thân giết bà ta.”

Tần Phi Nhiên cả giận nói: “Hừ, nếu cô dám đụng vào một sợi tóc của mẹ tôi, tôi nhất định sẽ khiến cô chết không chỗ chôn.”

Tần Vi Nhiên xem thường cười cợt, đem giấy chứng nhận trong túi áo ném cho Tần Lăng Phi, lạnh giọng nói: “Con nghĩ cha rõ hơn ai hết những điều viết trên tờ giấy này. Hôm nay cho dù con có giết chết Trầm Linh, con cũng không có bất kỳ chuyện gì, ngược lại, Trầm Linh sẽ bị ghép vào tội phản quốc. Cha, ông nội, con cảm ơn hai người đã đưa con tới nơi đó, bởi vì điều này đã khiến cho con chiếm được quyền lực vô thượng. Cái cảm giác này cũng không quá kém.” Tần Vi Nhiên cầm lại giấy chứng nhận, xoay người về phòng, thuận thế đóng cửa lại.

Tần Phi Nhiên nổi giận đứng đờ đờ muốn xông lên, muốn gọi Tần Vi Nhiên ra, lại bị Tần Lăng Phi kéo lại. Tần Phi Nhiên nhìn Tần Lăng Phi: “Ba, cô ta đối xử với mẹ như vậy, lẽ nào ba đã quên?”

“Chỉ con nói không sai, cho dù nó giết mẹ con, nó cũng không sao?”

Tần Ngạo Thiên cau mày: “Lăng Phi, trong bản chứng nhận đó viết cái gì?”

Tần Lăng Phi thờ dãi nói: “Quyền lực của Vi Nhiên là quyền lực cao nhất trong Cục Quốc An, không chỉ có thể tùy ý điều động quân đội, hơn nữa bất kỳ ai cãi lời nó, nó có thể tiền trăm hậu tấu (*), người bị giết đều như nhau: bị ghép tội phản quốc.”

(* tiền trăm hậu tấu: giết trước tâu sau)

Trầm Linh lui về sau hai bước: “Cái gì? Sao cô ta có quyền lực to lớn như vậy?”

Tần Ngạo Thiên thờ dãi: “Lăng Phi, có lẽ chúng ta thật sự làm sai rồi. Đáng tiếc, bây giờ không kịp quay đầu nữa rồi. Không còn sớm nữa các con đều đi ngủ đi. Trầm Linh, sau này ăn nói phải chú ý một chút.”

Trầm Linh gật đầu: “Dạ ba, con biết rồi.”

Tất cả mọi người đều trở về phòng, nhưng đêm này, bọn họ có thể ngủ được hay không, thì không ai biết.

Tần Phi Nhiên đứng trước cửa phòng Tần Vi Nhiên, nhìn chòng chọc vào ván cửa, như muốn xuyên qua cánh cửa lảng trí Tần Vi Nhiên, hai tay nắm chặt, lẩm bẩm: “Tần Vi Nhiên, sẽ có một ngày, tôi muốn cô không còn gì cả!”

- - - oOo - - -

Chiếc Hummer màu đen dừng lại ở cửa tứ hợp viện. Hôm nay Tần Vi Nhiên không tới Cục Quốc An mà trực tiếp tới tứ hợp viện. Tất cả mọi người đều đứng trong sân, chờ Tần Vi Nhiên đến, khi thấy cô, đồng loạt cung kính hô: “Quân Vương!”

Tần Vi Nhiên nhìn bao cát trên sân huấn luyện, nói: “Bao cát đều đã thay mới, cũng đến lúc nên xem thành quả của các người. Anh, ra khỏi hàng!”

“Rõ.” Người bị gọi là một thanh niên trẻ tuổi, tóc ngắn gọn gàng nhẹ nhàng khoan khoái. Tuy bây giờ hắn không mặc quân trang, nhưng toàn thân hắn đều lộ ra sự uy nghiêm của quân nhân. Cũng vì điều này nên Tần Vi Nhiên mới chọn hắn.

“Nói cho tôi biết tên của anh!”

“Lý Tĩnh Bình.”

“Lý Tĩnh Bình, bây giờ dùng hết sức toàn thân, một đám đánh vỡ bao cát.”

“Rõ.” Lý Tĩnh Bình không chút do dự, liền đi tới trước một bao cát mới, hét lớn một tiếng, mạnh mẽ ra quyền. “Oành”. Bao cát bị một quyền của hắn đánh vỡ, hạt cát sạt rơi xuống, khiến cho Lý Tĩnh Bình sững sốt một chút, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh.

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Các người không cần kinh ngạc, bây giờ các người đều có thể làm được. Về đơn vị!”

“Rõ.” Lý Tĩnh Bình trở về đội ngũ, đối với huấn luyện của Tần Vi Nhiên đều vô cùng mong đợi.

Mọi người cũng vậy, chờ mong nhìn Tần Vi Nhiên. Bọn họ đã biết được hiệu quả của huấn luyện, như thế nào lại không kích động?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 44: Mạt Thế

Tần Vi Nhiên nhìn Vương Lực: “Bản vẽ lần trước tôi đưa cho anh đã làm xong chưa?”

Vương Lực gật đầu: “Đều đã làm xong, bọn họ nói hôm nay sẽ giao tới, tôi đi gọi điện hỏi thúc bọn họ.” Vương Lực vừa nói vừa lấy di động ra, điện thoại liền vang lên. Vương Lực cười nói: “Nhắc Tào Tháo Tháo Tháo đến, có lẽ bọn họ tới rồi.” Nói rồi, hắn nhận điện thoại: “Alô, các người tới rồi phải không? Tôi sẽ sai người ra chuyển vào? Cái gì? Ông chủ của các người tự mình tới đây? Muốn gặp người thiết kế? Chuyện này...”

“Để ông ta vào đi!”

“Được, cô ấy đồng ý rồi, ông chủ của các người có thể vào.”

Tần Vi Nhiên nói với mọi người: “Trước hết lấy trang bị tới, chút nữa tôi sẽ nói cho các người biết tiếp theo phải làm gì.”

“Rõ.” Mọi người lập tức có trật tự chạy ra ngoài, khiến từng hòm từng hòm vào.

“Oa, trong đây xếp cái gì vậy? Thật nặng nha!”

Một người đàn ông tai to mặt lớn nói: “Ồ trong này đều là thứ tốt, các người cẩn thận một chút.” Nói xong, liền vào theo bọn họ.

Người vừa nói chuyện chính là ông chủ vừa nhắc tới, giờ khắc này hai mắt híp lại, sung bái nhìn mấy cái rương.

Sau khi chuyển xong, Tần Vi Nhiên bảo họ mở rương ra. Lý Tĩnh Bình là người đầu tiên lấy vật trong rương ra, vừa nhìn, liền đại ra triệt để.

Đây là chiến giáp sao? Hay là phụ trọng? Lý Tĩnh Bình cầm chiến giáp trong tay. Đây là một bộ quần áo làm từ kim loại màu bạc, chia ra hai thứ, cũng giống như quần áo bình thường, làm bằng kim loại màu bạc không biết là chất liệu gì, rất mỏng, nhưng vô cùng chắc chắn.

Ông chủ tai to mặt lớn híp mắt nhìn Tần Vi Nhiên: “Cô chính là nhà thiết kế phải không? Ôi, cô thực lợi hại ! Tôi dựa theo công thức của cô, nấu ba loại kim loại đồng, bạc, sắt lại với nhau, nung chảy rồi trộn đều, ba lần như vậy. Mật độ kim loại này thật sự mạnh hơn bình thường rất nhiều. Cô nhìn xem, đúc khéo như vậy, cô có hài lòng không?”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Làm phiền rồi.”

“Hắc hắc, là như vậy, hôm nay tôi muốn tới bàn chuyện làm ăn với cô.”

“Ừm, chuyện này nói sau đi. Vương Lực, đưa vị tiên sinh này vào trong uống trà đi.”

“Vâng.” Vương Lực lập tức mời ông chủ kia đi. Ông chủ đó cũng biết thức thời, cũng không nói nhiều, đi theo Vương Lực.

Tần Vi Nhiên ra lệnh cho mọi người mặc phụ trọng vào. Nhìn tất cả mọi người bước đi gian nan, thống khổ như trên người có một ngọn núi đè lên, Tần Vi Nhiên hài lòng nói: “Đây là phụ trọng tôi làm cho các người, Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày các người đều phải mặc phụ trọng này huấn luyện, cho đến khi các người xem nó như bộ quần áo bình thường mới thôi.”

Mọi người đều đã biết năng lực của Tần Vi Nhiên, cho nên không chút oán hận nào, đồng thời đáp lại: “Rõ.”

“Vương Mãnh, cũng như vậy, lúc nào họ có thể hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ trở lại huấn luyện bọn họ.”

“Rõ, Quân Vương.”

Tần Vi Nhiên thỏa mãn nhìn mọi người một chút, lúc này mới đi vào gặp ông chủ kia.

“Xin hỏi quý tính?”

“Không dám, tôi họ Tào.”

“Ông chủ Tào, mời đi theo tôi.”

Ông chủ Tào vừa nghe, lập tức đứng lên đi theo Tần Vi Nhiên. Tần Vi Nhiên dẫn ông tới phòng của Hồ Khải Diệp. Hồ Đan Đan vẫn chưa tỉnh, bác sĩ nói nó chịu đã kích quá lớn, cho nên không muốn tỉnh lại. Khi nào nó muốn tỉnh, phải dựa vào ý trời. Vợ chồng Hồ Khải Diệp không hề nói gì. Bọn họ cho rằng, như vậy cũng tốt. Nếu bây giờ tỉnh lại, nó cũng sẽ không chịu nổi thống khổ.

Hồ Khải Diệp nằm trên giường, Hoàng Anh đang gọt táo cho hắn, hai người vô cùng hài hòa. Hồ Khải Diệp nhìn thấy Tần Vi Nhiên, lập tức cung kính gật đầu.

Hoàng Anh nhìn thấy phía sau Tần Vi Nhiên còn có một người, biết họ có chuyện muốn nói, liền đứng lên nói: “Em đi xem canh nấu xong chưa. Tần tiểu thư, lát nữa ở lại ăn trưa nhé, tôi có hầm canh xương, cô cũng uống một chút đi.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Làm phiền cô rồi.”

“Không phiền, nên mà. Tôi cũng chỉ biết nấu ăn.”

“Vậy sau này mọi người có phúc rồi.”

Hoàng Anh biết ý tứ của Tần Vi Nhiên là muốn giữ bọn họ lại, nhất thời cảm động, lau khô mắt một cái, vội nói: “Tôi đi nấu ăn trước.” Sau đó liền chạy ra ngoài.

“Tần tiểu thư, cảm ơn cô.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, nhận lời cảm ơn, đồng thời nói: “Đây là ông chủ Tào, muốn hợp tác với chúng ta. Ông chủ Tào, đây là Tổng giám đốc của công ty chúng tôi, Hồ Khải Diệp, ông có chuyện gì thì nói với anh ta.”

“Ách, công ty của các người?”

“Đúng vậy, bây giờ vẫn chưa đăng ký, nhưng tôi đã nghĩ tới việc này. Ông chủ Tào, tôi biết ông muốn mua bản thiết kế của tôi, tôi có thể cho ông biết, là không thể. Tôi sẽ xin độc quyền, sau đó tự mình sản xuất. Nếu như ông muốn hợp tác với công ty chúng tôi, vậy cũng không phải không được. Tôi muốn 70% cổ phần của ông.”

Ông chủ Tào vừa nghe, lập tức giật dử: “70%? Không bằng cô làm bà chủ luôn đi. Cái này là cô muốn giật tiền mà.”

“Ông chủ Tào, tôi đưa tiền hay giật tiền, ông nên vô cùng rõ ràng. Công ty của ông vẫn là của ông, ngoại trừ cổ phần tôi không muốn thứ gì khác. Hơn nữa tôi đảm bảo, không quá một năm, một tháng ông có thể kiếm được lợi nhuận hơn cả năm hiện tại.”

Ông chủ Tào lấy ra một điều thuốc, đốt thuốc. Hai mắt ông híp lại nghĩ hồi lâu, đột nhiên vỗ đùi nói: “Tào Hải Phú tôi lên núi xuống biển đều vì kiếm tiền, chỉ cần có lời, còn quan tâm gì danh lợi? Được, cứ theo lời cô nói, tôi cho cô 70% cổ phần, cho cô làm cổ đông lớn.”

Tần Vi Nhiên cười nói: “Ông chủ Tào, tôi bảo đảm, ông sẽ không hối hận vì quyết định hôm nay. Như vậy, chúng ta liwnnf thương lượng một chút chuyện của công ty đi. Hồ Khải Diệp, thương thế của anh đại khái là hai tháng nữa là hoàn toàn hồi phục. Hai tháng sau, tôi muốn dùng thân phận của anh thành lập một công ty, tên công ty là Mạt Thế. Công ty của chúng ta chủ yếu sản xuất những sản phẩm khoa học kỹ thuật vượt qua năm mươi năm, đồng thời, sau khi công ty thành lập, tôi sẽ giao cho anh một bản thiết kế, đến lúc đó, anh phụ trách tuyên truyền, ông chủ Tào phụ trách sản xuất.”

Hai người đều há to miệng. Khoa học kỹ thuật trên năm mươi năm? Khái niệm này có nghĩa là gì? Chuyện này sẽ tạo ra hiệu ứng bao nhiêu? Chuyện này làm cho thế giới điên cuồng cỡ nào? Bọn họ thực không dám tưởng tượng. Có phải họ nghe lầm rồi không?

“Hai người không cần hoài nghi lời nói của tôi. Nếu tôi đã nói thì nhất định sẽ làm được.”

Tào Hải Phú nuốt từng ngụm nước bọt, nói: “Tần tiểu thư, không không không, bà chủ, nếu như cô không che, công ty nhỏ của tôi có thể trực tiếp đổi tên thành Mạt Thế là được. Sau đó, công ty của chúng tôi cũng là công ty của cô, chúng ta không hợp tác, mà cùng nhau làm một trận, cô thấy sao?”

Tần Vi Nhiên cau mày, dường như đang nghĩ chỗ không ổn.

Tào Hải Phú lập tức nói: “Bà chủ, cô không cần cân nhắc. Ngược lại, nếu tôi giao cổ phần cho cô, cô cũng là cổ đông lớn của công ty. Công ty vốn là của cô, chỉ là đổi tên mà thôi. Bà chủ, công ty của chúng tôi tuy không lớn, nhưng kỹ thuật sản xuất vẫn rất tốt. Hơn nữa, nhà xưởng của tôi rất lớn, cho dù cô muốn sản xuất bao nhiêu đều không thành vấn đề.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Ông chủ Tào, chuyện này không vội, ông hãy thương lượng với người trong nhà một chút rồi nói sau.”

“Thương lượng gì nữa chứ? Không cần thương lượng. Không phải chỉ là một cái tên thôi sao? Kiếm tiền được là được rồi, tên gì cũng không quan trọng.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Được, vậy theo ý ông mà làm đi. Trong thời gian này tất cả vẫn như cũ, đợi hai tháng sau rồi tính tiếp.”

“Được được được. Vậy bà chủ, tôi về trước.” Nói rồi, Tào Hải Phú liền nhanh chóng rời đi, dường như sợ Tần Vi Nhiên đổi ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 45: Kế Hoạch Của Tần Vi Nhiên

Sau khi Tào Hải Phú đi rồi, Hồ Khải Diệp nói cảm ơn với Tần Vi Nhiên: “Tần tiểu thư, cảm ơn cô. Tôi biết cô làm như vậy là vì muốn dụ người kia ra.”

“Lẽ nào anh không sợ? Có thể vì vậy mà anh mất mạng.”

Hồ Khải Diệp lắc đầu: “Tôi không sợ. Tần tiểu thư, tôi phải cho vợ và con gái câu trả lời. Cho dù vì vậy mà phải trả giá bằng mạng sống, tôi cũng không tiếc. Tôi chỉ hy vọng, nếu tôi gặp chuyện bất trắc, xin Tần tiểu thư thương xót cho vợ con tôi mà giúp đỡ họ.”

Tần Vi Nhiên mặt không cảm xúc nói: “Người nhà của mình thì tự mình chăm sóc, tôi sẽ không nhúng tay vào. Bất quá anh yên tâm, tôi cần anh làm bia đỡ đạn, cho nên tôi sẽ không để anh chết.”

Hồ Khải Diệp kinh ngạc: “Tần tiểu thư, ý cô là...”

“Những lời lúc nãy tôi nói đều là thật, tôi muốn anh làm Tổng giám đốc công ty, toàn quyền xử lý tất cả mọi chuyện trong công ty. Tôi biết thân phận của tôi, nếu tôi ra mặt sẽ gay ra rất nhiều phiền phức. Tôi không muốn phiền toái, cho nên tôi cần người phát ngôn.”

“Tần tiểu thư, cô thực sự tin nhiệm tôi sao?”

“Anh không phải nói mình là người tốt sao? Nếu là người tốt, thì nên biết báo ân. Tôi tin tưởng anh sẽ không phản bội tôi.”

Thời khắc này, Hồ Khải Diệp nhiệt huyết dâng trào, kiên định nói: “Tần tiểu thư, cô yên tâm, đời này, cho dù có chết, tôi cũng sẽ không phản bội cô.”

Tần Vi Nhiên cười nói: “Không cần anh chết, tôi sẽ để anh sống thật tốt. Cho nên lấy ra tất cả nhiệt tình, tôi muốn anh dẫn dắt Mạt Thế ra toàn thế giới, chỉ được thành công, không được thất bại.”

“Được, tôi đã biết. Tần tiểu thư, tôi nhất định không làm cô thất vọng.”

“Chờ thân thể anh khỏe lên, tôi còn cần kỹ thuật máy tính của anh hoàn thành hạng mục đầu tiên của Mạt Thế. Dường thương cho tốt.”

Hồ Khải Diệp ngạc nhiên: “Chúng ta không phải là muốn hợp tác với ông chủ Tào sao?”

“Hừm, đây là việc nhỏ. Tôi chính là muốn phát ra tiếng hét kinh người. Công ty của ông chủ Tào sản xuất kim loại, cái này tuy rằng cũng kiếm được tiền, nhưng chưa thể trong một đêm khai hỏa danh tiếng của chúng ta. Tôi muốn cho mọi người nhớ kỹ hai chữ ‘Mạt Thế’ này.”

“Được, tôi nhất định dốc hết toàn lực. Tần tiểu thư, tôi có rất nhiều bạn là hacker, đến lúc đó tôi có thể tìm vài người bạn đáng tin cậy tới đây giúp cô.”

“Ừm, như vậy là tốt. Những chuyện này chờ anh khỏe hẳn rồi chúng ta thương lượng những chi tiết nhỏ. Bây giờ anh nên dưỡng thương cho tốt, không nên để tôi chờ quá lâu.”

“Được, tôi nhất định sẽ dưỡng thương thật tốt.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, liền rời đi. Từ lúc tới Đế Hào, Tần Vi Nhiên đã có ý định bước vào giới kinh doanh, chỉ là còn chưa tìm được ứng cử viên phù hợp ra mặt. Hồ Khải Diệp, không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất. Cô tin tưởng Hồ Khải Diệp nhất định trung thành tuyệt đối với cô. Nếu đã như vậy, cô liền không cần lo tương lai hẳn có phần bội cô hay không, cũng coi như bỏ đi vài chuyện.

Lam gia quá thực là đại gia, thế nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều. Nếu nói Lam gia cố đầy đủ năng lực đối phó tần gia, như vậy Lam Hà Sinh hoàn toàn không cần nhìn đến tận bây giờ. Có một số việc, cô thấy rõ ràng hơn ai hết. Tần Vi Nhiên biết, Tần gia trong quân giới không phải một, hai năm, giao thiệp cùng căn cơ, cô bây giờ không thể so sánh được. Cho nên, muốn đối phó Tần gia, cô phát định phải đứng cao hơn bọn họ, đi xa hơn bọn họ.

Chỉ là quyền lực không đủ, cô còn cần có tiền tài vô số. Coi như là muốn điều động người của quốc gia thì cũng phải nghĩ đến những việc sau đó. Cho nên, hoặc là không làm, mà làm thì phải làm được tốt nhất, chỉ có nắm lấy mạch máu kinh tế mới có thể cân nhắc đến mọi việc.

Sở dĩ Tần Vi Nhiên tự tin như vậy, đó là bởi vì ở mạt thế, cái gì cũng không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là khoa học kỹ thuật. Mạt thế không bao giờ thiếu nhân tài, cho nên đâu đâu cũng có nhà khoa học. Khoa học kỹ thuật ở mạt thế có thể nói mà vô cùng hoàn mỹ. Rất may mắn, cô cũng từng học được nhiều kiến thức về mạt này, hơn nữa đối với một ít thiết kế khoa học kỹ thuật, cô hiểu rõ vốc ừng. Muốn chế tạo một sản phẩm có thể khiến cho người ta than phục, đối với cô mà nói thì không quá khó.

Còn chưa tới Cục Quốc An, điện thoại của Tần Vi Nhiên rung lên một chút. Mở ra, nhập password, bên trong có một thời gian, 18:00.

Tần Vi Nhiên nhếch miệng cười nhạt, tăng tốc, đi tới Cục Quốc An.

Ai nấy đều biết hôm nay tâm tình của Thiếu tá Tần rất tốt, trên mặt Tần Vi Nhiên luôn mang theo ý cười đi tới sân huấn luyện. Hiện tại là giờ nghỉ trưa, sân huấn luyện không có nhiều người, chỉ có Minh Thủy và Trung úy Miêu đang tán gẫu với nhau.

Tần Vi Nhiên đi tới: “Hai người không nghỉ ngơi một chút sao?”

Trung úy Miêu có vẻ vô cùng hài lòng, cười hỏi: “Thiếu tá Tần, cô ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

Minh Thủy cười cười: “Bọn họ đều đi đánh bài rồi, hai chúng tôi không hứng thú, nên không đi.”

Tần Vi Nhiên gật đầu ngồi xuống.

“Thiếu tá tần, sang nay sao cô không đến?”

“Tôi có chút việc.”

“À, ha ha, ở đây chính là như vậy, có chuyện gì thì cũng có thể tự do đi lại. Thiếu tá Tô, cậu nói xem có phải không?”

Minh Thủy gật đầu: “Ừ, nơi này chính là vậy.”

Trung úy Miêu cắn môi, tựa hồ như muốn quyết định chuyện gì đó, nói: “Thiếu tá Tần, Thiếu tá Tô, chúng ta thân thiết như vậy rồi, không bằng tối nay cùng ăn bữa cơm, thế nào?” Nói xong, hẳn như chờ mong nhìn Tần Vi Nhiên.

Minh Thủy bất động thanh sắc nhú nhú mày, lập tức cười nói: “Tối nay tôi bận rồi, sợ là không được.”

Tần Vi Nhiên cũng lắc đầu: “Tôi cũng không được, đêm nay tôi có hẹn.”

Trung úy Miêu mắt mát “ồ” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Thiếu tá tần, cô có hẹn với bạn trai sao?”

Tần Vi Nhiên sững sốt một chút, gật đầu: “Ừm, đúng vậy.”

“Thiếu tá Tần, hôm qua tôi thấy cô, bạn trai cô họ Phó phải không?”

Nếu Trung úy Miêu đã đoán được, Tần Vi Nhiên cũng không có dự định tiếp tục ẩn giấu, cười cười: “Đúng vậy.”

Trung úy Miêu viên mắt ửng đỏ, đứng dậy: “Tôi... tôi chúc hai người hạnh phúc. Xin lỗi, tôi còn việc chưa làm xong, về văn phòng trước.” Nói xong liền xoay người chạy đi.

Minh Thủy cau mày: “Anh ta yêu cô.”

Tần Vi Nhiên bắt đầu lật đật: “Có lẽ vậy.”

“Cô định thế nào?”

“Anh ta biết tôi đã có bạn trai. Cứ vậy đi, chắc hai ba ngày nữa là anh ta nghĩ thông thôi.”

Minh Thủy nhìn cô một chút, không nói gì.

Đúng lúc điện thoại Tần Vi Nhiên vang lên, Tần Vi Nhiên vừa nhin, là điện thoại của Phó Vân. Tần Vi Nhiên cũng không kiêng kỵ Minh Thủy bao nhiêu, nhận điện thoại trước mặt hẳn.

“Chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm em sao?”

“Không có chuyện gì thì tôi tắt máy, tôi đang làm việc.”

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm, anh đã đặt chỗ trước.”

“Tôi nay không được, tôi có việc.”

“À? Vậy chẳng phải là anh phải hẹn một người ra ăn cơm cùng rồi sao? Nhà anh không có chuẩn bị cơm cho anh.”

“Vậy anh tùy tiện tìm một mỹ nữ nào đó đi ăn với anh đi.”

“Anh sợ em ghen.”

“Tôi rất yên tâm với anh, tôi sẽ không ăn dấm.”

“Vậy thì tốt. Vậy em chú ý an toàn, anh hẹn mỹ nữ ăn cơm đây.”

Tần Vi Nhiên bỏ điện thoại xuống, đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt bị quét sạch sành sanh, không khỏi cau mày.

Minh Thủy lắng lắng nghe, trong mắt có chút tự giễu, có chút đau xót, chỉ tiếc Tần Vi Nhiên còn đang suy nghĩ vì sao mình không vui, nên không để ý tới sự khác thường của hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 46: Có Vẻ Như Là Ghen

“Trải qua nhiều mặt điều tra, tôi tra được khoảng 12 giờ trưa mỗi thứ năm sẽ có người chuyên đưa đồ dung hằng ngày tới. Trong biệt thự có hai bảo vệ, một người giúp việc. Người giao hàng căn bản là không có cơ hội đi vào, trừ phi giết chết hai bảo vệ kia. Nhưng nếu như vậy sẽ đánh rã động cò, Cuồng Lang nghe được phong phanh, nhất định sẽ từ bỏ Lý Văn Lệ, kế hoạch của chúng ta xem như uổng phí.”

Ở đây là nhà trọ của Phi Hồ, bây giờ mọi người đang ngồi vây quanh bàn ăn, Phi Hồ thiết kế chỗ này thành phòng họp tạm thời, có đầy đủ máy tính và máy chiếu. Tần Vi Nhiên cũng rất hài lòng.

Nghe Bạch Diệp báo cáo xong, Tần Vi Nhiên lật đật hỏi: “Mọi người có đề nghị gì không?”

Tất cả mọi người lác lác đầu. Tần Vi Nhiên khẽ cau mày trầm tư.

Minh Thủy cười cười: “Thật ra muốn tách tai mắt ra thì cũng vô cùng đơn giản.”

Mọi người vừa nghe, lập tức nhìn Minh Thủy.

“Nếu muốn vào trong nhà, chúng ta chỉ cần tìm cơ hội trà trộn vào những vật dụng hằng ngày là có thể vào trong. Biệt thự lớn như vậy, chỉ có hai bảo vệ

vào một người hầu, muốn tránh né tầm mắt của bọn họ cũng không quá khó.”

Mấy người đều gật gù. Phi Hồ cau mày: “Nhưng mà, chúng ta cùng lắm chỉ có thể vào được một người, phải ai đi đây?”

Bạch Diệp khời thân : “Để tôi đi cho, đối với việc này tôi cũng khá rành.”

Tần Vi Nhiên lắc đầu: “Lần này để tôi, hai ngày nay cô cũng mệt rồi, nghỉ ngơi cho tốt. Sau khi nhận được tin tức từ Lý Văn Lệ, chúng ta còn một trận đại chiến, hai ngày này mọi người chú ý nghỉ ngơi.”

Bạch Diệp có chút cảm động. Cô ở trong Lục Tổ Quốc An hai năm. Lục Tổ Quốc An luôn hướng đến những nhiệm vụ lớn, lúc nào thì có người quan tâm tới bọn họ? Không sai, hai ngày nay cô ban ngày làm việc, tối phải điều tra, quả thực vô cùng mệt mỏi.

Bạch Diệp nhìn Tần Vi Nhiên, gật đầu: “Cám ơn lão đại.”

“Được rồi. Hôm nay tới đây thôi. Ngày mai là thứ năm, tôi sẽ dựa vào đường Bạch Diệp mà hành động. Minh Thủy, chuyện ở sân huấn luyện, cậu giám sát đi.”

“Ừm, không thành vấn đề. Cô chú ý an toàn.”

Trên đường trở về, Tần Vi Nhiên đứng lúc đi ngang qua cửa nhà hàng Phong Vân Quốc tế, cũng không biết Phó Vân vô tình hay cố ý, chiếc Aston Martin của hắn nghênh ngang đậu trước cửa lớn, thật sự không muốn nhìn thấy cũng khó.

Tần Vi Nhiên đột nhiên nghĩ, hắn nói muốn hẹn mỹ nữ đi ăn tối, trong lòng buồn bực không lý do. Nhìn đồng hồ, đã bảy giờ. Buổi tối bọn họ mãi thảo luận, ngay cả cơm cũng quên ăn. Lúc họp thì không thấy đói, bây giờ lại cảm thấy hơi đói bụng. Tần Vi Nhiên nghĩ vậy, liền muốn lái xe vào nhà hàng.

“Tin tin.” Hai tiếng còi xe ô tô vang lên.

Theo bản năng, cô quay đầu lại nhìn, hóa ra là Minh Thủy. Tần Vi Nhiên hạ cửa sổ xe xuống, nghe thấy âm thanh hòa nhã của hắn: “Cùng nhau ăn cơm?”

Tần Vi Nhiên không nghĩ nhiều, liền gật đầu. Hai người một trước một sau lái vào bãi đậu, thật trùng hợp, cạnh xe Phó Vân có hai chỗ trống. Hai người đậu vào, kẹp xe Phó Vân vào giữa.

Hai người sóng vai cùng tiến vào nhà hàng. Gác cửa nhìn thấy hai người, lập tức cung kính khom lưng: “Tô thiếu.”

Tần Vi Nhiên cười khẽ nhìn Minh Thủy: “Xem ra cậu là khách quen ở đây.”

“Hiếm khi tới đây, hôm nay chỉ đặt trước một chỗ. Tối phòng ăn tầng cao nhất đi.”

“Ừm.”

Khi hai người bước vào phòng ăn đã hấp dẫn không ít ánh mắt, bởi vì bây giờ đã qua thời gian bữa tối, Tần Vi Nhiên và Minh Thủy đến đương nhiên là gây ra không ít sự chú ý của mọi người. Hơn nữa, hai người trai tài gái sắc, lại cười cười nói nói hợp nhau như vậy, hấp dẫn ánh mắt của người khác cũng không kỳ quái chút nào. Đương nhiên, bên trong những ánh mắt này, cũng bao gồm Phó Vân.

Lông mày Phó Vân khẽ động, khóe miệng giật giật. Cô gái ngồi đối diện với Phó Vân quả thực rất đẹp, tóc dài hơi xoắn đậu trên bờ vai, làn da cô rất trắng, lộ ra màu hồng phấn nhàn nhạt, càng nhìn càng mê người. Cánh tay trắng nõn tinh tế cầm ly cao cổ, tao nhã thưởng thức rượu ngon, chất lỏng màu đỏ xuyên thấu qua cánh môi béo mạp, trong sự trong veo mang theo quyền rũ mê hoặc. Đặt ly rượu xuống, gương mặt tinh xảo lộ ra. Mặt trái xoan tinh xảo lập thể, phối hợp với đôi mắt to linh động, mũi thanh tú. Cô như thiên sư kết hợp với ma quỷ, khiến người ta chỉ nhìn một chút liền không ngừng được.

Ở trong mắt Tần Vi Nhiên, cô gái đối diện với Phó Vân vô cùng hoàn mỹ. Hai người thấp giọng không biết đang nói gì, cô gái khẽ cau mày. Phó Vân như là cười nói gì đó, cô gái sùng sốt một chút, cũng nở nụ cười. Hai người dường như trò chuyện thân mật vui vẻ. Xem ra cô không cần qua đó chào hỏi, không chừng người ta còn chê cô chướng mắt.

Nhưng trời không chiều ý người, vị trí Minh Thủy đặt đúng lúc sát vách bàn của Phó Vân, giữa hai bàn chỉ cách nhau một tấm ván gỗ. Tần Vi Nhiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, cho rằng không quen biết.

Phó Vân đứng là không do dự gì, cười nói: “Vi Nhiên, thì ra hôm nay em có hẹn với cậu ta.”

“Cậu ta là đồng nghiệp của tôi, chúng tôi đúng lúc vừa làm việc xong, thuận đường ăn cơm.”

Phó Vân nhàn nhạt ‘ồ’ một tiếng, thuận miệng nói một câu: “Em không cần giải thích, anh tin tưởng em mà.” Nói xong, hắn lại ôn nhu với cô gái đối diện: “Mật Mật, bánh gato hương trà em thích đến rồi kìa.” Dứt tiếng, một khối bánh gato tinh xảo màu trà được người phục vụ đặt trước mặt cô gái.

Mật Mật? Gọi thật thân thiết. Tần Vi Nhiên nhìn người phục vụ đưa thực đơn tới, buồn bực nói một câu: “Giống như tiên sinh bàn đối diện.”

Người phục vụ nhận thực đơn, cười nói một tiếng ‘được’.

Minh Thủy chọn món xong, cũng không nói chuyện với Tần Vi Nhiên, bầu không khí bỗng nhiên có chút quỷ dị.

Cô gái rót cuộc cũng ăn xong bánh gato trà xanh, tùy ý lau miệng, nói với Minh Thủy: “Bảo tử cậu không tốt, sao ăn com muộn vậy?”

Tần Vi Nhiên hơi đại ra. Tình huống bây giờ là sao, cô không hiểu.

Minh Thủy cười cười: “Trong xe tôi có chuẩn bị thức ăn, đã ăn một chút, đừng lo.”

“Tự cậu chú ý một chút đi, đừng làm cho mẹ lo lắng.”

“Biết rồi, chị.”

Một tiếng ‘chị’ này làm Tần Vi Nhiên sững sốt triệt để, theo bản năng nhìn Phó Vân.

Phó Vân có lòng tốt nói: “À, anh quên giới thiệu. Vi Nhiên, đây là em họ của anh Tô Hiểu Mạt. Còn người đang ngồi đối diện với em, là em họ anh Tô Hiểu Thần. Mạt Mạt, Thần Thần, đúng lúc giới thiệu cho hai đứa, bạn gái của anh Tần Vi Nhiên.”

Tần Vi Nhiên kinh ngạc nhìn Minh Thủy. Trong ấn tượng, Minh Thủy thực sự đã từng nói với cô, hán tên là Tô Hiểu Thần. Tần Vi Nhiên nhìn Minh Thủy, lại nhìn Phó Vân, nhất thời cảm thấy mình từ đầu đến cuối đều bị lừa dối, cũng không có tâm trạng dùng com, đứng lên muốn đi.

“Vi Nhiên!”

Minh Thủy muốn đứng lên đuổi theo, lại bị Phó Vân kéo lại: “Thần Thần, bao tử em không tốt, ăn com đi. Chị dâu em chỉ là trẻ con với anh thôi, anh đi đồ dành một chút là được. Mạt Mạt, em ở cùng Thần Thần đi.”

Tô Hiểu Mạt nhàn nhạt nhìn hán: “Cút đi. Em nhìn anh lâu rồi.”

Phó Vân dường như đã quen thuộc, không quan tâm thái độ của Tô Hiểu Mạt, cười híp mắt chạy đi.

Người trong phòng ăn đều sững sốt. Bọn họ không có nhìn lầm, Vân thiếu cư nhiên đuổi theo một cô gái ra ngoài? Có mấy người có chút ấn tượng, cô gái kia hình như là cô gái mấy ngày trước đi dùng com với vân thiếu. Mọi người ở đây đều không có xa lạ gì với Tô Hiểu Mạt và Tô Hiểu Thần, đương nhiên cũng biết quan hệ của họ, cho nên cũng không nghĩ nhiều, ngồi xem cuộc vui.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 47: Con Dâu Của Mẹ Không Chạy Được

Tần Vi Nhiên vừa ngồi lên xe, Phó Vân liền xuất hiện bên cạnh ghế lái. Tần Vi Nhiên tức giận lạnh lùng: “Cút ra ngoài!”

Phó Vân có thân phận gì? Từ khi hán được sinh ra, căn bản là không có ai nói chuyện với hán như vậy. Nhưng giờ khắc này, Phó Vân không chút nào để ý, trái lại cười đến hào quang tỏa sáng, trêu tức nhìn cô: “Sao vậy? Ghen?”

Tần Vi Nhiên giận dữ cười: “Ghen? Tại sao tôi phải ăn đấm?”

“Bởi vì em nhìn thấy anh ở cùng với cô gái khác.”

“Nếu là như vậy, từ lúc nhìn thấy các người, tôi liền đi thẳng một mạch, sẽ không chờ đến bây giờ. Tôi nghĩ anh căn bản không biết tôi giận cái gì. Được rồi, trò chơi đến đây là kết thúc. Phó tiên sinh, mời anh xuống xe.”

Phó Vân trầm thấp cười hai tiếng: “Được rồi, đừng giận nữa. Làm sao anh có thể có người phụ nữ khác ngoài em chứ? Nếu như anh sớm có đối tượng thì sẽ không thỏa thuận với em.”

“Phó tiên sinh, tôi nói mời anh xuống xe.”

Phó Vân kéo tay Tần Vi Nhiên, muốn tiến hành vô liêm sỉ tới cùng, thâm tình chân thành nói: “Vi Nhiên, không cần giận mà hại cho thân thể. Em vẫn chưa ăn tối. Đi thôi, anh đưa em đi ăn com.”

“Tôi nói lần cuối, xuống xe!”

Phó Vân sững sốt một chút, ngưng cười, mím môi nói: “Không xuống.”

Tần Vi Nhiên nhìn hần: “Anh...” Cô thật không biết nên nói cái gì. Hai kiếp làm người, cô xem như là mở mang tầm mắt, lần đầu tiên gặp người vô liêm sỉ như vậy.

Phó Vân thở dài một hơi: “Được rồi, anh biết em tức giận thân phận của Mạt Mạt và Thần Thần. Anh cũng không biết em đến đó, cho nên mới ăn com với Mạt Mạt. Ở đó ai cũng là danh lưu quý tộc, có người nào mà không biết thân phận của bọn anh chứ? Anh thừa nhận, khi nhìn thấy em và Thần Thần đi chung anh có chút tức giận, cho nên mới không giới thiệu thân phận của Mạt Mạt đúng lúc. Còn Thần Thần, anh biết các em đều làm việc trong Cục Quốc An, nhưng anh hoàn toàn không cần thiết phải đề cập với em việc em họ anh cũng làm việc trong Cục Quốc An, bởi vì anh không biết em cũng biết nó.”

Tần Vi Nhiên cau mày nhìn Phó Vân. Hần không giống như là nói dối, nhưng theo bản năng, cô vẫn hoài nghi lời nói của hần, bởi vì cô căn bản không nhìn thấu hần. Cô không thể xác định, phán đoán của cô với hần là chính xác.

“Phó tiên sinh, mặc kệ là thế nào, tôi đều nghĩ chúng ta không thể tiếp tục nữa. Hôm nay là cơ hội tốt, giận dỗi chia tay là bình thường, chúng ta liền chấm dứt ở đây.”

Phó Vân cau mày: “Chúng ta quen nhau rất tốt, tại sao phải chia tay?”

“Em họ anh là đồng nghiệp của tôi, lỡ như có một ngày sự việc bại lộ, tôi sẽ rất lúng túng. Hơn nữa, tôi không thích phiền phức.”

“Anh đảm bảo việc này sẽ không bại lộ, cũng sẽ không có phiền phức. Anh biết em đang tức giận, bây giờ chúng ta đừng nói mấy chuyện này nữa. Lái xe đi, anh đưa em đi ăn chút gì đó.”

“Anh xuống xe đi.”

Phó Vân mím môi: “Em thật sự muốn ầm ĩ sao?”

“Anh cho rằng tôi là loại phụ nữ cố tình gây sự sao? Phó tiên sinh, tôi nói chấm dứt ở đây thì chính là chấm dứt ở đây, mời anh xuống xe.”

Phó Vân sâu sắc nhìn cô, thấy Tần Vi Nhiên không liếc nhìn hần một cái, phút chốc xì một tiếng, lập tức xuống xe. Tần Vi Nhiên lập tức lái đi. Phó Vân nhìn đèn xe mất hút, đứng đó không nói một lời, cuối cùng âm trầm lái xe đi.

Tất cả mọi người họ Phó đều nhìn thấy Phó Vân không vui, hơn nữa là rất không vui. Tô Diêu nhìn Phó Tổ Yên đang uống nước trái cây một chút, sau đó nhìn về phía Phó Thiệu Dịch bên cạnh, nói: “Hôm nay sao vậy? Mỗi buổi tối nhà chúng ta đều không thấy bóng dáng con gái bảo bối, hôm nay lại làm con gái ngoan. Con trai bảo bối luôn luôn tươi cười hôm nay lại âm trầm, giống như là người ta mắc nợ nó vậy. Lẽ nào hôm nay em mở cửa không đúng cách?”

Phó Tổ Yên phút chốc bật cười: “Mẹ à, cách mẹ mở cửa tuyệt đối không thành vấn đề. Con quả thực là đang sống sờ sờ ngồi ở chỗ này, con trai bảo bối của mẹ quả thực là đang vô cùng không vui, nhưng con thấy anh ấy không giống như bị người ta giật nợ, mà giống như bị người ta đá hơn nha!”

Tô Diêu vừa nghe, lập tức xù lông: “Cái gì? Bị đá? Tô Tô, con bị Thiếu tá đại nhân đá hả?”

Phó Vân quý dị cười hai tiếng, không lên tiếng.

Tô Diêu gật gù: “Xem bộ dạng này, chắc là vậy rồi. Mẹ nói con có chuyện gì vậy chứ, khó khăn lắm mới tìm được một mối, vậy mà chia tay sớm như vậy. Mẹ vẫn chưa gặp mặt mà. Mẹ cho con biết, cô bé kia không tệ, con không thể dễ nổi giận như vậy. Con gái mà, kiêu kỳ một chút cũng không sao. Thực sự không ổn rồi, con trực tiếp đánh gục nó, gạo nấu thành com, nó còn không đi theo con sao? Vậy đi, tốt nhất là một lần trúng chiêu, sinh cho mẹ một cháu gái đáng yêu, vậy là hoàn mỹ nhất.”

Phó Tổ Yên hứng thú nhìn Phó Thiệu Dịch: “Ba, lúc mẹ tức giận, có phải ba cũng làm vậy không?”

Phó Thiệu Dịch cười khế, ôm Tô Diêu vào lòng: “Xưa nay ba chưa từng làm mẹ con tức giận.”

Tô Diêu gật đầu: “Đúng vậy. Tô Tô, con phải học hỏi ba con nhiều một chút. Con gái muốn tức giận, con không được giận lấy, phải yêu thương nó, nó sẽ dễ tâm đến con nhiều hơn. Nếu con chọc giận con bé, vậy thì con phải làm cho nó quên đi, chỉ nhớ đến con lúc yêu thương nó thôi. Ngoan, ngày mai mua một bó hoa hồng, xin lỗi người ta, chuyện gì cũng không còn nữa.”

Phó Vân khởi thân, nhàn nhạt nói một tiếng: “Mẹ à, mẹ yên tâm, con dâu mẹ không chạy được đâu.” Nói xong liền đi lên lầu.

Tô Diêu và Phó Tổ Yên nhìn nhau: “Nó nói như vậy có phải là nó đã nghĩ xong chiến lược rồi không?”

Phó Tổ Yên gật gật đầu: “Haizz... đột nhiên con cảm thấy cô gái bị anh con bám theo thật ra cũng thật đáng thương.”

“Đây là truyền thống tốt đẹp của đàn ông Phó gia, mẹ lĩnh hội điều này rất rõ.”

Ánh mắt hoa đào của Phó Thiệu Dịch tràn đầy ý cười nhìn Tô Diêu, khẽ cười nói: “Diêu Diêu, xem ra trong lòng em vẫn luôn bắt mắt với anh nha.”

Tô Diêu vừa nghe, lập tức cười lấy lòng: “Sao vậy được chứ? Em đối với anh không biết thỏa mãn bao nhiêu. Thiệu Dịch, lẽ nào anh không biết tâm ý của em sao?”

Phó Tô Yên làm bộ nôn mửa, dáng vẻ không chịu nổi, đứng dậy: “Con đi ngủ trước đây. Hai người cứ tự nhiên.”

--- o0o ---

Tần Vi Nhiên có chút mờ mịt nhìn dòng xe cộ trước mặt. Cái thành phố này lớn như vậy, cô cũng không biết muốn đi đâu, người cùng cô ăn cơm cũng không có. Tần Vi Nhiên cười tự giễu, lái xe về Tần gia.

Người nhà họ Tần đã sớm ăn tối, cô cũng không muốn làm phiền người hầu làm thêm một phần thức ăn. Người hầu Tần gia đều biết cô không được người họ Tần hoan nghênh, thái độ đối với cô tuy không có gì, nhưng cũng không khá hơn chút nào.

Thời gian còn sớm, người nhà họ Tần đều ngồi trong phòng khách uống trà tán gẫu. Tần Ngao Thiên cùng Tần Lăng Phi thích xem tin tức quân sự, Trầm Linh và Tần Phi Nhiên đương nhiên là ngồi cùng. Không khí giữa bốn người vô cùng hòa hợp, dường như chỉ có mình cô là dư thừa.

Tần Lăng Phi thấy cô, không thích nhú mày, thờ ơ hỏi một tiếng: “Ăn cơm chưa?”

“Đã ăn rồi. Cha, con muốn thương lượng với mọi người một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Con muốn dọn ra ngoài ở?”

Tần Vi Nhiên vừa nói xong, người nhà họ Tần đều kinh ngạc nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Âm Mưu Của Tần Gia

Tần Lăng Phi lập tức nổi giận, quát: “Mày có gì không hài lòng với cái nhà này thì cứ nói thẳng. Dọn ra ngoài ở, mày muốn người ta chế giễu sao? Mày phải khiến cho Tần gia mất hết mặt mũi mới cam tâm hay sao?”

Trầm Linh vội vã vỗ ngực ông cho thuận khí, nói với Tần Vi Nhiên: “Vi Nhiên à, ở nhà đều tốt, sao lại muốn dọn ra ngoài? Trong nhà có chuyện gì không thoải mái sao?”

Tần Vi Nhiên cười gằn trong lòng. Trong cái nhà này, người không muốn nhìn thấy cô nhất chính là Trầm Linh, bây giờ lại nói lời êm tai.

“Chủ yếu là vì ở nhà cách xa chỗ làm việc, đi làm cũng không tiện. Hơn nữa, công việc của con sẽ thường xuyên làm nhiệm vụ bên ngoài, không về nhà cố định. Con không muốn lúc tối về nhà lại đánh thức mọi người. Cha, mong cha hãy đồng ý.”

Tần Lăng Phi không lên tiếng, hiển nhiên là không đồng ý.

Tần Ngao Thiên gật đầu nói: “Vẫn là công việc quan trọng hơn. Vi Nhiên, chuyện này ta đồng ý. Nhưng ta có một yêu cầu. Cuối tuần con phải về nhà một chuyến, cùng gia đình ăn một bữa cơm, biết chưa?”

Tần Vi Nhiên gật gù đầu: “Dạ, con biết rồi, cảm ơn ông nội. Vậy con lên phòng trước.” Mục đích đã đạt được, đương nhiên là cô không muốn đứng trước mặt họ nhiều thêm giây nào nữa, xoay người lên phòng.

Tần Lăng Phi nhìn Tần Ngao Thiên: “Ba, sao ba lại đồng ý? Nó chuyển ra ngoài, sẽ rời khỏi tầm mắt của chúng ta, đây cũng không phải chuyện tốt.”

Tần Ngao Thiên trầm ngâm nói: “Con nghĩ là ta chưa nghĩ tới điều đó sao? Nhưng con nghĩ đi, bây giờ nó có giấy chứng nhận quyền lực. Hôm nay, ta đã gọi điện hỏi Vương Thế Quân, hẳn ta luôn can trọng về chuyện của Vi Nhiên, chỉ nói nó biểu hiện rất tốt, cấp trên rất coi trọng. Con có biết điều này có nghĩa là gì không?”

Trầm Linh cả kinh nói: “Ba, nó thật sự lợi hại như vậy sao?”

Tần Ngao Thiên gật đầu: “Nếu nó không lợi hại, sao có thể bước ra từ nơi đó, hơn nữa, vừa đến Cục Quốc An mà đã có quyền lực cao như vậy. Lăng Phi, chúng ta nên thay đổi chiến lược, không nên gấp gáp cầu thành công. Cứ từ từ, quan sát thêm một thời gian nữa. Đầu tiên là phải biết rõ công tác của nó trong Cục Quốc An là gì.”

Tần Phi Nhiên cau mày: “Không phải cô ta làm huấn luyện viên gì đó sao?”

“Chỉ là một huấn luyện viên thì có thể có quyền lực lớn như vậy sao?” Tần Lăng Phi mắt lạnh liếc nhìn Tần Phi Nhiên. Nếu cô có thể không thua kém một chút, cả nhà bọn họ cũng không cần khách khí với Tần Vi Nhiên như vậy.

Tần Phi Nhiên chu mỏ một cái, không nói nữa.

Tần Lăng Phi cau mày: “Ba, ý của ba là... Vi Nhiên có thể là thành viên bí mật của Cục Quốc An?”

“Hừm, ta cũng nghi ngờ như vậy. Cho nên, chuyện chúng ta cần làm bây giờ chính là để Vi Nhiên quên hết mọi chuyện trước kia đi. Tần gia không thể có thêm kẻ địch, huống hồ nó cũng mang họ Tần.”

Trầm Linh vừa nghe, không vui vẻ nói: “Ba, ba cần phải nghĩ kỹ, chuyện chúng ta đối xử với Vi Nhiên, nó không phải không biết. Nếu nó cần chúng ta một cái sau lưng, chúng ta không có cơ hội hối hận.”

“Vi Nhiên cũng mang họ Tần.” Tần Ngạo Thiên thấy Trầm Linh còn có lời muốn nói, cắt ngang: “Được rồi, chuyện này cứ quyết định vậy đi. Trầm Linh, Phi Nhiên, sau này không thể biểu hiện tâm tình của mình trước mặt Vi Nhiên. Lăng Phi, con đến thư phòng với ta.”

Trầm Linh bất đắc dĩ nói tiếng “Dạ”, tro mắt nhìn Tần Ngạo Thiên và Tần Lăng Phi lên lầu.

Tần Phi Nhiên nắm chặt nắm đấm: “Mẹ, chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ qua như vậy hay sao?”

Trầm Linh cười lạnh: “Đương nhiên là không đơn giản như vậy. Phi Nhiên, con yên tâm, mẹ tuyệt đối sẽ không để cho người khác cướp mất những gì thuộc về con. Cứ chờ đi.”

Tần Phi Nhiên gật gật đầu, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Tần Ngạo Thiên và Tần Lăng Phi đi vào thư phòng, Tần Lăng Phi liền nói: “Ba, ba thật sự nghĩ kỹ chưa?”

“Lăng Phi, đây chỉ là bước chuẩn bị đầu tiên. Ta đã theo chuyện này hai mươi mấy năm, thời gian dài như vậy, xưa nay chưa từng thay đổi. Nhất định là có người ở bên trong giờ trò. Coi như ta đã lớn tuổi, nhưng con vẫn còn trẻ. Bây giờ, biểu hiện của con trong quân đội xuất sắc như vậy, nhưng vẫn không tiến triển gì. Lăng Phi, Tần gia chúng ta không còn huy hoàng như trước nữa. Chúng ta cần một người trợ giúp, mà lựa chọn tốt nhất, không thể nghi ngờ gì, chính là Vi Nhiên.”

Tần Lăng Phi không nói gì, chăm chú nếm môi.

“Lăng Phi, ta biết con vẫn còn để ý chuyện lúc trước. Bây giờ, Lam Tuệ cũng đã chết, coi như con còn hận, thì cũng đến lúc buông xuống rồi. Năng lực của Vi Nhiên, con và ta đều rõ như ban ngày, bên nào nặng bên nào nhẹ, con cũng rõ ràng hơn ta.”

Tần Lăng Phi gật đầu: “Con biết rồi. Ba, chỉ là con không cam lòng, con không cam lòng!”

“Nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn. Chúng ta chỉ lợi dụng Vi Nhiên, đến khi nó không còn tác dụng, chúng ta cũng đã leo lên vị trí mình muốn, đến lúc đó, muốn khiến nó chết như thế nào, còn không phải chỉ là một câu nói hay sao? Ta nói như vậy, con đã hiểu chưa?”

Tần Lăng Phi gật đầu: “Ba, con biết nên làm gì rồi.”

Tần Ngạo Thiên thỏa mãn gật đầu: “Hừm, đi đi.”

Tần Vi Nhiên một chút cũng không biết cô đã bị xem là hòn đá kê chân của nhà họ Tần. Nhưng, người họ Tần suy nghĩ chu đáo, lại không nghĩ tới, trải qua nhiều lần đẩy Tần Vi Nhiên vào chỗ chết như vậy, Tần Vi Nhiên còn tin tưởng bọn họ nữa hay không?

- - - oOo - - -

Ngày đó, là thứ năm, Tần Vi Nhiên dựa theo kế hoạch do Bạch Diệp đề ra, nấp trong xe vận tải giao đồ tới biệt thự của Lý Văn Lệ.

Trong xe có rất nhiều thứ, Tần Vi Nhiên dễ dàng tìm được chỗ nấp. Đó là một cái tủ quần áo mới, bên trong có nhiều quần áo. Cái tủ này là dung gổ từ đàn thượng hạng chế tác thành, hẳn là được đặt làm. Tần Vi Nhiên dám khẳng định, cái tủ quần áo này, nhất định sẽ được đặt trong phòng của Lý Văn Lệ. Xem ra vận may của cô không tệ, không cần tìm cơ hội khác che dấu tai mắt.

Trải qua một hồi xóc nảy, chiếc xe ngừng lại. Tần Vi Nhiên biết, đã đến nơi rồi. Quả nhiên, cô nghe được âm thanh của một người đàn ông: “Các người đặt đồ vật xuống đây hết là được rồi.”

“Vâng, biết rồi.”

Ngay lập tức, Tần Vi Nhiên nghe thấy cửa thùng xe được mở ra, sau đó là âm thanh di chuyển đồ vật. Khi bọn họ khiêng tủ quần áo, một người nói: “Người có tiền đúng là xa xỉ, tủ quần áo bằng gổ từ đàn này chắc là tốn không ít tiền.”

“Đương nhiên rồi. Đây là gổ từ đàn thượng hạng, quý lắm, cẩn thận một chút!”

“Thật nặng nha! Ai dà, cái này thật là khác, so với tù quần áo khác thì nặng hơn rất nhiều!”

“Đương nhiên, đồ chơi trong này nhiều lắm.”

Tần Vi Nhiên không bị cuộc đối thoại của hai người này ảnh hưởng, cô luôn chú ý tất cả động tĩnh xung quanh. Biết có người tiếp nhận tù quần áo, cô liền biết, hai bảo vệ kia muốn khiêng tù vào biệt thự.

Sau một lúc, tù áo bị nhấc lên khiêng vào biệt thự. Hai bảo vệ khiêng tù quần áo lên lầu, gõ gõ cửa, liền bước vào. Tần Vi Nhiên ngừng thở. Cô biết, cô đã vào phòng Lý Văn Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Bắt Giữ Cuồng Lang

Mọi chuyện đúng như Tần Vi Nhiên sơ liệu, tù quần áo bị đưa vào phòng của Lý Văn Lệ. Tần Vi Nhiên rõ ràng nghe thấy âm thanh một cô gái nói: “Tù quần áo cứ để đó đi, các người đi xuống đi.”

Hai bảo vệ lập tức hô: “Dạ, chị dâu.”

Nghe được tiếng bước chân dừng lại trước tù quần áo, Tần Vi Nhiên lập tức đề phòng. Chỉ cần Lý Văn Lệ mở tù ra, cô có thể khống chế Lý Văn Lệ ngay lập tức.

Cửa tù mở ra, Lý Văn Lệ nháy mắt liền nhìn thấy Tần Vi Nhiên, trên mặt cô không có biểu tình gì dư thừa, nhưng trong mắt cũng có chút khiếp sợ.

Tần Vi Nhiên đang muốn động thủ, lại nhìn thấy biểu tình Lý Văn Lệ thay đổi, vui mừng reo lên: “Woa, thật đẹp!” Nói xong liền quay đầu ngẩng lên nói: “Em rất thích, cảm ơn ông xã.”

Tần Vi Nhiên cau mày. Cô biết, nếu bây giờ cô ra tay với Lý Văn Lệ, thì cũng như kiếm củi ba năm đốt một giờ (*), bởi vì ở nóc nhà có máy quay. Mà khi này, Lý Văn Lệ làm như vậy, chính là đang nhắc nhở cô. Xem ra, Lý Văn Lệ này có ý muốn hợp tác với cô.

(* công cốc, vô ích)

Tần Vi Nhiên quát mắt. Trên người Lý Văn Lệ mặc váy ngủ in hoa, tuy rằng che khuất cảnh “xuân”, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy trên cánh tay Lý Văn Lệ ẩn ẩn vết roi. Nói cách khác, Cuồng Lang có sở thích đánh cô ta. Nói vậy, cô gái này đã không chịu nổi Cuồng Lang, chỉ là bị nhốt ở đây, cho nên không còn cách nào mà nhịn xuống.

Nói như vậy thì hai bảo vệ kia không phải là bảo vệ cho cô ta mà là đang giám thị cô ta. Cũng khó trách Lý Văn Lệ không tuyệt vọng, khi nhìn thấy cô lại không cần cân nhắc. Cũng may là gặp được cô, nếu như là người Cuồng Lang phái tới thăm dò, phỏng chừng cô ta không còn sống qua đêm nay.

Lý Văn Lệ chọn ra một cái áo ngủ gọi cảm trong tù, úm thử lên người, nói với trần nhà: “Ông xã, cái này có đẹp không? Tối nay em mặc bộ này chờ anh.” Nói xong, cô còn nở nụ cười hạnh phúc, đáng vẻ vô cùng mong đợi.

Tần Vi Nhiên có chút khiếp sợ, Lý Văn Lệ đang nói cho cô biết, đêm nay Cuồng Lang sẽ tới. Với tình huống hiện tại, cô không có cách nào thông báo cho người khác, cô cũng không thể bước ra khỏi căn phòng này. Có thể ở đây còn được cài đặt máy nghe lén, cho nên Lý Văn Lệ mới không e dè với Cuồng Lang. Cho nên, cô không thể gọi điện thoại. Nói cách khác, hành động lần này, nhất định phải do một mình cô hoàn thành.

Tần Vi Nhiên không biết Cuồng Lang tới một mình hay còn mang theo thủ hạ, đương nhiên, muốn đối phó với Cuồng Lang, một mình nàng không phải là không thể. Chỉ là nếu như Cuồng Lang còn dẫn theo thủ hạ, như vậy cô sẽ không thể đảm bảo an toàn cho Lý Văn Lệ.

Suy cho cùng, cô gái này cũng là người bị hại. Cho dù cô ta từng làm việc ở nơi đó, cũng không thể chứng minh cô ta là loại người kia, chỉ ít với biểu hiện vừa rồi, cô gái này có sự bất đắc dĩ. Hơn nữa cô nhìn ra được, cô gái này vô cùng thông minh, ít ra, cô ta rất bình tĩnh. Tần Vi Nhiên cảm thấy, cô ta cũng không phải là loại phụ nữ thấy tiền sang mắt. Có lẽ, làm việc ở đó cũng có nỗi khổ riêng, chỉ là cô ta không may, bị Cuồng Lang nhìn trúng.

Tần Vi Nhiên nhớ bên trong tài liệu có ghi, lúc đó Lý Văn Lệ chỉ là một học sinh, cô ta theo Cuồng Lang đã bảy tám năm, nếu như bị ngược đãi mà còn duy trì được sự tỉnh táo như vậy, thì quá rõ ràng, cô ta vẫn không từ bỏ chính mình. Nếu vì hoàn thành nhiệm vụ mà phải giết một cô gái kiên trì nhiều năm như vậy, thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Lý Văn Lệ đóng cửa tù quần áo lại, Tần Vi Nhiên cũng không nghĩ gì khác, yên tĩnh chờ đêm xuống, chờ Cuồng Lang đến.

Tần Vi Nhiên duy trì một động tác trong tù quần áo gần mười tiếng đồng hồ, thân thể hơi choáng. Lúc này, bên ngoài đã là nửa khuya. Ngay khi Tần Vi Nhiên cho rằng Cuồng Lang sẽ không đến, cửa phòng bị mở ra.

Nháy mắt, Tần Vi Nhiên hô hấp chậm lại, để tránh bị Cuồng Lang phát hiện. Muộn như vậy mới vào phòng, nhất định là Cuồng Lang.

Quả nhiên, Tần Vi Nhiên nghe được âm thanh thô kệch của Cuồng Lang: “Bảo bối, không phải nói chờ anh sao? Sao lại ngủ sớm như vậy. Không ngoan, phải phạt.”

Một giây sao, cô liền nghe thấy tiếng roi quất, ngay sau đó chính là tiếng thét chói tai của Lý Văn Lệ.

Lý Văn Lệ nghẹn ngào khóc rống nói: “Ông xã, đau quá!”

“Ngonan, lát nữa sẽ thoải mái thôi. Bảo bối, la đi, anh thích nghe tiếng thét chói tai của em, đây quả là thứ âm nhạc tuyệt vời nhất trên đời.” Nói rồi, lại một roi quất xuống.

Tiếng thét vẫn kéo dài, Cuồng Lang quát Lý Văn Lệ trên dưới ba mươi roi, Lý Văn Lệ cũng từ rít gào lúc đầu chuyển thành vô ý thức đau đớn, sau đó liền không còn âm thanh nào nữa, hẳn là đã ngất đi.

Cuồng Lang có chút không vui nói: “Lại ngất rồi.” Không biết Cuồng Lang dùng cách gì, Lý Văn Lệ tỉnh lại, nghẹn ngào gào lên đau đớn.

Cuồng Lang dường như rất hưng phấn, lập tức cùng Lý Văn Lệ hoan ái. Tần Vi Nhiên biết cơ hội đã tới, ngay khi Cuồng Lang thả lỏng cảnh giác, nàng mới có thể chiến thắng trong một chiêu. Nhiệm vụ hôm nay của cô là bắt Cuồng Lang chứ không phải giết hắn. Giết chết Cuồng Lang rất đơn giản, khó là phải bắt sống, cho nên Tần Vi Nhiên vẫn đang chờ cơ hội, mà cơ hội này, chỉ có một lần.

Nghe thấy Cuồng Lang gầm nhẹ, Tần Vi Nhiên biết chính là ngay bây giờ, không có gì do dự, cô lao ra từ tủ quần áo. Cuồng Lang lập tức quay đầu lại, khi nhìn thấy Tần Vi Nhiên, còn không kịp trở tay đã bị Tần Vi Nhiên đánh một quyền. Cuồng Lang ngã oành xuống đất, không thể tin được nhìn Lý Văn Lệ, còn chưa kịp lên tiếng đã ngất đi.

Lý Văn Lệ toàn thân xích lửa, trên người đều là vết roi, vết thương cũ vết thương mới chồng chéo lên nhau, vô cùng thâm trọng. Bất quá, giờ khắc này, cô không hài lòng, sợ hãi rống to Tần Vi Nhiên: “Tại sao cô không giết hắn ta? Tại sao không giết hắn ta?”

Tần Vi Nhiên biết Lý Văn Lệ hận Cuồng Lang thấu xương, nhưng đây là nhiệm vụ của cô, cô chỉ có thể nói với cô ta: “Nhiệm vụ của tôi là bắt sống Cuồng Lang. Cô yên tâm, cả đời này cô sẽ không còn gặp được hắn ta.”

Lý Văn Lệ dường như tan vỡ, lắc đầu ngồi xồm trên đất khóc lên, không hề kiêng dè rằng mình vẫn còn khóa thân.

Người bên ngoài nghe thấy âm thanh của Lý Văn Lệ, vọt vào trong, nhìn thấy Cuồng Lang té xỉu nằm trên đất, lập tức giơ súng nhắm vào Tần Vi Nhiên. Tần Vi Nhiên không muốn sử dụng dị năng trước mặt Lý Văn Lệ, cho nên lựa chọn nhắm vào đám bảo vệ kia.

Bọn họ nhanh, Tần Vi Nhiên còn nhanh hơn, còn chưa kịp nổ súng, Tần Vi Nhiên đã vọt vào giữa bọn họ. Bọn họ nhất thời hoảng loạn, mười mấy người trước mặt Tần Vi Nhiên không đỡ nổi một đòn.

Lợi khí duy nhất của bọn họ là súng, thế nhưng vẫn không nhắm bắn được Tần Vi Nhiên. Cô như có mắt sau lưng, chuẩn xác cướp súng, sau đó dùng báng súng đánh ngất bọn bảo vệ.

Hôm nay Tần Vi Nhiên mặc quần áo thể thao màu đen, thân hình tinh tế như có sức mạnh vô địch, chiêu nào cũng đỡ được. Không bao lâu sau, đám bảo vệ kia bị Tần Vi Nhiên đánh ngã xuống đất. Tần Vi Nhiên ra tay rất có chừng mực, toàn bộ đều hôn mê, không có ai chết.

Chỉ là bắt được Cuồng Lang vẫn chưa đủ. Tổng bộ Cuồng Lang ở đâu, còn có những thuộc hạ chủ chốt nào, nhất định phải điều tra được. Nếu như chỉ có bắt được Cuồng Lang, coi như là giết hắn ta thì cũng không giải quyết được gì, bởi vì chẳng mấy chốc sẽ có Cuồng Lang thứ hai, thứ ba xuất hiện. Cho nên, cô nhất định phải đảm bảo những người đi theo Cuồng Lang, dù hắn ta không chịu khai ra, cũng sẽ có người khác nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 50: Thủ Đoạn Tàn Nhẫn

Người Cục Quốc An nhanh chóng chạy đến, Tần Vi Nhiên chờ họ cùng Cuồng Lang lại, mặc quần áo vào cho Lý Văn Lệ. Lý Văn Lệ có chút thất thần, không có khóc lại càng thêm đáng sợ, lại giống như xác chết di động, tùy ý để Tần Vi Nhiên mặc quần áo giúp cô, tùy ý để Tần Vi Nhiên đỡ cô dậy ngồi trên giường.

Cường Lang đã tỉnh lại, khi bị Cục Quốc An đưa đi, phần nộ nhìn Lý Văn Lệ, gã ta chẳng hề nói một câu, nhưng ánh mắt kia như muốn giết người, khiến Lý Văn Lệ không tự chủ run rẩy.

“Cô Lý Văn Lệ, bây giờ tôi cần cô về Cục Quốc An hỗ trợ điều tra, cô có thể đi không?”

Lý Văn Lệ gật gật đầu, run giọng nói: “Có thể.”

Người trong Cục Quốc An ngoài Minh Thủy thì những người khác không đến, Tần Vi Nhiên cũng biết công tác bọn họ phụ trách không giống nhau, không thích hợp đến hiện trường. Chuyện của Cường Lang cũng không kết thúc đơn giản như vậy. Đây chỉ là bước đầu tiên, thẩm tra mới là bước quan trọng nhất.

Người trong bang Cường Lang nhất định đã biết chuyện Cường Lang bị bắt, cho nên nhất định có chuẩn bị. Chuyện tiếp theo, chỉ sợ khó khăn hơn nhiều.

Tầng ngầm thứ năm dưới Cục Quốc An, là phòng thẩm tra của Cục Quốc An. Người do Cục Quốc An thẩm tra đều là người phạm trọng tội, mà Cường Lang, chính là người như vậy.

Lúc này, toàn bộ thành viên trong Lục Tổ Quốc An đều có mặt đông đủ, có thể nói, ngoài sáu người bọn họ ra, nơi này không có thành viên nào khác trong Cục Quốc An. Vương Thế Quân nói rồi, chuyện này đã giao cho Lục Tổ Quốc An, chuyện kế tiếp cũng do bọn họ phụ trách. Đương nhiên, cũng không thể chỉ có sáu người bọn họ. Vương Thế Quân đã hứa, khi đối phó với bang Cường Lang, cảnh sát sẽ phối hợp với bọn họ.

Cường Lang bị trói trên cọc gỗ hình thánh giá, dùng xích trói chặt, giờ khắc này gã ta không thể động đậy, chỉ là trên gương mặt thô kệch của gã không hiện lên bất kỳ ý thua nào, gã lạnh mặt, mạnh mẽ trừng Tần Vi Nhiên.

Hồng Ưng tiến lên cho gã một đám: “Nhìn cái gì? Thu hồi ánh mắt của ngươi lại cho ta! Đã đến đây rồi, ngươi nghĩ ngươi còn là Cường Lang sao?”

Cường Lang nhìn Hồng Ưng, cười cười, liếm vết máu ở khóe miệng, nuốt xuống. Mặt Gã đầy râu mép, động tác này làm cho Hồng Ưng buồn nôn, lập tức tránh xa gã ba mét.

Minh Thủy tiến lên, thản nhiên nói: “Không thể sử dụng hình phạt riêng là bên cảnh sát. Đến nơi này của chúng ta, cho dù có lột sạch da của ngươi thì chúng ta cũng không có chuyện gì. Nếu ngươi không muốn chịu tội, ta khuyên ngươi nên thành thật khai báo đi.” Nói tới đây, đôi mắt xinh đẹp của Minh Thủy lập tức nheo lại, nguy hiểm nhìn gã, lạnh giọng quát lên: “Nói, tổng bộ bang Cường Lang nằm ở đâu, người của ngươi trốn ở đâu?”

Cường Lang nhìn Minh Thủy, đột nhiên cười to, trong căn phòng thẩm vấn trống trải này thì có vẻ vô cùng chói tai. Phút chốc, vẻ mặt gã đầy lệ khí nhìn Minh Thủy, lớn tiếng nói: “Cho dù các ngươi có lột da ta thì ta cũng sẽ không tiết lộ cho các ngươi biết một chữ. Các ngươi đừng hi vọng nữa, anh em của ta nhất định sẽ báo thù cho ta, hahahaha.....”

Tiếng cười của Cường Lang làm cho mọi người nhú mày, chỉ có Tần Vi Nhiên cười nhạt. Tần Vi Nhiên kéo ghế ngồi xuống, nhếch miệng cười tàn nhẫn: “Cường Lang, ngươi không nói cũng không sao. Sau này ai tìm chúng ta báo thù thì đó nhất định là người của ngươi, cái này thì rất dễ tìm. Ngươi ngoài miệng thì không cho chúng ta biết, nhưng thực ra đã sớm tiết lộ ra rồi.”

Lời nói Tần Vi Nhiên vừa dứt, bọn người Minh Thủy lộ ra nụ cười. Hai mắt Cường Lang trừng lớn, trong mắt hằn lên tia máu, tỏ rõ sự phẫn nộ của gã.

Tần Vi Nhiên mở miệng lần nữa: “Ngươi yên tâm, ta sẽ chiếu cáo thiên hạ ngươi liều mạng bảo vệ anh em, để khi anh em của ngươi âm động, càng thêm liều mạng tìm chúng ta báo thù, càng liều mạng tìm đến cái chết. Như vậy thì bây giờ, Cường Lang, nên tính chuyện giữa chúng ta rồi.”

Cường Lang nổi giận: “Tiện nhân, có bản lĩnh thì giết ta đi, phí lời làm gì?”

Tần Vi Nhiên hí mắt cười hai tiếng: “Giết ngươi? Chẳng phải là lợi cho ngươi quá rồi sao? Ngươi làm cho Cục Quốc An chúng ta tốn năm năm bắt ngươi, lãng phí bao nhiêu tài lực và nhân lực rồi. Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ thay những anh em bị ngươi liên lụy chiêu đãi ngươi thật tốt. Cường Lang, ta sẽ để cho ngươi biết được, cái chết cách ngươi rất gần, nhưng thực sự lại cách ngươi rất xa.”

Hai tay Phi Hồ xếp thành hình trái tim, sùng bái nhìn Tần Vi Nhiên: “Lão đại, một câu ‘để cho ngươi sống không bằng chết’ lại có thể được cô nói ra cao quý tao nhã như vậy, khâm phục, khâm phục.”

Bạch Diệp cười gằn: “Mặt này Quỷ Thủ rất rảnh, không bằng để Quỷ Thủ chơi đùa một chút đi.”

Quỷ Thủ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Cường Lang: “Nhiều râu mép như vậy, tôi nhìn cũng buồn nôn. Không bằng để tôi chỉnh sửa lại cho hần ta, để nhìn cho thoải mái một chút.”

Hồng Ưng gật gật đầu: “Như vậy thì quá tốt rồi. Tôi nhìn gương mặt này không nghĩ ngờ chúng ta ở đây có được ăn ngon hay không.”

Phi Hồ khinh bỉ: “Khẩu vị của anh thật tốt, còn có thể ăn được, tôi vừa nhìn đã không thấy ngon miệng gì rồi.”

Minh Thủy nhìn Tần Vi Nhiên: “Lão đại, cô cả đêm không ngủ rồi, về nghỉ ngơi một chút đi.”

Tần Vi Nhiên lắc đầu: “Tôi không mệt, ngược lại, tôi rất có hứng thú với thủ đoạn của Quỷ Thủ.”

Thủ đoạn của Quý Thủ, thực ra là dùng bàn e-tô rút râu mép của Cuồng Lang. Bàn e-tô đương nhiên là không thể rút từng sợi từng sợi, mà rút một đồng cùng lúc, có khi còn kéo da người ta ra. Mặt Cuồng Lang đã sẫm máu tươi rùng rùng, lúc đầu gã còn cố nén, lúc sau thì trực tiếp gào thét. Quý Thủ nghe thấy phiền, dùng bàn e-tô đập vào mặt gã, điều chỉnh sức lực rất tốt, vừa làm Cuồng Lang thống khổ đau đớn, lại không đến nỗi phải ngất đi.

Có trách thì trách râu của Cuồng Lang quá nhiều, sự dằn vặt này phải sau một tiếng mới kết thúc. Nhìn thấy mặt Cuồng Lang vô cùng thâm, tất cả mọi người đều buồn nôn. Cả gương mặt Cuồng Lang đều co giật, đáng ghét quả thực đủ ghê tởm. Chỉ có Tần Vi Nhiên bình tĩnh như thường, sờ sờ bụng mình, nói: “Tôi hơi đói bụng, có gì ăn không?”

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn cô, ngay cả Cuồng Lang cũng khó tin nổi. Minh Thủy nở nụ cười, nói: “Chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“Không cần, Cuồng Lang tiên sinh cũng không ăn com một buổi tối rồi, mua thêm một phần đi. Tôi nhớ tiệm com gần đây có món cá nướng cũng không tệ, mua cho tiên sinh đây một phần để hân hạ hưởng dụng đi.”

Mọi người có chút không rõ, Minh Thủy cũng không hỏi nhiều, xoay người ra ngoài mua com, khi đi tới cửa còn quay đầu lại hỏi: “Mọi người có ai muốn ăn không?”

Tất cả đều lắc lắc đầu: “Chúng tôi không đói bụng.”

Minh Thủy nhanh chóng mua com nước, dựa theo lời của Tần Vi Nhiên, mua cho Cuồng Lang một con cá nướng.

Tần Vi Nhiên nói với Quý Thủ: “Quý Thủ, làm người tốt phải làm cho trót, Cuồng Lang tiên sinh tay chân không tiện, anh dứt cho hân hạ ăn đi. Đúng rồi, ở chỗ chúng ta không có lao công, cho nên Cuồng Lang tiên sinh cố gắng đừng bỏ xương rơi đầy đất. Cuồng Lang tiên sinh, chúng ta đều lười, không thích quét dọn, làm phiền người ăn hết xương cá luôn đi.”

Tất cả mọi người mạnh mẽ nuốt một ngụm nước bọt. Ăn hết con cá đầy xương? Được rồi, bọn họ sai rồi, sao có thể xem lão đại của bọn họ là người tốt chứ? Nổi khờ da thịt nhìn một chút là xong, thâm nhất chính là bị nội thương. Tư vị bị xương cá đâm vào yết hầu cũng không dễ chịu, đừng cho là nhiều xương cá như vậy, phỏng chừng không đến nửa ngày, Cuồng Lang sẽ chịu không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 51: Không Để Ý, Tất Cả Không Đáng Kể

Đương nhiên là Cuồng Lang không chịu ăn xương cá, miệng mím chặt. Quý thủ có chút bất đắc dĩ nhìn Tần Vi Nhiên. Sắc mặt Tần Vi Nhiên bình tĩnh nhìn Cuồng Lang, nói: “Hân hạ không chịu há miệng, anh không có cách để hân hạ mở ra hay sao?”

Quý Thủ ngăn người, lập tức cười quỷ dị, lấy một cương quyền bằng bạc, có thể phóng to thu nhỏ. Quý Thủ không chút lưu tình nhét cương quyền vào miệng Cuồng Lang, miệng Cuồng Lang không thể nào ngậm lại, bị ép mở lớn.

Quý Thủ cắt cá thành mấy khúc, mím cười nhét cá vào miệng gã. Cuồng Lang đương nhiên là không chịu nuốt, Tần Vi Nhiên sớm có dự liệu, nói: “Cho hân hạ uống nước để bớt nghẹn đi.”

Quý Thủ nghe theo, Cuồng Lang không có cơ hội phản kháng, nuốt cả xương cá. Cảm giác bị xương cá đâm vào cổ họng thật sự vô cùng không thoải mái, huống hồ còn là xương cá lớn, căn bản là không thể nuốt vào, tất cả đều kẹt ở cuống họng, gã lại không có cách nào phun ra. Loại dằn vặt này, dường như khiến gã khóc lên tại chỗ.

Ăn cả một con cá, máu tươi trong miệng Cuồng Lang chảy ra. Quý Thủ cũng không hàm hồ, lấy cương quyền ra, lập tức bịt miệng Cuồng Lang lại. Cuồng Lang nghẹn ngào nhìn Tần Vi Nhiên, hi vọng Tần Vi Nhiên có thể làm cho hân hạ thoải mái một chút.

Tần Vi Nhiên bình tĩnh nhìn tất cả, lúc này mới mở hộp com ra ăn, đối với tiếng nghẹn ngào của Cuồng Lang như mất điếc tai ngơ. Ăn com xong, Tần Vi Nhiên đứng dậy nói: “Đề Cuồng Lang tiên sinh nhắm nháp mỹ vị một chút đi. Mọi người đều bạn, không cần thiết phải ở lại đây lãng phí thời gian, hân hạ cũng sẽ không nói gì. Quý Thủ, nhớ cho Cuồng Lang tiên sinh uống nước đúng hạn, nếu không, có lẽ Cuồng Lang tiên sinh chịu thống khổ bảy ngày sẽ được giải thoát. Tuy rằng bảy ngày hơi ít một chút, nhưng tôi cũng không phải là người nhẫn tâm như vậy, cho hân hạ thoải mái chút đi.”

Mọi người không có gì để nói. Được rồi, ngài tuyệt đối không phải là người nhẫn tâm, vì ngài nhẫn tâm đến không phải là người.

Quý Thủ gật đầu: “Rõ, lão đại.”

Bạch Diệp liếc mắt nhìn Cuồng Lang, lại nhìn Quý Thủ nói: “Quý Thủ, đột nhiên tôi cảm thấy anh là một người tốt.”

Mọi người gật đầu: “Tôi cũng cho là như vậy.”

Tần Vi Nhiên cười nhạt không nói, anh tư hiên ngang ra khỏi phòng thăm vấn. Mọi người liếc mắt nhìn nhau, cũng rời đi, bỏ lại một mình Cuồng Lang

ngheken ngào kêu sau lưng, đáng tiếc, không có ai đáp lại gĩa ta.

Tần Vi Nhiên cũng không rời khỏi tầng ngầm thứ năm liền, mà đi phòng thăm vấn Lý Văn Lệ. So với Cuồng Lang, Lý Văn Lệ có vẻ nhân tính hóa hơn nhiều. Lý Văn Lệ ngồi trên ghế dựa, trước mặt là một phần điếm tâm ngon miệng, chỉ là Lý Văn Lệ không động tới, ly nước bên cạnh cũng không chạm

Tần Vi Nhiên ngồi đối diện với Lý Văn Lệ: “Tôi cho rằng cô là người kiên cường.”

Lý Văn Lệ cười khổ một tiếng: “Chỉ là giả mà thôi, tôi còn có thể kiên cường sao? Người như tôi... nên sớm chết đi cho rồi.”

“Vậy tại sao cô không chết đi? Không phải cô được có cơ hội, tôi nghĩ, cô nhất định còn một lý do đáng giá để sống. Không bằng nói ra một chút, có thể tôi sẽ giúp được cô.”

Lý Văn Lệ nghe vậy, như nắm được một ngọn cỏ cứu mạng, nắm lấy tay Tần Vi Nhiên: “Có thật không? Cô có thể giúp tôi sao?”

“Cô nói thử đi, có lẽ là giúp được.”

“Tôi còn một em trai, đã hơn bảy năm không gặp nó. Cuồng Lang không biết tôi có em trai, cho nên nó an toàn. Trước đây chúng tôi sống ở thành bắc, chỉ là đã qua nhiều năm, tôi không biết nó còn ở đó hay không. Người của Cuồng Lang đều biết tôi, tôi không thể lộ diện, nhưng tôi vẫn luôn lo lắng cho nó. Tâm nguyện duy nhất của tôi chính là tôi được nó, sau đó cùng với nó sống những ngày tháng bình yên.”

Tần Vi Nhiên nhíu nhíu mày, nếu cô ta thật sự có em trai, làm sao Cuồng Lang có thể không biết, sợ là đã sớm gặp chuyện bất trắc.

Lý Văn Lệ dường như biết Tần Vi Nhiên nghĩ gì, nói: “Cô yên tâm, em trai tôi tuyệt đối an toàn. Tôi làm việc ở nơi như vậy, cho nên tôi vẫn luôn nói với người khác mình là cô nhi, tôi cũng không thường xuyên gặp mặt em trai, vẫn luôn gửi cho người khác nuôi, sau đó thì đưa tiền đúng hạn. Chỉ là nhiều năm nay tôi không đưa tiền cho người ta, cũng không biết bây giờ nó sao rồi. Nếu như có thể, tôi muốn xin cô giúp tôi tìm nó.”

Tần Vi Nhiên nhìn Lý Văn Lệ, cô gần như chắc chắn, lý do cô gái này làm việc ở nơi như vậy, hoàn toàn là vì em trai mình. Cô ta là một cô gái, lại muốn nuôi em trai ăn học, không cần nói thì cô cũng hiểu được phần nào những cực khổ cô ta đã trải qua, đi trên con đường kia, nhất định không phải là mong muốn của cô ta, chỉ là vì cuộc sống bức bách, không còn cách nào khác, mới tự mình sa đọa.

Tìm người đối với Tần Vi Nhiên chỉ là chuyện nhỏ, gật gật đầu, đồng ý: “Em trai cô tên là gì? Trong nhà gởi nuôi có những ai?”

“Em trai tôi tên là Hà Giai Kiệt, cha nuôi nó tên là Hà Kiến Di, là một công nhân xây dựng. Tôi chỉ biết ông ta có vợ, một cô con gái, còn những cái khác thì k biết. Em trai tôi và tôi lớn lên trong cô nhi viện, sau khi em trai tôi được nhận nuôi, rất lâu sau tôi mới tìm được nó.”

Tần Vi Nhiên gật gật đầu: “Ừm, tôi biết rồi, hai ngày này cô nghỉ ngơi trước đi, chờ chuyện bang Cuồng Lang giải quyết xong, tôi sẽ xin với cấp trên cho cô về trường học lại.”

“Quên đi, tôi không muốn về trường học. Nếu như có thể, tôi chỉ muốn tìm một công việc khá một chút, sống vui vẻ với em trai là được. Mấy năm qua bị Cuồng Lang gian cầm, tôi đã tự học xong chương trình đại học. Mặc dù Cuồng Lang là một tên súc sinh, nhưng hấn đối với yêu cầu của tôi đều là muốn gì được nấy, cho nên tôi cũng không bỏ dở việc học, chỉ là không có văn bằng.”

Tần Vi Nhiên ừ một tiếng: “Như vậy là tốt rồi, cô không cần lo lắng, chuyện công việc tôi sẽ nghĩ cách giúp cô.”

Lý Văn Lệ đột nhiên đứng dậy, quỳ gối trước mặt Tần Vi Nhiên, không nói hai lời dập đầu ba cái. Tần Vi Nhiên lập tức đỡ dậy, Lý Văn Lệ khóc lóc nói: “Cám ơn cô, đời này tôi chưa từng gặp người tốt, thật sự cám ơn cô.”

Sau khi ra khỏi tầng ngầm, Tần Vi Nhiên lập tức gọi cho Vương Lực, nói tên và thân phận em trai của Lý Văn Lệ cho hấn biết, để hấn phái người tìm kiếm.

Wương Lực cũng không hàm hồ, trực tiếp đồng ý, lập tức bắt đầu hành động.

Tần Vi Nhiên tới phòng làm việc của mình, mở cửa liền thấy Minh Thủy ngồi trong phòng làm việc của cô. Tần Vi Nhiên sững sốt một chút, lập tức có chút lạnh nhạt hỏi: “Có việc?”

Minh Thủy đứng dậy, vội vàng nói: “Vi Nhiên, cô nghe tôi nói, tôi không phải cố ý gạt cô, tôi chỉ là...”

Tần Vi Nhiên cắt ngắn lời hấn: “Nói cách khác, cậu đã biết quan hệ giữa tôi và Phó Văn.”

Minh Thủy dừng một chút, cuối cùng gật đầu, lập tức nói: “Nhưng tôi không cố ý gạt cô.”

Tần Vi Nhiên cười cợt: “Được rồi, tôi không có trách cậu, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, chúng ta vẫn là đồng nghiệp kiêm đồng đội, cậu không cần dấy ý.”

Tất cả giải thích đều bị câu nói của cô chặn lại giữa yết hầu. Không để ý, cho nên không đáng kể. Đây chính là câu trả lời của Tần Vi Nhiên dành cho hấn. Có thể bản thân cô thấy không có gì, nhưng vị trí của hấn trong lòng cô, hấn vô cùng rõ ràng. Cô tức giận với anh họ, nhưng lại không giận hấn, đây chính là sự khác biệt giữa hấn và anh họ trong mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiểu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Cuồng Lang Nhân Tội

Tần Vi Nhiên vào tầng ngầm lần thứ hai thì đã là chuyện của chiều hôm sau, những người khác đều đang làm việc, chỉ có Quý Thủ ở lại canh chừng Cuồng Lang.

Cuồng Lang vẫn đang hỗn loạn, không dám nuốt nước miếng, trên người gã giờ này đã rối tinh rối mù, hình như là còn tiểu tiện ra người. Tần Vi Nhiên không khỏi gợn tay cái lên tán dương Quý Thủ, nơi này thối như vậy, cũng thiết thòi cho hắn.

Quý Thủ nhìn thấy cô, đứng lên nói: “Không còn chưa chịu nói.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Hừm, Quý Thủ, anh cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi một chút đi, nơi này giao cho tôi là được.”

“Được, buổi tối tôi tới thay cô.”

Sau khi Quý Thủ rời khỏi, Tần Vi Nhiên ngồi xuống ghế dựa, rất hứng thú nhìn Cuồng Lang: “Cuồng Lang, bây giờ nhất định ngươi đang nghĩ, chúng ta cho ngươi ăn cá chính là vì để ngươi thỏa hiệp, cho nên chỉ cần ngươi không nói, chúng ta nhất định sẽ không giết ngươi, đúng không?”

Cuồng Lang ngẩng đầu lên, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi nhìn chòng chọc vào Tần Vi Nhiên. Miệng gã vẫn còn bị bịt kín.

Tần Vi Nhiên đứng lên, xé bang dính ra.

Cuồng Lang cười lạnh nói: “Các ngươi vất vả lắm mới bắt được ta, nếu muốn giết, đã giết lâu rồi, cần gì chờ đến bây giờ.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Ừm, ngươi nói không sai. Chúng ta quả thực là không muốn cho ngươi chết. Ít ra, khi ngươi chưa khai ra điều gì, ngươi sẽ không chết.”

“Nếu như ngươi muốn uy hiếp ta, thì không cần. Có chiêu gì thì cứ đến.”

Tần Vi Nhiên lui lại hai bước: “Bây giờ chỉ có ta và ngươi, ngược lại ngươi là kẻ chắc chắn phải chết. Ta cũng không cần phải giấu giếm gì. Cuồng Lang, không bằng chúng ta làm một thí nghiệm đi, xem ngươi có thể nín thở mấy phút.” Dứt lời, ánh mắt Tần Vi Nhiên thay đổi, ác liệt nhìn Cuồng Lang, quát lạnh: “Thư!”

Cuồng Lang hoang toàn chưa kịp phản ứng ý tứ của Tần Vi Nhiên, liền đột nhiên cảm thấy mình không thể thở nổi. Hắn muốn che cổ mình lại, để cho mình dễ chịu một chút, nhưng thân thể bị khóa xích, không thể động đậy. Cuồng Lang e ngại nhìn Tần Vi Nhiên. Nữ nhân này rốt cuộc là người hay quỷ, hay tất cả đều là ảo giác của gã?

Tần Vi Nhiên mắt lạnh nhìn Cuồng Lang vô lực gầy gù, ngay lúc Cuồng Lang sắp không chịu nổi, liền thả ra. Lấy lại được không khí, Cuồng Lang liều mạng hô hấp. Loại cảm giác kề cận cái chết rõ ràng như vậy, nữ nhân này là ma quỷ, là ma quỷ ma ! Cuồng Lang hoảng sợ gào thét trong lòng, nhưng hoảng sợ lại khiến gã không nói được một câu.

Tần Vi Nhiên cười nhạt: “Nhanh như vậy đã không chịu nổi? Bây giờ mới là bắt đầu mà.” Dứt lời, Cuồng Lang lại khó thở lần hai.

Tại mặt thể, vì có được tin tình báo, Tần Vi Nhiên đã từng làm chuyện tàn nhẫn hơn, như cái này, chỉ là màn dạo đầu thôi. Cô dám khẳng định, không có mấy người có thể hoàn toàn không sợ chết, Cho dù thật sự không sợ, nhưng không đối mặt với cảm giác thống muốn sống không được, muốn chết không xong, cũng không kiên trì được bao lâu.

Không ngoài dự liệu của Tần Vi Nhiên, không lâu sau, Cuồng Lang không chịu nổi, nước mắt trên mặt gã chảy ngang chảy dọc, đã sớm không còn dáng vẻ kiêu hùng, giờ khắc này, hắn giống như một con nghiện thấp kém, vì muốn có ma túy, cái gì cũng dám làm.

Cuồng Lang một bên xin tha: “Tôi nói... Tôi nói... Cầu xin cô... tha cho tôi đi...”

Khóe môi Tần Vi Nhiên nở nụ cười, lấy di động ra gọi cho Minh Thủy: “Tất cả mọi người tập hợp.”

“Rõ.” Minh Thủy không có bất kỳ nghi vấn nào, lập tức trả lời, đồng thời thông báo cho mọi người đến tầng hầm.

Mấy người nhìn thấy trên mặt Cuồng Lang giàn giụa nước mắt nước mũi, đều ngăn người. Quý Thủ tiến lên nhìn một chút, nói: “Xem ra hắn ta muốn khai

rồi.”

Tần Vi Nhiên gật đầu. Phi Hồ cau mày: “Ai biết được hần ta nói thật hay giả, nếu không thì tôi đi lấy trác hoang nghi lại đây?”

“Không cần, hần ta không dám nói dối.”

Mọi người nghe Tần Vi Nhiên nói xong, cũng không dị nghị. Bọn họ hoàn toàn tin phục Tần Vi Nhiên, chỉ cần Tần Vi Nhiên nói, bọn họ đều cảm thấy chính xác.

Bạch Diệp đã sớm chuẩn bị bút ghi âm, sau đó lấy giấy bút chuẩn bị ghi chép.

Giờ khắc này, Cuồng Lang căn bản là mặc kệ sống chết của kẻ khác, gã chỉ muốn chết sớm một chút. Loại thống khổ sống không bằng chết đó, gã không chịu được, cho nên lập tức khai ra toàn bộ.

“Tất cả mọi người đều nghĩ tổng bộ bang Cuồng Lang nằm ở Tam Giác Vàng, thực ra chỉ là kẻ che mắt. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, các người cũng không sao ngờ tới, tổng bộ của chúng ta nằm ngay dưới mi mắt của các người.”

Phi Hồ kinh hô: “Nói vậy thì, tổng bộ của bang Cuồng Lang nằm ở kinh đô.”

“Phải, bên trong rừng núi ở thành tây, ở đó có một làng du lịch, thực ra là bọn ta khai phá, mà tổng bộ của chúng ta, ngay bên dưới làng du lịch.”

Bạch Diệp vừa ghi chép vừa nói: “Tổng bộ của các người có tổng cộng bao nhiêu người, hỏa lực thế nào?”

“Người trong tổng bộ rất nhiều, có khoảng một ngàn người. Hỏa lực của chúng ta rất mạnh, đều là vũ khí tiên tiến nhất của nước ngoài. Hơn nữa, ở chỗ chúng ta có rất nhiều cơ quan, có thể nói là tiến có thể công, lui có thể thủ, muốn tấn công vào đó, không phải là chuyện dễ dàng.”

“Khi người không có ở đó thì do ai nắm quyền?”

“Phó bang chủ Ba Trùng, hần là quân sư của chúng ta, rất thông minh, am hiểu bày trận, thường ra sát chiêu sau lưng, là người rất khó đối phó.”

“Các phân bộ của người ở đâu?”

“Phân bộ có khắp toàn quốc, sao ta có thể biết được. Có một số việc ta đều giao cho thủ hạ làm việc.”

Tần Vi Nhiên đứng dậy: “Chúng ta đã tra ra tin tức, người quan hệ với tổ chức Sơn Khẩu của Đảo Quốc không tệ, giữa các người có giao dịch gì?”

Cuồng Lang ngẩng người, lập tức nhận mệnh nói: “Chúng ta vốn định từ từ xâm chiếm toàn bộ tổ chức ma túy trong nước, sau đó tiêu thụ một lượng lớn ma túy.”

Minh Thủy hừ lạnh: “Người muốn tạo ra chiến tranh ma túy lần nữa sao? Người có còn là người Hoa Hạ không?” Minh Thủy cực kỳ phẫn nộ, mạnh mẽ đập Cuồng Lang một cái. Cuồng Lang gào lên một tiếng, không dám nói nữa.

“Quý Thủ, giết hần đi.”

“Rõ, lão đại.” Quý Thủ tiến lên, nắm lấy cổ Cuồng Lang mạnh mẽ bẻ một cái, gã liền bất động.

Cái chết cũng không làm cho Cuồng Lang thống khổ, trên mặt gã, có khoái ý cùng thỏa mãn khi được giải thoát. Mọi người không biết Tần Vi Nhiên đã làm gì với Cuồng Lang, trên người gã rõ ràng là không có vết thương mới, hoàn toàn không có dẫn vật tâm lý. Chỉ là điểm này, liên hệ cho bọn họ không dám coi khinh cô.

Vương Thế Quân nhận được tin tức Cuồng Lang nhận tội thì sùng sốt một chút, lúc này mới kinh hi nhìn Tần Vi Nhiên, cười nói: “Vi Nhiên, cô thật ghê gớm. Tôi còn cho rằng sẽ không tra được gì từ miệng Cuồng Lang, còn định mang những hộ vệ kia tới cho Quý Thủ bức cung.”

“Tổng bộ bang Cuồng Lang nằm dưới làng du lịch ở thành tây, có hơn một ngàn người canh gác, hỏa lực mạnh mẽ, chỉ có mấy người chúng ta thì không thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Vương Thế Quân gật gù: “Như vậy thì tôi sẽ điều động trong quân đội cho cô ba trăm tinh anh, hết thấy cảnh sát cao cấp ở kinh đô.”

“Như vậy là được rồi.”

“Hành động lần này, do cô toàn quyền phụ trách, đi đi.”

“Rõ, Cục trưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 53: Đấu Súng

Buổi tối, Tần Vi Nhiên mang theo người của Lục Tổ Quốc An và đông đảo các thành viên trong Cục Quốc An tập hợp dưới chân núi Tây Giao. Có Vương Thế Quân trợ giúp, người bên quân đội và cảnh sát nhanh chóng đến đó. Tần Vi Nhiên kinh ngạc, vì người đứng đầu cảnh đội là người quen.

Tô Hiểu Mạt thì không có kinh ngạc, bởi vì cô đã sớm biết người phụ trách hành động lần này là Tần Vi Nhiên, tiến lên nói: “Thiếu tá Tần, cảnh đội hai trăm người báo cáo, mời ngài chỉ thị.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, lớn tiếng nói: “Hành động lần này chia làm ba tổ, Cục Quốc An tấn công chính diện, quân đội tấn công phía sau, cảnh đội đánh vào hai bên, nhiệm vụ là giết không tha, hành động!”

Dứt tiếng, tất cả mọi người đều ngay ngắn hành động theo thứ tự. Người trong làng du lịch nhìn thấy một nhóm người lớn đang xông tới, đều sợ hãi chạy tứ phía. Người trong bang Cuồng Lang không có trốn tránh, ngay lúc đám người Tần Vi Nhiên mang súng hạng nặng xông tới, bọn họ cũng lao ra bốn phương tám hướng.

Hai bên lập tức triển khai tấn công bắn nhau mạnh mẽ, thành viên của Cục Quốc An đều là cao thủ súng đạn, bang Cuồng Lang nhanh chóng bị Cục Quốc An đánh gục toàn bộ. Tần Vi Nhiên biết, những người này chỉ là tiểu lâu la, đầu to chân chính, đến cuối cùng mới xuất hiện.

Cục Quốc An giải quyết xong người ở trước mặt, lập tức đi tới chỗ đám người kia vừa lao ra: lối vào. thân mang theo Lục Tổ Quốc An đứng mũi chịu sào.

Bang Cuồng Lang bên dưới đã chuẩn bị kỹ càng, chờ đám người Tần Vi Nhiên vừa xuất hiện liền tấn công mãnh liệt. Đám người Tần Vi Nhiên lập tức tìm chỗ yểm hộ, tìm cơ hội tấn công.

Tiếng súng không ngừng vang lên, đám người Tần Vi Nhiên căn bản không có cơ hội lui a. Hồng Ứng lớn tiếng nói: “Tôi lao ra, các người yểm trợ cho tôi.”

Hồng Ứng vừa muốn đứng dậy, Tần Vi Nhiên liền kéo hấn lại, nói: “Anh cho rằng anh là mình đồng da sắt sao? Cho dù anh có mặc áo chống đạn, nhưng đầu anh vẫn bại lộ trước kẻ địch. Tôi là đội trưởng của các người, người xông lên đầu tiên, cũng không tới phiên anh.”

Minh Thủy biết dự định của Tần Vi Nhiên, lập tức ngăn cản: “Không được, cô là thủ lĩnh của chúng tôi, còn phải phụ trách chỉ huy lần này. Để tôi đi.”

“Không, tôi đi.”

“Tôi đi.”

Phi Hồ và Quỷ Thủ muốn tranh vị trí đi đầu, Tần Vi Nhiên quát lớn: “Tôi là thủ lĩnh của các người, im miệng hết cho tôi! Các người ở chỗ này chờ cho tôi, tôi nói tôi đi. Tôi bảo đảm, tôi sẽ không bị thương. Trước khi tôi lên tiếng, các người ai cũng không được phép ra ngoài!”

Mọi người kinh hô: “Lão đại...”

“Đây là mệnh lệnh!” Dứt lời, Tần Vi Nhiên lập tức xông ra ngoài.

Viên đạn như mưa bay về phía cô, Tần Vi Nhiên mắt lạnh nhìn người nổ súng liên tục trước mặt, hơi nheo mắt lại, tất cả viên đạn lập tức dừng lại, lơ lửng giữa không trung, không cùng tiến tới nửa phân. Bang Cuồng Lang hầu như không thể tin được con mắt của mình. Ngay lúc bọn chúng ngây người, Tần Vi Nhiên đột nhiên mờ to hai mắt, làn mauw đạn như bị khống chế, vọt tới phía bang Cuồng Lang.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, Tần Vi Nhiên hai tay giơ súng, hét lớn: “Tấn công!”

Nghe tiếng Tần Vi Nhiên, tất cả mọi người đều vui vẻ, lập tức xông ra ngoài, không kịp nhìn thi thể trên đất. Đối với bọn họ, giờ khắc này, chỉ cần Tần Vi Nhiên an toàn, những thứ khác không quan trọng.

Sau người một tay một khẩu súng, gặp người liền bắn, nhất thời khói thuốc súng tràn ngập, chỉ còn tiếng súng nổ cùng âm thanh kêu thảm thiết. Thương pháp của Tần Vi Nhiên rất chuẩn, sáu người phối hợp đúng là thiên y vô phùng, bang Cuồng Lang chỉ có thể chịu chết.

Bang Cuồng Lang sợ hãi, bọn họ căn bản không phải là đám người ăn cơm nhà nước, lại là đám người liều mạng, quả thực chính là ác ma giết người không chớp mắt.

Quỷ Thủ trói một thành viên bang Cuồng Lang, lớn tiếng quát: “Nói mau, phó bang chủ của các người đang ở đâu?”

“Ồ... Ở bên trong...”

Đừng... Quỷ Thủ không chút do dự nổ súng, cho gã cái chết thoải mái.

Tần Vi Nhiên vùng tay lên, mọi người lập tức vọt vào. Trần đầu súng này đã kéo dài hơn một tiếng. Khi bọn họ đi vào bên trong, nhìn thấy tám cửa sắt đóng chặt. Hồng Ứng một cước đá văng cửa sắt, bên trong chỉ có một người. chinsg là phó bang chủ bang Cuồng Lang Ba Trùng. Gã mặc một thân tây trang màu đen, tóc chải cẩn thận, giống như đi tham gia tiệc rượu long trọng. Đối phương ngồi trên sofa cười khanh khách nhìn họ, không nói gì, cũng không có bất kỳ kinh ngạc gì.

Phi Hồ tiến lên chỉ súng vào đầu gã, nói: “Khai ra địa chỉ tất cả phân bộ của ngươi, ta có thể cho ngươi chết thoải mái.”

Ba Trùng mặt mày như ngọc, cười lên đẹp vô cùng, chỉ là tia tàn nhẫn trong mắt không thoát khỏi tầm mắt của Tần Vi Nhiên. Tần Vi Nhiên ý thức được có điều không ổn, còn chưa kịp lên tiến, súng của Phi Hồ đã bị đoạt, bàn tay gã bóp chặt cổ Phi Hồ, dùng súng chỉ vào huyết Thái dương của Phi Hồ, cười nói: “Cuồng Lang nhất định không nói cho các ngươi biết, ta ngoại trừ là quân sư, còn là người thân thù lỗi hại nhất trong bang Cuồng Lang. Cục Quốc An? Hừ !”

Ba Trùng tràn ngập xem thường, trong lòng mọi người đều tức giận. Nhưng Phi Hồ đang ở trong tay gã, bọn họ không dám manh động. Tần Vi Nhiên cau mày: “Bất luận thế nào, hôm nay ngươi trốn không thoát. Nếu ngươi dám đả thương cô ấy, at bảo đảm, chúng ta có hàng trăm phương pháp khiến ngươi hối hận khi sống trên cõi đời này.”

Ba Trùng cười cợt: “Ta thật sự rất sợ đó. Nhưng cho dù ta có chết thì cũng có một thành viên Cục Quốc An chôn chung, ta cảm thấy rất đáng giá. Không bằng chúng ta chơi một trò chơi đi, xem thử ta có dám hay không.” Dứt lời, Ba Trùng lập tức làm dáng muốn kéo cò.

Hồng Ứng không chút suy nghĩ kêu to: “Đừng mà !”

Ba Trùng cười ha ha: “Vị trưởng quan này thực hài hước. ta đương nhiên không dám rồi. Nếu không có cô ta, làm sao ta có thể sống ra khỏi đây.” Nói xong, Ba Trùng biến sắc, lớn tiếng quát: “Ta muốn một chiếc máy bay trực thăng, lập tức, ngay lập tức. Nếu không, ta lập tức kéo cô ta chôn cùng.”

Mọi người nhìn Tần Vi Nhiên. Lần này cô chỉ huy, có đồng ý hay không, chỉ có một câu nói của cô.

Tần Vi Nhiên cau mày nhìn Phi Hồ. Viên mắt Phi Hồ có chút đỏ, nói: “Tôi biết quy tắc, ai cũng có nhiệm vụ quan trọng, tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Lão đại, không cần do dự, nổ súng đi.” Dứt lời, hai mắt Phi Hồ nhắm lại.

Môi Hồng Ứng run cầm cập, muốn mở miệng nói gì đó, cuối cùng không nói một câu, hai tay nắm chặt, nhìn Tần Vi Nhiên.

Tần Vi Nhiên mím môi, phút chốc mở miệng nói: “Chuẩn bị máy bay trực thăng.”

Phi Hồ lập tức mở mắt ra, nước mắt không khống chế được chảy xuống, không nói gì. Hồng Ứng thở phào nhẹ nhõm, lập tức lấy điện thoại ra dặn dò người bên ngoài chuẩn bị máy bay trực thăng.

Ba Trùng nở nụ cười, thủ sẵn Phi Hồ đi qua bên người Tần Vi Nhiên. Mọi người tro mắt nhìn Ba Trùng lên máy bay, sau đó đập Phi Hồ xuống.

Máy bay trực thăng lập tức bay lên trời, Hồng Ứng đỡ Phi Hồ lên. Tần Vi Nhiên đột nhiên hét lớn một tiếng: “Tất cả nằm xuống !”

Mọi người phản ứng theo bản năng, lập tức hạ thấp người. Trong tay Tần Vi Nhiên lập tức xuất hiện một ngọn lửa, ném về phía máy bay.

Ầm... Ai cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy âm thanh máy bay nổ, đám lửa bùng phát giữa bầu trời, máy bay nổ tung chia năm xẻ bảy. May mà máy bay đã bay lên trời, nếu không họ cũng khso tránh khỏi bị mảnh vỡ máy bay bắn trúng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 54: Gặp Lại Phó Tổ Yên

Ai cũng không giải thích được vì sao máy bay nổ mạnh, Tần Vi Nhiên đối với việc này cũng là im lặng không nói, chỉ nhìn chiếc máy bay có chút khác thường, theo bản năng kêu mọi người nằm sấp xuống. Mặc dù thế nào, lần hành động này chấm dứt một cách hoàn mỹ, Ba Trùng tuy không nói phân bộ bang Cuồng Lang ở chỗ nào, nhưng người của Cục Quốc An tìm được không ít chứng cứ, bên trong vừa mới ghi lại cứ điểm của phân bộ bang Cuồng Lang. Chuyện sau đó là việc của cảnh sát địa phương.

Lần này bắt được Cuồng Lang, tiêu diệt bang Cuồng Lang, công của Tần Vi Nhiên không thể không kể. Vương Thế Quân không nói hai lời, lập Tần Vi Nhiên nhất đẳng công. Đây là thành tích mà Tần Vi Nhiên bước đầu tiên đạt được khi bước vào giới quân nhân. Từ sau đó, mọi người trong Cục Quốc An nhớ kĩ cái tên Tần Vi Nhiên này.

Đương nhiên, thành viên của Lục Tổ Quốc An cũng có công lao rất lớn. Nhưng là Cục Quốc An là tổ chức bí mật, thượng đầu cũng vô pháp nhưng tính thường cho (câu này mình không hiểu, thông cảm, bạn nào hiểu dịch giùm mình nha), Vương Thế Quân nói thường xuống cho hai trăm vạn, sau người bọn họ có thể tự chia nhau.

Cho nên hôm nay, sáu người gặp nhau ở nhà Hồng Ứng, trên bàn họp bày ra hai trăm vạn.

Hồng Ứng cười nhạo: “Tôi hoài nghi cục trưởng đại nhân của chúng ta nói đùa rồi, hai trăm vạn này chia cho sáu người chúng ta thế nào?”

Bạch Diệp ấn tính toán khí: “Tính đi tính lại đều không chính xác, thôi thì chia cho lão đại nhiều nhất, chúng ta lấy một ít cũng được.”

Phi Hồ đồng ý đầu tiên: “Được đấy, lần này công lao đại lớn nhất, chắc chắn chia cho cô ấy rồi.”

Tần Vi Nhiên cười cười, nói: “Mọi người đều có công lao, tôi đã có nhất đẳng công, hai trăm vạn này mọi người chia nhau đi.”

Nói xong, Tần Vi Nhiên từ giữa lấy ra hai mươi vạn, sau đó đem phần còn lại chia làm sáu phần, chia cho năm người trước mặt.

“Một trăm tám mươi vạn này chúng ta sáu người mỗi người 30 vạn, còn lại 20 vạn, Phi Hồ mười vạn, Quý Thủ cùng Bạch Diệp mỗi người 5 vạn, Minh Thủy, Hồng Ứng, hai người có ý kiến gì không?”

Minh Thủy lắc đầu, Hồng Ứng cũng tỏ vẻ không ý kiến, nhưng Phi Hồ lại có ý kiến: “Lão đại, tôi không thể nhận được, tôi căn bản là không giúp được gì cả, lại gây ra phiền phức cho mọi người. Nếu máy bay không phát nổ, tôi không thể đối mặt với mọi người!”

Tần Vi Nhiên lắc đầu: “Cô có công lao lớn nhất. Nếu cô không làm Ba Trùng thả lỏng cảnh giác, với người thông minh như hần, thế nào lại không phát hiện được máy bay có vấn đề?”

Mọi người gật đầu, Hồng Ứng nói: “Phi Hồ, cô đừng từ chối nữa, không phải chỉ là mười vạn thôi sao. Dù gì thì chúng tôi cũng không thiếu, cô cứ cầm lấy đi.”

Bạch Diệp cùng Quý Thủ cũng đem 5 vạn đẩy ra: “Lão đại, chúng tôi không cần đâu, 5 vạn này, coi như là tài sản chung, về sau nếu cần mua thêm cái gì thì cứ lấy ở đây.”

Phi Hồ vừa nghe, cũng đem 10 vạn đẩy ra.

Tần Vi Nhiên nhíu mày: “Tôi đưa cho các người thì cứ nhận lấy đi. Đây là mệnh lệnh! Mọi người đều vì chuyện này mà hi sinh, trong lòng tôi hiểu rõ.”

Ba người vừa nghe cũng không từ chối nữa, đem tiền thu trở về. Phi Hồ nói: “Lão đại, cô cũng có công lao nhưng lại chỉ lấy một phần, bằng không hai chúng ta chia của, mỗi người một nửa đi.”

“Được rồi, nếu cô thực sự băn khoăn, hôm khác mời chúng tôi đi ăn cơm đi. Hôm nay mọi người đều mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Phi Hồ gật đầu: “Được, hôm nào tôi sẽ tự mình nấu cơm cho mọi người ăn.”

Hồng Ứng cười nhạo: “Cô không phải là muốn đầu độc chúng tôi đấy chứ?”

“Tên khốn nhà anh, không phải anh ăn bao nhiêu đồ tôi nấu hả? Lại nói tôi không biết nấu ăn, tôi nói cho anh biết, tôi thoạt nhìn như người không biết nấu ăn, nhưng tôi lại là đầu bếp hạng nhất đấy nhé.”

Tất cả mọi người đều cười, tiếng cười vang vọng trong không gian.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Vi Nhiên đều tìm phòng ở. Hôm nay, Tần Vi Nhiên lái xe vào trung tâm thành phố nhìn xem có hay không có thể trực tiếp giò xách vào ở lâu bàn (câu này mình không hiểu lắm). Vừa mới vào nội thành liền cảm giác được đằng sau có xe luôn đi theo cô.

Tần Vi Nhiên dừng xe ở ven đường. Vừa xuống xe, liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu trắng dừng bên mình. Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tinh xảo của Phó Tố Yên, hướng cô cười lấy lòng nói: “Haha, bị cô phát hiện rồi.”

“Cô theo dõi tôi?”

“No no, không thể nói là theo dõi nha, tôi chỉ là vừa lúc nhìn thấy xe của cô, liền đi theo cô, không có âm mưu gì hết.”

Tần Vi Nhiên cười cười: “Cô đi theo tôi làm gì?”

“Tôi nhầm chán thôi, ài, cô muốn đi đâu nhĩ, tôi đi cùng cô!”

“Được, tôi đang muốn xem phòng ở, cô làm tham mưu giúp tôi.”

Hai mắt Phó Tố Yên sáng lên: “Cô muốn thuê căn hộ ở ngoài hả? Vậy cô đã tìm đúng người rồi, chỗ nhà chúng tôi là nơi mới thành lập, cô nói thử xem, cô muốn dạng nhà nào.”

Tần Vi Nhiên cũng không khách khí, nói: “Tốt nhất là ở trung tâm thành phố, như vậy tôi đi làm cũng không quá xa. Các phương diện khác cũng tiện một chút, phòng ở hướng nam, có một cái ban công lớn, có thể phòng làm bằng thủy tinh. Tốt nhất mang theo sự trang hoàng, tôi mua một chút đồ dùng trong nhà là có thể ở, àn, trước mắt là như vậy.”

Phó Tô Yên lập tức lấy điện thoại, một bên gọi điện thoại vừa nói: “Cô cứ giao cho tôi, tôi lập tức tìm nhà cho cô.”

Điện thoại kết nối được, Phó Tô Yên mở miệng liền nói: “Trung tâm thành phố, trang hoàng, ban công lớn, bạn của tôi muốn.”

Đối phương chính là Phó Vân, bạn của Phó Tô Yên hẳn rất rõ ràng, bất quá, cô ấy muốn tìm nhà ở, khoe miệng Phó Vân vẽ ra một nụ cười tươi, đọc ra một địa chỉ nhà.

Phó Tô Yên cất điện thoại, cười nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Cô vừa gọi điện cho ai vậy?”

Phó Tô Yên mặt không đỏ tâm không động nói: “Đương nhiên là bộ quản lý rồi, công ty có phòng nào còn nguyên, hẳn rất rõ ràng.”

Tần Vi Nhiên cũng không có hoài nghi lời của cô, lập tức đi theo sau xe.

Tối sau phong hoa sen uyển, quản lý nhìn Đại tiểu thư đến đây, lập tức tự mình đi phục vụ, dẫn hai người đi xem phòng.

Nơi này làm Tần Vi Nhiên rất vừa lòng, có ba cái ban công, một cái phòng bếp, một cái đại sảnh, một cái phòng ngủ dành cho chủ, trong phòng có một cái ban công rất lớn, trang hoàng cũng hào phóng. Tần Vi Nhiên chỉ cần mua đồ dùng trong nhà về là có thể ở, hơn nữa một tầng có hai nhà liền, ngay tại đối diện, bất quá quản lý nói không có ai ở, hẳn là kẻ có tiền mua xong để đó không dùng. Nàng thích im lặng, như vậy rất tốt!

Phòng ở rất tốt, dưới lầu còn có hai cái gara tặng kèm, Tần Vi Nhiên rất vừa lòng, lập tức thanh toán tiền, quản lý làm việc cũng nhanh nhẹn, nói tùy lúc có thể vào ở.

Tần Vi Nhiên đương nhiên hy vọng càng nhanh càng tốt, ngày hôm sau bắt đầu chuyển nhà. Minh Thủy cùng Trung úy Miêu đều biết chuyện Tần Vi Nhiên chuyển nhà, liền không để ý cô có phản đối hay không đến đây giúp đỡ. Tần Vi Nhiên cũng không có cách nào, đành phải theo họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 55: Phó Vân Nội Tiết Mất Cân Đối

Có Minh Thủy cùng Trung úy Miêu giúp đỡ, Tần Vi Nhiên thoải mái hơn rất nhiều, việc nặng việc nhẹ đều là bọn họ làm, khiến cô không còn để tâm nhiều lắm.

Không đến một ngày, nhà mới của Tần Vi Nhiên đã hoàn thành, đồ dùng trong nhà một màu trầm ổn, có một cái ghế dựa màu trắng, một quầy bar đặt ở bên kia. Nơi đó đã bị hai người thiết kế thành quầy bar nhỏ, Minh Thủy còn làm ra một chút rượu, khiến Tần Vi Nhiên không khỏi ngượng ngùng.

Buổi tối, Tần Vi Nhiên đãi bọn họ ăn cơm. Trên bàn ăn, Trung úy Miêu có vẻ cao hứng hơn mọi ngày, không hiểu sao hôm nay anh ta nói nhiều hơn mọi ngày. Minh Thủy cùng Tần Vi Nhiên đều không nói nhiều lắm, hai người lặng lẽ nghe, chốc chốc lại phát biểu ý kiến.

Trung úy Miêu uống rượu vào, nói chuyện cũng có chút lớn mật, đối với Tần Vi Nhiên nhún mày nói: “Thiếu tá Tần, bạn trai của cô cũng thật quá đáng, cô chuyển nhà hẳn cũng không đến, cho dù hẳn là đại ân nhân, chẳng lẽ ngay cả một cái điện thoại cũng không có?”

Tần Vi Nhiên có chút xấu hổ. Từ ngày hôm đó, Phó Vân không gọi điện thoại cho cô, nhưng là, hai người chẳng còn quan hệ gì nữa, cũng chẳng cần gọi điện thoại. Tần Vi Nhiên cũng không muốn nói cho Trung úy Miêu biết cô và Phó Vân đã chia tay, cô biết, một khi Trung úy Miêu đã biết, nhất định một lần nữa dấy lên hy vọng mà theo đuổi cô, cô không thích phiền toái!

“Hai ngày nay anh ta có việc, đến tối mới có thể điện báo tôi.”

“Hôm nay hẳn không thể không gọi cho cô được, chẳng lẽ hẳn không biết chuyện cô chuyển nhà?”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Tôi thực sự không nói cho anh ta biết, anh ta bận quá, tôi không muốn làm anh ta phân tâm.”

Trung úy Miêu có chút hâm mộ nói: “Thiếu tá Tần, cô thực sự quá tốt, hẳn có người bạn gái như cô, thật là rất may mắn. Tôi cảm thấy như may mắn trên toàn thế giới đều cho hẳn rồi! Thân thể tốt, quyền lực to lớn, có một cô gái hoàn mỹ, đều là của hẳn! Còn tôi? Cái gì cũng không có!”

Tần Vi Nhiên không đáp lời, Minh Thủy cười cười nói: “Trung úy Miêu, anh say rồi.”

“Đúng vậy, là tôi say, cho nên các người không cần để tâm tới tôi, không cần để tâm tới tôi!”

Trung úy Miêu uống rất say, đến cuối cùng, trong miệng vô thức kêu tên Tần Vi Nhiên. Minh Thủy cùng Tần Vi Nhiên đều là vẻ mặt bình tĩnh. Sau khi rời khỏi đây, Minh Thủy nói: “Cô trở về đi, tôi đưa anh ta về là được rồi.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Vậy anh đi đường cẩn thận, lái xe chậm một chút.”

“Ừ, yên tâm, tôi không có uống nhiều.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, tạm biệt Minh Thủy, rồi trở về nhà mới. Ở nhà mới một buổi tối, Tần Vi Nhiên mất ngủ, ngày hôm sau nhìn vào gương thấy rõ ràng quầng thâm mắt. Tần Vi Nhiên đành phải trang điểm rồi mới đi làm.

Lần đầu tiên Tần Vi Nhiên hóa trang, làm cho mọi người một phen bất ngờ. Tần Vi Nhiên vốn cực kì xinh đẹp, nay trang điểm lên, làm bao nhiêu ưu điểm đều hiện lên. Tần Vi Nhiên cảm thấy, ánh mắt mọi người nhìn cô không giống với mọi ngày.

Đi vào sân huấn luyện, Trung úy Miêu đang đứng ở đó, lập tức gãi gãi đầu, nói với Tần Vi Nhiên: “Thiếu tá Tần, ngại quá, đêm qua thất lễ rồi!”

“Không sao, tôi không để ở trong lòng.”

Minh Thủy nhìn Tần Vi Nhiên, trong đôi mắt có thương thức, lại có chút đau xót, cuối cùng khôi phục bình tĩnh, cảm xúc này hiện lên rất nhanh nên không có người phát hiện Minh Thủy bất thường.

Minh Thủy cười nói: “Hôm nay cô rất đẹp!”

“Cảm ơn.”

Hai người bình thường không nói chuyện nhiều lắm, nên cũng trở lại như mọi ngày.

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Phong Vân.

Ai nấy đều thấy được tâm tình tổng giám đốc dạo này không tốt lắm, động chút chuyện liền phát giận không nói, còn cái này không hài lòng cái kia không hài lòng. Trên dưới tập đoàn Phong Vân đều như đang ở trong nước sôi lửa bỏng, chờ đợi tâm trạng tổng giám đốc chuyển tốt lên.

Bốn người Triều Lạc nhìn Phó Văn đem một phần tài liệu để ở một bên, vừa nhìn là biết hẳn không hài lòng, nhất thời vì những người đó cầu nguyện. Ai làm cho Văn thiếu của bọn họ hai ngày nay thất tình, nội tiết mất cân đối, tâm trạng không tốt cũng là sự tình bên trong, chính cái gọi là người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cảm tiền của người ta, làm nơi trú ẩn của người ta. Lời này tuy có chút vô nhân đạo, nhưng Văn thiếu ngay cả người đều không tính, nhân đạo cái gì, đều là mây bay.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa, Phó Văn theo bản năng nhú mày, Triều Lạc lên tiếng trả lời: “Tiến vào.”

Bí thư cầm một phong thiệp mời run rẩy tiến vào, nói: “Tổng giám đốc, tập đoàn Trần thị đưa tới thiệp mời, nói hôm nay là ngày cháu gái của Trần tổng sinh nhật hai mươi tuổi...”

“Không đi!”

Phó Văn không đợi bí thư nói xong, liền lạnh giọng nói một tiếng, bí thư tựa hồ đã đoán được kết quả, thở phào nhẹ nhõm một hơi đồng thời muốn đi ra ngoài, lại bị Phó Văn gọi vào: “Đợi đã, đem thiệp mời lại đây!”

Bí thư sùng sốt một chút, đây là có ý muốn tham dự sao? Phó Văn đưa qua một ánh mắt sắc lạnh, bí thư toàn thân run lên, lập tức cung kính mang thiệp mời đến.

Phó Văn cầm lấy thiệp mời, lạnh giọng nói: “Cô có thể ra ngoài.”

Bí thư nghe vậy, ngay lập tức xông ra ngoài, một giây cũng không dám nán lại, Thường Tiểu nhìn bí thư nhỏ khêu gọi như con thỏ chạy thoát ra ngoài, nhất thời lắc đầu thờ dài: “Văn thiếu, cậu nhìn xem, thân làm tổng giám đốc, bí thư quyền rũ nữ thông đồng, chẳng lẽ cậu không cảm thấy chính mình làm người rất thất bại sao?”

Phó Văn mở ra thiệp mời, thản nhiên nói: “Tôi làm người có thật bại hay không tôi biết rõ nhất, cậu mà còn nói gì thêm nữa thì tôi khẳng định sẽ làm cho cậu thất bại.”

Thường Tiểu mếu máo, không dám nói nữa.

Phó Văn nhìn thiệp mời, nhú mày nói: “Trần Phi Hoàng? Nếu tôi nhớ không lầm, người này với Tần Ngạo Thiên có giao tình.”

“Phốc...”

Phía sau bốn người đều không nhịn được bật cười, có giao tình, từ này hình dung, thật sự quá... thỏa đáng!

Triều Lạc gật đầu: “Thật là như vậy, hệ thống tình báo của chúng ta điều tra được, Tần Ngạo Thiên cùng Trần Phi Hoàng hợp tác đã rất nhiều năm, bất

quá lần này hình như có gì khác thường.”

“Ân, Trần Phi Hoàng tạm thời còn không thể tách khỏi Tần Ngao Thiên, yến hội có khả năng là vì Tần Ngao Thiên mà tổ chức, muốn thắt chặt mối quan hệ giữa hai người.”

Ninh Toa nhíu mày: “Như thế nào?”

Thường Tiểu nhìn Ninh Toa nhíu mày một cái: “Ngốc à, xã hội thượng lưu thích nhất trò đám hỏi này nọ, thật nhàm chán!”

“Không phải hẳn có cháu gái sao? Tần Ngao Thiên chính là có hai đứa cháu gái.”

Phó Vân cười lạnh một tiếng: “Đừng quên, Trần gia còn một trưởng tôn, năm nay 25 tuổi, chưa có hôn sự.”

Ninh Toa sững sốt: “Vân thiếu, nói như vậy, thiếu tá đại nhân của chúng ta không phải gặp nạn sao?”

“Sao lại thế được, Tần gia không phải còn một Nhị tiểu thư sao? Hơn nữa, ngày đó dạ tiệc tại Tần gia, không ít người nhìn thấy Vân thiếu chúng ta cùng thiếu tá đại nhân có giao tình.”

“Người đồ ngốc, Tần Ngao Thiên đương nhiên không nghĩ thiếu tá đại nhân nhà chúng ta cùng Vân thiếu hẹn hò, cho nên khẳng định thừa dịp cơ hội này, làm cho thiếu tá đại nhân gả cho Trần gia, đến lúc đó tùy tiện nói một tiếng là có hôn sự từ nhỏ, không phải mọi người đều ngăn chặn sao?”

Thường Tiểu gật đầu: “Cô nói như vậy cũng có đạo lý, đám người Tần gia kia, chuyện gì không làm được.”

Phó Vân đem thiệp mời gấp lại, thần nhiên nói: “Nữ nhân của ta, ai dám tơ tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 56: Chỉ Phúc Vi Hôn

Tần Vi Nhiên còn chưa tan tâm, liền nhận được điện thoại của Tần gia, người gọi là Tần Ngao Thiên, Tần Vi Nhiên bắt máy, Tần Ngao Thiên liền đi thẳng vào vấn đề: “Vi Nhiên à, đêm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của cháu gái ông Trần, ông Trần chỉ tên nói họ muốn cháu tham gia, cháu về sớm một chút, cùng chúng ta đi.”

“Ông Trần?”

“Chính là Trần Phi Hoàng, cháu lúc còn nhỏ thường hay sang nhà bọn họ chơi mà, cháu quên rồi à?”

Tần Vi Nhiên nhíu mày: “Không quên.”

“Haha, không quên là tốt rồi, ta nhớ rõ cháu lúc đó luôn đi theo phía sau cháu trai của ông Trần là Trần Uy, gọi anh, anh, còn nói khi trưởng thành muốn gả cho nó.”

Tần Ngao Thiên một bộ dạng giọng điệu trêu đùa Tần Vi Nhiên, giống như hai người vô cùng thân thiết.

“Phải không? Chuyện này tôi thực sự đã quên.”

Ở trong trí nhớ của Tần Vi Nhiên, căn bản là không có người tên Trần Uy này, như vậy chuyện lấy người này làm chồng, còn không phải người Tần gia bày ra sao? Nhưng là Tần Vi Nhiên cũng không phải là đứa nhỏ nữa, họ không thể áp đặt chuyện này lên nàng.

“Không sao, đêm nay Trần Uy sẽ tới, các người cũng đã lâu không gặp mặt, vừa đúng lúc để tâm sự, người trẻ tuổi mà, luôn có chuyện để tán gẫu.”

“Được, tôi biết rồi.”

Tần Vi Nhiên đương nhiên sẽ không nghĩ đến Tần Ngao Thiên vì hảo tâm mới nói vậy, chuyện này chắc chắn là có âm mưu khác, Tần Vi Nhiên bất động thanh sắc, cô thực sự muốn xem, Tần gia lần này muốn chơi cái trò gì.

Buổi tối, Tần Vi Nhiên thay một thân sắc phục lễ hội Champagne, cùng Tần gia đi tham gia tiệc tối ở Trần gia, sở dĩ Tần Vi Nhiên đáp ứng sáng khoái như vậy là vì người Trần Phi Hoàng này cô không xa lạ, chuyện của Hồ Khải Diệp chính là do Trần Phi Hoàng Trần thị sai khiến. Vừa lúc hôm nay, cô cùng Trần gia tạo quan hệ tốt, về sau nếu muốn điều tra Trần gia, có vẻ tiện lợi hơn.

Tần Vi Nhiên hôm nay một thân lễ phục màu đen để lộ lưng phi thường gợi cảm, đem toàn bộ lưng của cô đều lộ ra, da thịt trắng nõn làm cho người ta

nhìn không được nhìn thêm vài lần, Tần Phi Nhiên cảm nhận được ánh mắt này, một chút cũng không cao hứng đứng dậy, có Tần Vi Nhiên ở đây, nàng nhất định không phải nhân vật chính.

Tần Vi Nhiên một thân lễ phục dạ hội Champagne tuy rằng không gọi cảm, nhưng lại vô cùng đoan trang, hơn nữa Tần Vi Nhiên là người vô cùng xinh đẹp, tự nhiên hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt nam nhân. Nhưng điều mà Tần Phi Nhiên tức giận là, ánh mắt bọn họ nhìn Tần Vi Nhiên là thờ ơ thờ ơ, còn ánh mắt nhìn nàng tràn ngập ý định xâm lược, điều này làm cho cô cảm giác chính mình là một kĩ nữ đem bán, bị người khác tùy ý đánh giá.

“Người đẹp, có thể mời em uống một ly không?”

Đột ngột một thanh âm ở phía sau Tần Phi Nhiên vang lên, Tần Phi Nhiên nhú mày xoay người, mặt lạnh nhìn người đàn ông trước mắt: “Anh là ai?”

“Tôi là Trần Uy.”

Trần Uy trong mắt rõ ràng có hảo cảm, nhưng mà hốc mắt hấn hờn sâu, vừa thấy là biết hàng năm ngâm mình trong tù sặc, thoát nhìn có chút đáng khinh.

Tần Phi Nhiên vừa muốn cự tuyệt, lại nghĩ đến cái gì đó, liền nói: “Anh là cháu của ông Trần?”

“Chính là tôi.”

Tần Phi Nhiên lộ ra một nụ cười quyến rũ, tiếp nhận ly rượu, nói: “Tôi rất vinh hạnh.”

Nếu cô không nhớ lầm, mẹ cô từng nói qua, Tần Vi Nhiên hồi nhỏ rất thích Trần Uy, chẳng qua Trần Uy lại vô cùng thích cô lúc còn quần tã lót, cho nên Tần Vi Nhiên rất thương tâm.

“Tôi biết em gọi là Tần Phi Nhiên, khi em còn nhỏ, tôi đã từng ôm em, lúc ấy tôi cũng còn nhỏ, nhưng mà em thân hình mềm mại đầy hương thơm, tôi đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ.”

Tần Phi Nhiên thấy một trận ghê tởm, nhưng vẫn đáp: “Phải không, đáng tiếc lúc ấy em quá nhỏ, không nhớ rõ lắm, có lẽ chị gái của em vẫn còn ấn tượng.”

“Chị gái?”

Trần Uy nhú mày: “Nga, anh biết, ông của anh cùng ông em muốn đính ước cho anh và chị em, cho xin, ai mà thích nổi cái loại nữ nhân mạnh mẽ quá mức thế này, so ra, anh vẫn thích em, Phi Nhiên.”

Nói xong, Trần Uy có ý tiến sát gần Tần Phi Nhiên, ở vành tai của cô liếm một chút.

“Nga, thật vậy không? Nếu là như thế, anh cần phải không chút do dự cự tuyệt, nói thật, em cũng rất thích Trần Uy anh.”

Trần Uy vừa nghe, lập tức gật đầu: “Àn, Phi Nhiên, em yên tâm, anh nhất định từ chối hôn ước với chị của em, mặc kệ thế nào, anh cũng chỉ yêu em, chính là khi em còn nhỏ.”

Tần Phi Nhiên càng thêm ghê tởm, nam nhân này thời điểm trước đây đã thích cô, lại là vào lúc nàng còn quần tã, hẳn đối với cô không có suy nghĩ an phận? Trời ạ, thật sự quá ghê tởm, bất quá, chỉ cần có thể làm cho Tần Vi Nhiên mất mặt, cho dù là ghê tởm, cô cũng nhận.

Tần Phi Nhiên cố ý làm bộ dạng then thùng cúi đầu, trên thực tế, cô đang che dấu con ngươi độc ác cùng sắc mặt tính kế.

Nhân vật chính của yến hội đã được mời đến trên đài, cô gái mặc lễ phục dạ hội màu hồng nhạt, thoát nhìn xinh đẹp khả ái, làm cho người ta thập phần yêu thích, Trần Phi Hoàng tựa hồ rất yêu thích cô cháu gái này, cười nói: “Các vị, hoan nghênh mọi người tới tham gia yến hội mừng sinh nhật cháu gái tôi, thừa dịp ngày vui này, tôi còn có một tin tức muốn tuyên bố, chính là cháu trai tôi Trần Uy, ngày mai chính thức tiến vào Trần thị làm việc, về sau nếu gặp mặt các vị trưởng bối, mong các vị chiếu cố nhiều hơn tới đứa cháu này.”

Trần Phi Hoàng nói xong lời này nháy mắt đem mọi người kéo gần lại, Trần Uy cũng đứng lúc xuất hiện bên người Trần Phi Hoàng, hướng mọi người cúi xuống tỏ vẻ tôn kính, hành động này làm mọi người rất hài lòng.

“Hôm nay Trần gia tôi xem như tam hỷ lâm môn, chiến hữu của tôi Tần Ngạo Thiên, tôi luôn hướng ông ấy thỉnh cầu, cuối cùng ông ấy cũng mở miệng, đem gả cháu gái bảo bối cho cháu trai của tôi Trần Uy, hiện tại mời chiến hữu của tôi lên đài, tuyên bố chuyện vui này.”

Mọi người đều biết, Tần Ngạo Thiên có hai cháu gái, một người là trưởng nữ nay đã làm Thiếu tá, một người là thứ nữ vừa du học từ nước ngoài về, hai cô gái đều là thiên chi kiêu nữ, không biết Tần Ngạo Thiên rốt cuộc là đem ai gả cho Trần Uy, mọi người đối với chuyện này đều cảm thấy vô cùng hứng thú.

Tần Ngạo Thiên lên đài, cười nói: “Cùng lão chiến hữu kết làm thông gia, đó là vinh hạnh lớn nhất của tôi, vừa rồi Trần Phi Hoàng khách khí rồi, kì thật từ rất lâu rồi, hôn ước này đã được định ra, tôi hiện tại tuyên bố, tôi...”

“Thật xin lỗi các vị, tôi tới trễ.”

Tần Ngao Thiên còn chưa nói xong, đã bị một thanh âm ôn nhuận đánh gãy, mọi người theo bản năng nhìn về phía cửa, chỉ thấy Phó Vân một thân quần áo tây trang màu đen được cắt may khéo léo, đại khí mà cao quý, phía sau hần như trước là bốn thủ hạ, đều là thân lễ phục, tư thái tao nhã, thậm chí so với xã hội thượng lưu còn cao quý hơn.

Vân thiếu cất ngang, tự nhiên không ai dám răn dạy, Tần Ngao Thiên lời nói cũng bị chặn ở cửa miệng, nhất thời mọi người nhìn đám người Phó Vân.

Chỉ thấy Phó Vân đem theo bốn vị thủ hạ đến bên người Tần Vi Nhiên, trước ánh mắt lạnh nhạt của cô mà đem cô ôm vào lòng, vô cùng thân thiết hôn vào hai má cô, ôn nhu nói: “Thực xin lỗi, anh có chút việc, đã tới chậm.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 57: Thông Minh Bị Thông Minh Lừa

Tần Vi Nhiên không giãy dụa cũng không phản bác, vì cô biết tại tình huống này, cô không thể giãy dụa, dụng ý của Tần Ngao Thiên cô rất rõ ràng.

Cô đã sớm biết Tần Ngao Thiên không có ý tốt, chính là cô không nghĩ tới Tần gia lại dùng chuyện hôn sự của cô nói giỡn, Tần gia thực sự cho rằng cô là Tần Vi Nhiên dễ khi dễ?

Trần Uy là cái dạng người nào, người sáng suốt nhìn vào đều nhận ra, Tần gia như thế nào có khả năng đem gả thứ nữ bảo bối cho hần, cho nên lần này không phải nói, đối tượng đính ước nhất định là cô, Tần Vi Nhiên.

Tần Vi Nhiên trong lòng cười lạnh, động gì không động lại động đến hôn nhân đại sự hạnh phúc cả đời của cô, như vậy bọn họ có nghĩ tới, sẽ có ngày Tần Vi Nhiên cô trả thù.

Phó Vân đem Tần Vi Nhiên nhu thuận như một đứa bé ở trong lòng, trên mặt ý cười càng sâu, nói: “Tần lão, không cần để ý đến tôi cùng Vi Nhiên, ông cứ tiếp tục.”

Ai dám không thêm đề ý, cho dù có cho Tần Ngao Thiên một trăm lá gan cũng không dám công khai đem người phụ nữ của Vân thiếu gả cho người khác, Tần Ngao Thiên môi có chút run run nói: “Tôi tuyên bố, thứ nữ của tôi Tần Phi Nhiên cùng Trần gia trưởng tôn Trần Uy hi kết lương duyên.”

Nói xong đoạn này, Tần Ngao Thiên tâm tư trăm chuyển, Trần Uy là loại người nào, hần vô cùng rõ ràng, chờ hai người kết giao một thời gian sau, hần tìm người đem sự tình Trần Uy bộc lộ ra, cứ như vậy, Tần Phi Nhiên liền thuận lý thành chương lấy thụ hại giả thân phận (khúc này không biết dịch sao), mà Tần gia là trưởng bối, nhất định vì Tần Phi Nhiên làm chủ mà giải trừ hôn ước.

Tần Ngao Thiên có kế hoạch phải nói là hoàn mỹ, chỉ tiếc, Tần Phi Nhiên không phối hợp theo.

Tần Phi Nhiên cả người ngây ngốc sững sờ tại chỗ, nhìn sắc mặt cứng ngắc của Tần Ngao Thiên cùng sắc mặt vui mừng của Trần Uy, không, vì sao lại là cô? Không thể nào!

Tần Phi Nhiên nguyên bản tưởng là, Tần Ngao Thiên tuyên bố đem Tần Vi Nhiên gả cho Trần Uy, Trần Uy sẽ vì cô mà cự tuyệt Tần Vi Nhiên, hơn nữa trước mặt mọi người nói ra người hần yêu thật ra là Tần gia thứ nữ, nói như vậy, không chỉ có Tần Vi Nhiên ở trước mặt mọi người xấu hổ vô cùng, mà mọi người cũng nhớ thật kĩ Tần Phi Nhiên mới là công chúa.

Đương nhiên, cô sẽ ở trước mặt mọi người từ chối tình yêu của Trần Uy, cũng khuyên Trần Uy nên sống chung với chị gái thật tốt, như vậy cô liền có được hảo cảm của mọi người, đêm nay qua đi, ai nấy cũng đều sẽ biết, Tần gia có người trưởng nữ không ai muốn và một thứ nữ hào phóng khôn khéo.

Nhưng là cô không nghĩ, Phó Vân sẽ tới, sở dĩ cô tự tin như vậy là vì nàng biết Phó Vân chưa bao giờ tham gia loại dạ tiệc này, buôn bán hần không từ chối, nhưng mà cái loại tư nhân yến hội sinh nhật, hần chưa bao giờ tham gia, mặc dù không ai quên phát thiệp mời.

Tần Phi Nhiên phần nộ nhìn về phía Tần Vi Nhiên, nhất định là cô ta, nhất định là do cô ta giờ trò quý, Phó Vân là do cô ta gọi đến, cô ta sớm biết sẽ có sự việc này xảy ra, cho nên cố ý không cho cô đường lui, lấy điều này trả lại cô. Không! Cô nhất định không cho cô ta toại nguyện! Tuyệt đối không!

Hai trong mắt Tần Phi Nhiên trong nháy mắt xuất hiện nước, đi đến trước mặt Tần Vi Nhiên, giống như đang liều mạng nhìn xuống nước mắt, mím môi cười, nói: “Chị à, chị yên tâm, em sẽ không từ chối, em biết, nếu em từ chối, chị sẽ không được cùng Vân thiếu ở chung một chỗ, em biết!”

Dứt lời, nước mắt của cô liền không khống chế được rơi xuống.

Tần Vi Nhiên trong lòng cười lạnh, Tần Phi Nhiên, quả nhiên không làm cho cô thất vọng, như vậy, cô cũng không thể làm cho cô ta thất vọng, làm cho Tần gia thất vọng rồi!

Lúc này ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người chị em Trần gia, một người hạnh phúc cùng Vân thiếu ôm nhau, một người ủy khuất cầu toàn, mỉm cười rơi nước mắt, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!

Trần Vi Nhiên thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Phi Nhiên, chị biết em rất ủy khuất, chị cũng không nhớ em vì chị mà hi sinh, Phó Vân, chuyện này vẫn là do em giải quyết đi.”

“Em chắc chắn?”

“Ân, yên tâm, em có thể xử lý tốt.”

Dứt lời, Trần Vi Nhiên nhìn về phía Trần Uy ở trên đài, lớn tiếng nói: “Trần tiên sinh, thực xin lỗi, tôi biết nguyên bản người anh đính ước là tôi, nhưng vì bạn trai tôi mà không thể không biến thành em gái tôi, thật ra cũng không có gì, chỉ cần hai người lưỡng tình tương duyệt cũng coi như là chuyện tốt. Nhưng mà đáng tiếc, em gái tôi không thích anh, cho nên tôi khẩn cầu anh, giải trừ hôn ước, tôi tin tưởng, anh sẽ tìm được một người con gái khác tốt hơn.”

Trần Phi Nhiên âm thầm cắn răng, Trần Vi Nhiên nói lời này vừa đúng, đem chân tướng nói cho mọi người biết làm hai nhà mất mặt, lại đem giá trị của cô ta nâng lên, một người vì em gái của mình mà suy nghĩ, chiều này, quả thật cao minh!

Trần Uy phần nộ đi xuống đài, hướng Trần Vi Nhiên cả giận nói: “Cô dựa vào cái gì mà nói như vậy, cô làm sao biết được em gái cô có thích tôi hay không? Vừa rồi tôi vừa cùng cô ấy nói chuyện, Phi Nhiên nói rất thích tôi, còn nói tôi từ chối hôn sự với cô. Tôi cùng Phi Nhiên là lưỡng tình tương duyệt, cô đừng nghĩ đến việc chia rẽ chúng tôi, tôi tuyệt đối không kết hôn với cô!”

Dứt lời, Trần Uy đem Trần Phi Nhiên ôm vào lòng, nhắm mắt che lại đôi môi đỏ mọng của Trần Phi Nhiên, dùng cách thức tiêu chuẩn mà hôn cô nồng nhiệt.

Trần Vi Nhiên mím môi nhìn hai người bọn họ, ân, quả nhiên đủ kích thích, cô rất hài lòng.

Trần Phi Nhiên hoàn toàn ngờ ngác, cô ngàn vạn lần không tính đến bao giờ này sẽ dùng đến chiều này, lần này thì có chết cũng hết đường chối cãi, Trần Phi Nhiên lập tức đẩy Trần Uy ra, Trần Uy lại gắt gao ôm cô, nói: “Phi Nhiên, anh yêu em, anh sẽ làm cho em hạnh phúc, em yên tâm, sẽ không có bất luận kẻ nào chia rẽ chúng ta, em không cần phải sợ.”

Trần Vi Nhiên cười nói: “Em gái, thực xin lỗi, chị không biết hóa ra là em thích Trần tiên sinh, mới vừa rồi em còn khóc, chị tưởng em không muốn. Hai người đã lưỡng tình tương duyệt, vậy tôi chúc hai người hạnh phúc. Trần tiên sinh, à không, em rể, về sau Phi Nhiên giao cho cậu chiều cố, nhất định không được khi dễ nó.”

Trần Vi Nhiên nghiêm nhiên làm một bộ dáng chị gái tốt, thân nhiên tươi cười làm Trần Uy ngẩn người, không tự chủ được gật đầu: “Được, tôi nhất định chăm sóc tốt cho Phi Nhiên, thực xin lỗi, lúc này hiểu lầm cô, còn có, cảm ơn lời chúc phúc của cô.”

Trần Ngao Thiên cùng vợ chồng Trần Lăng Phi tức giận đến phát run, nguyên bản có cơ hội vấn hồi, nhưng mà hiện tại một chút cũng không có, hai người trước mặt nhiều người như vậy hôn môi, quan hệ này xem ra hoàn toàn chắc chắn rồi, sau này nếu có nháo ra sự việc gì, chỉ e không ai đứng về phía Trần Phi Nhiên, dù sao, nỗi khổ này, cũng là chính cô gánh lấy.

Trần Phi Nhiên một câu cũng không nói nên lời, sự việc đã đến mức này, nàng muốn nói cũng chẳng nói được nữa. Nhìn đến khuôn mặt cười cười của Trần Vi Nhiên, Trần Phi Nhiên cảm thấy hô hấp trở nên dồn dập, cô xoay người, rời xa chỗ Trần Vi Nhiên.

Một hồi trò hay này, mọi người đánh giá Trần Vi Nhiên rất cao, chuyện này, hình như cũng có cách nói khác. Ngay từ đầu bọn họ cho rằng người em vì hạnh phúc của chị mà vì lợi ích toàn cục đính hôn với trưởng tôn Trần gia, nhưng sau đó, sự việc lại giống như nói cho bọn họ rằng mọi thứ không đơn giản như vậy.

Hiện tại xem ra, người em cùng trưởng tôn Trần gia là cam tâm tình nguyện, người chị hào phóng rời khỏi, còn chúc phúc cho em gái. Lập tức, vị trí Trần Vi Nhiên ở trong lòng mọi người cao lên, không chỉ có tuổi trẻ như vậy đã làm thiếu tá, hơn nữa hào phóng khôn khéo, đối với em gái lại tốt như vậy, có thể nói là nữ nhân hoàn mỹ, không trách được Vân thiếu lại yêu thương cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 58: Trong Xe Đánh Giá

Lần này xấu mặt nhất vẫn là Trần gia. Trưởng tôn Trần gia giống như một cái gì đó không ai muốn, bị hai người con gái Trần gia quăng đến quăng đi, mặc dù chuyện này có thể nói là giải quyết viên mãn, nhưng mà Trần Phi Hoàng vô cùng bất mãn, muốn cùng Trần Ngao Thiên đòi lại công đạo.

“Lão Tàn, chúng ta nguyên bản nói là trưởng nữ mà, như thế nào lại biến thành thứ nữ rồi?”

Tần Ngao Thiên tất nhiên biết Trần Phi Hoàng muốn cái gì, thờ dài một hơi nói: “Lão Trần, chúng tôi cũng không còn cách nào khác, tuy rằng Tần gia cũng coi như là có quyền lực trung tâm, nhưng mà so sánh với Phó gia vẫn là kém xa, ông đừng quên, mẹ của Vân thiếu là ai.”

Trần Phi Hoàng nháy mắt tâm tư trăm chuyển, lấy Tần Vi Nhiên chính là có lợi nhất, bởi vì cô không chỉ là trưởng nữ Tần gia, còn là người thừa kế của Lam gia, Tần Vi Nhiên là quân nhân, về sau nếu kết hôn, tài sản của Lam gia không phải là tài sản của Trần gia bọn họ sao, đến lúc đó, địa vị Trần gia có thể cao thêm một bậc. Nhưng là, thế sự khôn lường, Tần Vi Nhiên lại là nữ nhân của Vân thiếu, đừng nói Tần Ngao Thiên không dám chọc, ông cũng không dám chọc vào. Quên đi, dù sao vẫn là kết thông gia cùng Tần gia, thứ nữ thì thứ nữ, được hưởng lợi một chút.

Nghĩ vậy, Trần Phi Hoàng nở nụ cười: “Ài, lão Tàn, tôi cũng không phải có ý này, chỉ là thuận đường nên hỏi thế thôi, ông xem vừa rồi hai đứa nhỏ chính là lưỡng tình tương duyệt, chúng ta coi như là đã làm một chuyện tốt, ông nói có đúng không?”

Tần Ngao Thiên chỉ có thể gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Lão Tàn à, về sau chúng ta chính là thông gia, những sự tình trước kia, mặc kệ là vui hay không vui, liền quên hết đi. Chúng ta về sau làm bạn tốt, ông thấy thế nào?”

“Ài, lão Trần, chúng ta vốn là bạn tốt, có bao giờ thay đổi đâu.”

Trần Phi Hoàng ngăn người, lập tức cười nói: “Haha, ông nói đúng, chúng ta chưa từng thay đổi, lão chiến hữu, đến đây, chúng ta cạn ly.”

Hai người ly rượu uống một hơi cạn sạch, chuyện này như tâm ý hai người, cuối cùng chấm dứt viên mãn.

Tần Vi Nhiên đứng một bên nhắm nháp rượu, Phó Vân mặt đầy ý cười đứng bên người nhìn cô, hai người một bộ dạng thân thiết, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Không ai tới gần hai người, dù bọn họ rất muốn nghe xem hai người nói chuyện gì, nhưng mà sợ bốn vị thủ hạ ánh mắt lạnh như băng của Phó Vân, không dám tiến lại.

“Vi Nhiên, em uống ít thôi, sẽ say đấy.”

Tần Vi Nhiên hơi khựng lại, lập tức uống một hơi cạn sạch, thân nhiên mở miệng: “Tửu lượng của tôi rất tốt.”

Buông ly rượu, Tần Vi Nhiên hướng Phó Vân nói: “Sự việc hôm nay cảm ơn anh, có cơ hội tôi sẽ báo đáp, bây giờ tôi có việc, xin phép đi trước.”

Dứt lời, Tần Vi Nhiên xoay người tránh sang một bên, Phó Vân nhú mày nhìn bóng lưng cô, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người nắm lấy tay cô, hơi dùng sức, đem thân mình cô ôm vào lòng, bá đạo chế trụ cổ cô, hung hăng hôn môi.

Toàn dạ hội ồ lên, nếu nói Trần Uy cùng Tần Phi Nhiên hôn môi làm cho một số ít người hưng phấn, thì Phó Vân cùng Tần Vi Nhiên hôn môi giống như một tiếng sấm. Bọn họ chưa từng thấy qua mặt này của Vân thiếu, bọn họ chưa từng thấy qua dáng vẻ như hèn mọn này của Vân thiếu, không chỉ chủ động giữ lại Tần Vi Nhiên, còn bá đạo hôn cô. Trong sự tình này ai chủ động, mọi người tựa hồ cũng vô cùng rõ ràng.

Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn một màn này, bọn họ vốn tưởng rằng, hai người họ hẹn hò, cũng nhất định là do Tần Vi Nhiên chủ động, bởi vì Phó Vân có thân phận so với cô cao quý hơn nhiều. Nữ nhân chủ động leo lên giường hẳn đêm không xuê. Tần Vi Nhiên cũng coi như là thành công. Nhưng mà hiện tại xem ra hoàn toàn không phải như vậy, có vẻ như, Vân thiếu mới là người theo đuổi, mà Tần Vi Nhiên, chính là người cao ngạo.

Nơi này nhiều người, Phó Vân không hôn sâu, vừa hôn, Phó Vân vừa lôi kéo Tần Vi Nhiên bước đi, đám người Thường Tiểu cũng theo ra ngoài.

Bốn người ra canh giữ xe Phó Vân. Phó Vân đem Tần Vi Nhiên đẩy vào sau xe, thân hình lập tức áp đảo ở trên cô. Tài xế thấy thế, lập tức nhảy ra, đến chỗ đám người Thường Tiểu.

Hai người mỗi chỉ cách có vài ly, Phó Vân trầm thấp cười: “Đừng nào loạn, buông tay, anh muốn hôn em.”

Hai tay Tần Vi Nhiên để trên ngực hấn, một chút cũng không có ý muốn buông tay, lạnh giọng nói: “Phó tiên sinh, vừa nãy tôi không đẩy anh là vì tôi cho anh mặt mũi, nhưng không có người tôi sẽ nhiều lần dung túng anh.”

“Dung túng? Vi Nhiên, chúng ta rốt cuộc là ai dung túng ai, em tức giận, anh cho em thời gian nguôi giận, suốt một tuần cũng không có quấy rầy em, biết em gặp nạn, anh không nói hai lời liền đến đây giúp em giải vây, em cũng nên nguôi giận đi chứ.”

Tần Vi Nhiên cười cười nói: “Phó tiên sinh, nếu chúng ta là tình cảm thật sự thì chuyện kia đúng là tôi cố tình gây sự, nhưng chúng ta là quan hệ hợp tác, hơn nữa hiện tại đã chấm dứt hợp tác, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa.”

“Thật là vậy?”

Phó Vân cười lạnh, lập tức đem hai tay Tần Vi Nhiên khóa ở đỉnh đầu, bạc môi không chút do dự hung hăng hôn cô.

Nụ hôn này vô cùng hung mãnh, tràn ngập đoạt lấy cùng bá đạo, Tần Vi Nhiên gắt gao cắn chặt răng, Phó Vân một tay buông kim chế nĩa, ở trên cầm

nàng khẽ dùng sức, Tần Vi Nhiên bị ép mở miệng ra, đầu lưỡi Phó Vân lập tức đi vào, thành công đoạt đất, muốn đem hương vị của hân khắc thật sâu vào trong cô.

Tần Vi Nhiên thoát khỏi tay kia của hân, chế trụ bả vai, Phó Vân phản ứng cũng mau, lập tức ôm lấy thắt lưng cô, hai người song song té trên mặt đất, tư thế hiện tại là nữ trên nam dưới.

Phó Vân một tay chế trụ thắt lưng cô, một tay đặt ở cổ cô, lại tiếp tục hôn. Tần Vi Nhiên tất nhiên là không chịu khuất phục, hai người trong xe chật vật một hồi, bất quá trừ bỏ vị trí bị thay đổi, từ đầu đến cuối, Phó Vân cũng không buông miệng.

May mắn xe Lincoln đủ rộng rãi, thật ra hai người cũng không đau, chỉ là, động tác của hai người làm cho xe rung động, đám người Thường Tiểu ở phía xa mắt đều nhìn về phía này.

“Vân thiếu quả nhiên không phải người bình thường có thể so được, bên trong còn có nhất đại bang tử nhân (khúc này mình không hiểu), cậu ấy không sợ có người đi ra thấy được hay sao?”

Thường Tiểu đáng khinh nở nụ cười, chặc chặc lấy làm kì.

Ninh Toa hừ một tiếng: “Chẳng lẽ Vân thiếu còn lo có người nhìn thấy?”

“Àn, cô nói cũng có lý, không bằng tôi đi kêu mọi người cùng ra xem bọn họ.”

“Anh muốn chết sớm thì cứ đi đi, đừng nói với tôi làm gì.”

“Cô đúng là chẳng có hảo tâm gì, tôi không ngờ như vậy đâu.”

Triều Lạc nhìn nhìn đồng hồ: “Yến hội tối đa nửa giờ nữa kết thúc, không biết có đủ cho Vân thiếu không.”

“Đại ca, Vân thiếu nhà chúng ta lợi hại vậy, nửa giờ làm sao đủ, nửa ngày còn chưa đủ nữa là. Không được, yến hội sắp chấm dứt rồi, anh tài xế mau lái xe rời khỏi nơi này, tránh mọi người đến nơi thấy được.”

Tài xế lập tức lắc đầu xua tay: “Không không không, tôi không muốn đi chết đâu, nếu quấy rầy Vân thiếu làm việc, đời này của tôi có thể xong rồi!”

“Nói vậy cũng có lý, uy, vậy các người muốn ai đi xả thân hy sinh?”

“Thường Tiểu, loại chuyện này bình thường đều là anh làm mà, anh yên tâm, lần này chúng tôi nhất định không chịu cùng với anh.”

Thường Tiểu vẻ mặt đau khổ: “Các người không phải anh em tốt của tôi, Đoạn Lâu, cậu cũng nói gì đi chứ!”

“Không cần, Vân thiếu đã làm xong rồi!”

“Cái gì...”

Mọi người lập tức nhìn về phía xe, quả nhiên, xe đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Triều Lạc nhìn đồng hồ: “Còn chưa đến năm phút.”

Thường Tiểu nuốt một ngụm nước miếng: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ vì đây là lần đầu tiên?”

Mọi người không nói gì, hiển nhiên không thể tiếp nhận sự thực này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 59: Thỏa Hiệp

Tần Vi Nhiên rốt cuộc cũng thỏa hiệp. Được rồi, đối với một Phó Vân vô lại như vậy, cô cũng chỉ có thể nhận thua, ai bảo hân biết cô sẽ không động thủ thật sự, cho nên hân không kiêng nể gì, mà cô lại bị hân đoán trúng, thật đúng là không thể đối hân ra một chiêu ngoan độc!

Đương nhiên, không phải vì cô không tha, mà là vì cô khinh thường khi dễ một người nhược giả, mà hân lại cứu cô mấy lần, cô cũng không phải là người lấy oán báo ân.

“Phó Vân, anh rút cuộc muốn thế nào?”

Phó Vân vừa lòng hôn môi cô một chút: “Vi Nhiên, anh thích em gọi tên anh, chứ không phải Phó tiên sinh, nhớ, lần sau đừng gọi sai.”

“Tôi không có thời gian ở trong này cùng anh thảo luận chuyện đó, tôi hỏi anh, rút cuộc muốn thế nào.”

“Rất đơn giản, tiếp tục làm bạn gái của anh, giúp anh diễn kịch. Vi Nhiên, anh không muốn phí thời gian tìm một người biết hợp tác, đương nhiên, anh cũng không muốn tìm, bởi vì chúng ta rất thích hợp.”

“Tôi có thể đáp ứng mọi hợp tác này, nhưng anh cũng phải đáp ứng tôi, quản cho tốt mình đi, đừng để tôi phải động thủ.”

“À, chỉ sợ có chút khó khăn, bởi vì anh rất thích hương vị nơi này của em.”

Phó Vân ái muội khẽ vuốt cánh môi cô, nhin không được hôn một chút: “Đây là việc làm cơ bản nhất của một cặp tình nhân, anh cam đoan, chỉ tới đây thôi.”

Tần Vi Nhiên nghĩ rằng, dù sao ăn đậu hủ cũng đã bị hấn ăn hai lần, cô lại nói nhiều thì lại ra vẻ làm kiêu, đơn giản không sao cả nói: “Anh nhớ kỹ lời hứa của anh, bởi vì đây là lần cuối cùng tôi tin tưởng anh. Nếu anh còn làm ra sự việc tôi không thể chấp nhận thì tôi cũng không khách khí với anh nữa.”

Phó Vân tâm tình tốt gật đầu: “Vi Nhiên, em đã đáp ứng anh có thể tùy lúc tùy chỗ hôn em, vậy chúng ta làm lại một lần nữa.”

Nói xong, Phó Vân đến gần Tần Vi Nhiên, Tần Vi Nhiên nhú mày lại, không chút lưu tình đập hấn một cái, Phó Vân xoay người ôm bụng, trên mặt một trận thống khổ vận vẹo.

Tần Vi Nhiên không cảm thấy áy náy, đẩy thân hình hấn ra bước xuống xe. Tần Vi Nhiên đi gấp, một chút cũng không để ý tới mình quần áo hỗn độn, tóc cũng có chút rối bời, rất giống bộ dáng một người vừa bị ngược đãi. Đám người Thường Tiểu nhin không được nuốt một ngụm nước miếng. Tần Vi Nhiên lúc này mới chú ý đến bộ dáng của mình, nhú nhú mi, lập tức bình tĩnh hướng xe mình đi tới, khởi động xe rồi khởi.

Mọi người trong lòng thầm than, quả nhiên là một đôi, bình tĩnh đáng sợ!

Phó Vân rút cuộc bót đầu đón, hôn hấn xuống xe, lại chỉ thấy đèn sau xe Tần Vi Nhiên, liền mặt lạnh nhìn về phía đám Thường Tiểu: “Vi sao không ngăn cô ấy lại?”

Mọi người ngẩn người, Triều Lạc nói: “Chúng tôi không dám.”

Phó Vân cười một tiếng, nói: “Lên xe.”

Mọi người lập tức lên xe, Thường Tiểu lên xe liền nhìn trái nhìn phải, một chút cũng không yên tĩnh, Phó Vân nhú mày: “Cậu làm cái gì đấy?”

Thường Tiểu cũng thành thật, không chút giấu giếm: “Vân thiếu, như thế nào lại không có vết máu? Chẳng lẽ thiếu tá đại nhân không phải ở đây? Cho nên cậu khó chịu?”

Mọi người nhất tề nhìn về phía Thường Tiểu. Thường Tiểu lúc này mới có phản ứng chính mình nói sai rồi, chỉ tiếc, không còn kịp nữa, chỉ thấy Phó Vân không giận mà cười, hòa ái dễ gần nhìn Thường Tiểu: “Nói vậy, vừa rồi các người đều nhìn thấy hết?”

“Không, không có!”

“Nga? Tôi rút cuộc kiên trì bao lâu a?”

“Còn chưa đến năm phút đồng hồ.”

“A, chưa đến năm phút đồng hồ, các người thật sự là rất rảnh rỗi.”

“Không phải, tôi không biết, không thấy gì cả!”

“Hừ, không nhìn thấy gì mà dám nói, các người chính mình trong lòng rõ ràng, lá gan đủ lớn, muốn xem đông cung sống? Tôi liền cho các người xem.”

Nói xong, Phó Vân mở tầm ngăn, nói với tài xế: “Đi Đế Hào.”

“Dạ, Vân thiếu.”

Xe đi đến Đế Hào, Phó Vân xuống xe đầu tiên, còn lại tất cả mọi người không dám xuống, Phó Vân quay đầu nói: “Còn không xuống xe, chẳng lẽ chờ tôi tạc chiếc xe này sao?”

Bốn người vừa nghe, lập tức xuống xe, ỳn khuất nhìn Phó Vân.

Phó Vân không để ý, đi thẳng vào bên trong. Bốn người không có cách nào, đành phải đi theo, Phó Vân đột nhiên dừng lại cước bộ, nói: “Nếu thực sự làm, các người cho rằng chúng tôi sẽ làm nhanh vậy?”

Ngụ ý, Phó Vân cùng Tần Vi Nhiên là trong sạch, ít nhất tạm thời vẫn là vậy.

Bốn người hồi hận không thôi, đám người Triều Lạc hung ác nhìn về phía Thường Tiểu, hận không thể đem hắc bầm thân vận đoạn. Phó Vân mang theo bốn người tới tầng cao nhất chỉ tôn phòng.

Chỉ tôn phòng Đế Hào là đại đặc sắc, chỉ cần ở tại đây, muốn cái dạng phục vụ gì, đều có thể. Chỉ cần không làm tai nạn chết người, Đế Hào có khả năng đáp ứng mọi nhu cầu, đương nhiên, giá cả cũng rất cao.

Phó Vân gọi tới quản lý, phân phó nói: “Tôi cùng vài người anh em muốn nhìn một chút đông cung sống, cậu đi sắp xếp đi.”

“Vâng, quý khách.”

Ở trong này, bạn không phải lo thân phận của bạn sẽ bị lộ diện, bởi vì Đế Hào làm việc giữ bí mật rất tốt, trừ phi là người phục vụ không muốn sống, bằng không bọn họ nhất định không biết bạn.

Tiết mục rất nhanh liền trình diễn, bốn người về mặt đầu khổ nhìn cảnh nam nữ hoan ái, Phó Vân lại cầm lấy điện thoại di động không biết nghịch cái gì, có vẻ vô cùng thoải mái, không chút đem trường hợp phía trước bỏ vào mắt.

Bốn người vừa cúi đầu, lại nghe Phó Vân lạnh giọng nói: “Nhìn kĩ cho tôi, ngày mai mỗi người phải cho tôi một phần cảm nghĩ.”

Bốn người cứng ngắc tiếp tục ngẩng đầu xem, trong lòng phi báng Phó Vân này thực sự là một ác quỷ quá biến thái. Nếu nhìn kĩ, có thể thấy Phó Vân đang bình tĩnh mà nhắn tin với Tần Vi Nhiên.

Trên thực tế, Phó Vân chưa bao giờ nhắn tin, loại chuyện lãng phí thời gian này hắc hắc kệ, bất quá nghe nói người yêu đều nhắn tin cho nhau, cho nên hắc hắc liền thử xem. Không cần hoài nghi, chắc chắn là hắc hắc nghe từ Phó Tổ Yên, cũng liền ở trước mặt hắc hắc không ngăn cản.

Phó Vân đợi thật lâu mới nhận được hồi âm từ Tần Vi Nhiên. Hắc hắc hỏi cô về nhà chưa, câu trả lời của cô cũng vô cùng đầy đủ chính xác, vô cùng rành mạch: Đã về.

Phó Vân có chút mất hứng, sao chỉ có hai chữ, nhắn một cái tin mất nhiều thời gian như vậy sao? Phó Vân lại gửi đi một tin: Em đang làm gì?

Tần Vi Nhiên vừa mới buông điện thoại di động, chuẩn bị đi tắm rửa, mới đến cửa phòng tắm, lại nghe âm thanh tin nhắn tới, vốn là cô mặc kệ, bởi vì cô không nghĩ cũng biết là tên Phó Vân kia, nhưng là cô vẫn đi qua nhìn một chút, bởi vì cô biết, nếu không nhắn lại, người này nhất định không từ bỏ ý đồ.

Tần Vi Nhiên cũng là người chưa bao giờ nhắn tin, cô cũng nghĩ loại chuyện này lãng phí thời gian, cho nên gửi một tin đơn giản: Tắm rửa.

Phó Vân vừa thấy, theo bản năng nhớ tới trên người cô xúc cảm mềm mại, nhất thời toàn thân nóng lên, thân thể cũng có chút biến hóa. Phó Vân một trận xấu hổ, đứng dậy nói: “Đi thôi!”

Bốn người như được đại xá, lập tức nhảy dựng lên xông ra ngoài, tốc độ kia, có thể tham gia thể vận hội.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 60: Thiếu Nợ Thì Trả Tiền

Tần Vi Nhiên tắm xong, đang sấy tóc thì điện thoại lại vang lên. Tần Vi Nhiên nghĩ là Phó Vân, không thèm nhìn tên ai gọi mà trực tiếp bắt máy, cả giận nói: “Anh rốt cuộc muốn gì!”

Đối phương sừng sốt một chút, tính thử mờ miệng: “Quân Vương, có phải cô không tiện nói chuyện hay không?”

Tần Vi Nhiên nghe ra là thanh âm của Vương Lực, liền khôi phục bình tĩnh, nói: “Không có gì, nói đi.”

“Là thế này, lúc trước cô có bảo tôi điều tra Hà Giai Kiệt, chúng tôi đã tìm ra được rồi. Cha nuôi cậu ta thiếu nợ Đế Hào hai mươi vạn, Hà Giai Kiệt hai ngày nay đang làm công trừ tiền. Theo chúng tôi điều tra, ngày mai chính là thời hạn cuối cùng Đế Hào quy định, nếu Hà Giai Kiệt không kiếm được hai mươi vạn, Đế Hào không chỉ cắt một ngón tay của cha nuôi Hà Giai Kiệt, cũng muốn bắt em gái của cậu ta, tức là con gái của cha nuôi đi làm trả nợ.”

Tần Vi Nhiên nhú nhú mày: “Tôi biết rồi, phải hai người theo bảo hộ, chuyện này ngày mai tôi sẽ xử lí.”

“Vâng, tôi đã biết.”

Tần Vi Nhiên cúp máy, hừ lạnh nói: “Lại là Đế Hào.”

Tuy rằng đêm nay xảy ra nhiều chuyện, nhưng Tần Vi Nhiên vẫn ngủ một giấc rất ngon, có lẽ vì ngày hôm nay cô quá mệt.

Phòng họp cao tầng tập đoàn Phong Vân.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, trải qua vài ngày lo lắng, hôm nay tập đoàn Phong Vân, xem như vui mừng, tổng giám đốc đại nhân của bọn họ thoát nhìn tâm trạng không bình thường chút nào, không chỉ có vẻ mặt tươi cười, còn có tính tình cũng rất tốt.

“Cuộc họp kết thúc, toàn bộ báo cáo rất tốt, cảm ơn mọi người.”

Mọi người phối hợp vỗ tay theo.

Phó Văn gõ gõ mặt bàn, cười nói: “Rất tốt, quản lý, cậu vất vả rồi, tiếp tục cố gắng.”

Quản lý bị điểm danh hưng phấn nói cảm ơn. Anh ta đến công ti hơn hai mươi năm, lúc trước là thủ hạ của Phó thiếu, chưa từng được Phó thiếu cổ vũ. Anh ta cố gắng hơn hai mươi năm, hôm nay rốt cuộc từ trong lời nói của con trai Phó thiếu nghe được sự cổ vũ, anh ta có cảm giác, cuộc đời này không uổng phí!

Trong các buổi hội nghị Phó Văn làm chủ tới nay, đây là cuộc họp mọi người vui vẻ nhất. Ai cũng được Phó Văn nói cổ vũ, đối với việc này, mọi người tỏ ra vô cùng vui mừng cùng vinh hạnh, âm thầm thề muốn vì tập đoàn Phong Vân làm việc, không phụ sự kì vọng của Văn thiếu.

Tần Vi Nhiên không đến xử lí chuyện của Hà Giai Kiệt trước mà tới Cục Quốc An gặp Lý Văn Lệ. Bởi vì sự việc bang Cuồng Lang còn chưa giải quyết xong nên hai ngày nay Lý Văn Lệ đều ở đây. Lý Văn Lệ rất im lặng, chưa bao giờ làm phiền đến người trong Cục Quốc An. Điều này cũng làm cho người quản lí cô nhẹ nhõng. Khi không có chuyện gì làm sẽ cùng cô tán gẫu, thời điểm Tần Vi Nhiên đến chính là lúc hai người đang nói chuyện phiếm.

Chiều có Lý Văn Lệ là một bác gái trung niên, đơn giản là đang nói với Lý Văn Lệ con mình như thế nào. Lý Văn Lệ mỉm cười nghe, trong mắt có chờ mong cùng chúc phúc.

Nhìn thấy Tần Vi Nhiên, bác gái thức thòi lui ra, đem không gian nhường cho Tần Vi Nhiên, Tần Vi Nhiên ngồi xuống ghế. Lý Văn Lệ liền sốt ruột nói: “Có phải cô đã có tin tức của em trai tôi?”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Đúng vậy, cô yên tâm, em trai cô rất tốt. lát nữa tôi sẽ đi tìm nó, sau đó sắp xếp cho nó một chỗ ở, cho nên cô ở trong này dưỡng thương cho tốt. Đợi sau khi cô đã khỏe, có thể cùng em trai đoàn viên.”

Lý Văn Lệ nhất thời nức nở khóc lên: “Cảm ơn, cảm ơn cô! Tôi thực sự không biết cảm ơn cô như thế nào! Đời này tôi có làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp được ân tình này!”

“Vội tôi mà nói, đây chỉ là một chuyện nhỏ, cô không cần để tâm lắm. Được rồi, tôi phải đi, cô dưỡng thương cho tốt.”

“Ân, tôi nhất định khỏe lại, sẽ không để cho em trai thấy cái bộ dạng này.”

Vết sẹo trên người Lý Văn Lệ còn chưa có tốt lên, còn chưa thể hoàn toàn đứng lên. Bất quá giờ phút này Lý Văn Lệ đã khôi phục tin tưởng, Tần Vi Nhiên tin, chỉ cần cô ấy có niềm tin, có thể vực dậy được, cho dù là thân thể hay tinh thần.

Tần Vi Nhiên đi vào sân huấn luyện xem một chút, sau đó rời khỏi Cục Quốc An, thuận tiện gọi cho Vương Lực.

“Bây giờ Hà Giai Kiệt ở đâu?”

“Đang ở tại một siêu thị làm công, bây giờ là lúc chuyển ca, đang sắp xếp chuẩn bị rời đi.”

“Sớm như vậy? Cậu ta mấy ngày nay nhất định không ngủ?”

“Ân, đúng vậy, cậu ta đã ba ngày không ngủ, nơi này làm xong thì cậu ta còn phải đi nhà rửa xe làm việc.”

“Được, tôi đã biết, đem địa chỉ cụ thể gửi qua cho tôi, tôi lập tức đến đó.”

“Rõ.”

Wang Li đem địa chỉ gửi cho Tần Vi Nhiên, Tần Vi Nhiên liền lái xe đi qua. Bởi vì khoảng cách có chút xa, phải mất một chút thời gian Tần Vi Nhiên mới đến được chỗ rửa xe. Thời điểm cô đến, thấy một cậu bé được hai người đàn ông bảo vệ bên người, trước mặt bọn họ là bốn người đàn ông mặc đồ đen, hai bên đang giằng co nhau.

Tần Vi Nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra hai người đem cậu bé bảo vệ phía sau là người của cô, cho nên nhận ra cậu bé này là Hà Giai Kiệt, không chút do dự, lập tức xuống xe đi qua.

“Giai Kiệt, sao lại thế này?”

Tần Vi Nhiên đứng ở trước mặt Hà Giai Kiệt, mỉm cười hỏi.

Hà Giai Kiệt liên tục bị những người lạ mặt tìm đến. Đáng lý, cậu nên bị bắt đi mới đúng, như thế nào lại có người ra mặt giúp cậu, Hà Giai Kiệt lẳng lẳng hỏi: “Chị...”

“Được rồi, nếu chị đã đến đây thì nhất định bảo vệ em, em yên tâm đi.”

Hà Giai Kiệt lại sững sốt. Trên thực tế, hắn còn nhớ rõ chị gái, nhưng là, chị gái này cũng với chị hắn không có chút nào giống nhau, chẳng lẽ nữ nhân mười tám đại biến, liền đẹp như vậy sao? Còn mặt quân trang, chị hiện tại là quân nhân sao? Cho nên, hai người kia là do chị phải tới bảo vệ cậu sao? Thì ra, chị không vứt bỏ cậu. Mấy năm nay, có phải vì chị đi gia nhập quân ngũ, cho nên không thể chiếu cố cậu? Nhiều năm như vậy, là cậu hiểu lầm chị ư?

Hà Giai Kiệt nhất thời cảm thấy xấu hổ không thôi, hốc mắt đỏ lên nhìn Tần Vi Nhiên: “Chị hai, thực xin lỗi, mấy năm nay em luôn nghĩ chị không cần em, nên em vẫn luôn hận chị!”

Tần Vi Nhiên biết người cậu nói là ai, cười nói: “Không sao, về sau sẽ không có người bắt nạt em nữa, nhất định sẽ không.”

Hà Giai Kiệt gật đầu thật mạnh, cậu còn là vị thành niên, gánh nhiều chuyện như vậy, cậu đã sớm mệt mỏi. Nếu có người để cậu dựa vào, cậu nhất định vô cùng cao hứng.

Tần Vi Nhiên đối với hai người thủ hạ nói: “Hai người lui ra đi.”

“Rõ.”

Hai người lui ra sau. Bốn người trước mặt Tần Vi Nhiên lập tức sinh ra ý sợ hãi, không vì cái gì khác, đơn giản là ánh mắt Tần Vi Nhiên lạnh như băng, giống như có thể trong nháy mắt đem bọn họ lãng trí, làm cho bọn họ không dám vọng động. Hơn nữa Tần Vi Nhiên một thân quân trang thiếu tá, bọn họ cũng không phải người ngốc, như thế nào vì một thằng nhóc mà đắc tội quân nhân.

“Các người là ai?”

“Trưởng quan, chúng tôi là người của Đế Hào. Tuy cô là trưởng quan, nhưng thiếu tiền trả nợ là chuyện rất thường tình, nhà các người thiếu Đế Hào chúng tôi hai mươi vạn. Chúng tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, ngay cả lợi ích cũng chưa thu, chỉ cần các người có thể trả lại cho chúng tôi tiền vốn. Trưởng quan, chúng tôi cũng chỉ là hạ nhân, mong cô đừng làm khó chúng tôi.”

“Tôi có nói qua muốn làm khó các người sao?”

Tần Vi Nhiên không muốn làm to chuyện, hơn nữa bên cô còn đang thiếu nợ tiền, liền lập tức lấy ra tờ chi phiếu, kí hai mươi vạn đưa cho họ: “Tiền lấy đi, biên lai mượn đồ đưa cho tôi, các người có thể đi được rồi.”

Trong đó một người lập tức đưa biên lai mượn đồ cho Tần Vi Nhiên, sau đó đem tờ chi phiếu trên tay cô lấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Người Sưởi Ấm Trái Tim

Tần Vi Nhiên đem biên lai mượn đồ giao cho Hà Giai Kiệt, nói: “Tốt lắm, hiện tại không sao rồi.”

“Chị hai, chị thật sự đưa họ hai mươi vạn?”

“Àn.”

“Chị hai, làm quân nhân kiếm được nhiều tiền như vậy sao? Vậy em cũng muốn làm quân nhân!”

Tần Vi Nhiên cũng không có giải thích, hướng Hà Giai Kiệt nói: “Đi thôi, lên xe, chị có chuyện muốn nói với em.”

Dứt lời, nói với hai người đàn ông bên cạnh: “Hai người đi đến trường học phụ cận thuê phòng cho nó đi, xong thì cho tôi biết địa chỉ.”

Hai người lên tiếng trả lời, lập tức hành động. Tần Vi Nhiên mang theo Hà Giai Kiệt lên xe. Hà Giai Kiệt vừa lên, liền trở nên lúng túng. Tần Vi Nhiên nhíu mày: “Sao vậy?”

Hà Giai Kiệt nhỏ giọng trả lời: “Trên người em bẩn lắm, xe chị hai tốt như vậy, nhất định sẽ dơ.”

Tần Vi Nhiên nhìn về phía Hà Giai Kiệt, cậu rất gầy, tuy có vóc dáng cao, bộ dạng cũng coi như thanh tú, nhưng mà sắc mặt có chút vàng vọt, nhìn là

thấy bị suy dinh dưỡng nghiêm trọng. Tần Vi Nhiên biết, mấy năm nay nhất định là cậu chịu không ít ủy khuất.

“Giai Kiệt, tôi không phải chị gái của cậu.”

Hà Giai Kiệt vừa nghe, lập tức như điện giật: “Chị không phải chị hai, vậy vì cái gì giúp tôi?”

“Tôi là bạn của chị cậu, cô ấy nhờ tôi tìm cậu.”

Hà Giai Kiệt không nói gì, nhưng ánh mắt của cậu lại nói cho Tần Vi Nhiên biết, cậu không tin tưởng cô. Tần Vi Nhiên cũng không có đề ý, tiếp tục nói: “Chị gái cậu tên là Lý Văn Lệ, phải không?”

Hà Giai Kiệt lẳng lẳng gật đầu: “Chị thật là bạn của chị hai?”

“Àn, tôi tên là Tần Vi Nhiên, cùng chị gái cậu quen biết nhau không được bao lâu, nhưng mà chúng tôi thực sự là bằng hữu. Tôi đối với cậu cũng không có ác ý, nếu không cũng không giúp cậu.”

Hà Giai Kiệt ngẫm lại cũng có lý, bằng không không thể vô duyên vô cớ, cô bỏ ra giúp hẳn hai mươi vạn: “Chị tôi hiện giờ ở đâu? Vì sao chị ấy không đi đón tôi, có phải là chị ấy không cần tôi nữa không, hay là đã xảy ra chuyện gì?”

“Chị cậu không có việc gì, chỉ là hiện tại có một số việc cần xử lý, không ở đây, cũng không kịp trở về, cho nên mới nhờ tôi tới đón. Giai Kiệt, đừng hận chị gái cậu. Mấy năm nay, cô ấy rất lo lắng cho cậu, bất quá vì chút chuyện mà không thể không rời nơi này. Cô ấy vất vả lắm mới trở về được. Chờ chị cậu trở về, hai người có thể sống thật tốt.”

“Tôi chỉ biết, tôi chỉ biết chị ấy có khả năng đã xảy ra chuyện gì đó. Chị ấy đối với tôi tốt như vậy, như thế nào lại không cần tôi, tôi thật sự là một người ngu ngốc, thật sự là ngu ngốc!”

Hà Giai Kiệt rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ, không quan tâm Tần Vi Nhiên ở đây, vui đầu vào khóc, làm cho Tần Vi Nhiên tay chân luống cuống cả lên.

Tần Vi Nhiên vỗ lưng cậu an ủi nói: “Được rồi, mọi chuyện đều đã trôi qua, chị gái cậu đã tốt rồi, qua một thời gian sau sẽ trở lại, hai người sẽ đoàn tụ.”

Hà Giai Kiệt lắc đầu: “Không được, cha nuôi tôi sẽ không tha đâu. Trong tay ông ta vẫn còn quyền nuôi nấng tôi. Ông ta sẽ không bỏ qua cho tôi đâu, vì nếu không có tôi thì cũng chẳng có ai cho ông ta tiền đi đánh bạc.”

Tần Vi Nhiên nhíu mày: “Cha nuôi cậu bắt cậu kiếm tiền nuôi cả nhà?”

Hà Giai Kiệt gật đầu: “Từ sau khi mẹ nuôi mất, ông ta vốn không có công ăn việc làm gì, còn nói tiền chị gái đưa cho tôi đã dùng hết, cho nên tôi tạm nghỉ học kiếm tiền.”

“Cậu tạm nghỉ học?”

“Àn, đã nghỉ hai năm nay rồi. Hiệu trưởng cũng nói thành tích học tập của tôi tốt, cho phép tôi bảo lưu kết quả hai năm. Vài ngày nữa chính là thời hạn quy định, đến lúc đó, tôi sẽ bị đuổi học.”

“Chuyện này không cần lo lắng. Tôi sẽ cùng cậu đến gặp hiệu trưởng nói một tiếng, ngày mai cậu sẽ được đến trường.”

“Không được, tôi đã làm phiền chị nhiều lắm rồi, không thể lại tiếp tục để chị giúp tôi. Tôi có thể tự mình làm được mà, tất cả chờ chị tôi về rồi nói sau.”

“Giai Kiệt, cậu không cần khách khí. Quan hệ giữa chị cậu và tôi rất tốt. Đi thôi, chúng ta hiện tại phải đi.”

“Nhưng mà cha nuôi...”

“Chờ đi trường học rồi, tôi và cậu sẽ đến nơi ở của cha nuôi cậu, đem quyền nuôi nấng lấy về. Từ nay, cậu và ông ta không còn quan hệ.”

Hà Giai Kiệt không đáp lời, hai tay gắt gao nắm một chỗ, tựa hồ đang lo lắng chuyện gì. Tần Vi Nhiên cũng không đề ý chi tiết đó, lái xe đến trường học của Hà Giai Kiệt. Có Hà Giai Kiệt dẫn đường, Tần Vi Nhiên rất nhanh liền tìm thấy phòng Hiệu trưởng.

Tần Vi Nhiên gõ gõ cửa, nghe được bên trong có tiếng đáp lại. Cửa mở ra, hiệu trưởng là một người đàn ông ước chừng hơn năm mươi tuổi. Nhìn đến Tần Vi Nhiên, ông ta sững sốt một chút, lập tức đứng dậy nói: “Trưởng quan, không biết ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Tần Vi Nhiên đem Hà Giai Kiệt tiến lên, nói: “Đây là học sinh trường của ông, không biết ông có ấn tượng hay không?”

Hiệu trưởng nhìn chăm chăm Hà Giai Kiệt hồi lâu, cũng không nghĩ tới nguyên do, nhíu nhíu mày nói: “Tôi cũng thường xuyên ở trong trường học, đối với cậu bé này không có ấn tượng. Trưởng quan, mặc dù thế nào, đây cũng là học sinh trường chúng tôi. Nếu không cần thận va chạm hay đắc tội ngài, đều là tôi trị không nghiêm. Trưởng quan, trước cho tôi thay nó xin lỗi ngài, nó vẫn chỉ là đứa bé, nếu thực sự có cái gì không đúng, mong ngài đừng cùng nó so đo, trẻ con không hiểu chuyện.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, đối với vị hiệu trưởng này cũng coi như hài lòng. Ít nhất, ông ta biết đến chức trách của một hiệu trưởng, vào thời khắc mấu chốt, liền lựa chọn bảo vệ học sinh của mình.

“Hiệu trưởng, ông hiểu lầm rồi, đây là em trai một người bạn của tôi, hai năm nay vì chút việc trong nhà mà tạm nghỉ học, hôm nay tôi tới là để cho nó đi học trở lại.”

Hiệu trưởng lại nhìn Hà Giai Kiệt, vỗ đùi, nói: “Nga, tôi nhớ ra rồi, đúng là có chuyện như vậy. Tôi nhớ rõ tôi cho cậu ấy kì hạn hai năm, lúc này có lẽ là còn chưa quá kì hạn đi?”

“Àn, còn vài ngày nữa mới tới thời hạn.”

“Được, chuyện này không thành vấn đề, trường học sẽ không để học sinh ở ngoài. Tôi nhớ thành tích cậu ấy rất tốt. Lần này ngoại lệ, trường học chúng tôi chưa bao giờ có sự tình này. Tôi đã lớn tuổi rồi, không nghĩ ra lại có chuyện này. Trưởng quan, ngại quá, lần này làm cho ngài chế giễu rồi!”

“Hiệu trưởng nói quá lời! Hiệu trưởng đối với học sinh có thái độ rất tốt, tôi tin tưởng Giai Kiệt ở trong này nhất định được giáo dục tốt nhất. Vậy ngày mai cậu ấy tới đây học thế nào?”

“Được, ngài chờ một lát, tôi tìm tư liệu, sau đó sắp xếp lớp cho cậu ấy.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, theo chỉ dẫn của hiệu trưởng hướng sofa ngồi xuống. Không quá lâu, hiệu trưởng đã xong, đối Tần Vi Nhiên cười nói: “Trưởng quan, ngài chờ một chút, tôi gọi giáo viên chủ nhiệm lên gặp mặt cậu ấy.”

Rất nhanh, người gọi là giáo viên chủ nhiệm kia đến. Người tới là một người đàn ông trung niên hơi hói đầu, nhìn đến Tần Vi Nhiên, lễ phép gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, nghĩ là khách của hiệu trưởng, lập tức nhìn về phía hiệu trưởng, nói: “Hiệu trưởng, tôi nhận được thông báo, nói có học sinh ngài muốn xếp vào lớp tôi?”

“Đúng vậy, tôi biết lớp của ông có nhiều học sinh ưu tú, cậu bé này bị hạ xuống hai năm khóa học, tôi hi vọng ông giúp cậu ấy học bù vào thật tốt.”

Người đàn ông trung niên nhú mày: “Hiệu trưởng, không phải tôi không cho ngài mặt mũi, mà vì tôi có nhiều công việc lắm, thật sự không có thời gian. Hơn nữa, học sinh giống như cậu ta, tùy tiện sắp xếp một lớp kém là được rồi. Dù sao học cũng không tốt, lập tức muốn thi đại học, làm sao mà kịp.”

Tần Vi Nhiên nhú mày, đứng dậy nói: “Vị thầy giáo này, tôi không cảm thấy em trai tôi không thể thi đại học. Chỉ cần ông cố gắng dạy thật tốt, cậu ấy cũng nỗ lực học tập, không có gì là không có khả năng.”

Người đàn ông trung niên sững sốt một chút, nói: “Trưởng quan, đây là em trai của ngài?”

Thằng bé này nhìn rất kém, ông ta còn tưởng là một đứa nhỏ ở đầu đường xó chợ nào.

Hiệu trưởng cũng biết là Tần Vi Nhiên tức giận, lập tức bảo người đàn ông trung niên trở về, nói: “Trưởng quan, tôi sắp xếp cho em trai ngài một vị giáo viên khác nhé?”

Tần Vi Nhiên không từ chối. Lần tới là một giáo viên nữ, Tần Vi Nhiên có vẻ vừa lòng, cho nên nói vài câu sau, Tần Vi Nhiên liền mang Hà Giai Kiệt rời khỏi trường học, đi tới nhà cha nuôi Hà Giai Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 62: Nghe Trộm

Văn phòng tổng giám đốc Đế Hào.

Lúc này tổng giám đốc Đế Hào cho người quản lí cung kính đứng ở một bên, mà hắn ngồi ở vị trí cao một thân cũng có khác.

Người này mang mặt nạ hoàng kim, mặc tây trang màu trắng xám, quần áo cắt may khéo léo phù hợp với hình thể thon dài của hắn, trông vô cùng tao nhã. Trên tay hắn cầm quyển sổ sách chậm rãi lật xem, động tác rõ ràng rất im lặng, nhưng lại làm quản lí mồ hôi lạnh ứa ra, giống như rất sợ người này.

“Lợi nhuận tháng này cao hơn tháng trước, nhưng vẫn còn vài chỗ sơ suất, cậu vẫn chưa xử lý tốt. Rốt cuộc là cậu không có năng lực, hay là đối phương mạnh hơn cậu?”

Thanh âm người đàn ông trầm thấp, nhưng là quản lí nghe toàn thân đều run rẩy, trên trán mồ hôi lạnh gần như sắp rơi vào mắt. Cảm giác đau đớn đó là người ta khó chịu, nhưng hắn không dám lau, vội vàng nói: “Xin lỗi thủ lĩnh, là lỗi của tôi.”

“Tôi không hy vọng có lần sau. Nơi này là Las Vegas, mà chúng ta cũng không phải nhà từ thiện, hiểu chưa?”

“Rõ, tôi đã hiểu.”

Mặt nạ nam tử (mình gọi thể này cho ngắn nhè ^ ^) không thèm nhắc lại, cúi đầu xem tài liệu khác. Lúc này, có tiếng gõ cửa. Quản lý nhìn hẩn, thấy hẩn không phản đối, mở miệng nói: “Vào đi.”

Tiến vào là bốn người đàn ông, chính là nhóm người vừa cùng Tần Vi Nhiên giảng co. Bốn người nhìn mặt nạ nam tử, trong mắt đều là cung kính: “Thủ lĩnh.”

Hẩn thân nhiên ừ một tiếng, liền không thèm nhắc lại.

Người đàn ông đứng ở trước nói: “Thủ lĩnh, hai mươi vạn đó đã lấy lại được rồi.”

Quản lý sừng sốt: “Không phải nói chỉ có một đứa trẻ vị thành niên làm việc căn bản là không thể hoàn thành sao?”

“Chúng tôi cũng không biết thằng nhóc kia là có lai lịch gì, chúng tôi có lẽ đi trái thời điểm. Đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông bảo vệ thằng nhóc đó, còn nói chờ chủ tử của bọn họ đến rồi nói sau. Sau đó chúng tôi chờ ở đó. Một lát sau xuất hiện một trưởng quan, chưa nói mấy câu liền đem hai mươi vạn lấy ra.”

Mặt nạ nam tử nâng mắt, nhìn thoáng qua người vừa nói chuyện, trong mắt có nghi hoặc, nhưng cũng không có mở miệng. Quản lý hiểu ý, lập tức hỏi: “Nói rõ ràng, cái gì trưởng quan?”

“Là một nữ trưởng quan, mới hơn hai mươi tuổi, vẫn là thiếu tá. Nữ nhân kia lái xe Hummer đến, khí thế rất mạnh, giống như...”

Nói tới đây, người đàn ông không dám tiếp tục nữa, mà là đưa mắt nhìn mặt nạ nam tử.

Mặt nạ nam tử khoé môi khê cong, lộ ra một nụ cười tà mị, thì thào lầm bầm: “Nữ thiếu tá? Thú vị!”

Quản lý cười làm lạnh, sau đó nhìn về phía người đàn ông, quát: “Chi phiếu đâu?”

Người đàn ông cuống quýt “Nga” một tiếng, lập tức đem chi phiếu lấy ra, cung kính đưa cho quản lý. Người quản lý tiếp nhận, người đàn ông kia đang muốn thu hồi tay, lại nhìn thấy mặt nạ nam tử đột nhiên ngồi dậy. Hai người đều dừng lại động tác, không dám lộn xộn.

Mặt nạ nam tử nhìn đến người đàn ông trước mặt, bắt lấy tay hẩn, sau đó theo cổ tay áo hẩn lấy ra một cái máy nghe trộm mini, mắt lạnh nhìn hẩn: “Lần sau đừng có mang những thứ này về.”

Người đàn ông hoàn toàn ngơ ngác. Khi hẩn có phản ứng lại, lập tức quỳ trên mặt đất, vừa dập đầu vừa nói: “Thủ lĩnh, tôi không biết, tôi thật sự không biết!”

“Đứng lên đi. Nếu anh biết, hiện tại đã là một cỗ thi thể. Xem ra vị trưởng quan này là muốn cùng ta chơi đùa.”

Dứt lời, mặt nạ nam tử đem máy nghe trộm bóp nát.

Tần Vi Nhiên lúc này đang ở trên xe, nghe một trận ù tai xong, thông dong đem máy trợ thính lấy ra. Nhưng ở một bên, Hà Giai Kiệt “đi” một tiếng: “Tần tỷ tỷ, (khúc này không biết gọi sao, gọi chị Tần thì thấy khô khan quá nên mình để nguyên văn là Tần tỷ tỷ ^ ^) thì ra chị còn đeo máy trợ thính a! Tai chị không thoải mái sao?”

Tần Vi Nhiên cười cười: “Àn, hiện tại tốt hơn nhiều.”

Hà Giai Kiệt gật gật đầu, nhìn đường phía trước, chỉ chỉ: “Tần tỷ tỷ, phía trước rẽ trái là được.”

Tần Vi Nhiên theo lời rẽ trái, ở nơi Hà Giai Kiệt chỉ dẫn, đứng ở trước một căn nhà. Lúc này có lẽ chủ nhà đang ngủ trưa. Hàng xóm láng giềng nhìn Hà Giai Kiệt theo một chiếc xe Hummer cao cấp đến, lập tức chạy vào trong phòng kêu to: “Này, con trai ông Hà Giai Kiệt đã trở lại.”

Người ở bên trong chẳng hề để ý nói một tiếng: “Trở về thì nó sẽ tới nói, cần gì phải ngạc nhiên.”

Đột nhiên cảm thấy không đúng, liền lập tức nhảy dựng lên: “Cái gì, xú tiểu tử đó đã trở lại? Chẳng lẽ nó không đi làm, không đi kiếm tiền sao? Muốn cho chúng ta một nhà ăn không khí à? Xú tiểu tử này, hôm nay ta phải đánh chết nó.”

Dứt lời, liền đứng dậy tìm gậy gộc.

Hàng xóm lập tức giữ chặt hẩn: “Không phải, Hà Giai Kiệt là ngồi xe trở về, cùng một nữ nhân trở về, là một nữ quân nhân.”

“Nữ nhân?”

Người đàn ông cân nhắc một chút, sau đó hai mắt sáng ngời, giữ chặt cánh tay hàng xóm: “Có phải có bộ dạng hai mươi tuổi không?”

“Đúng thế, ông làm sao vậy?”

“Thật tốt quá, thật tốt quá! Lần này được cứu rồi, chị gái nó đã trở lại. Hắc, lần này trở về thật là đúng thời điểm.”

Người đàn ông lập tức xông ra ngoài, làm cho hàng xóm không kịp suy nghĩ, đơn giản cũng đi theo ra ngoài.

“Ôi, đây nhất định là Văn Lệ đi. Nhiều năm như vậy không gặp, thật là không thể nhận ra nha.”

Người đàn ông nói xong liền muốn tiến lên cầm tay Tần Vi Nhiên.

Tần Vi Nhiên thoải mái tránh thoát, nói: “Tôi không phải Lý Văn Lệ, tôi là bạn của cô ấy. Hà tiên sinh, ông thiếu nợ tiền của Để Hào tôi đã giúp ông trả. Hôm nay đến là muốn cùng ông nói chuyện một chút, về quyền nuôi nấng Giai Kiệt.”

“Quyền nuôi nấng?”

Người đàn ông cũng không ngốc. Nữ nhân này nếu là bằng hữu của Lý Văn Lệ, như vậy nhất định hiện tại Lý Văn Lệ đã có tiền đồ, cho nên muốn em trai quay về. Hừ! Không dễ dàng như vậy. Người đàn ông cười cười nói: “Trưởng quan, cô đã là bằng hữu của Văn Lệ, tôi cũng sẽ không gạt cô. Cô cũng biết, tôi không có con trai, cho nên tôi luôn xem Giai Kiệt là con trai của mình, về sau nó là người chăm sóc tôi trước lúc lâm chung. Tôi hiểu ý tứ của Văn Lệ, nhưng mà tôi thực sự luyến tiếc a, nuôi nó nhiều năm như vậy, cô nói...”

Tần Vi Nhiên cười lạnh một tiếng: “Tôi biết, cho nên ông nói cái giá đi. Bất quá tôi nghĩ nên nhắc nhở ông một câu. Bảy năm trước, Giai Kiệt là do Văn Lệ nuôi dưỡng, tôi nghĩ cô ấy mỗi ngày đều đưa cho ông tiền, không chỉ đủ cho phí sinh hoạt Giai Kiệt, còn có dư thừa. Cho nên ông ra giá, tốt nhất đừng loạn khai (khai sai sự thật ý), bằng không, tôi không ngại cùng ông đi pháp luật trình tự. (chắc đại khái là khai báo trước pháp luật)

Người đàn ông ánh mắt xoay tròn một vòng, nói: “Nếu trưởng quan nói như vậy, tôi cũng là người sáng khoái. Vậy, một trăm vạn.”

Nói xong, người đàn ông lộ ra ánh mắt tham lam.

“Anh, anh phải đi sao?”

Tần Vi Nhiên định trả lời, lại nhìn trong buồng đi ra một bé gái mười ba mười bốn tuổi. Cô bé vừa khóc thân mình vừa hơi nhúc nhích, tựa hồ nghĩ ra được là không dám lại đây.

Hà Giai Kiệt trong mắt có rõ ràng không tha cùng đau xót, đỏ hồng mắt nói: “Tiểu Từ, em về sau phải tự chiều cố mình cho tốt. Chờ anh trưởng thành, kiếm tiền, sẽ đến đón em.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 63: Ôm Cây Đợi Thỏ

Hà Giai Kiệt lời nói tự nhiên làm Tần Vi Nhiên hiểu ra chuyện, chỉ sợ không có Hà Giai Kiệt, cô bé này cuộc sống cũng không tốt. Hà Giai Kiệt muốn mang cô bé cùng rời đi, nhưng lại không biết mở miệng thế nào. Tần Vi Nhiên người tốt làm được, nói: “Hà tiên sinh, tôi cho ông hai trăm vạn, con gái của ông cũng cùng tôi rời đi.”

Người đàn ông nhìn bé gái nhỏ, tựa hồ đang tự hỏi cái gì, cuối cùng vẫn bị tiền tài dụ hoặc, ngoan quyết tâm trắng nói: “Được, dù sao cũng chỉ là một đứa con gái, giữ lại cũng vô dụng.”

Tần Vi Nhiên khoe miệng gọi lên một chút đậm bạc cười, xuất ra chi phiếu hai trăm vạn, để lại Vương Mãnh xử lý chuyện quyền nuôi nấng, đem hai đứa trẻ rời đi.

Tần Vi Nhiên mang theo người tới chuẩn bị tốt nhà ở. Nhà ở là Phong Vân tập đoàn khai phá, danh tiếng rất tốt, giá tự nhiên cũng không thấp. Bất quá Tần Vi Nhiên không cần này đó, nhìn nhà ở hư cảnh không tệ lắm, cũng có vẻ vừa lòng.

Phòng ở là ba phòng ngủ một phòng khách, tuy rằng không phải rất rộng, nhưng mà rất sạch sẽ, thoạt nhìn rất sáng. Bọn họ hai người ở lại, coi như là đủ lớn.

Hà Giai Kiệt nhìn nhìn phòng ở. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy phòng ở đẹp như vậy, không khỏi có chút chần chừ, nhất gan nói: “Chị, chúng ta không cần phải ở phòng tốt như vậy, chỉ cần có chỗ ngủ là được rồi.”

Tiểu Từ nghe vậy, lập tức gật đầu đồng ý: “Chị, em cùng anh có thể chịu khổ, chị không cần lãng phí tiền.”

Tần Vi Nhiên mỉm cười: “Hai ngày nữa chị của các em sẽ đến ở cùng, vừa đủ mọi người mỗi người một phòng, như vậy rất tốt rồi, an tâm ở đi.”

Hà Giai Kiệt cắn cắn môi, cuối cùng cũng gật đầu. Tần Vi Nhiên đem hai người an bài tốt, sau đó lại tìm bảo mẫu chiều cô họ, dặn dò Hà Giai Kiệt vài câu, cuối cùng liền rời đi.

Tần Vi Nhiên đi ra khỏi tòa cao ốc, nhìn lên bầu trời, khoe miệng lộ ra nụ cười tươi, lẩm bẩm: “Làm người tốt cảm giác cũng không tệ lắm!”

Dứt lời, Tần Vi Nhiên mỉm cười lên xe, vừa lúc nhìn đến cái máy trợ thính màu trắng, khoe miệng lộ ra tia cười yếu ớt, hướng nội thành rời đi.

Lúc này, một chiếc thang máy khác của Đệ Hào đang hoạt động, người bên trong thang máy lại là một người đàn ông mang mặt nạ. Bên trong thang máy không có webcam, nhưng nhìn bảng hiển thị trên tường thì cũng có thể biết điểm đến của thang máy là bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Lúc này bãi đỗ xe không một bóng người. Đúng lúc này, một tiếng phanh xe chói tai vang lên. Mặt nạ nam tử nhũn mày, lập tức nhìn theo một cô gái bước xuống từ trên chiếc xe Hummer vừa dừng lại. Cô gái một thân quân trang thiếu tá, tư thế oai hùng hiên ngang đứng ở trước cửa thang máy. Hắn tựa hồ biết có một người nữa cũng giống như vậy.

Mặt nạ nam tử khoe miệng gọi lên một chút tà tà cười, thời điểm thang máy đứng lại, hai người mặt đối mặt. Một cái cười tà, một cái cười lạnh, tức giận quỹ dị làm cho nhân tâm phát lạnh.

Mặt nạ nam tử đi ra khỏi thang máy, có hứng thú nhìn Tần Vi Nhiên: “Bảo bối, chúng ta lại gặp nhau.”

Tần Vi Nhiên phút chốc ra tay, hung hăng chế trụ cổ hắn, đem hắn đẩy lên tấm ván cửa thang máy, lạnh giọng hỏi: “Nói, anh rốt cuộc là ai?”

Người đàn ông trước mặt sau như một tà tà cười, không thêm đề ý uy hiếp của Tần Vi Nhiên, ái muội nói: “Bảo bối, anh biết em nhớ anh, nhớ tới mức có thể trực tiếp tới tìm anh. Người của anh tự nhiên sẽ nói cho anh biết, cần gì phải sử dụng máy nghe trộm này nọ, rất nguy hiểm, bảo bối, tai em không có việc gì chứ?”

“Anh rốt cuộc là ai?”

“Bảo bối, em không phải rất rõ ràng sao. Thủ lĩnh Diêm Hỏa, danh xưng Diêm Vương.”

“Cái đó chỉ là mọi người gọi anh. Tôi hỏi lại một lần nữa, anh rốt cuộc là ai?”

“Em là cảnh sát, anh là kẻ xấu. Bảo bối, nếu em muốn biết tên của anh, trước hết cởi quân trang của em ra, sau đó ngoan ngoãn nằm lên giường anh. Đến lúc đó, đừng nói là tên, cho dù là mật mã thẻ ngân hàng, anh cũng đều nói cho em biết.”

“Nếu anh không nói, tôi sẽ giết anh.”

Tần Vi Nhiên đột nhiên lấy ra khẩu súng, hung hăng chĩa vào cái trán của hắn.

Mặt nạ nam tử cười cười, phút chốc nheo mắt lại, nguy hiểm nhìn cô: “Bảo bối, em xác định có thể giết anh?”

“Anh muốn thử xem?”

Tần Vi Nhiên đề mạnh khẩu súng. Đáng tiếc, cách một mặt nạ hoàng kim, người đàn ông chẳng cảm thấy gì là không khỏe.

“Bảo bối, anh quên nói cho em biết, thân thể này rất kì quái, tựa hồ là bất tử.”

Tần Vi Nhiên khiếp sợ nhìn hắn, bất tử? Vì cái gì, cô từ trước tới giờ chưa hề nghe nói đến dạng dị năng này. Đây là cái dạng dị năng nào, hệ khôi phục sao?

Tần Vi Nhiên còn chưa phản ứng lại, mặt nạ nam tử liền cười nói: “Muốn thử xem không?”

Nói xong, hắn liền chế trụ tay cô, đưa khẩu súng chuyển sang hướng tìm hắn, chế trụ ngón tay cô. Mắt thấy hắn muốn nổ súng giết chính mình, Tần Vi Nhiên lập tức phản ứng lại, buông ra cánh tay đang chế trụ cổ hắn, hung hăng đánh vào cổ tay mình. Họng súng nháy mắt nhắm ngay đỉnh, tiếng súng đồng thời vang lên, đánh vào trên đỉnh đầu.

“Anh điên rồi!”

Tần Vi Nhiên không kiềm chế được ức chế hét lớn một tiếng, cánh tay có chút run lên. Đó là vị trí cô đánh chính mình, rốt cuộc là ai điên rồi, cô cư nhiên vì một phần tử hắc đạo, đi đã thương chính mình.

Mặt nạ nam tử nhìn không ra biểu tình gì, nhưng giờ phút này thanh âm hắn phá lệ lạnh như băng, nói: “Em cư nhiên vì anh đánh chính mình, em yêu anh? Vì cái gì?”

Tần Vi Nhiên lắc đầu: “Tôi không có yêu anh, không có.”

Mặt nạ nam tử tiến lên, kéo áo Tần Vi Nhiên: “Không được yêu tôi, (chỗ này mình đổi thành tôi nhé ^ ^), tôi không cho phép em yêu tôi, nghe rõ chưa?”

Tần Vi Nhiên nhìn mặt nạ nam tử, đột nhiên nhắc chân đá hướng sườn thắt lưng hắn. Người đàn ông không kịp phản ứng, bị đá ngã xuống đất. Tần Vi Nhiên cũng không có vì vậy mà định chỉ công kích, tiến lên hung hăng dùng đầu gối đè lên ngực hắn, không chút do dự nhằm ngay bả vai trái hắn nã một phát súng, nhất thời máu tươi nhuộm đỏ cả tây trang màu bạc.

Người đàn ông hét lớn một tiếng, lại đột nhiên nở nụ cười: “Bảo bối, em thực sự làm tôi yêu thích không muốn buông tay.”

Tần Vi Nhiên ngược lại đưa khẩu súng nhắm ngay vị trí vai phải của hắn, lạnh giọng quát: “Nói, anh rốt cuộc là ai!”

“Em vì cái gì muốn biết tên của tôi như vậy? Việc này đối với em cũng chẳng có tác dụng gì, cho dù có biết, em cũng chẳng điều tra được gì.”

“Chuyện đó không cần anh quan tâm, anh chỉ cần nói cho tôi biết, anh rốt cuộc tên là gì.”

“Tôi làm ăn chưa bao giờ chịu lỗ vốn. Bảo bối, không bằng em hôn tôi một cái, tôi sẽ nói cho em biết.”

Tần Vi Nhiên không chút do dự lại nã một phát súng: “Tôi không có thời gian rảnh rỗi cùng anh chơi đùa. Nếu anh không muốn thành phế nhân, tốt nhất lập tức nói cho tôi biết tên của anh, phát súng tiếp theo chính là ở chân của anh.”

Dứt lời, Tần Vi Nhiên đem họng súng nhắm ngay đùi hắn.

Người đàn ông vẫn là mang theo ý cười, không thêm quan tâm hai cái vai mình đang bị thương, nói: “Cô bé, đáp ứng tôi, không được yêu tôi.”

“Anh cho rằng tôi sẽ đổi người mình yêu nổ súng?”

“Sẽ không, cho nên tôi thật cao hứng khi em nổ súng.”

“Bớt nói nhảm, nói cho tôi biết tên của anh, bằng không tôi lập tức nổ súng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 64: Tôi Là Mạc Khuynh

Người đàn ông mặt không chút thay đổi nhìn cô, tựa hồ như nhìn thấu cô. Đang lúc Tần Vi Nhiên muốn nổ súng, hắn đột nhiên nở nụ cười: “Tốt lắm, tôi sợ em rồi. Em đã muốn biết tên tôi như vậy, nói cho em cũng chẳng sao, cô bé, em hãy nghe cho kỹ, tôi tên là....Mạc Khuynh.”

Tần Vi Nhiên cảm thấy trong đầu ong lên một tiếng trống rỗng, ngay cả súng trong tay rơi ra khi nào cũng không biết. Mạc Khuynh, cái tên này cô luôn ghi tạc trong đầu, đến nay đã mười lăm năm rồi, cô cứ tưởng bản thân đã sớm đổi với tên này phai nhạt. Hắn đối với cô cũng chỉ là một khách qua đường, không nghĩ tới lại nghe cái tên này, tâm cô đột nhiên trở nên trầm trọng.

Thái dương đột nhiên bị một vật lạnh như băng dí vào, cô nghe được Mạc Khuynh kia âm thanh trầm thấp nói: “Bảo bối, vừa nghe đến tên tôi đã mất hồn mất vía, ngay cả súng cũng dễ rơi, như vậy rất dễ mất mạng. Xem em hôm nay biểu hiện cũng rất tốt, tôi tha cho em. Bất quá về sau không được đổi nam nhân của em nổ súng.”

Dứt lời, hắn bá đạo che môi cô lại, hung hăng hôn một cái, lập tức đem súng đặt lại trong tay cô, cười nói: “Bảo bối, tôi sẽ cho em số điện thoại, về sau đừng dùng máy nghe trộm nữa.”

Tần Vi Nhiên ánh mắt phức tạp nhìn người đàn ông lái xe rời đi, hắn quả nhiên là Mạc Khuynh. Như vậy cô nên làm sao bây giờ, tiếp tục xem hắn là bằng hữu, hay xem hắn là kẻ địch?

Tần Vi Nhiên chưa xót cười, tựa như hắn nói, cô là cảnh sát, hắn là kẻ xấu, bọn họ nhất định không có khả năng trở thành bằng hữu: “Mạc Khuynh, nếu có thể, tôi thật sự hi vọng tôi chưa từng biết anh.”

Hung hăng lau môi, Tần Vi Nhiên ngồi vào trong xe, rời khỏi tầng hầm.

Mạc Khuynh lái xe đến biệt thự trên một đỉnh núi ở vùng ngoại ô. Vừa đi vào cửa, liền nghe một giọng nữ vui vẻ: “Chủ tử, ngài đã trở lại!”

Mạc Khuynh gật gật đầu, khước miệng dưới mặt nạ lộ ra một nụ cười thần nhiên: “Luyện Hồn, Khóa Hồn đâu?”

“Ở phía sau sân huấn luyện.”

Luyện Hồn nói xong, phút chốc nhìn về phía Mạc Khuynh: “Ngài bị thương?”

“Ân, bị thương, miệng vết thương đã dần khép lại rồi, cần phẫu thuật, lấy viên đạn ra.”

Mạc Khuynh đã ở trong xe thay đổi áo khoác, đem áo khoác màu đen cởi ra, lộ ra quần áo màu trắng bên trong đã nhiễm một màu đỏ tươi. Luyện Hồn hốt mắt đỏ lên, lập tức nói: “Tôi đi gọi Khóa Hồn.”

Rất nhanh, Luyện Hồn liền mang theo một gã nam tử chạy tới, nam tử trên tay còn mang hộp cứu thương, nhìn đến Mạc Khuynh, lập tức nói: “Chủ tử, ngài mau nằm xuống, tôi giúp ngài lấy viên đạn ra.”

Người tới là Khóa Hồn, hán am hiểu y thuật, đối với việc lấy đạn, đã sớm vô cùng quen thuộc. Mạc Khuynh vừa mới nằm lên ghế sofa, liền nhìn thấy một gã nam tử vọt tới đây, hán nhủ mảy: “Thu Hồn, cậu không phải ở phía sau huấn luyện sao, tới đây làm gì?”

Thu Hồn nắm hai tay: “Chủ tử, Luyện Hồn nói ngài bị thương, là ai làm ngài bị thương, tôi lập tức mang theo thành viên tổ huyết hồn đi giết hán.”

Luyện Hồn lập tức gạt đầu: “Chủ tử, Luyện Hồn nhất định tự tay mang đầu hán đến cho ngài.”

“Các người dám!”

Mọi người sùng sốt, sau đó liền nghe được thanh âm nghiêm ngặt: “Người nổ súng là nữ nhân của ta. Ta nguyện ý để cho cô ấy đánh, cô ấy mới bắn được ta. Bằng không, các người nghĩ trên đời này ai có thể làm ta bị thương?”

Nghe Mạc Khuynh nói xong, bọn họ cũng không nhắc đến nữa. Thân thủ của chủ tử bọn họ thế nào, bọn họ so với ai khác đều rõ hơn hết. Đúng thật là không ai có thể dă thương hán, trừ phi hán tự nguyện.

Luyện Hồn nhìn nhìn miệng vết thương trên vai Mạc Khuynh, đột nhiên xoay người hướng hậu viện chạy đi.

Mạc Khuynh nhủ mảy, đối Thu Hồn nói: “Cậu đi xem đi.”

“Rõ.”

Thu Hồn lập tức theo Luyện Hồn chạy ra ngoài.

Khóa Hồn đem hộp cứu thương mở ra, chỉ thấy bên trong có đầy dao phẫu thuật cùng dụng cụ khử trùng. Khóa Hồn cầm ống tiêm, hỏi: “Chủ tử, có cần tiêm thuốc mê không?”

Mạc Khuynh mặt lạnh nhìn hán. Khóa Hồn cười nịnh hai tiếng, ngoan ngoãn đem ống tiêm thả trở về, cầm lấy dao phẫu thuật.

Mạc Khuynh phối hợp đem áo cởi ra, lộ ra thân hình trắng kiện. Trên vai hán không có vết thương gì, hoàn hảo như chưa từng bị thương.

Khóa Hồn chắc chắc hai tiếng: “Thật sự là làm bậy! Chủ tử, tôi cảm thấy kì thực làm người bình thường rất tốt!”

“Nếu cậu nói thêm một câu nữa, ta sẽ đưa cậu sang Thái Lan làm gay.” (^_^, anh này đủ bá đạo)

Khóa Hồn toàn thân run run, thần sắc lập tức nghiêm túc giữ lấy bả vai Mạc Khuynh, rất nhanh liền tìm thấy vị trí, dao phẫu thuật không chút do dự đâm xuống. Máu chảy ra, Mạc Khuynh đột nhiên hỏi: “Cậu chưa khử trùng.”

“Chủ tử, tôi sao có thể lấy thân thể ngài ra đùa giỡn, đương nhiên là khử trùng rồi. Tôi làm việc ngài cứ yên tâm.”

“Ta nhớ rõ lần trước Thu Hồn bị thương, cậu cũng nói như vậy. Kết quả miệng vết thương cậu ta nhiễm trùng, ở trên giường nằm mười ngày.”

“Lần đó là ngoài ý muốn, tuyệt đối là ngoài ý muốn. Sau đó tôi cũng phát hiện ra, lập tức đem cậu ta đi chữa trị đấy thôi!”

“Nếu vết thương của ta nhiễm trùng, cậu chờ đi làm gay đi.” (haha, hai người này nói chuyện hài thật)

“Chủ tử, cho dù tôi muốn đi, cũng không có cơ hội nha! Miệng vết thương của ngài chờ một chút là tốt lên rồi, làm sao có khả năng nhiễm trùng được.”

Khóa Hồn vừa nói, một bên đem viên đạn lấy ra, mà Mạc Khuynh tựa hồ một chút đều không cảm giác được đau đớn, ngay cả mảy cũng không nhăn lấy một cái.

Sau khi lấy viên đạn ra, Khóa Hồn liền cầm dao phẫu thuật hướng tới bả vai kia của Mạc Khuynh, tựa hồ không hề có ý định giúp hán khâu lại vết thương. Vào lúc Khóa Hồn cầm dao phẫu thuật mở miệng vết thương trên bả vai còn lại của Mạc Khuynh, vết thương ở bả vai vừa được lấy đạn liền ở tốc độ mắt thường thấy được chậm rãi hồi phục. Một màn quỷ dị này không khiến hai người chú ý, hiển nhiên, bọn họ đã sớm quen thuộc.

Khóa Hồn nhanh chóng gấp viên đạn ra, nói: “Chủ tử, phu nhân tâm thật độc, cứ dă xuống tay tàn nhẫn như vậy a!” (anh này lấu cá, chưa chi đã gọi người ta là phu nhân ^^)

“Cô ấy là quân nhân.”

Khóa Hồn vừa nghe, ánh mắt lập tức sáng lên: “Chủ tử, ngài thật là có tư duy buồn bán. Cứ dă này, chúng ta có thể cường cường liên thủ. Nói không

chừng, sau này chuyện làm ăn của chúng ta tiến thẳng vào trong quân đội cũng còn được.”

Mạc Khuynh mặt lạnh nhìn hần: “Hiện tại quân đội sử dụng vũ khí quân dụng, chẳng lẽ chúng ta cũng phải bán cho họ sao?”

Khóa Hồn sờ sờ đầu: “Đúng rồi nhì, tôi nhất thời quên mất. Chủ tử, tôi đi lấy quần áo cho ngài.”

Dứt lời, lập tức chạy lên lầu, sợ bị Mạc Khuynh gọi lại.

Tần Vi Nhiên mang theo một thân một mồi về nhà, vừa tắm vừa suy nghĩ. Vừa rồi mới đi ra khỏi Đế Hào, cô lập tức đi Cục Quốc An, đem hai chữ “Mạc Khuynh” vào hệ thống. Nhưng là, hệ thống ghi lại tên cùng tư liệu của nhân dân cả nước, cư nhiên không có người tên Mạc Khuynh.

Chỉ có hai nguyên nhân. Một là Mạc Khuynh không phải người của đất nước này. Hai là Mạc Khuynh không tồn tại, nói cách khác, đây tuy là tên của hần, nhưng không phải tên trên hộ khẩu.

Kỳ thật loại chuyện này đã rất bình thường. Cả nước nhiều người như vậy, có rất nhiều người không có tên hộ khẩu. Những người như thế bình thường đều là người của hắc đạo, hoặc là tội phạm chuyên nghiệp. Bọn họ có rất nhiều cách làm cho cái tên ghi trên hộ khẩu không phải tên của mình, sau lấy một cái tên giả để làm chuyện xấu.

Ngay từ đầu, cô đã nghi ngờ, Mạc Khuynh, cái tên này chỉ là bịa đặt. Có lẽ như thế, có lẽ không phải. Ít nhất có thể khẳng định là, tên thật của hần không phải là Mạc Khuynh, nhưng mà đồng thời, xác thực chính là cô nhận thức Mạc Khuynh kia.

Cả nước nhiều người như vậy, cô căn bản không thể nào điều tra hết, cho dù đem phạm vi thu nhỏ đến thủ đô, nếu muốn tìm hần cũng không phải dễ dàng như vậy. Hần có lẽ là một công tử, hoặc chỉ là một người bình thường làm công tặc. Chỉ có thời điểm mang mặt nạ, hần mới là Mạc Khuynh, người như vậy, phải tìm như thế nào?

Tần Vi Nhiên phiền toái dùng nước vỗ vỗ vào mặt, lập tức nhắm mắt lại, không thèm nghĩ nữa. Việc gì nên đến sẽ đến, một ngày nào đó, cô sẽ tìm được hần.

Chuông cửa đột nhiên vang lên. Tần Vi Nhiên nhú mày, người biết cô ở nơi này chỉ có Trung úy Miêu, Minh Thủy cùng Phó Tổ Yên, người tới là ai đây?

Tần Vi Nhiên đứng dậy, mặc áo ngủ vào, phủ thêm áo khoác ngoài, lúc này mới đi ra mở cửa. Nhìn qua lỗ mắt mèo thấy không có người, Tần Vi Nhiên nhú nhú mày, vừa muốn xoay người, chuông cửa lại vang lên. Tần Vi Nhiên kéo lại áo khoác, một phen mở cửa ra, còn chưa kịp nhìn người ở trước mặt là ai, môi liền bị che phủ.

Tần Vi Nhiên chân từ phía sau nâng lên, hung hăng đánh vào vai nam nhân. Nam nhân bị đau, lùi về phía sau vài bước, Tần Vi Nhiên rút cuộc nhìn thấy rõ khuôn mặt hần.

“Phó Vân, làm sao anh biết tôi ở đây?”

“Anh muốn biết, cũng không khó.”

Tần Vi Nhiên nhú mày: “Ngày đó Tổ Yên gọi điện thoại là gọi cho anh đúng không?”

Phó Vân không trả lời, mà là xoa bả vai mình, ủy khuất nói: “Đau quá!”

Tần Vi Nhiên lạnh lùng nói: “Thật xin lỗi, tôi còn tưởng cái tên lưu manh vô sỉ nào đó, tất nhiên chân sẽ không lưu tình.”

Phó Vân cười cười: “Anh không tức giận đâu. Lần sau gặp phải loại chuyện này, cần phải làm như vậy, bắt quá phản ứng còn phải mau một chút. Bằng không nếu bị người khác chiếm tiện nghi, anh sẽ ghen đấy.”

Tần Vi Nhiên xoay người trở lại trong phòng, ngồi trên ghế sofa, không thèm để ý đến hần. Ngoài hần ra cũng chẳng có người nào làm như vậy. Nghĩ đến đây, trong đầu Tần Vi Nhiên đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt mang mặt nạ hoàng kim.

Phó Vân đi qua ngồi bên người cô: “Em đang nghĩ đến người đàn ông khác.”

“Không có.”

“Có.”

“Được rồi, tôi có nghĩ đến người đàn ông khác.”

Phó Vân nheo lại ánh mắt: “Vi Nhiên, em không cảm thấy khi ở cùng bạn trai lại nhớ đến nam nhân khác, việc này đối với anh rất không công bằng sao?”

“Chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác.”

“Nghe ý tứ của em, có vẻ như em thích nam nhân kia, hay thậm chí, em yêu hần?”

Tần Vi Nhiên phất chốc đứng dậy, lạnh giọng nói: “Không có. Phó Vân, hôm nay tôi rất mệt, anh về đi.”

Phó Vân nhìn bóng dáng của cô, đột nhiên đem cô kéo vào lòng. Một cái xoay người, liền đem cô đặt trên ghế sofa, hôn một chút lên môi cô: “Không cho phép em yêu người khác, chỉ có thể yêu thương anh, biết không?”

“Phó Vân, chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác.”

“Vi Nhiên, nếu em muốn nhắc anh điều này, anh không ngại đem hợp tác trở thành thật. Hiện tại anh đang ở nhà em, chỉ cần anh hơi lộ ra chút thông tin, ngày mai đầu đề báo chí sẽ là: Vân thiếu qua đêm ở nhà bạn gái, hai người đã làm chuyện gì? Sau đó, phóng viên sẽ vây quanh tập đoàn Phong Vân. Đến lúc đó anh không cần nói lời dư thừa, chỉ cần mỉm cười chống đỡ, sau đó nói tiếng cảm ơn, bọn họ sẽ giúp chúng ta tuyên truyền hôn sự.”

“Anh uy hiếp tôi?”

“Em nói xem, đối mặt với sức ép dư luận, Tần gia sẽ làm thế nào? Vi Nhiên, anh không phải uy hiếp em, mà là muốn nói với em, nếu anh muốn em làm vợ anh, thì việc này thật sự rất dễ dàng. Cho nên, em không nên yêu thương bất luận kẻ nào. Trò chơi này, anh nói dừng liền có thể dừng, mà em đã tham gia thì không thể thoát khỏi.”

“Anh đã sớm sắp đặt hết tất cả, chờ tôi nhảy vào thôi đúng không?”

“Vi Nhiên, cùng anh ở một chỗ có gì không tốt? Ngoan, thử tiếp nhận anh.”

“Thì ra, từ đầu đến cuối, cái gì hợp tác, cái gì giúp đỡ nhau đều là giả, mục đích của anh, là tôi.”

Phó Vân không có phản bác. Sự trầm mặc của hắn làm Tần Vi Nhiên giận tím mặt: “Vi cái gì?”

“Vi Nhiên, từ nhỏ đến lớn, anh đã trải qua vô số dụ hoặc, nhưng mà anh chưa bao giờ bị dính vào, em có biết tại sao không?”

Tần Vi Nhiên mặt không biểu tình, không đáp lời. Phó Vân cũng không để ý, tiếp tục nói: “Bởi vì anh biết, họ đều không thật lòng. Cho đến khi anh gặp em, anh đã bị em thu hút. Anh không thích xen vào chuyện của người khác, nhưng lại cố tình để ý đến chuyện của em. Anh không thích scandal, lại cố tình cùng em xuất hiện ở trang đầu tin tức. Vi Nhiên, em còn không hiểu sao?”

Tần Vi Nhiên nhìn về phía Phó Vân, đột nhiên nở nụ cười: “Phó Vân, anh làm không sai.”

Phó Vân ngẩn người, lập tức cười nói: “Vi Nhiên, em thật sự là không đáng yêu chút nào.”

Nói xong, đứng dậy ngồi ở trên sofa.

Tần Vi Nhiên cũng đứng dậy, nhìn về phía Phó Vân: “Phó Vân, người giống như anh, không có khả năng khinh địch mà đi thích một nữ nhân, tôi nói đúng không?”

Phó Vân đứng dậy, đưa lưng về phía Tần Vi Nhiên nói: “Ngày mai đi tới nhà anh ăn cơm, người nhà anh muốn gặp em.”

“Cho nên tối nay anh đến tìm tôi tập luyện một chút, hy vọng ngày mai tôi cùng anh diễn một màn tình nồng mật ý? Yên tâm, tôi sẽ phối hợp.”

Phó Vân không nhiều lời, trực tiếp đi ra ngoài. Tần Vi Nhiên cũng không nghĩ nhiều lắm. Hôm nay cô đã suy nghĩ quá nhiều. Ngay từ đầu, Phó Vân thực sự đã làm cô sợ, bất quá sau lại phát hiện anh thật hần có một tia lóe ra, cho nên mới nhìn ra là hắn nói dối. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nói cách khác, cô thật không biết nên đáp lại hắn như thế nào.

Cảm giác của cô với Phó Vân rất kì quái, ít nhất là đến bây giờ mới thôi. Cô không biết hình dung cảm giác như vậy là thế nào.

Phó Vân không về nhà mà lái xe đến Đế Hào, kêu đám người Thường Tiểu lại đây, bắt đầu uống rượu.

Thời điểm bốn người Thường Tiểu đến đây, trước mặt Phó Vân đã có một chai không còn rượu. Thường Tiểu khều khều Ninh Toa: “Vân thiếu làm sao vậy, uống nhiều rượu như thế?”

“Còn có thể thế nào nữa. Tối hôm nay chẳng phải đến nhà thiếu tá đại nhân sao, khẳng định là gặp chuyện gì kinh ngạc lắm. Tôi nói Vân thiếu của chúng ta như thế nào đừng tới chuyện tình của thiếu tá đại nhân liền trở nên ngốc?”

“Tình yêu thực đáng sợ, đời này tôi nghĩ sẽ không thể trải nghiệm cảm giác này. Đoạn lâu, anh nói xem đúng không?”

Đoạn Lâu lạnh giọng nói: “Trên đời này, tiểu nhân và phụ nữ luôn luôn khó nuôi. Tôi chưa từng hoài nghi câu nói này.”

Ba người còn lại đều là sừng sốt: “Đoạn Lâu từ khi nào đã biết nói lời tình thơ ý họa như vậy? Hắn không phải chỉ biết đến ân ân a a thôi sao?” (ta ngắt ^^)

Thường Tiểu nói xong, lại ách một tiếng: “Lời này sao tôi nghe có vẻ mờ ám, ân ân a a có phải là trẻ nhỏ không nên nghe không?”

Không ai để ý đến hắn, bởi vì Phó Vân đã mặt lạnh nhìn bọn họ, quát: “Còn thất thần làm gì, lại rót rượu cho tôi.”

Ba người lập tức ‘nga’ một tiếng, ngồi vào ghế sofa, làm công việc bồi rượu. Người của tập đoàn Phong Vân đều nói bốn người bọn họ là vạn năng. Trên thực tế đúng là như vậy, bọn họ có thể làm được việc Vân thiếu giao cho, còn có thể đảm đương vai trò hộ vệ của hắn. Lúc tâm tình hắn không tốt, bọn họ là nơi trú ẩn. Lúc tâm tình hắn tốt, bọn họ cũng có thể vui vẻ một chút. Lúc tâm tình hắn cực kì không tốt, bọn họ còn có thể bồi rượu.

Triều Lạc đột nhiên nói: “Cảnh tượng như thế này, làm tôi nghĩ tới thời điểm chúng ta còn nhỏ.”

Ngoài Phó Vân tiếp tục uống rượu, còn lại ba người đều trầm mặc, ngay cả Thường Tiểu cũng thu hồi tươi cười, vẻ mặt nặng nề.

Ninh Toa cười khổ: “Có vẻ như thời thơ ấu của chúng ta không có chuyện gì vui vẻ.”

Thường Tiểu nín thở nở nụ cười một chút: “Cũng may chúng ta vận khí tốt, đi theo một chủ tử tốt, Vân thiếu, vì chúng ta quen biết, làm một ly!”

Phó Vân nhìn hắn, căn bản là không để ý tới lời hắn nói, tiếp tục uống rượu.

Thường Tiểu chép miệng: “Được rồi, cuộc đời của chúng ta chính là một cái bi kịch.”

Ba người còn lại xì một tiếng bật cười. Ninh Toa cười nhạo nói: “Anh vào lúc này mà nói chuyện với Vân thiếu, không phải là không có chuyện gì mà đi tìm tội để chịu sao? Đừng nói nữa, uống rượu đi.”

Ngày hôm sau, trong phòng khách trái phải có năm người đang ngủ. Phó Vân tỉnh dậy đầu tiên, hắn nhíu nhíu đôi lông mày, lập tức nhìn về hai bên, trên môi nổi lên nụ cười. Mấy người đàn ông còn tốt, âu phục chỉnh tề, chỉ có Ninh Toa ăn mặc vấy bẩn tay ngắn, lúc này đang ôm chặt Thường Tiểu sùi ả.

Phó Vân rón rén đi chuyển, đem áo khoác cời ra che trên người Ninh Toa. Nếu như là bình thường, mọi người đã sớm tỉnh rồi, nhưng hôm qua họ đều uống say, phản ứng khó tránh khỏi có chút trì hoãn. Ninh Toa hơi co lại thân thể, cũng không có ý muốn tỉnh lại.

Phó Vân yên vị ngồi trên ghế sa lông, bắt đầu hồi tưởng chuyện tối hôm qua. Xem ra đúng là hắn mất kiểm soát, cứ nhiên uống nhiều rượu như vậy. Từ khi nào mà hắn trở nên mất khống chế như vậy?

Bao nhiêu năm nay hắn luôn giữ được bình tĩnh. Đời này, hắn chỉ mất bình tĩnh quá hai lần. Phó Vân trong lòng lẩm bẩm: “Tần Vi Nhiên, em thật là tài tình.”

Thường Tiểu là người thứ hai tỉnh dậy, hắn bình thường thích uống rượu, tửu lượng coi như không tệ. Nhìn thấy người trong lòng là Ninh Toa, hắn đầu tiên là ngẩn người, lập tức coi như không có chuyện gì phát sinh, tiếp tục nhắm mắt ngủ. Phó Vân phì cười một tiếng, sau đó mọi người đều tỉnh.

“A!”

“A!”

Hai tiếng kêu đồng thời vang lên, tiếng thứ nhất là sợ hãi, tiếng thứ hai là đau. Hai tiếng kêu này đương nhiên là của Ninh Toa và Thường Tiểu phát ra. Ninh Toa tỉnh dậy thấy trước mặt là gương mặt Thường Tiểu phóng to, nhất thời hét lên, chân lập tức theo bản năng đá vào bắp chân Thường Tiểu. Thường Tiểu liền lập tức kêu đau đớn, âm thanh kia, gần như là giống với âm thanh giết heo.

Tần Vi Nhiên vừa mới đến dưới lầu liền nhìn thấy xe Phó Vân đứng ở cửa cầu thang, bất kể là ai đi qua cũng đều nhìn một cái, bởi vì Phó Vân dựa vào xe, trong tay còn cầm bữa sáng.

Nhìn thấy Tần Vi Nhiên, Phó Vân cười cười, mở cửa xe, nói: “Anh đưa em đi.”

Hôm nay Phó Vân một thân quần áo thể dục, thiếu vẻ trang trọng thường ngày, nhưng lại có thêm một phần anh khí. Cho dù trang phục này không giống trang phục thường ngày, nhưng vẫn như cũ có người nhận ra hắn. Người thường thường xuất hiện ở kênh tài chính và kinh tế tên xí nghiệp gia, làm sao có khả năng không ai nhận ra hắn?

Tần Vi Nhiên lập tức lên xe, Phó Vân cũng lên xe, đưa bữa sáng cho cô: “Anh biết là em chưa ăn sáng nên mang theo một phần.”

“Của anh đâu?”

“Anh ăn rồi.”

Tần Vi Nhiên ăn bữa sáng, nhìn Phó Vân lái xe, trong lòng lại có cảm giác không nói nên lời: “Sao anh lại tới sớm như vậy?”

“Làm bạn trai, anh có nghĩa vụ đưa em đi làm. Tối nay anh còn muốn đón em, cho nên em không cần lái xe tới Cục Quốc An.”

Tần Vi Nhiên cũng không suy nghĩ nhiều, yên tĩnh ăn bữa sáng. Thời điểm hai người đến nơi, Minh Thủy cũng mới đến. Hắn hạ xuống cửa sổ xe, cười nói: “Anh họ, chăm sóc chị dâu kĩ thế!”

“Sợ chị dâu cậu bị người khác cướp mất.”

“Ai dám làm chị dâu bị thương, em là người đầu tiên không tha hần!”

“Tốt lắm, công việc sau này, chị dâu liền nhờ cậu chăm sóc.”

“Không thành vấn đề.”

Minh Thủy lái xe đi vào sau, Tần Vi Nhiên cau mày nói: “Anh nhìn tôi giống người cần được chăm sóc lắm sao?”

Phó Vân cười cười, bộ dáng giống như đứa trẻ nói: “Ngoan, vào đi thôi. Buổi tối anh tới đón em.”

Nói xong, ở trên mặt Tần Vi Nhiên hôn một cái.

Tần Vi Nhiên vừa mới đi tới cửa, liền nhận được tin nhắn của Vương Thế Quân gọi cô đi vào văn phòng của ông. Tần Vi Nhiên nhú nhú mày, đi vào văn phòng cục trưởng.

“Vi Nhiên, cấp trên đưa tới một nhiệm vụ khẩn cấp. Tôi đã nghĩ đến việc đi, nhưng lần hành động này, vẫn là do cô hoàn thành là thích hợp nhất.”

“Chuyện gì?”

“Có mấy tù phạm trốn thoát, chúng tôi luôn truy bắt mà vẫn không tìm thấy. Thế nhưng hai ngày nay ở trên núi vùng bắc bộ Z thị thường có người biến mất không rõ nguyên nhân, thi thể cũng không tìm được. Cho nên chúng tôi nghi ngờ, mấy tên đào phạm hiện đang ở chỗ đó.”

“Cảnh sát Z thị không tiến hành truy bắt sao?”

“Vi Nhiên, chuyện lần này có chút khẩn cấp. Mấy tên đào phạm này không phải như mấy tên tội phạm thông thường. Cảnh sát bình thường không phải đối thủ của họ. Bọn họ một năm trước bị tôi tự mình bắt, vẫn luôn bị giam trong ngục giam trên không trung, lần này chạy trốn, chỉ sợ là đã sớm có mưu đồ từ lâu.”

Tần Vi Nhiên biến sắc mặt, cái gọi là ngục giam trên không trung, không phải thật sự là ngục giam này ở trên không trung, ngụ ý là có chấp cánh cũng không thể bay. Sở dĩ gọi là ngục giam trên không trung vì nơi này giam giữ đều là hình phạm trọng yếu quốc tế. Mỗi quốc gia đều có một ngục giam như vậy. Có người nói cái ngục ở đây ít nhất thực lực phải là bộ đội đặc chủng. Cho nên, có thể từ ngục giam trên không trung chạy thoát, những người này tuyệt không dễ đối phó.”

“Tư liệu của bọn họ tôi đã gửi vào trong máy vi tính của cô, cô mở hệ thống ra là có thể kiểm tra. Vi Nhiên, lần hành động này là vô cùng quan trọng, nhất định phải lập tức chấp hành. Những người này đều là nhân vật hết sức khủng bố, càng kéo dài thời gian, tính mạng người dân càng bị đe dọa. Cho nên, không có thời gian cho mọi người thương lượng đối sách.”

Tần Vi Nhiên cau mày: “Nhất định phải lập tức xuất phát sao?”

“Đúng, máy bay tư nhân tôi đã chuẩn bị kỹ càng. Cô xem xong tư liệu, sau đó liền mang theo thành viên của cô cùng đi Z thị.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Được, tôi đã rõ.”

Tần Vi Nhiên xoay người muốn đi. Vương Thế Quân đột nhiên gọi cô lại, nói: “Vi Nhiên, cẩn thận.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, lập tức rời văn phòng trở lại phòng làm việc của mình. Dem hệ thống máy vi tính mở ra, tư liệu đào phạm xuất hiện ngay trước mắt. Tần Vi Nhiên cấp tốc nhìn tư liệu, sau đó tổng kết lại:

Đào phạm tổng cộng là bốn người, trong đó có Hùng Chiến, Bạo Long, Mưu Hồ và Độc Xà. Bốn người được gọi là Tứ đại mãnh thú, bọn họ xuất thân là lính đánh thuê, đã từng là chiến hữu, cho nên khả năng phối hợp kháng định vô cùng cao.

Trong bốn người, Hùng Chiến là lão đại, người này sức chiến đấu rất cao, thế nhưng không am hiểu chiến lược. Bạo Long tính khí táo bạo, hiếu chiến, dễ bị kích động. Mưu Hồ là người thông minh nhất trong bốn người, bọn họ sau khi về nước, mỗi lần hành động đều là hần mưu tính, hơn nữa chính xác không sai vào đâu được, xưa nay chưa từng bị thua. Độc Xà nham hiểm giả dối, hơn nữa am hiểu cơ quan, cây cối là thiên hạ của hần. Cho nên nếu lần này bọn họ thật sự trốn ở trên núi, nhất định hần đã thiết kế rất nhiều cơ quan, lần này chắc chắn là khó đối phó.

Hùng Chiến: từng là lính đánh thuê, tại vùng Trung Đông đã đạt được danh hiệu vua lính đánh thuê, bất quá chỉ liên tục hai năm, liền bị một nữ nhân đánh bại, từ đó trở về nước Hoa Hạ, bắt đầu cùng ba người anh em thực hiện các vụ cướp ngân hàng trong nước.

Bạo Long: trợ thủ của Hùng Chiến, tính tình táo bạo. Hần xem việc giết người là thú vui. Đây là một nhân vật hết sức nguy hiểm. Mỗi lần bốn người hành động, hần đều giết một người, hơn nữa nhất định phanh thây tại chỗ, tình cảnh cực kỳ máu tanh.

Mưu Hồ: túc trí đa mưu, là sinh viên tài cao đã tốt nghiệp, sau đó bị bạn gái vứt bỏ, dưới cơn nóng giận đã giết chết bạn gái, chạy đến vùng Trung Đông làm lính đánh thuê. Hần là quân sư của Hùng Chiến, có thành kiến rất lớn với nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp. Nếu rơi vào tay hần, nhất định là sống không bằng chết.

Độc Xà: am hiểu cơ quan, là người nham hiểm giả dối. Trên người hần vị trí nào cũng có thể có cơ quan, thông thường giết người trong vô hình, cũng là

một nhân vật nguy hiểm.

Bốn người này chẳng có người nào là dễ đối phó. Tần Vi Nhiên cau mày, nhưng cũng không sợ hãi, lập tức thông báo cho những người khác tập hợp.

Sáu người đến sân bay tư nhân của Cục Quốc An, quả nhiên đã có máy bay được chuẩn bị sẵn ở đó. Trước khi lên máy bay, Tần Vi Nhiên có gọi cho Phó Vân về việc ăn tối ở nhà hắn, hiện tại có việc gấp, ít nhất phải nói một tiếng cho hắn.

Điện thoại vang lên rất lâu nhưng không có ai bắt máy, cuối cùng liên tục động cắt đứt. Tần Vi Nhiên gọi ba cuộc điện thoại nhưng không ai bắt máy, vừa lúc đó Minh Thủy nói máy bay phải cất cánh, Tần Vi Nhiên không thể làm gì hơn là ngắt điện thoại di động, thờ dài một hơi.

Phó Vân họp xong trở lại văn phòng, đem điện thoại di động để ở trên bàn làm việc mở ra xem, lập tức nở nụ cười. Đây là lần đầu tiên Tần Vi Nhiên chủ động gọi cho hắn. Hắn thật đáng chết, cư nhiên lại không mang theo điện thoại, xem ra sau này, hắn nhất định phải mang điện thoại di động không rời mới được.

Rất nhanh, Phó Vân liền nhủ mày, Tần Vi Nhiên tắt điện thoại. Cô gọi ba cuộc, nhất định là có việc gấp. Phó Vân lập tức gọi cho Tô Hiểu Thần, nhưng cũng là tắt máy. Phó Vân nhủ mày càng sâu.

Phó Vân suy nghĩ một chút, liền bấm một mã số. Khi đối phương bắt máy, hắn trực tiếp hỏi: “Tần Vi Nhiên đang làm gì?”

“Thiếu tá Tần nhận được nhiệm vụ, hiện đang đi Z thị...”

Nghe xong đối phương giải thích, Phó Vân ừ một tiếng, rồi ngắt điện thoại, khẽ lắc đầu nói: “Đúng là không khi nào khiến người khác bớt lo lắng!”

Sau khi Tần Vi Nhiên đến Z thị, lập tức có người tới đón bọn họ. Lần hành động này Tần Vi Nhiên là chỉ huy, tất nhiên cùng đối phương bàn bạc nắm rõ tin tức, nhất thời quên khỏi động máy. Cho nên Phó Vân sau đó gọi mấy cuộc điện thoại vẫn là không bắt máy.

Phó Vân xem điện thoại di động, cau mày nói: “Thời gian này là đã đến Z thị, vì sao còn chưa mở máy?”

“Vân thiếu, hay là chúng ta đến Z thị xem một chút, vừa vặn thời gian này cậu chưa qua công ti bên kia thị sát.” Bốn người đối với Phó Vân hiểu rõ vô cùng, Triệu Lạc nói lời này, đúng là gài đúng chỗ ngứa.

Phó Vân nhếch miệng cười nhạt, đứng lên nói: “Hừm, đúng là lâu rồi chưa đi thị sát. Đi thôi.”

Lúc này Tần Vi Nhiên còn đang cùng đối phương thảo luận, đương nhiên không biết chuyện của Phó Vân bên đó.

“Nói cách khác, ba ngày nay trên núi này có vấn đề.”

Đứng đối diện Tần Vi Nhiên là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, trên người mặc quần áo thể dục, tay cầm cần câu cá, nhìn giống như tới nơi này du lịch. Mà Tần Vi Nhiên cũng một thân quần áo thể dục, hai người nhìn qua chính là đồng bạn cùng đi du lịch, trông không có gì bất thường.

“Đúng, ba ngày trước, chúng tôi nhận được tin tức, có hai đôi tình nhân tới nơi này du ngoạn, sau đó liền không trở về. Bởi vậy chúng tôi bắt đầu nghi ngờ nơi này. Sau đó tôi cùng mấy anh em Cục Quốc An lập tức tới nơi này kiểm tra. Tuy rằng đã ngăn cản không ít người lên núi, nhưng vẫn có người tách ra khỏi sự giám sát của chúng tôi, lén lút chạy lên trên núi. Kết quả vẫn là như thế, bọn họ không trở về nữa. Cho nên, chúng tôi có thể khẳng định, tứ đại mãnh thú nhất định là ở bên trong.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: “Hừm, nếu như vậy, chuyện kế tiếp liền giao cho chúng tôi đi. Mọi người mấy ngày nay đã mệt mỏi rồi, vào trong lều nghỉ ngơi chút đi.”

Tần Vi Nhiên làm cho đối phương ngẩn người, lập tức nói: “Thiếu tá Tần, tứ đại mãnh thú không phải bọn tội phạm bình thường, hay là để cho chúng tôi đi cùng với mọi người.”

Tần Vi Nhiên cười cười: “Yên tâm, lần này tôi mang đến đều là người có thân thủ tốt của Cục Quốc An, sẽ không có vấn đề gì. Các người đều đã mệt mỏi rồi, không tiện chiến đấu, nghe mệnh lệnh của tôi, về nghỉ ngơi đi.”

Đối phương mặc dù lo lắng, nhưng cũng biết không thể làm trái mệnh lệnh. Tần Vi Nhiên lần này là tổng chỉ huy, hắn không có quyền nói không với cô, cho nên chỉ có thể thỏa hiệp, khẽ gật đầu: “Được rồi, thiếu tá Tần, cô phải cẩn thận.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, lập tức triệu tập đám người Minh Thủy lại đây: “Mọi người nhớ kỹ, tôi không quan tâm mọi người gọi tôi là gì, nhưng lúc hành động đều phải gọi danh hiệu của tôi.”

“Rõ, Liệt Hóa.”

“Bất giác phải bắt vua trước, chúng ta hiểu đạo lý này, bọn họ cũng hiểu. Những tư liệu tôi đưa cho mọi người, mọi người hẳn đều đã xem qua. Trong đó Hùng Chiến có sức chiến đấu mạnh nhất, lần hành động này chúng ta phải chú ý, nhất là Độc Xà, hắn am hiểu dùng ám khí. Mọi người nhất định phải cẩn thận. Lúc chiến đấu, chính mình phải chăm sóc bản thân mình, phải tin tưởng đồng đội, có năng lực giải quyết vấn đề. Trong chiến đấu nếu chúng ta phân tâm thì cái giá phải trả chính là giá đôi, rõ chưa?”

“Rõ.”

“Đối phương tổng cộng bốn người, chúng ta có sáu người, cho nên vẫn chiếm ưu thế hơn. Hồng Ưng, cậu có tốc độ nhanh, nhất định tránh thoát được ám khí, cậu cùng Phi Hồ phụ trách Độc Xà.”

Phi Hồ cùng Hồng Ưng liếc mắt nhìn nhau, nói: “Rõ.”

“Quý Thủ, Bạch Diệp, hai người một có sức mạnh, một có mưu kế, phụ trách giải quyết Mưu Hồ.”

“Rõ.”

“Minh Thủy, cậu phụ trách...”

“Tôi sẽ giải quyết Hùng Chiến.”

“Không, cậu phụ trách Bạo Long.”

“Liệt Hỏa, tôi có thể ứng phó được.”

“Đây là mệnh lệnh. Hùng Chiến sẽ do tôi phụ trách, cậu giải quyết Bạo Long. Bạo Long hiểu chiến, ra tay tàn nhẫn, cậu phải cẩn thận.”

Minh Thủy nhũn mày, cuối cùng cũng phải gật đầu: “Được rồi, cô cũng phải cẩn thận.”

“Mọi người, đây là lần đầu tiên chúng ta toàn thể chiến đấu. Tôi hi vọng chúng ta đến như thế nào, khi về vẫn như thế ấy, rõ chưa?”

“Rõ.” Năm người trăm miệng một lời, thanh âm không lớn, nhưng đặc biệt kiên định.

Tần Vi Nhiên dừng lại một chút, nói: “Nếu mọi người thấy được chuyện gì khó có thể tin nổi, nhớ kỹ không nên hốt hoảng, tất cả hãy chờ chúng ta trở về rồi nói.”

“Được, chúng tôi đã rõ.”

Tần Vi Nhiên sờ dĩ nói như vậy, là vì cô biết rõ tứ đại mãnh thú không dễ đối phó. Nếu như đến thời khắc mấu chốt, cô không bài trừ khả năng sẽ sử dụng dị năng. Những người này đều là đồng đội của cô, cô phải tin tưởng bọn họ. Cho nên, nếu như không thể giấu giếm được thì không cần phải che giấu.

“Hành động.”

Tần Vi Nhiên vừa dứt lời, sáu người lập tức vọt vào rừng, động tác nhất trí một cách kì lạ. Sau khi sáu người xông vào rừng, cũng không phân công nhau làm việc. Đối phương tổng cộng bốn người, nhất định sẽ tụ tập cùng nhau, cho nên bọn họ nhất định phải hành động cùng một lúc.

“Vèo.” Tần Vi Nhiên tai hơi động, lập tức quát lên: “Năm xuống!”

Mọi người lập tức phản ứng, nằm trên mặt đất, “Vèo vèo vèo...” Mọi người thấy từng mũi tên bằng trúc theo đỉnh đầu bọn họ bay qua, không khỏi đồng thời nhìn về phía Tần Vi Nhiên. Nếu không có lời nhắc nhở của cô, chỉ sợ bọn họ không thể tránh thoát đòn công kích này.

“Tránh ra.” Tần Vi Nhiên nói xong, liền lấy một tảng đá bên trong ném ra ngoài, vừa vặn đánh trúng thân cây. Mọi người nhìn thấy trên cây tựa hồ có thứ gì rơi xuống, lập tức liền nhìn thấy từng cây từng cây ngân châm bắn lại đây. Bọn họ lập tức ở tại chỗ trở mình, trốn qua một bên sau cây.

Ngân châm bay đủ 3 phút mới dừng lại, có thể tưởng tượng được nếu như bọn họ trúng phải, nhất định lúc này đã là cái sàng. Năm người đều hướng Tần Vi Nhiên giờ ngón tay cái lên.

Tần Vi Nhiên nói: “Chúc mừng chúng ta đi, mục tiêu lần này chính là ở đây.”

Phi Hồ nói: “Đột nhiên tôi cảm thấy, mới vừa từ Quý môn quan trở về, tên Độc Xà này thực sự là lợi hại, không ngờ một chút dấu vết chúng ta cũng đều không cảm giác được.”

Hồng Ưng gật đầu: “Đúng đấy, may mà có lão... à không, Liệt Hỏa, may mà có cô.”

Minh Thủy cau mày: “Làm sao cô biết nơi nào có ám khí ngân châm?”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Vi Nhiên, hiển nhiên trong mắt đều là tò mò.

Tần Vi Nhiên cười cười: “Tôi nghĩ mọi người đều biết tôi từ đâu tới, chỗ đó cái gì không có? Ám khí bước đầu chỉ là để cho mọi người thả lỏng cảnh giác, sát chiêu thật sự, thường thường đều là ở phía sau. Còn tôi vì sao lại biết chỗ đó có ngân châm, bởi vì tôi thấy cái dây câu kia, tuy rằng rất nhỏ, nhưng tôi vẫn nhìn thấy.”

“Liệt Hỏa, chúng ta hiện tại có thể tiếp tục hành động chưa?”

“Vẫn chưa thể, còn có hai cái cơ quan. Chờ một chút, tôi đã tìm thấy cái cơ quan kia, mọi người ở ngay đây ấn nấp, không được ló đầu đi ra.”

“Vậy cô nhất định phải cẩn thận.”

Tần Vi Nhiên gật đầu, lập tức leo lên cây mà đi. Tất cả mọi người đều há to mồm. Phi Hồ sùng bái nói: “Quả thực so với khi còn có thể leo cây!”

Hồng Ưng nói: “Cô đây là đang khen cô ấy hay là mỉa mai cô ấy?”

Phi Hồ lúng túng cười cười, không nói nữa.

Tần Vi Nhiên lợi dụng cành cây nhảy đến một thân cây khác, hái được một phiến lá, cười lạnh một tiếng, sau đó đem lá cây bắn ra ngoài. Lá cây như một thanh kiếm, hướng cành cây đối diện phóng tới. Cành cây tựa hồ có cảm ứng, lập tức có viên đạn theo lá cây rậm rạp bên trong bắn ra. Bởi vì có lớp ống hầm thanh nên âm thanh cũng không lớn, nhưng trên mặt đất, từng cái hồ lạnh lẽo khác thường xuất hiện.

Lần thứ hai trở lại bên mọi người, Tần Vi nhiên gật gật đầu: “Đã giải quyết toàn bộ, tiếp tục hành động.”

“Đại ca, em thấy dưới ngọn núi kia có điều không ổn. Hôm qua có ba người đi câu cá, cả buổi cũng chưa đi, hôm nay lại tới thêm sáu người nữa. Trông bọn họ rất giống cảnh sát.” Người nói là một người đàn ông mặc quần áo thể dục quân đội màu xanh, hắn có khuôn mặt lương thiện, cùng hai chữ đạo tặc không có nửa điểm liên quan, lúc này hắn đang nói với ba nam nhân quay lưng ở đối diện đang ăn thịt nướng.

Ba người đều là cười một tiếng. Một người trong đó là một người đàn ông khôi ngô một bên cắn xuống một miếng thịt lớn, một bên quay đầu cười nói: “Muru Hồ, cậu có phải quá ngạc nhiên hay không, cảnh sát nào phát hiện ra chúng ta nhanh như vậy?”

Hai người còn lại cũng đều xoay người, trêu tức nhìn hắn, người thanh niên trẻ mặc áo màu đen kiểu Trung Sơn nói: “Tam ca, anh gần đây có phải là nội tiết mất cân đối, cho nên mới nghĩ nhiều như vậy không?”

“Độc Xà, có khi nào cậu thấy anh suy nghĩ không hợp lý chưa?”

Ba người đều là sùng sốt một chút. Nhưng đúng là như vậy, mỗi lần chỉ cần là hắn nói, đều là vô cùng chính xác.

Người đàn ông từ đầu vẫn không nói gì đột nhiên nở nụ cười khát máu, nói: “Tới thật đúng lúc, sáu người thêm ba người, lần này rốt cục có thể giết người thật sáng khoái!”

Độc Xà cười nói: “Nhị ca nói rất đúng, không phải chỉ là cảnh sát thôi sao? Tới một người chúng ta giết một người, tới một đôi chúng ta giết một đôi.”

Ba người đều nở nụ cười, Muru Hồ cau mày: “Đại ca, anh hắn phải biết, lần trước chúng ta bị bắt, nguyên nhân cũng là do chúng ta quá khinh địch.”

Hùng Chiến cau mày: “Được rồi. Độc Xà, Bao Long, Muru Hồ nói đúng, lần trước cũng là bởi vì chúng ta quá khinh địch, cho nên mới bị người của Cục Quốc An bắt được. Lần này chúng ta không thể khinh địch, nếu như những người này cũng là người của Cục Quốc An, vậy chúng ta nhất định phải nghiêm túc đối đãi.”

“Đại ca, cứ coi như bọn họ là người của Cục Quốc An, nhưng chúng ta cũng đâu cần phải sợ hãi. Cục Quốc An lợi hại cũng là Vương Thế Quân lợi hại, những người khác đều không phải là đối thủ của đại ca.”

“Bao Long, nguoi không nên xem thường Cục Quốc An. Đối với thủy chiến, bọn chúng cũng rất am hiểu.”

“Đại ca, vậy chúng ta nên làm gì?”

Hùng Chiến nhìn về phía Muru Hồ: “Muru Hồ, cậu có cách gì không?”

“Đại ca, nếu như bọn họ đúng là cảnh sát thì lúc này nhất định đã lên núi. Bởi vì đối phương người không nhiều, mà cảnh sát điều động người đến bình thường đều là một nhóm lớn, cho nên em cho rằng, anh nói rất có lý, những người này, chỉ sợ là người của Cục Quốc An. Căn cứ vào những gì em quan sát, ba người đến lúc đầu đã rất mệt mỏi rồi, cứ coi như là tới, thì cũng một đòn mất mạng. Cho nên mấu chốt nhất, vẫn là sáu người đến lúc sau, em nghĩ, bọn họ nhất định là tinh anh của Cục Quốc An.”

Ba người còn lại nghe xong lời của Muru Hồ, đều là gật đầu tán thành. Hùng Chiến thật mạnh hô một hơi, nói: “Muru Hồ, cậu chú ý nhiều, cậu nói thế nào, chúng ta làm thế đây.”

“Đại ca, bất giác phải bắt vua trước, đối phương nhất định vô cùng hiểu rõ đạo lý này. Cho nên một lát nếu như bọn họ tới công kích chúng ta, ai công kích đại ca thì người đó chính là lão đại của bọn họ. Coi như không phải lão đại thì cũng nhất định là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong số bọn họ. Độc Xà, cậu giỏi dùng ám khí, nếu như có cơ hội thì phải nghĩ biện pháp động thủ với hắn. Chỉ cần đại ca không có chuyện gì, chúng ta nhất định có phần thắng.”

Độc Xà vỗ ngực nói: “Tam ca, anh yên tâm. Nếu có cơ hội, cho dù em liều mạng cái mạng này, cũng sẽ bảo vệ đại ca an toàn.”

Hùng Chiến mạnh mẽ vỗ vỗ đầu hắn: “Cậu nói vớ vẩn cái gì đấy! Bốn anh em chúng ta mỗi người một cái mạng, ai dám dùng mạng của mình để đổi mạng của anh, anh sẽ đánh lại chính mình.”

Ba người hộc mắt đều đỏ lên, yên lặng gặt đầu.

Hùng Chiến thở dài một hơi: “Các anh em, đi đến một bước này không phải chúng ta mong muốn, nhưng chúng ta đã không còn đường lui. Ngày hôm nay hoặc là sống, hoặc là chết, muốn anh trở lại cái nơi quỷ quái kia, anh tình nguyện tự sát.”

Bạo Long mạnh mẽ nện một phát xuống mặt đất: “Đại ca, em không cam lòng!”

“Nhị ca, không cần nói. Việc này là chúng ta tự tìm, không trách được người khác.”

Tất cả mọi người không nói gì. Hùng Chiến đột nhiên hừ lạnh một tiếng: “Các anh em, chúng ta không có thời gian hối hận, bọn họ đã đến! Các tiểu tử, xuất hiện đi!”

Tần Vi Nhiên cùng đám người Minh Thủy đều là kinh ngạc không thôi. Những người này quả nhiên không đơn giản, đặc biệt cái tên Hùng Chiến kia. Bọn họ vừa mới đến, hẳn liền đã phát hiện bọn họ. Tần Vi Nhiên cau mày, xem ra lần hành động này, không thể hoàn thành dễ dàng rồi.

Đám người Tần Vi Nhiên cũng không tiếp tục trốn, mà là theo cây cối bên trong đi ra. Bốn người nhìn thấy bọn họ sáu người, đều là xì cười ra tiếng. Bạo Long khinh bỉ nhìn bọn họ một chút: “Cục Quốc An không có ai sao? Liên phái mấy tên tiểu tử các người đến đây, không phải để cho các người đi tìm cái chết sao?”

“Đến cùng là ai chịu chết, còn chưa chắc chắn đây.”

Minh Thủy cười đến ôn hòa, lời nói ra làm đám người Hùng Chiến kinh ngạc một hồi. Nếu như bọn họ không phải quá ngốc, thì chính là câu nói này có thực lực, có thể đi vào Cục Quốc An, làm sao có khả năng là kẻ ngu si.

Tần Vi Nhiên cau mày: “Nói! Những người lên núi hiện tại ở nơi nào?”

Bốn người nghe vậy, đều là nở nụ cười. Độc Xà cười đến sáng khoái, nói: “Lẽ nào các ngươi cho rằng, chúng ta là mời bọn họ uống trà sao? Từ lúc bọn họ lên núi, kết cục liền như vậy rồi.”

Muru Hồ liếm môi một cái: “Mấy người phụ nữ kia cũng không tệ. Từ lâu đã nghe nói Z thị sơn thủy dưỡng người, quả nhiên không sai. Mấy người phụ nữ kia thân thể mềm mại, hầu hạ chúng ta rất thoải mái.”

“Ha ha, hiện tại tôi còn nhớ đến biểu tình muốn giết người của mấy tên đàn ông kia, thực sự là làm cho người ta hưng phấn.”

“Nhị ca, thực ra mùi vị của đàn ông cũng không tồi, lần sau anh có thể thử xem.”

“Cậu thôi đi! Ai như cậu biến thái như thế, nam nữ đều ăn. Anh vẫn là thích chơi đùa cùng phụ nữ.”

“Nhị ca, đàn ông chỗ kia nhanh vô cùng, so với phụ nữ thoải mái hơn nhiều.”

“Nữ nhân cũng có chỗ kia. Anh đã thử rồi, cũng không khác mấy.”

“Ha ha, nhị ca, thì ra anh có tình thú như thế. Em nói trên người nữ nhân kia làm sao nhiều máu như vậy.”

Hùng Chiến ném thịt trên tay đến trước mặt bọn họ, cười như điên nói: “Ha ha, các ngươi muốn biết những tên vô dụng kia hiện tại ở đâu? Cho các ngươi, thịt người rất ngon, cũng nên ném thử đi chứ.”

Phi Hồ nhìn thịt đã bị nướng chín trên mặt đất, cắn răng nói: “Các ngươi quả nhiên là cảm thú, bởi vì các ngươi căn bản không phải là người!”

Tất cả mọi người đều phẫn nộ nhìn bọn họ, tựa hồ đã không khống chế được chính mình muốn tiến lên đem bọn họ xé rách. Tần Vi Nhiên lập tức nói: “Đây là gian kế của bọn hắn, bọn họ muốn chọc giận chúng ta. Mọi người, chú ý cảm xúc của bản thân. Hãy nhìn kỹ xương trên mặt đất bên kia đi. Căn bản không phải là xương người, nhìn giống như xương động vật cỡ lớn.”

Minh Thủy gặt đầu: “Không sai, mọi người xem cái xương kia, nhìn như là móng, hẳn là lợn rừng hoặc là những động vật khác.”

Muru Hồ hí mắt nhìn Tần Vi Nhiên cùng Minh Thủy: “Hai người các ngươi giỏi lắm!” Nói xong, bốn người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên vọt tới.

Đám người Tần Vi Nhiên bởi vì đã xem qua tư liệu của bọn họ, cho nên đối với mấy người bọn họ đều hiểu rõ vô cùng. Dựa theo phân công lúc trước, sáu người lập tức chia làm bốn đội, tiến lên nghênh chiến.

Bốn người nhìn thấy Tần Vi Nhiên vọt tới trước mặt Hùng Chiến, đều là vô cùng kinh ngạc. Người phụ nữ này không chỉ thông minh, một lời nói toạc ra chiến thuật tâm lý của bọn họ, mà còn là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong số họ, xem ra cuộc chiến này biến số lớn nhất chính là người phụ nữ này.

Tần Vi Nhiên tuy rằng không biết bọn họ sẽ làm thế nào, nhưng cô biết Muru Hồ rất thông minh, nhất định đã có chuẩn bị. Lúc này trong đầu Tần Vi Nhiên nhanh chóng suy nghĩ, nếu như là cô, cô nhất định sẽ bảo mọi người tìm cơ hội công kích người có sức chiến đấu mạnh nhất. Cho nên mục tiêu của bọn họ rất có thể chính là cô.

Tần Vi Nhiên khoe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn. Đây chính là kết quả cô muốn, cô không lo lắng mình sẽ bị thương, cho nên chỉ cần đem tất cả nguy hiểm chuyển đến cô, cô sẽ không lo lắng nhiều nữa.

“Hừ, vào lúc này còn dám phân tâm, muốn chết!”

Hùng Chiến nắm đấm vừa nhanh lại mạnh mẽ, còn mang theo tiếng gió, đánh thẳng vào má phải Tần Vi Nhiên. Một chiêu này nếu như bị trúng, nhất định là mất mấy cái răng. Con người Tần Vi Nhiên nhắm lại, hấn tàn nhẫn, cô so với hấn càng ác hơn, nhấc chân theo phía bên phải của hấn công kích, mục tiêu chính là cánh tay của hấn.

Hùng Chiến kinh hãi, người phụ nữ này có phải là điên rồi không? Cái góc độ này, cô là muốn giúp hấn một tay, để hàm răng của chính mình vắng đi sao?

Không sai, nếu như động tác của Tần Vi Nhiên lúc này chậm hơn thì không chỉ không thể công kích Hùng Chiến, còn gián tiếp trợ giúp hấn thêm sức mạnh, khiến chính mình bị thương càng nặng.

Tần Vi Nhiên tuy rằng tàn nhẫn, nhưng cô chỉ đối với người khác tàn nhẫn, nói thế nào cô cũng là một người phụ nữ, làm sao có thể không để ý khuôn mặt cùng hàm răng của mình? Chỉ thấy Tần Vi Nhiên tốc độ nhanh quỷ dị, ngay lúc cô đánh trúng cánh tay Hùng Chiến, đồng thời, đầu cô nhanh chóng ngửa ra sau, cánh tay chống đỡ trên mặt đất, chân cũng không có ngừng công kích, sau đó đem cánh tay của hấn đá qua một bên, nhanh chóng công kích tại trên bả vai của hấn.

“Oành.” Hùng Chiến vừa mới còn trong khiếp sợ, căn bản không kịp phản ứng. Một cước này, bị đá thật mạnh, khiến cho hấn lùi về sau ba bước mới ngừng lại.

Cảm giác đau đớn trên bả vai khiến hấn khiếp sợ không thôi, đồng thời chiến ý càng tăng thêm. Hấn đã từng thua dưới tay một người phụ nữ, bất quá người phụ nữ kia chính là vô cùng mạnh mẽ, hấn thua tâm phục khẩu phục. Cho dù như vậy, người kia cũng không có ngay chiêu thứ nhất liền đánh trúng hấn, vậy mà nữ tử trước mặt nhiều nhất chừng hai mươi, đến cùng là huấn luyện như thế nào mà có thể làm cho cô mạnh mẽ như vậy.

Tần Vi Nhiên lúc này đã đứng thẳng dậy. Thời điểm Hùng Chiến còn đứng tại chỗ, cô đã công kích lần thứ hai. Lần này, cô công kích bên trái hấn, Hùng Chiến lần này không dám xem thường, lập tức nghiêng chiến. Cánh tay trắng kiện hướng về phía bên cạnh vung lên, thật mạnh đánh vào phần eo Tần Vi Nhiên. Tần Vi Nhiên rên lên một tiếng, Hùng Chiến nhếch miệng cười, nhưng là liền ở giây tiếp theo, hấn không cười nổi.

“A!” nỗi đau đớn to lớn khiến hấn không nhịn được hét rầm lên. Thì ra sau khi Tần Vi Nhiên bị công kích, rơi xuống đất đồng thời lập tức công kích lần thứ hai, gót chân mượn lực nhảy mà lên, một phát bắt được tóc Hùng Chiến, đồng thời gót chân mượn lực tại lưng hấn, đem nửa bên da đầu hấn mạnh mẽ xé xuống, mang theo vài giọt máu.

Tần Vi Nhiên chiêu này ra tay tàn nhẫn làm cho tất cả mọi người đều chấn kinh rồi một hồi, nhưng hiển nhiên đám người Minh Thủy phản ứng nhanh nhất, lập tức trở về chiến đấu, thừa dịp đám người Bạo Long đang hoảng hồn, mạnh mẽ công kích.

Hùng Chiến đã hoàn toàn nổi giận, rống to: “Con đàn bà này, ta muốn mạng của cô!”

Tần Vi Nhiên cười lạnh một tiếng: “Chỉ sợ anh làm không được.”

Cuộc chiến giữa hai người tựa hồ vào lúc này mới bắt đầu gay cấn tới độ. Hùng Chiến phát điên rất đáng sợ, nhiều năm làm lính đánh thuê đủ để hấn rõ ràng công kích nơi nào mới là trí mạng, công kích nơi nào có thể để người ta đau đến không muốn sống. Đương nhiên, những điều này, Tần Vi Nhiên so với hấn càng hiểu rõ hơn, nhiều lần đều có thể tránh thoát, điều này làm cho Hùng Chiến ra tay càng thêm tàn nhẫn.

Minh Thủy trong lòng không không chế được lo lắng cho Tần Vi Nhiên, “Oành” một tiếng, bụng của Minh Thủy bị đánh trúng, thân thể té lăn trên mặt đất.

Minh Thủy lập tức đứng thẳng người dậy, lau lau khoé miệng chảy máu tươi, không để ý tới trong ruột đau đớn, hướng Bạo Long vọt tới. Lo lắng có ích gì, hấn nhất định phải sớm một chút giải quyết Bạo Long, mới có thể cùng Tần Vi Nhiên giải quyết Hùng Chiến.

“Tiểu tử, ta nhìn ra rồi, cậu thích nữ nhân đang đối phó với đại ca của ta, cô ta chính là thủ lĩnh của các người.”

“Chết đến nơi còn dám phí lời, tiếp chiêu.”

Minh Thủy đánh thẳng vào mặt Bạo Long. Bạo Long cười lạnh một tiếng, ung dung nắm chặt nắm đấm của Minh Thủy, đang muốn nói chuyện, lại nhìn thấy Minh Thủy nở nụ cười khinh thường, nhất thời kinh hãi, muốn lui lại, nhưng không kịp. Minh Thủy phản đòn nắm lấy cánh tay Bạo Long đang định đánh, một cái tay khác nhanh chóng ra quyền, mạnh mẽ đánh vào trên mặt của hấn. Bạo Long đau đớn kêu một tiếng, trong miệng máu tươi chảy ròng ròng về phía sau vài bước.

Ổn định lại bước chân, Bạo Long cười lau miệng: “Lần này là ta bất cẩn. Tiểu tử, cậu thật hèn hạ, cứ nhiên gạt ta.”

Bạo Long vô cùng rõ ràng, nếu như vừa rồi hấn không buông tay mà đem tay Minh Thủy vặn gãy, có lẽ lúc này hấn đã thắng. Nhưng khi hấn nhìn thấy nụ cười khinh thường của Minh Thủy, liền theo bản năng nghĩ rằng mình đã trúng kế, nhất thời hoảng loạn, lập tức lui lại, nhưng lại hợp ý của Minh Thủy.

Minh Thủy mới vừa rồi ra chiêu thật là ở mặt của Bạo Long. Hấn hiểu rõ nếu bị khống chế thì tiếp theo sẽ có chuyện gì, dưới tình thế cấp bách, lập tức phản ứng, nở một nụ cười như ý, làm nhiều loạn tâm địch, lúc này mới chuyển bại thành thắng.

Bạo Long hiểu chiến, cảm thấy Minh Thủy thú vị, lập tức không để ý thương thế của mình liền xông lên. Một chiêu rút cùi dưới đáy nòng, để Minh Thủy lùi lại ba bước. Ai ngờ Minh Thủy lùi về sau ba bước sau đó lại tiến lên, một cước đem chân Bạo Long đạp lên, lập tức hai tay nắm lấy áo Bạo Long, một cái vươn mình, đem Bạo Long mạnh mẽ ném xuống đất. Bạo Long rên lên một tiếng, Minh Thủy không ngừng công kích, lại nhắc Bạo Long lên, đem hắn giam ở nhánh cây, tại mặt hắn đánh liên tục ba quyền, đánh cho trên mặt của Bạo Long máu thịt be bét.

Độc Xà hét lớn một tiếng: "Dừng tay! Ngươi là đồ rác rưởi, ta giết ngươi!"

Ai cũng không nghĩ tới Độc Xà sẽ lao ra khỏi công kích của Hồng Ưng cùng Phi Hồ, chỉ thấy cổ tay hắn giơ lên, theo ông tay áo bên trong bắn ra những mũi tên nhọn dài ngắn.

Tất cả những chuyện này đều phát sinh quá nhanh, căn bản không có người phản ứng lại, ngay cả Minh Thủy cũng không kịp tránh né. Âm thanh mũi tên nhọn đâm vào thịt làm cho đám người Tần Vi Nhiên chấn động.

Độc Xà cười như điên nói: "Phía trên mũi tên ta đã tẩm kịch độc, loại độc này là sinh vật mang độc tố, chỉ cần đụng tới máu sẽ nhanh chóng sinh trưởng, mãi đến khi độc tố lan rộng ra mạch máu toàn thân hắn mới thôi. Các ngươi yên tâm, đồng đội của các ngươi sẽ không đau đớn như thế, mạch máu hắn sẽ từ từ nở tung, ít nhất cũng phải tám giờ mới có thể chết được. Rác rưởi, hưởng thụ cho tốt đi."

Mọi người kinh hãi không thôi, nhìn Minh Thủy đau đớn vô cùng, tựa hồ đang chịu đựng nỗi thống khổ to lớn, trên mặt đều là đau lòng, Tần Vi Nhiên bỗng nhiên hét lớn: "Tiếp tục chiến đấu, Bạch Điện, Phi Hồ chăm sóc Minh Thủy."

"Rõ."

Bọn họ biết, hiện tại nếu mềm lòng như nữ tử, bọn họ nhất định không thể sống sót. Cho nên lập tức nghe theo Tần Vi Nhiên, tiếp tục chiến đấu.

Hùng Chiến cười ha ha: "Ngươi quả nhiên là thù địch của bọn họ. Chỉ tiếc, ngày hôm nay các ngươi nhất định một người cũng không được sống."

"Vậy sao?"

Đột nhiên, khí thế trên người Tần Vi Nhiên biến đổi, sát khí trong nháy mắt nồng nặc đủ để tất cả mọi người ở đây hô hấp đều hơi ngưng lại.

Hùng Chiến khiếp sợ nhìn cô, sát khí nồng đậm như vậy, thậm chí còn mạnh hơn hắn, người phụ nữ này, đến cùng từng giết bao nhiêu người, mới có thể có được sát khí như vậy?

Tần Vi Nhiên đi từng bước một, tựa hồ có thể làm cho không khí trên đường thay đổi. Hùng Chiến chỉ cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, còn chưa kịp động thủ, khí thế đã thua. Tần Vi Nhiên nhếch miệng lên nở một nụ cười tàn nhẫn, phút chốc nhảy lên, một cước đá vào bắp chân Hùng Chiến. Hùng Chiến không khống chế được quỵ xuống. Tần Vi Nhiên cười gằn, hai tay bắt lấy cổ hùng chiến, mạnh mẽ vặn một cái. Hai mắt Hùng Chiến trợn ngược, cánh tay vô lực buông xuống, không còn bất kỳ tiếng động nào.

Sự việc đột nhiên chuyển biến này đủ để đám người Bạo Long điên lên, toàn bộ nhanh chóng tránh thoát sự công kích của đối phương, hướng Tần Vi Nhiên đánh tới. Tần Vi Nhiên hét lớn: "Mọi người mau đưa Minh Thủy xuống núi."

Minh Thủy còn đang thống khổ, nghe được âm thanh này, lập tức kêu to: "Không!"

Bốn người đều lắc đầu: "Lão đại, chúng tôi không thể đi!"

"Đây là mệnh lệnh, lập tức chấp hành!"

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, lập tức mang Minh Thủy rời khỏi, Minh Thủy lắc đầu: "Không, các ngươi không thể đi, mau thả tôi xuống!"

Nhưng là bốn người mất điếc tai ngơ, vẫn mang Minh Thủy đi. Hiện tại bọn họ chỉ có thể tin tưởng Tần Vi Nhiên có thể ứng phó. Nhưng Minh Thủy không đợi được. Dưới tình huống nguy cấp, bọn họ không đành lòng, cũng không nỡ bỏ rơi đồng đội, chỉ có thể lựa chọn người sau.

Minh Thủy hai mắt hằn tia máu, thống khổ kêu to, tiếng gào thét bị thương kia vang vọng toàn bộ núi rừng.

Độc Xà phần nộ nhìn chằm chằm Tần Vi Nhiên: "Tiện nhân, cô giết đại ca ta! Ta nếu như đền mạng, không, giết cô lợi cho cô quá rồi. Ta sẽ cưỡng bạo cô, sau đó đem cô phanh thây, đem cô làm mồi cho dã thú!"

Tần Vi Nhiên đột nhiên cười gằn: "Các ngươi biết tại sao tôi phải bảo bọn họ rời đi không? Bởi vì tôi không muốn để cho bọn họ nhìn thấy tôi giết các ngươi như thế nào."

Dứt lời, hai mắt Tần Vi Nhiên lóe lên một tia sáng quý dị. Ba người khiếp sợ nhìn thấy, ám khí trên người Độc Xà toàn bộ đều bay ra, ngay lập tức trôi nổi ở giữa không trung. Một màn quý dị này làm ba người hít vào một ngụm khí lạnh, Muru Hồ nhìn về phía Tần Vi Nhiên: "Cô rốt cuộc là ai?"

"Huấn luyện viên của Cục Quốc An, thiếu tá Tần Vi Nhiên."

"Không, cô không phải là người! Cô là dị chủng, là dị chủng!"

Tần Vi Nhiên cau mày, đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Những ám khí kia liền hướng ba người đánh tới, ba người đều bị trúng tên, liền giống như Minh Thủy, thống khổ ngã trên mặt đất giãy dụa.

Tần Vi Nhiên nhìn một lúc, nói: "Sự đau khổ này, hẳn là không dễ chịu đi! Các người nên cảm tạ tôi, bởi vì tôi không có thời gian chờ các người bẻ mạch máu mà chết. Cho nên các người có thể chết một cách thống khoái rồi." Dứt lời, Tần Vi Nhiên cánh tay nhấc lên, quát: "Thu."

Ngoại trừ Độc Xà, hai người kia đều là thống khổ che cái cổ, nỗi đau không thể thở nổi khiến cho bọn họ sắc mặt đỏ lên. Đáng tiếc cho dù bọn họ có giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc của Tần Vi Nhiên. Cuối cùng, trong thống khổ cực độ mà tay chân cứng ngắc, mất đi sinh mệnh.

Độc Xà hoảng sợ nhìn nàng: "Cô là thứ ma quỷ, rốt cuộc cô đã làm gì bọn họ?"

"Người chẳng mấy chốc sẽ biết rồi." Tần Vi Nhiên ngồi xổm bên người Độc Xà, quát lên: "Nói, thuốc giải ở đâu?"

"Ha ha ha... Nếu như có thuốc giải thì ta cũng đã sớm ăn. Độc này không có thuốc giải, không có thuốc giải người có nghe hay không!"

Tần Vi Nhiên lạnh lùng đứng lên, nhàn nhạt mở miệng: "Ta đã nghe được. Cho nên, người không cần phải sống nữa."

Dứt lời, Độc Xà cùng hai người lúc trước cũng giống nhau, che cái cổ, vô lực liều mạng giãy dụa. Tần Vi Nhiên cũng không ở lại chờ đến khi Độc Xà chết, rời khỏi nơi đó. Chẳng được bao lâu, Độc Xà liền không một tiếng động.

Tần Vi Nhiên lấy tốc độ nhanh nhất xuống núi, nhưng tại đường xuống núi nhìn thấy hai người Quý Thủ cùng Hồng Ưng vọt lên. Tần Vi Nhiên biết ý nghĩ hai người, trong lòng liền cảm động, lập tức tiến lên hỏi: "Minh Thủy đâu?"

"Phi Hồ cùng Bạch Diệp đã đưa cậu ấy đến bệnh viện. Lão đại, bọn chúng đâu?"

"Đã chết rồi. Nơi này để những anh em khác phụ trách, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, hiện tại lập tức tới bệnh viện."

Hai người sùng sốt một chút, lập tức gật đầu, theo Tần Vi Nhiên cùng xuống núi. Sau khi xuống núi, Tần Vi Nhiên cùng người phía dưới nói một tiếng, sau đó rời cùng hai người Quý Thủ, Hồng Ưng đi tới bệnh viện.

Phi Hồ cùng Bạch Diệp gấp đến độ xoay quanh. Tần Vi Nhiên vừa đến, bọn họ đều tiến lên nghênh đón: "Lão đại, tốt quá rồi! Cô không có chuyện gì!"

"Minh Thủy thế nào rồi?"

"Không tốt chút nào! Bác sĩ đều đã bó tay, hiện tại đang cấp cứu, nhưng tôi xem căn bản là vô dụng rồi."

Tần Vi Nhiên cau mày, đột nhiên nghĩ đến Phó Vân. Phó Vân quan hệ rộng, không chừng quen biết được chuyên gia ở phương diện này. Tần Vi Nhiên lập tức lấy điện thoại di động ra, liền phát hiện mình đã tắt điện thoại, lúc này mới nghĩ đến lúc xuống máy bay cô đã quên khởi động máy.

Sau đó Tần Vi Nhiên nhìn thấy hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều đến từ cùng một số. Tần Vi Nhiên lập tức gọi lại, điện thoại chỉ vang lên một tiếng, đường giây liền được nối, Phó Vân trầm thấp nở nụ cười: "Rất cực cũng bắt máy."

"Phó Vân, em họ của anh trúng độc, chỉ còn bảy tiếng, mạch máu cậu ấy sẽ nổ tung mà chết, anh có cách nào không?"

Bên kia Phó Vân lập tức từ trên ghế dựa đứng lên: "Vi Nhiên, đừng gấp, hiện tại anh cũng đang ở Z thị, em ở đâu?"

"Anh cũng đang ở Z thị?" Tần Vi Nhiên dừng một chút, biết hiện tại không phải lúc nói chuyện này, lập tức trả lời: "Chúng tôi hiện đang ở Bệnh viện Nhân dân Đệ nhất."

"Được, anh lập tức đến. Thần Thần sẽ không có chuyện gì, anh bảo đảm."

Sau khi Phó Vân cúp điện thoại liền gọi cho Tô Diêu. Bên kia Tô Diêu tựa hồ đang tụ họp, còn truyền đến âm thanh những người khác. Phó Vân nghe được là âm thanh của Loan Nguyệt, xem ra mẹ nuôi đã trở về.

"Tô Tô, con sao lại rảnh rồi gọi điện cho mẹ. Con không phải đi Z thị tìm thiếu tá đại nhân của con sao?"

"Mẹ, Thần Thần trúng độc, chỉ còn sống được bảy tiếng. Bây giờ mẹ mau đến Bệnh viện Nhân dân Đệ nhất ở Z thị xem cậu ấy."

"Cái gì? Được, mẹ lập tức tới ngay."

Phó Vân lấy tốc độ nhanh nhất lái xe tới đến bệnh viện. Đám người Thường Tiểu theo sát bên người, bọn họ đều biết chuyện lần này thật sự quan trọng. Tô Hiểu Thần là ai? Cháu trai duy nhất của Tô gia, chuyện này nếu để hai lão già Tô gia biết, không chắc sẽ làm ra chuyện gì. Nếu như thật xảy ra chuyện, toàn bộ Hoa Hạ xem chừng đều chấn động.

Tần Vi Nhiên nhìn thấy Phó Vân, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Không cần biết xảy ra chuyện gì, hẳn đã đến rồi, lòng cô yên tĩnh lại một cách kì lạ, giống như người tới chính là tâm phúc.

"Vi Nhiên, dừng gấp, trước tiên anh vào xem xem. Y thuật của mẹ anh rất tốt, cho dù người chết cũng có thể cứu sống, anh đã thông báo cho mẹ rồi. Bà ấy nhiều nhất hai giờ nữa sẽ đến, không sao rồi."

Tần Vi Nhiên gật đầu: "Cậu ấy rất đau đớn, anh nếu có biện pháp thì hãy cứu cậu ấy đi."

Phó Vân gật đầu, trực tiếp phá cửa mà đi vào phòng giải phẫu. Đám người Thường Tiểu lập tức đem người bên trong phòng giải phẫu đuổi ra, sau đó bảo vệ phòng giải phẫu, không cho bất luận người nào tới gần.

Người trong bệnh viện đều muốn điên rồi. Viện trưởng vội vàng vàng chạy tới, đối với đám người Thường Tiểu quát lên: "Các người rốt cuộc là ai, bệnh nhân đang trong tình huống nguy cấp, xảy ra chuyện gì thì ai sẽ chịu trách nhiệm? Thực sự là không ra gì."

"Viện trưởng, bình thường ông không xem tin tức sao? Ninh Toa, nói cho bọn họ biết chúng ta là ai."

Ninh Toa hướng Thường Tiểu hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ không phục. Nhưng vẫn là đối với viện trưởng nói: "Tổng giám đốc Phó Vân của tập đoàn Phong Vân hiện đang ở bên trong, mà người nằm bên trong là cháu trai của Tô Thiên Minh, ông nếu đủ胆 thì vào đi."

Viện trưởng lập tức co quắp ngã xuống đất. Phó Vân là ai? Coi như ông không biết hẳn là ai, thì cũng biết tập đoàn Phong Vân là của nhà ai. Mà ngoài ý muốn chính là, cháu trai của Tô Thiên Minh đang nằm bên trong. Trời ạ, Tô Thiên Minh là ai? Là Thủ trưởng số một của Hoa Hạ, đồng thời cũng là Thủ trưởng được tiến cử liên nhiệm nhiều nhất từ trước tới nay, thanh chính liêm minh nhất Hoa Hạ. Nếu cháu trai của ông ta có chuyện gì, mìn cái đầu của ông cũng không đền nổi.

Triều Lạc lạnh nhạt nhìn viện trưởng, nói: "Chỉ cần viện trưởng biết thức thời, tôi tin tưởng nếu Tô thiếu thật sự xảy ra chuyện cũng sẽ không ai trách tội ông. Nhưng nếu như người trong bệnh viện ông vô năng, vậy thì trách nhiệm của ông càng lớn hơn. Viện trưởng là người thông minh, hẳn là hiểu được tôi muốn nói gì."

Viện trưởng gật đầu liên tục. Chuyện đã đến nước này, hẳn chỉ có thể cầu mong Tô thiếu bình an vô sự. Những chuyện còn lại đều không quan trọng.

Phi Hồ há to mồm, không thể tin nhìn Tần Vi Nhiên: "Lão đại, bọn họ nói Minh Thủy là..."

"Các người đừng nhìn tôi, tôi chỉ biết cậu ấy tên thật là Tô Hiểu Thần, em họ của Phó Vân, còn ông của cậu ấy là ai, tôi không biết."

Hồng Ưng nuốt từng ngụm nước miếng: "Lão đại, không thể nào, Thủ trưởng số một của nước ta tên là gì cô cũng không biết?"

Tần Vi Nhiên cau mày: "Lẽ nào ông ta họ Tô?"

Bốn người gật đầu, Bạch Diệp nói: "Chuẩn không cần chỉnh, ông ta tên là Tô Thiên Minh, hơn nữa con gái ông ta gả cho Phó gia, sinh ra một đứa con trai tên là Phó Vân."

Tần Vi Nhiên liếc mắt nhìn phòng giải phẫu. Hiện tại cô rốt cuộc hiểu được tại sao có nhiều người e ngại Phó Vân như vậy. Có bối cảnh mãnh liệt thế, ai dám trêu chọc hẳn?

"Lão đại, cô cùng Phó Vân là quan hệ gì?"

Tần Vi Nhiên dừng một chút, nói: "Anh ta hiện tại là bạn trai tôi."

Phi Hồ nhìn về phía Hồng Ưng: "Anh hãy nói cho tôi biết đây không phải sự thật đi! Không ngờ tôi cùng hai nhân vật ghê gớm như thế là đồng đội."

"Rất xin lỗi, đây là sự thật, tôi cũng nghe được."

Bốn người liếc mắt nhìn nhau. Nếu là lúc trước, bọn họ nhất định sẽ ôm lấy hai người cười lăn một trận. Nhưng bây giờ, một người thì đang nghìn cân treo sợi tóc nằm trong phòng cấp cứu, bọn họ rất muốn cười, lại không cười nổi.

Hai giờ đồng hồ chờ đợi khiến mọi người cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn. Sau đó, âm thanh giày cao gót vang lên. Bọn họ nhìn thấy hai người phụ nữ, một người trong đó chạy trước, trên người bà mặc váy dài màu lam nhạt,飄逸 giống như tiên tử, mà giữa hai lông mày là một ấn ký xinh đẹp lại càng làm bà tăng thêm một tia yêu mị. Khí chất thần tiên như vậy, ở trên người bà càng thêm điểm nổi bật. Nghe lời đồn đại rằng Phó thiếu cưới một mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên, xem ra chính là bà.

Mà một vị nữ nhân khác một thân váy dài màu tím bó sát người, cười đến vô hại, nhưng tất cả mọi người đều cảm nhận được ở trên người bà một khí chất lạnh lẽo. Sát khí lạnh lạnh kia nói cho bọn họ biết, bà ấy từng giết người, hơn nữa không phải ít.

Hai người vừa đến chính là Tô Diêu cùng Loan Nguyệt. Bọn họ biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, cho nên không cần ai thông báo, lập tức đi máy bay tới nơi này. Tô Diêu vừa đến đã vọt tới trước mặt Tần Vi Nhiên: "Thần Thần thế nào, tình huống hiện giờ ra sao rồi?"

"Lúc thi hành nhiệm vụ, cậu ấy bị ám khí bắn trúng. Đối phương nói đây là một loại độc được nghiên cứu trên quốc đảo, đựng vào máu độc tố liên sinh trưởng một cách nhanh chóng. Phải chịu đau đớn tám tiếng, sau đó mạch máu nổ tung mà chết, hiện tại đã qua ba tiếng rồi."

Loan Nguyệt cả giận nói: "Những tên khốn kiếp kia đâu? Ta tự mình đi giết bọn họ."

Tần Vi Nhiên nói: "Tôi đã giết bọn họ rồi."

Tô Diêu cười nói: "Làm tốt lắm! Loạn Nguyệt, chị bảo vệ ở bên ngoài, ai dám tới gần phòng phẫu thuật, giết không tha."

"Cứ giao cho tôi." Loạn Nguyệt động một cái, loan đao (thanh đao hình bán nguyệt) liền nằm ở trên tay. Hai người đi tới cửa phòng phẫu thuật, một người đi vào, một người đứng canh giữ ở cửa. Đám người Thường Tiểu nhìn thấy Loạn Nguyệt liền tự động lùi lại một bước, trên mặt có ý sợ hãi.

Nữ nhân giết người không đáng sợ, mà một cỗ máy giết người chỉ biết giết người mới là đáng sợ. Bọn họ đã từng nhìn thấy lúc người phụ nữ này điên cuồng, đến nay bóng ma trong lòng cũng không thể xóa nhòa.

Tô Diêu tiến vào phòng phẫu thuật, liền nhìn thấy trên tay Phó Vân chảy máu. Dòng máu theo cánh tay hấn chảy tới miệng vết thương vừa mới nứt toác ra của Tô Hiểu Thần.

Nhìn thấy Tô Diêu, Phó Vân thờ phào nhẹ nhõm: "Mẹ, Thần Thần bị thương rất nặng, con có lẽ không cứu được nó."

Tô Diêu gạt đầu, thần sắc ngưng trọng nhìn Tô Hiểu Thần: "Đây là một loại vi khuẩn độc được, vi khuẩn đục tới máu sẽ nhanh chóng sinh trưởng, cho đến khi đã thấm hết mạch máu toàn thân nó. Tốc độ sinh trưởng của vi khuẩn sẽ làm mạch máu nhanh chóng bành trướng, do đó sẽ nổ tung. Em con hôn mê bao lâu rồi?"

"Vừa vào trong không được bao lâu thì nó hôn mê, đám lang băm kia tiêm thuốc mê cho nó, bây giờ thì hôn mê sâu rồi."

"Như vậy cũng tốt, để cho nó không phải chịu nhiều đau đớn. Bây giờ máu của Thần Thần đã bị đầu độc, nhất định phải đổi đi toàn bộ. Một mình mẹ trị liệu cho nó có chút khó khăn, con ở đây bảo vệ, mẹ dẫn nó đi nguyên tổ không gian, để cho cậu trẻ của con hỗ trợ."

"Vâng."

Phó Vân vừa dứt lời, Tô Diêu đã mang theo Tô Hiểu Thần biến mất ở đó, tiến vào nguyên tổ không gian. Phó Vân dè lại vết thương của mình, một lúc sau, vết thương vốn vẫn còn chảy máu đang lấy tốc độ mắt thường thấy được chậm rãi hồi phục, sau đó liền hoàn hảo như lúc đầu, ngay cả một vết sẹo cũng không lưu lại.

Lại là hai giờ chờ đợi, đám người Phi Hồ rất nôn nóng, muốn xông vào phòng phẫu thuật xem xem rốt cuộc kết quả như thế nào, nhưng sợ lực uy hiếp của Loạn Nguyệt nên không dám đi.

Hồng Ưng cuối cùng cũng không còn kiên nhẫn, xông lên trước nói: "Để chúng tôi vào xem xem đến cùng là thế nào rồi! Bọn họ rốt cuộc có thể chữa khỏi cho Minh Thủy hay không?"

Loạn Nguyệt vung một đao, quát lạnh một tiếng: "Tô Diêu ra tay, người chết cũng có thể cứu sống, các người gấp cái gì!"

Phi Hồ cũng tiến lên: "Để chúng tôi vào xem một chút đi, chúng tôi thật sự rất lo lắng cho Minh Thủy." Vừa nói vừa định đẩy cửa phòng phẫu thuật ra.

Loạn Nguyệt không nói nhiều, loan đao lập tức rời khỏi tay, mục tiêu là cái cổ của Phi Hồ. Tất cả mọi người giật nảy mình, trước khi Tô Diêu tiến vào đã nói, ai dám tới gần phòng giải phẫu, giết không tha. Bọn họ cho rằng câu nói này chỉ là nói mà thôi, hoặc là cũng không phải nhằm vào bọn họ. Nhưng hiện tại bọn họ biết, lời bà ấy nói là thật, đáng tiếc, có vẻ như không còn kịp.

Đột nhiên, một bóng người màu xanh lục lóe qua, dùng cánh tay đem loan đao ngăn lại, máu trong nháy mắt chảy ra. Phi Hồ nghĩ mà sợ vô vô ngực, nâng mặt cười nói: "Lão đại, cảm ơn cô!" Sau đó lập tức mở to hai mắt kéo cánh tay Tần Vi Nhiên: "Lão đại, cô bị thương rồi!"

Loạn Nguyệt thu hồi loan đao, cười lấy lòng hai tiếng: "Lần này xong rồi, đã thương con dâu! Haizz, đều là mày hại, sao không biết nhìn một chút hả?"

Loạn Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn tay mình, giống như mới vừa rời người ra tay không phải bà ấy. Mọi người nhìn bà như thấy quái vật, suy nghĩ có chút không nắm bắt được. Chỉ có đám người Thường Tiểu tỏ ra là đã hiểu, giống như vô cùng rõ ràng Loạn Nguyệt đang nói cái gì.

Đoạn Lâu cái gì cũng chưa nói, xoay người rời đi. Trong chốc lát liền mang theo một cái xe đẩy cứu thương của bác sĩ lại đây, xem vết thương cho Tần Vi Nhiên. Bác sĩ còn chưa nói, Tần Vi Nhiên liền chủ động mở miệng: "Vết thương quá sâu, phải khâu lại."

Bác sĩ kinh ngạc nhìn Tần Vi Nhiên một chút, nói: "Đúng là như vậy. Vị tiểu thư này, xin cô đi với tôi đến phòng cứu thương, tôi tiêm thuốc tê cho cô."

"Không cần thuốc tê, nếu ông mang theo dụng cụ thì trực tiếp khâu lại luôn đi."

"Cô chắc chắn chứ?"

"Tôi chắc chắn."

Bác sĩ cũng biết người ở nơi này đều không bình thường. Nếu không phải vậy thì viện trưởng cũng sẽ không ra lệnh không ai được đến gần. Sau đó ông cũng không có khuyên can, trực tiếp mở ra dụng cụ được đưa tới bên trong xe, sau khi đã khử trùng xong, liền định bắt đầu khâu lại.

Còn chưa tiến hành, cửa phòng phẫu thuật mở ra. Phó Vân cùng Tô Diêu đẩy giường bệnh đi ra, nằm trên giường bệnh chính là Tô Hiểu Thần. Tuy rằng cậu ta vẫn chưa tỉnh, nhưng hô hấp đã đều đặn, hiển nhiên là đã vượt qua nguy hiểm. Tất cả mọi người đều vui vẻ, Phi Hồ cùng Hồng Ưng thậm chí

không kim lòng được ôm nhau, lấy đó chúc mừng.

Phó Vân nhìn thấy bác sĩ ngồi xổm ở trước mặt Tần Vi Nhiên, lập tức hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Loan Nguyệt rụt rè nhắc tay: "Là ta không cẩn thận làm con bé bị thương, vết thương rất sâu, phải khâu lại."

Phó Vân lập tức cau mày, khâu lại thì nhất định sẽ có sẹo, hấn sao có thể cho phép. Phó Vân còn chưa mở miệng, Loan Nguyệt liền nói: "Con nuôi, con cũng không nên trách mẹ nuôi. Chuyện này không phải ta làm ra, con cũng biết tình huống của ta đúng không? Huống hồ, đây là mẹ con sai khiến ta mà."

Phó Vân nhìn về phía Tô Diêu. Tô Diêu xù lông: "Tôi nói lúc nào? Loan Nguyệt, tôi nói cho chị biết, đừng hòng nghĩ đến việc phá hỏng quan hệ giữa tôi và con dâu a!"

"Này, rõ ràng là chị nói nếu ai dám tới gần phòng phẫu thuật, tôi liền giết không tha mà. Là cô gái kia tự mình xông tới, sau đó con dâu liền vì cô ta mà cầm một dao, tôi không phải cố ý."

Tô Diêu không có gì để nói, tựa hồ đúng là bà đã nói như vậy, hi hi nở nụ cười hai tiếng, vỗ vỗ cánh tay Phó Vân: "Con trai, đừng nóng vội, để mẹ chữa cho, bảo đảm một vết sẹo cũng không có."

Phó Vân gật đầu: "Mẹ nhớ dùng thuốc tốt nhất."

Tô Diêu ngẩn người, lập tức đi tới, nói với bác sĩ: "Bác sĩ, ông có thể đi rồi."

Bác sĩ đã sớm không muốn đợi ở chỗ này, lập tức như trút được gánh nặng mà rời khỏi. Tô Diêu cười híp mắt nhìn Tần Vi Nhiên: "Vi Nhiên à, ta thường nghe Tô Tô... ấy, là Phó Vân nói về con. Con yên tâm, chỉ là một vết thương nhỏ, ta sẽ chữa khỏi cho con nhanh thôi."

Đám người Phi Hồ là vô cùng hiếu kỳ. Y thuật của bà ấy đến cùng là xuất thần nhập hóa đến mức nào mà có thể nói một cách đồng dạng như vậy, hơn nữa còn có thể đem Minh Thủy vốn phải chết không thể ngờ cứu sống trở về?

Tô Diêu đầu tiên là giả vờ giả vịt nhìn vết thương một chút, sau đó lấy ra trong túi tùy thân bên người một lọ không rõ bên trong là vật gì, đen sì, cũng chẳng biết có phải là độc dược hay không. Tô Diêu cười hi hi nói: "Vi Nhiên, đây là nước thuốc ta tự mình nghiên cứu chế tạo, dùng để trị miệng vết thương. Con uống đi."

Tần Vi Nhiên không khiếp sợ như những người khác, rất thông dong tiếp nhận chiếc lọ, đem thuốc trong bình uống vào. Đại khái sau mười mấy phút, Phi Hồ kinh hô một tiếng, chỉ vào vết thương của Tần Vi Nhiên kêu lên: "Đang khép lại, đang khép lại kia."

Mọi người đi qua nhìn một chút. Quả nhiên, vết thương đang chậm chậm khép lại, tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng mà máu đã không còn lưu lại, hơn nữa miệng vết thương cũng nhỏ đi. Nửa giờ sau, Tần Vi Nhiên đem vết sẹo trên tay bóc ra, lộ ra da thịt phấn nộn trắng nõn. Phó Vân thấy cảnh này, cuối cùng cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Tần Vi Nhiên cũng có chút không dám tin, nhưng cô không biểu hiện ra, nói tiếng cảm ơn, liền đi tới bên người Minh Thủy. Cậu ta vẫn còn hôn mê, nhưng đã không còn nguy kịch nữa. Lúc này, Tần Vi Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đem Minh Thủy an bài đến phòng bệnh, mọi người liền yên tĩnh ngồi ở một bên, chờ cậu ta tỉnh lại. Minh Thủy cũng không để mọi người chờ quá lâu, đầu tiên là giật giật ngón tay, sau đó chậm rãi mở mắt ra, mờ mịt nhìn trần nhà.

Một giây sau, Minh Thủy phút chốc nhảy lên, kêu to: "Vi Nhiên!"

Tần Vi Nhiên tiến lên: "Tôi ở đây."

Minh Thủy thở phào nhẹ nhõm: "Cô không có chuyện gì, tốt quá rồi!" Minh Thủy lúc này mới nhìn bốn phía, khi thấy Phó Vân, Tô Diêu cùng Loan Nguyệt liền sững sờ.

Phó Vân vỗ vỗ vai cậu: "Thần Thần, cậu quan tâm chị dâu như thế, xem ra làm em trai cũng không tệ. Bất quá lần sau đừng để bản thân đến trước cửa Quỷ môn quan nữa."

Minh Thủy gật đầu: "Em biết rồi." Nâng mắt nhìn về phía Tô Diêu: "Cô, là cô cứu cháu?"

"Không phải cô thì còn có thể là ai? Có thể theo Thần Chết đem người cứu về, đời này cũng chỉ có cô. Thần Thần, đừng nghe anh họ cháu, nơi nào nguy hiểm cháu cứ việc đi, chỉ cần bảo đảm còn giữ toàn thân, cô có thể đem cháu cứu về."

Mọi người không nói gì nhìn bà, đây là đang an ủi sao? Rốt cuộc là có bao nhiêu người muốn cho cháu mình đi tìm chết a? Tuy rằng đám Thường Tiểu không ai nghi ngờ Tô Diêu, nhưng bọn người Phi Hồ bị dọa đến quá chừng, trong lòng hô to: Người có tiền quả nhiên đều biến thái a!

Minh Thủy bắt đầu cười cười: "Cô! Người chỉ biết nói giỡn."

Tô Diêu nghiêm mặt: "Ai nói cô đùa cháu? Tự cháu nói, ai cho phép cháu làm nhiệm vụ nguy hiểm như thế? Quãng thời gian trước cô nghe mẹ cháu nói cháu làm việc trong Cục Quốc An, cô còn tưởng chỉ cần không nguy hiểm thì cũng không tệ lắm. Không nghĩ tới cháu, tiểu tử này nơi nào nguy hiểm thì cháu đi nơi đó, cháu cho rằng người cô này có mặt ở khắp mọi nơi đúng không? Nếu như ngày nào đó chết ở cái nơi núi hoang vắng vẻ, ai tới cứu cháu?"

"Cô, cháu biết sai rồi."

"Sai cái đầu cháu ấy, ai muốn cháu biết sai rồi! Cháu hãy thành thật nói cho cô, mẹ cháu có biết chuyện này hay không?"

"Không biết."

"Vậy cha cháu đâu?"

"Àch, ông ấy biết! Cô, người đừng nói cho mẹ cháu biết, bằng không cha sẽ giết cháu mất!"

"Mẹ kiếp, cô chỉ biết là tên khốn nào làm chuyện tốt kia, chính mình không làm quân nhân chưa nói đi, còn đem cháu đến quân doanh. Đã đưa cháu đến quân doanh rồi, còn đem đến Cục Quốc An. Được rồi, lần này Cục Quốc An cũng là có chuyện tốt, nhưng mà hiện tại đã tính là gì, cháu cũng sắp thành kẻ liều mạng liếm máu trên lưỡi dao, việc này không thể xem nhẹ được."

"Cô, ông nội cũng biết chuyện này. Cô à, cháu là cháu trai của ông nội, có trách nhiệm đi làm chuyện nguy hiểm nhất. Cháu có thân phận cao quý, nhưng nói cho cùng, cháu chỉ may mắn sinh vào nhà tốt mà thôi. Đến Cục Quốc An không phải chủ ý của cha, mà là chủ ý của cháu. Cô, người không phải đã từng nói, nam nhân phải có dáng vẻ của nam nhân, cháu cùng anh họ như thế, tiếp thu huấn luyện của bà cô cùng ông dượng đã mười năm rồi. Người nên tin tưởng cháu có thể bảo vệ mình."

"Vậy lần này là thế nào?"

"Lần này là bất ngờ."

Tô Diêu thở dài một hơi, cuối cùng thỏa hiệp: "Được rồi, chuyện này cô đáp ứng giữ bí mật cho cháu. Bất quá đây là cuối cùng, nếu như lần sau còn phát sinh chuyện như vậy thì không cần thương lượng gì cả, cháu lập tức phải rời khỏi Cục Quốc An cho cô."

Minh Thủy thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vâng, cháu biết rồi."

Sau khi Minh Thủy tỉnh lại chẳng được bao lâu liền không có vấn đề gì, thậm chí so với lúc không bị thương còn tốt hơn. Về việc này, mọi người lại đối với Tô Diêu phục sát đất.

Tô Diêu không chờ lâu tại Z thị, xem Minh Thủy không có vấn đề gì, rồi cùng Loan Nguyệt trở về thành phố.

Loan Nguyệt nằm trên ghế tựa, vừa ăn điểm tâm ngọt vừa nói: "Tô Diêu, chị nói Tô Tô sao lại để nữ nhân của mình làm công việc nguy hiểm như thế? Đây không giống tác phong của nó a."

Tô Diêu lạnh lạnh nhìn bà ấy một cái: "Tác phong? Chị nói một chút xem, bình thường nó có cái tác phong gì?"

Loan Nguyệt dừng lại động tác nhai nuốt: "Àch! Được rồi, tôi thừa nhận, đứa trẻ này trời sinh chính là âm tính bất định, ai cũng đoán không ra."

"Ngay cả Phó Thiệu Dịch cũng nhìn không thấu nó, chị đương nhiên không nhìn ra được. Bất quá có thể khẳng định, Tô Tô thật sự rất yêu thích con bé, nếu không sẽ không đến Z thị."

Loan Nguyệt gật đầu, lập tức buồn cười nhìn về phía Tô Diêu: "Được rồi, lần này chị làm mẹ nó không cần phải lo con trai không lấy được vợ."

Tô Diêu cười nhạo: "Con trai tôi không lấy được vợ? Chị nói chuyện này ra ngoài xem, bảo đảm đây sẽ là chuyện cười của năm. Loan Nguyệt, tôi xem chị vẫn là suy nghĩ cho con trai cậu nhiều hơn đi. Thăng nhóc này từ sáng đến tối đòi bạn gái so với thay quần áo còn nhanh hơn, sau này ai dám gả cho nó."

Loan Nguyệt vừa nghe liền mặt mày suy sụp: "Chị đừng nói nữa, chị nói tôi liền buồn bực. Tôi và sư phụ đều là người chung tình, sao lại sinh ra đứa con hoa tâm như vậy chứ?"

Tô Diêu 'chà chà' hai tiếng, có chút bất nạt nói: "Chuyện của Mặc Liên tôi đồng ý, về phần chị, tôi không dám khen tặng."

Loan Nguyệt nhất thời xù lông: "Chị nói lời này có ý gì? Lẽ nào Nguyệt Nguyệt như vậy đều là do tôi di truyền?"

Tô Diêu nhẹ nhàng nói: "Như thế còn chưa đủ rõ ràng sao?"

Loan Nguyệt hừ thật mạnh một tiếng, tức đến nổi đỏ mắt nói: "Tiểu tử thôi, mặc kệ vậy. Để cho nó tiếp quản liên minh sát thủ đi."

Tô Diêu cau mày: "Đề Nguyệt Nguyệt tiếp quản liên minh sát thủ?"

"Đúng vậy. Lần này chúng ta trở lại cũng chính là vì chuyện này. Chị biết đấy, mấy năm qua liên minh sát thủ vẫn luôn bành trướng thế lực. Sư phụ lại muốn xen vào chuyện của liên minh sát thủ, lại muốn quản tập đoàn Nguyệt. Bất quá có chút việc xảy ra, sư phụ liền nói, để Nguyệt Nguyệt tiếp quản liên minh sát thủ, bởi vì có thể nhân cơ hội này để rèn luyện."

"Tính tình Nguyệt Nguyệt các chị không phải không biết, hơn nữa nó vẫn là..."

"Chính bởi vì như vậy, bọn tôi mới quyết định để nó tiếp nhận liên minh sát thủ, mà không phải tập đoàn Nguyệt."

Tô Diêu thờ dài một hơi: "Được rồi, mặc kệ như thế nào, các chị cứ quyết định đi. Tôi và Thiệu Dịch sẽ duy trì. Nếu như đến thời điểm thật sự có chuyện gì xảy ra, tôi nhất định sẽ đến đúng lúc."

Loan Nguyệt gật đầu, hai người nhất thời đều không nói gì.

Người của Cục Quốc An ở trên núi lục soát được đến mấy thi thể, đáng tiếc bọn họ đều bị phanh thây vớt ở nhiều nơi. Cho nên phần còn lại của chân tay đã bị cắt không tìm thấy, phỏng chừng đã bị dã thú trong núi ăn mất.

May là, bọn họ còn tìm được mấy phụ nữ còn sống sót, chỉ là trong đó hai người đã điên mất rồi. Bọn họ là cùng bạn trai lên núi du ngoạn, tận mắt thấy bạn trai bị giết hại, hơn nữa còn chịu ngược đãi của bọn không phải người. Thể xác cùng tinh thần đã bị thương tổn không nhỏ, không biết còn có thể chữa khỏi không.

Còn có một người phụ nữ, cô ta rất yên tĩnh khai báo bốn người đàn ông này đối đãi với các cô như thế nào, sát hại mấy người đàn ông kia ra sao. Tinh thần cũng không có vấn đề gì, chỉ là khi thấy người nhà đến, cô ta khóc ròng một hồi.

Tần Vi Nhiên nhìn ba người phụ nữ được giải cứu ra, có chút an ủi bọn họ. Phó Vân từ đầu đến cuối đều ở một bên chờ cô, chỉ là Tần Vi Nhiên không để ý gì tới hắn.

"Thiếu tá Tần, máy bay đã chuẩn bị xong, tôi phái xe đưa mọi người qua đó."

"Được, phiền anh rồi."

Phó Vân không biết lúc nào đã đi tới phía sau, một phen ôm lấy vòng eo cô: "Vi Nhiên, để các đồng đội của em về trước đi, em cùng anh trở về, được không?"

Tần Vi Nhiên nhú mày, cuối cùng vẫn là ở trước mặt mọi người cho hắn chút mặt mũi, gật đầu một cái, sau đó dặn dò đám Minh Thủy vài câu, rồi cùng Phó Vân rời đi.

Hồng Ưng hắc hắc cười hai tiếng, sau đó tiến lên khoác cánh tay Minh Thủy: "Ai, thái tử gia à, cậu nói anh họ cậu cùng lão đại chúng ta đã tiến hành đến bước nào rồi?"

Phi Hồ cười nhạo: "Anh ngoài những thứ này không thể nghĩ ra được điều gì khác nữa sao?"

"Này, chuyện của lão đại bát quái chẳng lẽ mấy người không muốn biết?"

Mọi người liếc nhìn nhau, sau đó đều là gật đầu, rồi cùng đồng loạt nhìn về phía Minh Thủy.

Minh Thủy thân nhiên nói: "Tôi làm sao biết, tôi đâu có lắp camera ở nhà bọn họ."

"Nhà bọn họ? Chẳng lẽ hai người họ ở chung?"

"Ý tôi là, mỗi người bọn họ ở một nhà."

Mọi người một bộ dạng chúng tôi đã hiểu gật gù gật đầu, lập tức nhìn về phía Minh Thủy: "Thái tử gia, đến lúc này rồi còn không nói cho chúng tôi biết thân phận của cậu, có phải cậu còn chưa xem chúng tôi là anh em không?"

"Bởi vì xem mọi người là anh em nên mới không dám nói, sợ mọi người sẽ có sự kiêng dè, bây giờ xem ra là tôi đã quá lo lắng rồi."

"Hắc hắc, chúng tôi chưa biết thân phận cậu thì thôi, bát quái, nếu chúng tôi đã biết cậu là con nhà có tiền có thế, vậy việc mời khách sau này..."

Minh Thủy gật đầu nói: "Cứ giao cho tôi đi."

Mọi người hoan hô một tiếng, hiển nhiên là vô cùng vui mừng.

Tần Vi Nhiên theo Phó Vân đến tập đoàn Z thị - chi nhánh của tập đoàn Phong Vân. Dọc đường không ai nói gì, như thế cũng đủ nói rõ tâm tình của cô lúc này.

Đi tới văn phòng tổng giám đốc, bốn người Thường Tiểu rất thức thời mà đứng ở cửa, không quấy rầy bọn họ. Tần Vi Nhiên yên lặng ngồi trên ghế salon, cầm lên một quyển tạp chí chăm chú xem, tựa hồ không có ý muốn cùng hắn nói chuyện.

Phó Vân thờ dài một hơi, ngồi ở bên người cô, đem tạp chí trên tay cô quăng tới khay trà, cười nói: "Lại tức giận à?"

"Tôi không tức giận, tôi chỉ cảm thấy buồn bực, Phó Vân, anh không tôn trọng tôi."

Phó Vân thu lại nụ cười, nhàn nhạt nói: "Em gọi cho tôi ba cuộc điện thoại, lúc ấy tôi đang họp, điện thoại để ở văn phòng không nghe thấy. Sau đó gọi

lại cho em nhưng không thấy em bắt máy, tôi lo lắng em có việc trọng yếu, hoặc là gặp chuyện gì nguy hiểm, cho nên mới liều mạng lập tức điều tra. Sau đó mới biết được em đến Z thị chấp hành nhiệm vụ. Trong lòng tuy thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại hiểu cái loại nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm. Tôi rất lo lắng, không thể ngồi yên được, cho nên mới theo em tới đây. Nếu như em nói như vậy là không tôn trọng, vậy tôi không còn lời nào để nói.” Dứt lời, hắn đứng dậy ngồi vào bàn làm việc, cầm tài liệu lên xem.

Tần Vi Nhiên nhìn dáng vẻ làm việc chăm chú của hắn, ánh mắt đại ra, lo lắng? Ngồi không yên? Những từ này làm cho lòng cô không kiềm chế được mà run rẩy, cái loại cảm động kì lạ này làm cho cô có chút hoảng hốt. Tần Vi Nhiên không biết, hóa ra mọi chuyện là như vậy, cô cho rằng, hắn vì không tìm được cô nên mới cho người điều tra, sau đó theo cô đến Z thị. Hóa ra, là cô đoán linh tinh rồi.

Tần Vi Nhiên đứng lên, có chút do dự nhìn hắn, đột nhiên nhìn thấy ly nước, tâm trạng hơi động, đi rót một chén nước, sau đó đem đến trước mặt hắn, đặt ly trên bàn làm việc, nói: “Khát... trước tiên uống hết nước đi.”

Phó Vân không ngẩng đầu lên, tiếp tục xem tài liệu.

Tần Vi Nhiên cau mày, tuy đối với thái độ của hắn có chút bất mãn, nhưng căn bản là do nàng có lỗi trước, cho nên tính tình tốt lên nói: “Anh đến cả ngày rồi, có đói không?”

Phó Vân dừng một chút động tác trong tay, cuối cùng cũng nâng mắt lên nhìn cô, thâm tình chân thành nói: “Lo lắng cho em còn không hết, làm gì còn tâm tư ăn cơm.”

Nói không cảm động là giả, Tần Vi Nhiên làm người hai đời, từ nhỏ đến lớn không ai lo lắng cho cô. Đời này may mắn có ông ngoại thương cô, nhưng loại lo lắng của người thân so với loại lo lắng của Phó Vân không giống nhau.

“Cảm ơn.”

Phó Vân đem Tần Vi Nhiên kéo vào lồng ngực, tựa lên cằm của cô: “Vậy, em tính làm sao cảm ơn tôi?”

“Tôi không phải đã rót nước cho anh sao?”

“Hừm, tôi là khát tận thế chi (cái này mình không hiểu mấy nên để nguyên).”

Dứt lời, Phó Vân nâng cằm cô lên, sâu sắc hôn xuống. Hôn này, không bá đạo như lúc trước, mà là sâu sắc quyến luyến, ôn nhu triền miên. Tần Vi Nhiên không biết tại sao, mỗi lần Phó Vân hôn cô, cô liền liều mạng không cho hắn thực hiện, nhưng Phó Vân luôn có biện pháp làm cho cô mở miệng nghênh đón hắn. Nhưng lần này không giống vậy, Phó Vân không làm gì cả, chỉ đơn giản là hôn, dĩ nhiên làm cho cô cam tâm tình nguyện ôm lấy cổ hắn, cùng hắn hôn.

Được Tần Vi Nhiên đáp lại, Phó Vân khát vọng càng nhiều, tay không tự chủ được đem nàng ôm chặt hơn. Thời điểm Phó Vân đặt tay lên nơi mềm mại của cô, Tần Vi Nhiên đột nhiên thức tỉnh, lập tức đẩy hắn ra, quay lưng lại.

Phó Vân ôm lấy cô từ đằng sau, nhẹ nhàng cúi đầu vào cổ cô, nói: “Vi Nhiên, anh xin lỗi, là anh không kiềm chế được, sau này sẽ không thế nữa, đừng tức giận, ần~”

Cái thanh âm dò hỏi kia giống như một thứ thuốc độc dễ dàng đầu độc cô, khiến cô không tự chủ được gật gật đầu.

Phó Vân dĩ nhiên cao hứng vô cùng, ở giữa cổ cô trầm thấp cười hai tiếng, sau đó ôn nhu hôn cổ cô. Tần Vi Nhiên lần đầu tiên gặp cử chỉ như vậy, cảm thấy cổ có chút ngứa ngáy không thoải mái, hơi gãi gãi. Phó Vân cũng chạm đến là thôi, không có được voi đòi tiên, nhanh chóng buông cô ra, điều này làm cho cô thở phào nhẹ nhõm.

Phó Vân xem xong tài liệu cũng đã được hai giờ, sau đó lại gọi thoại cho công ti. Cứ như vậy, cho đến lúc kết thúc đã là buổi tối. Phó Vân cũng rất chu đáo giúp chuẩn bị điểm tâm lót bụng cho cô. Tần Vi Nhiên lần đầu tiên hưởng thụ cảm giác được người khác chăm sóc, nụ cười trên mặt chưa bao giờ tắt.

Đợi đến lúc hai người đi ra ngoài, Tần Vi Nhiên cảm thấy ánh mắt đám người Thường Tiểu nhìn cô có vẻ không đúng lắm. Tần Vi Nhiên muốn hỏi, nhưng không tiện mở miệng, cho nên cái gì cũng chưa hỏi. Mọi người ăn cơm cùng nhau, sau đó trở về kinh đô. Dọc theo đường đi, cô vẫn cảm thấy ánh mắt Ninh Toa vẫn vô tình hay cố ý nhìn hướng cổ cô.

Tần Vi Nhiên sờ sờ cổ, không rõ chuyện gì, mãi đến khi về đến nhà, tắm xong, soi gương một cái mới biết chuyện gì xảy ra. Tần Vi Nhiên mạnh mẽ đem khăn ướt bên trong, cá giận nói: “Phó Vân, anh được lắm!” Có thể cô đối với chữ tình không hiểu gì, nhưng cũng rất rõ vết trên cổ cô là có ý gì.

Dấu hôn, liti nha liti nhit dấu hôn, nhìn giống như là một hồi hoan ái kịch liệt không kiềm lòng được mà lưu lại. Việc lần này, cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể minh oan.

Ngày thứ hai đi làm, Tần Vi Nhiên nhìn trong gương cau mày, cổ áo quân trang không thể che được những dấu vết này, dùng phấn che đây cũng có thể nhìn thấy được. Tần Vi Nhiên dùng sức đánh phấn đều vẫn như vậy, không thể che lấp được, làm cho người khác có chuyện tán gẫu.

Trang viên Phó gia, lâu lắm mới thấy Phó gia đại gia đình tụ tập lại, ai nấy đều thấy Phó Vân hôm nay tâm tình rất tốt.

Một người phụ nữ trung niên nhìn về phía Phó Thiệu Dịch: “Con trai, ta và cha con sau khi từ nước ngoài trở về liền phát hiện con trai con có điểm không

đúng nha.”

“Mẹ, Tô Tô đang yêu.”

Người phụ nữ nhìn về phía người đàn ông: “Phó Minh Thụy, ông vừa mới nghe cái gì?”

“Vân Loan nữ sĩ, bà không có nghe nhầm, cháu trai của bà đang yêu.”

Vân Loan lúc này nghe rõ ràng, lập tức cười híp mắt nhìn Phó Vân: “Tô Tô, bộ dáng này của con chính là, con và bạn gái đang ở chung đúng không?”

Phó Vân cũng không che giấu, gật đầu một cái nói: “Vâng, không sai. Đúng rồi, ngày mai con dẫn cô ấy về ra mắt mọi người.”

Phó Minh Thụy cau mày: “Tại sao không phải là hôm nay?”

“Kỳ thực là con đã sớm muốn mang cô ấy về ra mắt mọi người, chỉ là thời gian trước ông nội cùng bà nội ra nước ngoài du lịch. Con sợ hai người về sẽ nháo loạn, cho nên không mang về. Vốn định ngày hôm qua dẫn cô ấy đến cho mọi người nhìn thì cô ấy lại có việc bận. Tối hôm qua cô ấy về trễ, con nghĩ nên để cho cô ấy nghỉ ngơi.”

Phó Minh Thụy cười ha hả: “Tốt lắm, biết đau lòng cho người phụ nữ của mình. Ân, không sai, đàn ông Phó gia chúng ta phải biết thương yêu vợ của mình.”

Vân Loan khinh bỉ nhìn hân: “Ông nhìn lại đi, trong cả nhà ông không đủ tư cách nói câu này.”

“Này, lão bà, tôi từ trước kia hoa tâm cũng không đụng tới bà, bà không thể thù dai như thế.”

“Phụ nữ hướng đến đều là mưu mô, tôi nhớ kĩ thù này, Diêu Nhi, con nói có phải không?”

Tô Diêu nằm cũng trúng đạn, biểu cảm rất vô tội. Nhưng cũng là phụ nữ với nhau cần gì phải làm khó tinh thần người ta, cũng gật đầu nói: “Vâng, mẹ nói rất có đạo lý.”

Phó Minh Thụy thờ dãi một hơi, cuối cùng cũng không nói gì, cúi đầu ăn cơm.

Phó Tô Yên cắn cắn chiếc đũa, nói: “Đúng, vẫn là làm con gái tốt, coi như là cố tình gây sự, cũng sẽ có người theo mình. Haizz, không biết số con có tốt như vậy, gả cho một người đàn ông tốt hay không.”

Phó Vân cười cười: “Con gái Phó gia chúng ta, đương nhiên sẽ gả cho đàn ông tốt, Yên Yên, có anh trai ở đây, em đừng sợ bị ai bắt nạt.”

“Em mới không cần anh bảo vệ, em có thể bảo vệ tốt chính mình.”

Phó Vân sùng nịch cười: “Đúng rồi, Yên Yên theo ông ngoại bà ngoại huấn luyện mấy năm, tự vệ tất nhiên không có vấn đề gì, anh hai tin tưởng em.” Cũng bởi vì như vậy, Phó Vân đối với việc bảo vệ Phó Tô Yên khá thư giãn. Nhiều năm sau, làm Phó Vân ôm hấu như phá nát Phó Tô Yên thời điểm, tự trách hận không thể giết mình, đương nhiên, đây là nói sau. (câu này mình không hiểu gì cả, bạn nào hiểu dịch giùm mình nhé, cảm ơn)

Phó Tô Yên chà chà hai tiếng: “Mẹ à, tình yêu thật là vĩ đại, con chưa từng thấy anh hai đối xử với con ôn nhu như thế, không phải anh ấy luôn thờ ơ sao?”

Tô Diêu nhàn nhạt trả lời: “Anh con xưa nay không bình thường lắm, cho nên con đừng nghĩ nó như thế, bình tĩnh chút đi.”

Phó Tô Yên gật gật đầu nói: “Mẹ à, mẹ đúng là có đáp án.”

Phó Vân câu môi cười cười, lông mày bất động thanh sắc nhếch lên, hiện giờ Tần Vi Nhiên hẳn là hận không thể giết hân đi?

Không sai, hiện giờ quả thật Tần Vi Nhiên có ý nghĩ muốn giết Phó Vân. Từ lúc cô vào Cục Quốc An liền có không ít người nhìn chăm chăm cô, mục tiêu không thể nghi ngờ là cô. Tần Vi Nhiên còn thấy bọn họ xì xào bàn tán.

Đột nhiên một người đàn ông chạy tới nói: “Thiếu tá Tần, Cục trưởng mời cô có việc.”

“Được, tôi biết rồi.” Tần Vi Nhiên đang định đi, nhưng nhìn thấy ánh mắt người đó hiểu kì nhìn chăm chăm cô. Tần Vi Nhiên không nhịn được nữa: “Anh đang nhìn cái gì?”

Người đàn ông hoảng loạn lắc đầu xua tay: “Không có, không có, xin lỗi, tôi đi đây.” Nói đoạn, tự chạy đi mất.

Tần Vi Nhiên hơi nhíu mày, đi đến văn phòng cục trưởng. Vương Thế Quân vừa nhìn thấy cô, liền híp mắt cười lên tiếng: “Vi Nhiên, cô quả thật không làm tôi thất vọng. Tuy rằng không đem bọn họ sống sót trở về, nhưng giết bọn họ cũng coi như là một cách. Tôi cũng không muốn lần nữa nghe tin có phạm nhân từ ngục giam không trung trốn thoát, chuyện này quả thật là mất mặt. Chuyện lần này mọi người công khai hoàn thành, cho nên tôi đã báo lên cấp trên khen thưởng, sáng sớm hôm nay đã có rồi. Tất cả đều là công nhĩ đẳng, riêng tôi cho mỗi người hai ngày nghỉ, đương nhiên, nhất định là đang trong tình trạng không có nhiệm vụ.”

Tần Vi Nhiên gật đầu: "Cảm ơn cục trưởng."

Vương Thế Quân cười cười, đột nhiên nhìn về phía cổ Tần Vi Nhiên, có chút ám muội nhìn cô: "Vi Nhiên, tôi biết cô bây giờ cùng Vân thiếu là người yêu, nhân cơ hội này, tôi chúc hai người hạnh phúc."

Tần Vi Nhiên cau mày: "Chuyện này hiện tại mọi người đều đã biết sao?"

"Ách, cũng không hẳn là vậy, bất quá chuyện của cô cùng Vân thiếu đã được xã hội thượng lưu bàn luận rất nhiều, tôi cũng là nghe từ vạ tôi."

Tần Vi Nhiên gật đầu: "Cục trưởng, tôi biết rồi. Ngục giam không trung là ai quản lý?"

"Ngục giam không trung vẫn luôn được Cục Quốc An chúng ta quản lý bên trong, làm sao vậy?"

"Tôi cảm thấy nếu Tử đại mãnh thú có thể trốn ra được, người khác cũng không phải không thể. Có thể là hệ thống của chúng ta còn chưa đủ hoàn thiện, nên mới làm chúng ta không thể nào phát hiện đào phạm đúng lúc. Nếu như có thể, tôi muốn qua xem một chút."

Vương Thế Quân ánh mắt sáng lên: "Thật sao? Vi Nhiên, cô đối với phương diện kỹ thuật máy vi tính cũng có nghiên cứu?"

Tần Vi Nhiên ừ một tiếng: "Phương diện này, tôi rất am hiểu, đặc biệt tại phương diện hệ thống an toàn." Tại lúc ở Mạt thế, cô thiết lập hệ thống an toàn của ngục giam luôn là hệ thống an toàn nhất từ trước tới nay. Coi như là một con kiến vượt qua đường cảnh giới, hệ thống an toàn cũng sẽ có phản ứng. Đồng thời lập tức truyền số liệu và hình ảnh tới. Tuy rằng kỹ thuật hiện đại không có được ở Mạt thế, nhưng muốn đạt đến khả năng thân thể không cách nào chạy trốn, vẫn có thể thử một chút.

Vương Thế Quân kinh hi nói: "Vi Nhiên, cô thực sự là một khối bảo thạch quý giá, bất quá việc này không trả lương, cô cần phải nghĩ kĩ."

"Chỉ là tiện tay mà thôi, hơn nữa, nếu hệ thống an toàn hoàn thiện, sau đó chúng ta có thể ung dung một chút, như thế cũng không tính là một chút hồi báo đều không có."

Vương Thế Quân gật đầu, đột nhiên thở dài một hơi: "Vi Nhiên, hiện tại xã hội này, quân nhân giống như cô đã không còn nhiều. Nếu như có thể, tôi hi vọng cô đi càng xa hơn, quân đội là mạch máu của quốc gia, hiện tại quân đội chúng ta không phải mạnh nhất. Không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy, cô có thể làm cho quân đội của chúng ta trở nên mạnh mẽ."

Tần Vi Nhiên cười nhạt: "Cục trưởng, ông quá coi trọng tôi rồi."

"Không, tôi không phải tùy tiện nói đâu. Tôi đã xem qua phương thức huấn luyện của cô đối với thành viên của Cục Quốc An. Chỉ có thời gian mấy ngày ngắn ngủi, thể lực cùng sức chịu đựng của bọn họ đã tăng lên đáng kể, hơn nữa nhất định còn có thể tăng thêm. Việc này không phải ngẫu nhiên, mà là công lao của cô. Vi Nhiên, đường đi nhiều lắm không phải dựa vào vận khí, tôi tin tưởng, thực lực càng quan trọng hơn."

Tần Vi Nhiên nhìn về phía Vương Thế Quân. Ông chính là người như vậy, từng bước từng bước, hoàn toàn dựa vào thực lực của chính mình ngồi lên vị trí ngày hôm nay. Lí trí như vậy mới là không thể lay động, mà mục tiêu của Tần Vi Nhiên, đương nhiên không ngừng lại ở Cục Quốc An, cô muốn đứng lên ở vị trí càng cao hơn, cô muốn thế giới này vì cô mà điên cuồng, mà hiện tại, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Tần Vi Nhiên là một người có dã tâm, đương nhiên, trong này có quá nhiều nhân tố. Nhưng nói cho cùng, nếu như cô không muốn, không ai có thể khống chế cô. Làm quân nhân là việc làm duy nhất khiến cô cảm thấy hứng thú. Nếu làm, nhất định phải làm tốt nhất, trời cao cho cô một cơ hội trọng sinh duy nhất, không phải để cho cô trở nên tầm thường vô vị. Cô tin tưởng, từ lâu đã có định sẵn số mệnh.

Tại Mạt thế, mạnh mẽ nhất cũng không phải quân đội Hoa Hạ quốc. Nếu không phải bởi vì có cô ở, những quân đội quốc gia khác không dám xâm phạm, Hoa Hạ quốc sớm đã bị chiếm đoạt. Cô yêu quốc gia của mình, cho nên tuyệt đối không cho phép quốc gia của mình nhỏ yếu, cũng tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy tái diễn.

"Cục trưởng, tôi biết ý của ông, chuyện của ngục giam không trung ông giúp tôi sắp xếp, tôi bất cứ lúc nào cũng có thể đến xem."

"Được, vậy cô đi ra ngoài làm việc đi."

"Rõ."

Tần Vi Nhiên đi tới sân huấn luyện. Minh Thủy liếc mắt liền thấy bên trong cổ cô có dấu vết, khe cau mày, lập tức khôi phục lại bình tĩnh, cười nhạt nói: "Xem ra hai người tình cảm rất phát triển."

Tần Vi Nhiên không muốn giải thích cái gì, nhàn nhạt ừ một tiếng, cũng không có ý định tiếp tục cái đề tài này, mà là cùng hân thảo luận vấn đề huấn luyện.

Minh Thủy cùng Tần Vi Nhiên đang tập trung thảo luận vấn đề chính, Trung úy Miêu đột nhiên đứng bên cạnh hai người, không có nụ cười, mà là nghiêm mặt nói với Tần Vi Nhiên: "Thiếu tá Tần, có thể cùng cô nói chuyện riêng một chút không?"

Minh Thủy nhú mày, mới vừa muốn nói chuyện, Tần Vi Nhiên trả lời một tiếng: "Có thể."

Minh Thủy nhìn cô một cái. Tần Vi Nhiên làm sao không thấy được tâm tư Trung úy Miêu, cười với Minh Thủy một cái, biểu thị không cần lo lắng, sau

đó hai người tiếp tục thảo luận. Tranh úy Miêu cũng không vội vã, lắng lắng chờ một bên. Nửa giờ sau, Tần Vi Nhiên cùng Minh Thủy thảo luận xong, Tần Vi Nhiên nói: "Đi thôi."

Minh Thủy nhìn bóng lưng hai người đi vào văn phòng, hơi nhú mảy.

Tranh úy Miêu nhìn chòng chọc vào Tần Vi Nhiên, lạnh giọng nói: "Thiếu tá Tần, cô cùng Vân thiếu không thích hợp, vẫn là nên tách ra thôi."

"Vậy sao? Làm sao anh biết hai chúng tôi không thích hợp?"

"Phó gia là người nào, bọn họ làm sao cho phép một người phụ nữ không môn đăng hộ đối vào cửa đây? Vân thiếu chỉ là vui đùa với cô một chút mà thôi, không thể coi là thật."

"Anh làm sao biết tôi không xứng với anh ta?"

Tranh úy Miêu thờ dãi: "Vi Nhiên, tôi cũng không muốn thương tổn cô, nhưng khi thấy cô càng lún càng sâu, tôi thực sự không đành lòng. Nếu như anh thật sự quan tâm cô, như vậy thì lúc muốn cô sẽ không thể không cho cô một thân phận. Đàn ông đều giống nhau, có được rồi sẽ không quý trọng. Vi Nhiên, rời khỏi anh ta đi, người thật tâm yêu thương cô không phải anh ta, mà là tôi."

Tần Vi Nhiên không nghĩ tới Tranh úy Miêu lại đột nhiên biểu lộ, kỳ thực đối với tình cảm của anh ta, cô đã sớm biết rồi, nhưng cô không cách nào cho anh ta câu trả lời thỏa đáng. Tần Vi Nhiên thờ dãi một hơi: "Tranh úy Miêu, chúng ta không thích hợp."

Tranh úy Miêu ngẩn người, trong mắt hiện lên đau xót rõ ràng, làm cho Tần Vi Nhiên có chút không biết làm thế nào.

"Vi Nhiên, tôi là cháu trai duy nhất của Thượng tướng Miêu, người nhà rất yêu thương tôi, cho dù tôi muốn cái gì, bọn họ đều sẽ đáp ứng, cho nên cô cùng với tôi, sẽ không có bất kỳ trở ngại nào. Tin tưởng tôi, tôi sẽ cho cô hạnh phúc."

Tần Vi Nhiên nhú mảy, cô đang nhớ tới, đúng là có sáu vị thượng tướng. Có một vị họ Miêu, xem ra thân phận Tranh úy Miêu, xác thực không phải giả, đáng tiếc cô căn bản không để ý những này. Huống hồ, cô cùng Phó Vân, vốn không phải thật sự. Nghĩ tới đây, Tần Vi Nhiên nổi lên một trận buồn bực không lý do, nhân nhật mở miệng: "Tranh úy Miêu, cảm ơn lòng tốt của anh. Nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi ra ngoài trước."

Tần Vi Nhiên xoay người rời đi, nhưng vừa mới nắm lấy chốt cửa, liền nghe đến âm thanh Tranh úy Miêu kiên định: "Vi Nhiên, tôi vẫn sẽ chờ cô, mặc kệ cô có quay đầu lại hay không, tôi đều sẽ chờ cô, mặc kệ cô biến thành ra sao, tình yêu tôi đối với cô đều sẽ không thay đổi. Nếu như có một ngày cô thật sự bị thương tổn, cô phải nhớ kỹ, tôi vĩnh viễn tại chỗ chờ cô, chỉ cần cô quay đầu lại, liền có thể nhìn thấy tôi."

Tần Vi Nhiên tay nắm cửa run rẩy, cuối cùng vẫn là mở cửa rời đi. Tranh úy Miêu yêu quá sâu, cô không đáp lại được. Cô rất muốn nói, cô không đáng để anh ta làm như vậy. Nhưng cô biết, lời này sẽ xúc phạm mạnh mẽ tới anh ta. Thôi thì, thời gian dài, anh ta tự nhiên sẽ quên lãng, cho nên, cô không cần thiết phải nói nhiều.

Huân chương Nhị đẳng công buổi chiều liền ban phát ra. Bọn người Phi Hồ rất cao hứng, sáu người làm việc vì Cục Quốc An, bọn họ hầu như không có cơ hội ở trước mặt người đời tiếp nhận khen ngợi. Bởi vì thân phận của bọn họ tuyệt đối bảo mật, không thể để cho người khác biết đến, bất quá lần này, bởi vì có Tần Vi Nhiên gia nhập, bọn họ có cơ thích hợp, cho nên mới có thể tiếp nhận vinh quang như vậy. Hết thầy thành viên Cục Quốc An, đều đối với Tần Vi Nhiên vô cùng cảm kích.

Sau khi huân chương được phát ra, Vương Thế Quân liền nói cho cô việc đã sắp xếp xong, tối hôm nay là có thể đi xem. Tần Vi Nhiên đồng ý, sau khi tan việc, lập tức theo Vương Thế Quân đi tới ngục giam không trung.

Ngục giam không trung ở trên một hòn đảo nhỏ. Máy bay bay mất ba tiếng mới đến. Tần Vi Nhiên mỗi một bước đi đều thật cẩn thận quan sát, càng quan sát, lòng mảy của cô nhú càng sâu.

Vương Thế Quân chú ý tới, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Cục trưởng, nơi này tuy rằng che kín cạm bẫy, nhưng nếu như là một người am hiểu bố trí cạm bẫy, liền có thể dễ dàng phá giải, bởi vì những cạm bẫy này thực sự quá mức quy luật."

"Sao? Vậy cô có đề nghị gì tốt?"

"Tôi đề nghị nên xáo loạn trình tự. Theo như thông thường, một cái bẫy là ném đá dò đường, cạm bẫy thứ hai là sát chiêu, như vậy vị trí hai cái này có thể đổi. Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, chúng ta căn bản là không ra bài theo lẽ thường, chiêu thứ nhất bọn họ nhất định sẽ thư giãn, mà chúng ta xáo trộn trình tự, như vậy nhất định có thể đem người muốn chạy trốn một chiêu mất mạng. Có lần thứ nhất thì sẽ không có thêm người dám dễ dàng thử nghiệm."

Vương Thế Quân nghe được liền gật đầu liên tục: "Đúng, có đạo lý, thiếu hụt của chúng ta chính là ở chỗ quá mức cứng nhắc, cho rằng là cạm bẫy nên thiết lập như vậy, khiến người ta rất dễ dàng đoán được. Vì vậy nên lần này mới làm Tứ đại mãnh thú chạy trốn."

"Bên trong Tứ đại mãnh thú, Độc Xà am hiểu dùng cạm bẫy, mà Mưu Hồ tức trí đa mưu, bọn họ cũng sớm đã có kế hoạch tinh vi, cho nên mới có thể rời khỏi mà không ai biết. Chúng ta không cách nào xác nhận trong ngục giam này sẽ không có Mưu Hồ cùng Độc Xà thứ hai, cho nên nhất định phải vạn phần cẩn thận."

"Được, tôi lập tức cho người đi sắp xếp."

"Không." Tần Vi Nhiên lập tức ngăn cản, nói: "Cục trưởng, ngày hôm nay chúng ta tới đây, nhất định sẽ có phạm nhân biết, nếu như thật sự có người muốn chạy trốn, bọn họ sẽ tăng cường cảnh giác, nếu như vậy chúng ta cái được không đủ bù cái mất."

"Vậy ý của cô là?"

"Chờ chúng ta rời khỏi nơi này, qua một tuần lễ sau, lại sắp xếp chuyện này."

"Nhưng nếu như trong khoảng thời gian này có người muốn nhân cơ hội chạy trốn thì sao?"

"Cứ coi như bọn họ thoát khỏi cạm bẫy, cũng chạy không thoát hệ thống an toàn của tôi. Ông yên tâm, tôi sẽ không để cho bọn họ có cơ hội này."

Vương Thế Quân bây giờ đối với Tần Vi Nhiên là trăm phần trăm tín nhiệm, cũng không nói gì nữa, trực tiếp mang theo Tần Vi Nhiên đi tới phòng quản lí.

Người ở phòng quản lí nhìn thấy Tần Vi Nhiên đều là nhú mày, ngục giam không trung tuyệt đối là nơi cơ mật, ngay cả Vương Thế Quân cũng không thể tùy ý đến, huống chi là người khác.

Vương Thế Quân nói: "Lần này sự tình Tử đại mãnh thú vượt ngục khiến cho chúng ta vang lên cảnh báo, nói rõ hệ thống an toàn của chúng ta còn chưa đủ mạnh. Vị này chính là Thiếu tá Tần, đối với phương diện này rất có nghiên cứu, cho nên lần này tôi dẫn cô ấy lại đây, hy vọng có thể càng thêm hoàn thiện hệ thống an toàn của chúng ta."

"Cục trưởng, ngài nói cái chuyện cười gì vậy? Quân nhân không phải là loại nhân vật gọi đánh gọi giết kia sao? Phương diện máy vi tính này không phải ai cũng có thể làm, đừng tưởng rằng có thể viết số hiệu liền có thể làm cái gì IQ cao này nọ, hệ thống an toàn không phải đùa giỡn."

Mọi người dồn dập gật đầu, đối với Tần Vi Nhiên đều là cau mày, hiển nhiên là nhận định cô không biết trời cao đất rộng.

Vương Thế Quân cũng có chút do dự, nói cho cùng, ông căn bản liền không biết khả năng Tần Vi Nhiên đến cùng là bao nhiêu. Tuy rằng ông tin tưởng Tần Vi Nhiên, nhưng bọn họ nói cũng có đạo lý, bọn họ không thể dùng hệ thống an toàn để đùa giỡn.

Tần Vi Nhiên không để ý chút nào mọi người cái nhìn, cười nhạt nói: "Không bằng như vậy, tôi trước tiên không gắn lại hệ thống, các người ai ở vị trí bảo hàng đơn, để tôi kiểm tra một chút hệ thống của các người, hiện tại nếu như tôi không tìm ra chỗ không thích hợp, các người quyết định không tin tôi cũng chưa muộn."

Mọi người cúi đầu trầm tư một chút, một vị người thanh niên trẻ nói: "Được, tôi liền cho cô để ở vị trí hàng đơn, để cho cô xem một chút hệ thống an toàn của chúng tôi có cỡ nào hoàn mỹ."

Tần Vi Nhiên ngồi thẳng vào vị trí người thanh niên trẻ, ngón tay nhanh chóng gõ trên bàn phím, một cái tiếp theo một cái chỉ thị phát ra ngoài, để mọi người nhìn hoa cả mắt. Người thanh niên trẻ cách cô gần nhất càng xem càng hoảng sợ, đến cuối cùng, trực tiếp nhìn chằm chằm màn hình, hưng phấn nhìn những số liệu kia.

Vương Thế Quân hoàn toàn không hiểu, nhưng nhìn đến tất cả mọi người là kinh hi nhìn Tần Vi Nhiên, cũng là rõ ràng, xem ra, ông thật là nhặt được một bảo bối.

Sau mười phút, Tần Vi Nhiên chỉ vào màn hình máy vi tính nói: "Các người xem, đây là một góc chết, máy dò cảm ứng bên này cùng máy dò cảm ứng bên này này không thể đồng thời vận hành, nói cách khác, tại thời điểm các người trao đổi, có ít nhất một phút để phạm nhân chạy trốn."

Nghe xong lời này, tất cả mọi người là á khẩu không trả lời được, một phút, nghe tới thật giống rất ngắn, nhưng đủ để mấy người an toàn rời khỏi phạm vi hệ thống của bọn họ, có thể, Tử đại mãnh thú chính là từ nơi này chạy trốn.

Người thanh niên trẻ kích động nói: "Chúng tôi tin tưởng cô, nếu như cô có hệ thống an toàn càng tốt hơn, xin cô lập tức thay đổi giúp chúng tôi. Đương nhiên, đây là kỹ thuật của cô, chúng tôi có thể lui ra ngoài gian phòng, cho cô thời gian chuẩn bị. Cô chỉ cần nói cho chúng tôi làm sao thao tác là được."

"Không cần, các người ở bên cạnh nhìn đi, nếu như có thể học được, dĩ nhiên là tốt hơn." Mọi người quả thực không thể tin được lỗ tai chính mình, bất quá rất nhanh, bọn họ liền không thể không tin tưởng, vì Tần Vi Nhiên đã tại bắt đầu thao tác.

Lí do Tần Vi Nhiên hiểu máy vi tính như thế, hoàn toàn là bởi vì cô nắm giữ hệ dị năng điều khiển, bất kỳ vật không có sự sống, cô đều có thể điều khiển, cho nên chỉ cần cô nghĩ, không có cái gì là có thể làm khó cô.

Tại Mật thế, máy vi tính dĩ nhiên trở thành công cụ người người chuẩn bị, thậm chí còn tồn tại cơ khí máy vi tính, có thể trực tiếp cùng nhân loại trò chuyện. Bất kỳ chuyện gì bạn không thể tưởng tượng nổi, tại Mật thế đều có thể thực hiện, bởi vì đó là một thời đại khoa học kỹ thuật, cho nên đối với máy vi tính, Tần Vi Nhiên hiểu rõ vô cùng. Cô biết cách có thể làm cho chúng nó phát huy ra nhất tiềm năng to lớn nhất, mà cái hệ thống an toàn này, chính là nghiên cứu thành quả của cô.

Rất nhanh, hệ thống an toàn liền lắp đặt xong xuôi, Tần Vi Nhiên cho chúng nó hoạt động. Một bên mọi người đối với cô là vô cùng khâm phục, dồn dập yêu cầu cô ở lại trợ giúp bọn họ. Tần Vi Nhiên không từ chối, Vương Thế Quân lại nói thẳng ra không được. Đùa, để cô ở lại nơi quý giá này, không phải là uống phí nhân tài sao.

Không ở lại, sau khi hệ thống an toàn lắp đặt xong xuôi, Vương Thế Quân liền mang theo Tần Vi Nhiên rời đi.

Về đến nhà, Tần Vi Nhiên phát hiện dưới lầu có xe của Phó Vân, nhúu mày, quả nhiên tại cửa nhà cô nhìn thấy Phó Vân thân nhiên tự đắc tựa trên ván cửa.

Phó Vân nhìn thấy cô, giơ tay nhìn đồng hồ: "Bảy tiếng, hiện tại đã là nửa đêm, em đi đâu vậy?"

"Cùng anh có quan hệ sao?"

"Àn ~ lại tức giận." Phó Vân cười đi tới trước mặt Tần Vi Nhiên, nhẹ nhàng xoa xoa cổ của cô: "Là bởi vì cái này sao?"

Tần Vi Nhiên tức giận đẩy tay hắn, dịch thân thể hắn ra mở cửa, đang muốn đóng cửa, lại nhìn thấy một cái tay thả ở trên cửa, nếu như cô đóng cửa, liền đem tay hắn bấm gãy.

"Tôi muốn nghỉ ngơi."

"Anh cũng rất mệt, anh đứng ở chỗ này bảy tiếng, hiện tại thật đói bụng."

Tần Vi Nhiên cau mày: "Anh không ăn cơm?"

"Ừm, vốn là muốn cùng em đi ăn cơm, nhưng em không ở nhà."

"Vậy tại sao anh không đi ăn cơm, tôi không ở nhà, khẳng định là có chuyện trì hoãn, anh không cần chờ tôi."

Phó Vân cười cười, chặn ngang đưa cô ôm lấy, thuận thế tiến vào nhà, nói: "Không bằng như vậy, em cho anh một chiếc chìa khóa, sau đó anh nếu như chờ em, chỉ ít có thể vào trong phòng ngủ."

"Không được." Tần Vi Nhiên không chút suy nghĩ từ chối, đưa chìa khóa cho hắn, sau đó khẳng định hắn muốn tới thì tới a, hay là ngày nào đó hắn sẽ trực tiếp đem đồ đạc chuyển tới. Đàn ông, đều là thích được voi đòi tiên.

Không thể không nói, Tần Vi Nhiên rất có dự kiến trước, bởi vì Phó Vân chính là nghĩ tới như thế: "Tại sao không được, anh là bạn trai của em."

"Chỉ là giả bạn trai."

"Chúng ta đã hôn nhau."

"Nhiều người hôn nhau, anh thấy bao nhiêu người sau đó kết hôn?"

Phó Vân không có gì để nói, thỏa hiệp: "Được rồi, nếu em không muốn, anh cũng không miễn cưỡng, anh nghỉ ngơi một lúc liền đi."

Tần Vi Nhiên nhúu mày: "Tôi làm cho anh bát mì."

"Em biết nấu mì?"

"Tôi không phải thiên kim đại tiểu thư."

Phó Vân trong mắt lộ ra đau lòng, lập tức cười nói: "Được, vừa vặn anh đang đói bụng."

Tần Vi Nhiên không nói nhiều, đi vào nhà bếp liền bắt đầu chuẩn bị. Nhà bếp Tần Vi Nhiên có thể từ ngoài nhìn vào được. Phó Vân ngồi ở trên bàn ăn, nhìn người phụ nữ trong nhà bếp vì hắn bận rộn, cảm thấy cõi đời này hạnh phúc nhất là hình ảnh như vậy, đặc biệt Tần Vi Nhiên lúc này còn mặc quần trang, nghiêm nhiên một bộ dạng vừa mới tan tằm liền vội vã vì chồng chuẩn bị bữa tối, càng làm cho Phó Vân động lòng.

Phó Vân biết, hiện tại còn không phải lúc, cho nên hắn nhẫn nại. Nghĩ đến đem cô ôm vào trong ngực hôn môi, nghĩ đến triệt để nắm giữ cô, hắn liều mạng nhẫn nại, chỉ cần là vì cô, hắn liền cảm thấy mọi thứ đều đáng giá. Phó Vân đột nhiên âm thầm phì cười một tiếng, hắn chưa từng nghĩ tới, có một ngày hắn sẽ vì một người phụ nữ mà làm khổ chính mình như vậy.

Tần Vi Nhiên rất chú trọng hiệu suất, luộc mì sợi cũng vậy. Rất nhanh, một bát mì mùi thơm nước mũi đặt trước mặt Phó Vân, Tần Vi Nhiên đem chiếc đũa đưa cho hắn, sau đó ngồi đối diện hắn.

Phó Vân nở nụ cười thỏa mãn làm Tần Vi Nhiên run lên trong lòng, nói: "Nhanh ăn đi."

"Ừm, rất thơm, em không ăn sao?"

"Buổi tối tôi đã ăn trên máy bay."

"Trên máy bay?"

"Ừm, ngày hôm nay cùng cục trưởng đi ra ngoài làm chút chuyện."

Phó Vân đến nhà bếp rửa sạch bát đĩa, sau đó phân ra một nửa mì sợi cho Tần Vi Nhiên: "Thức ăn trên máy bay làm sao đủ no, nhiều như vậy anh ăn cũng không hết, không bằng em cùng ăn với anh đi."

Tần Vi Nhiên nhìn cái bát trước mặt có chút hoảng thần, lập tức cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn.

Ánh đèn màu da cam ấm áp chiếu lên bàn ăn, hai bóng người ngồi mặt đối mặt, cúi đầu ăn mì. Nếu như tầm mắt hai người không cẩn thận chạm nhau, hai người sẽ hiểu ngầm nhìn nhau nở nụ cười. Hình ảnh ấm áp như vậy giống như một đôi vợ chồng, bất kể là thức ăn có khô cứng thế nào, chỉ cần có thể nhìn đối phương, liền cảm thấy hạnh phúc.

Tần Vi Nhiên nấu mì ăn thật ngon, Phó Vân cảm thấy hạnh phúc, nhưng càng thêm vì cô đau lòng. Cô đường đường là trưởng nữ Tần gia, người thừa kế Lam gia, nhưng lại một tay luộc mì rất ngon, có thể tưởng tượng được cô trải qua tháng ngày ra sao. Người nhà họ Tần thật sự quá đáng, cho dù là con nuôi cũng sẽ không như vậy, huống chi, Tần Vi Nhiên là thân cốt nhục của Tần gia.

Điểm ấy, đúng là Phó Vân hiểu lắm, người nhà họ Tần vốn không ưa Tần Vi Nhiên, mặt ngoài quan tâm vẫn làm rất đủ, chỉ ít phương diện ăn uống này, xưa nay không để Tần Vi Nhiên tự mình làm. Cho dù là ngược đãi, cũng là lúc nhỏ thường thường không cho cô ăn cơm. Tài nghệ nấu nướng này, đều là thời điểm ở Mạt thế Tần Vi Nhiên dưỡng thành, cô là một người tự lập, trong nhà lại không có người hầu, thời điểm rảnh rỗi, cô sẽ làm các món ăn. Cho nên đối với phương diện này, cô chính là vô cùng thành thạo.

Ăn xong mì, Phó Vân không chột da lại mặt đợi ở chỗ này, sau khi hôn một cái trên mặt Tần Vi Nhiên, hần nói lời từ biệt: "Anh đi về đây, em nhớ sáng sớm ngày mai ăn một chút."

"Ừm, biết rồi."

"Đúng rồi, anh cùng người trong nhà đã bàn bạc rồi, buổi tối ngày mai mang em về nhà, ngày hôm nay đã quá trễ, em ngày mai nghỉ ngơi thật tốt, ngày kia lại đi."

"Không sao, ngày mai được rồi, đã đẩy một lần, không thể đẩy lần thứ hai."

"Không sao."

"Tôi không có chuyện gì, anh cũng không cần lo lắng, về sớm đi."

Phó Vân cười gật đầu: "Được rồi, em cũng nghỉ sớm một chút." Không nhận được hôn môi Tần Vi Nhiên một hồi, Phó Vân mới hài lòng rời đi.

Tần Vi Nhiên đóng cửa lại, đang muốn rửa ráy, liền nhận được điện thoại của Vương Lực. Hần hưng phấn nói: "Quân vương, hiện tại cho dù mang theo vật nặng, mọi người cũng đều có thể hành động như thường."

"Muộn như vậy, mọi người còn tập luyện?"

"Đúng vậy, bọn họ đều rất khát vọng mạnh mẽ, tôi cũng không ngăn được a."

"Được, tôi biết rồi, để bọn họ ngày mai nghỉ ngơi một ngày. Ngày kia tôi sẽ tới, đúng rồi, Hồ Khải Diệp gần đây thế nào?"

"Rất tốt, có vợ hần chăm sóc chu đáo, khôi phục rất nhanh."

"Ừm, vậy thì chờ ngày kia tôi đến rồi nói sau đi."

"Được rồi, vậy cô nghỉ sớm một chút."

"Ừm." Tần Vi Nhiên cúp điện thoại sau, khẽ cười, những người này, quả nhiên không làm cho cô thất vọng, so với mong muốn rỗng rã của cô nhanh hơn ba ngày, xem ra kế hoạch sớm hơn dự kiến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thiếu Tướng Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.